TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ: CRISTINA GHIDOVEANU

john scalzi

CARTEA A PATRA A SERIEI RĂZBOIUL BĂTRÎNILOR

POVESTEA LUI ZOË

MILLENNIUM BOOKS

John Scalzi

Povestea lui Zoë

Traducere din limba engleză:
Cristina Ghidoveanu

Cuprins

Pentru Karen Meisner şi Anne KG Murphy.
Dar în special pentru Athena.

PROLOG

Am ridicat PDA-ul tăticului meu şi am numărat secundele împreună cu ceilalţi două mii de oameni din încăpere.

– Cinci! Patru! Trei! Doi! Unu!

Şi apoi nu se auzi niciun zgomot, pentru că atenţia tuturor – şi vreau să spun *a tuturor* – era acaparată de monitoarele presărate prin spaţiul comun de pe *Magellan.* Ecranele, care arătaseră ceruri înstelate, erau goale şi negre, şi toată lumea îşi ţinea răsuflarea, aşteptând ceea ce urma.

Apăru o lume, verde şi albastră.

Şi toţi *ne-am ieşit din minţi.*

Pentru că era lumea *noastră.* Era Roanoke, noua noastră casă. Aveam să fim primii oameni care să aterizeze acolo, primii care să se stabilească pe ea, primii care să ne ducem viaţa acolo. Şi am sărbătorit vederea ei pentru prima oară, noi, cei două mii de colonişti de pe Roanoke, cu toţii înghesuiţi în acel spaţiu comun, îmbrăţişându-ne, sărutându-ne şi cântând „Auld Lang Syne” pentru că, ei bine, ce altceva să cânţi când ajungi pe o lume nouă? O lume nouă, noi începuturi, un an nou, o viaţă nouă. Totul nou. Am îmbrăţişat-o pe prietena mea cea mai bună, Gretchen, am strigat în microfonul pe care-l folosisem ca să număr secundele şi am ţopăit în sus şi-n jos ca nişte idioţi.

Când ne-am oprit din ţopăit, am auzit o şoaptă în ureche.

– E atât de frumos, vorbi Enzo.

M-am întors să mă uit la el, la băiatul ăsta minunat, atât de frumos, pe care mă gândeam serios să-l fac prietenul meu. Era o combinaţie perfectă: destul de drăguţ ca să-ţi facă inima să bată mai tare şi, după cât se părea, neavând nici cea mai mică idee despre acest fapt, pentru că îşi petrecuse ultima săptămână încercând să mă farmece cu ajutorul *cuvintelor,* nici mai mult, nici mai puţin. Cuvinte! Ca şi cum n-ar fi citit manualul adolescentului despre cum să fii complet incoerent în preajma fetelor.

Apreciam efortul. Şi apreciam faptul că atunci când îşi şoptea cuvintele, se uita la mine şi nu la planetă. Am aruncat o privire către părinţii mei, aflaţi cam la şase metri distanţă, sărutându-se ca să sărbătorească sosirea. Părea o idee bună. Am întins mâna la ceafa lui Enzo ca să-l trag spre mine şi i-am lipit una de-a dreptul pe buze. Primul nostru sărut. Lume nouă, viaţă nouă, prieten nou.

Ce să spun. Am fost prinsă în febra clipei.

Enzo nu se plânse.

– „O, lume nouă, frumoasă eşti, cu-asemenea făpturi!” spuse el, după ce l-am lăsat să răsufle din nou.

I-am zâmbit, cu braţele încă în jurul gâtului lui.

– Ai păstrat-o pentru ocazia asta, am constatat.

– Poate, recunoscu el. Voiam să ai parte de un moment plăcut când ne sărutăm prima oară.

Poftim. Cei mai mulţi băieţi de şaisprezece ani ar fi folosit un sărut ca scuză să treacă direct la sâni. El îl folosea ca scuză pentru Shakespeare. O fată putea să nimerească peste ceva mai rău de-atât.

– Eşti adorabil, i-am zis, l-am sărutat din nou, apoi l-am împins în joacă şi m-am repezit peste părinţii mei, întrerupându-le giugiuleala şi solicitându-le atenţia.

Ei doi erau conducătorii coloniei, şi foarte curând abia dacă urmau să mai aibă timp să respire. Era mai bine să adun câteva clipe plăcute cât mai puteam. Ne-am îmbrăţişat, am râs, şi apoi Gretchen mă trase din nou spre ea.

– Uite ce am eu, exclamă, şi-mi băgă PDA-ul în faţă.

Arăta o videocaptură cu mine şi cu Enzo, sărutându-ne.

– Mică *făptură* malefică, am comentat.

– E uluitor, spuse Gretchen. Arată de fapt de parcă ai încerca să-i înghiţi toată faţa.

– Încetează, am zis.

– Vezi? Uită-te!

Gretchen apăsă pe un buton, iar videocaptura rulă cu încetinitorul.

– Chiar aici. Îl *sfârteci.* Ca şi cum buzele lui ar fi din ciocolată.

Încercam din răsputeri să nu râd, pentru că avea dreptate, la drept vorbind.

– Obrăznicătură, am exclamat. Dă-mi asta.

I-am smuls PDA-ul cu o mână, am şters fişierul şi i l-am dat înapoi.

– Ia-l. Mulţumesc.

– O, nu, vorbi Gretchen, încetişor, luând PDA-ul.

– Ai învăţat lecţia despre încălcarea intimităţii altora?

– O, da, răspunse Gretchen.

– Bine, am replicat. Desigur, ai trimis-o deja mai departe tuturor celor pe care-i cunoaştem înainte să mi-o arăţi mie, nu-i aşa?

– Poate, zise Gretchen şi duse mâna la gură, cu ochii mari.

– Împieliţato! am comentat cu admiraţie.

– Mulţumesc, replică Gretchen şi făcu o reverenţă.

– Adu-ţi aminte doar că ştiu unde locuieşti, am continuat.

– Pentru tot restul vieţii, zise Gretchen şi apoi am scos ţipete stânjenitor de tipice pentru fete şi ne-am îmbrăţişat din nou.

Să trăieşti tot restul vieţii cu aceiaşi două mii de oameni risca să fie al naibii de plictisitor, dar nu cu Gretchen prin preajmă.

Ne-am desprins din braţe şi apoi m-am uitat în jur să văd cu cine altcineva mai voiam să sărbătoresc. Enzo zăbovea în fundal, dar era destul de deştept ca să ştie c-o să mă-ntorc la el. M-am uitat în partea cealaltă şi am văzut-o pe Savitri Guntupalli, asistenta părinţilor mei, sfătuindu-se foarte serios cu tăticul despre ceva. Savitri: era

deşteaptă şi capabilă şi putea fi afurisit de hazlie, dar muncea întotdeauna. M-am băgat între ea şi tăticul şi am cerut o îmbrăţişare. Da, era vorba numai despre îmbrăţişări.

Dar ştii, uite: o singură dată ai ocazia să vezi pentru prima oară noua ta lume!

– Zoë, întrebă tăticul, pot să-mi recapăt PDA-ul?

Luasem PDA-ul lui tăticul pentru că el fixase momentul exact în care *Magellan* urma să facă saltul din sistemul Phoenix către Roanoke, şi-l folosisem ca să număr ultimele câteva minute înainte de salt. Aveam propriul meu PDA, desigur; îl ţineam în buzunar. Fără îndoială, videocaptura cu mine giugiulindu-l pe Enzo mă aştepta în căsuţa poştală, aşa cum se afla în căsuţele poştale ale tuturor prietenilor noştri. Mi-am notat în minte să pun la cale răzbunarea împotriva lui Gretchen. Dulce, nemiloasă răzbunare. Implicând şi martori. Şi animale de la fermă. Dar deocamdată i-am înapoiat PDA-ul lui tăticul, i-am dat un pupic pe obraz şi mi-am croit drum înapoi la Enzo.

– Aşa, vorbi Enzo şi zâmbi.

Doamne, era fermecător chiar şi când era monosilabic. Partea raţională a creierului meu îmi ţinea predici despre felul în care zăpăceala de îndrăgostit face totul să pară mai bun decât este; partea iraţională (asta însemnând cea mai mare parte din mine) îi spunea părţii raţionale să mă mai slăbească bine mersi.

– Aşa, am răspuns, nici pe departe la fel de fermecător, dar Enzo nu păru să observe.

– Vorbeam cu Magdy, continuă el.

– Îhî…

– Magdy nu-i atât de rău, protestă Enzo.

– Sigur, pentru anumite valori ale lui „nu atât de rău”, care înseamnă *„rău”.*

– Iar el mi-a spus că a vorbit cu unii din echipajul lui *Magellan,* rosti Enzo mai departe, cu un efort (dar şi cu farmec). I-au zis despre o sală de observaţie de la nivelul echipajului care e goală de obicei. Zice că de-acolo am putea avea o privelişte grozavă a planetei.

Am aruncat o privire peste umărul lui Enzo, către locul unde Magdy vorbea însufleţit cu Gretchen (sau *în direcţia* ei, în funcţie de punctul de vedere).

– Nu cred că planeta e ceea ce speră el să vadă, am comentat.

Enzo se uită în spate.

– Poate că nu, fu el de acord. Deşi, ca să fiu drept cu Magdy, unii oameni nu încearcă prea mult să nu fie priviţi.

Am ridicat o sprinceană auzindu-i remarca; era destul de adevărat, deşi ştiam că lui Gretchen îi place să flirteze mai mult decât orice altceva.

– Şi cum rămâne cu tine? am întrebat. *Tu* ce speri să vezi?

Enzo zâmbi şi ridică mâinile, dezarmant.
– Zoë, răspunse el. Tocmai am reuşit să te *sărut.* Cred că vreau să mă mai ocup de asta puţin înainte să trec la orice altceva.
– O, frumos spus. Replicile astea merg la toate fetele?
– Tu eşti prima fată cu care le-am încercat. Aşa că o să trebuiască să-mi spui tu.
Am roşit de-a dreptul şi l-am îmbrăţişat.
– Până acum e bine, i-am răspuns.
– Bine. Şi apoi, ştii tu. Am văzut gărzile tale de corp. Nu cred că vreau să mă folosească la exerciţiile de tras la ţintă.
– Ce? am exclamat, prefăcându-mă şocată. Doar nu ţi-e frică de Hickory şi Dickory, nu-i aşa? Nici măcar nu sunt aici.
De fapt, Enzo avea un motiv cât se poate de bun să fie total îngrozit de Hickory şi Dickory, care erau deja oarecum bănuitori la adresa lui şi l-ar fi rostogolit bucuroşi afară printr-o ecluză dacă ar fi făcut ceva prostesc cu mine. Dar n-aveam de ce să-l las să afle asta încă. O regulă empirică bună: când ai început o relaţie abia de câteva minute, nu-ţi speria de moarte noua captură.
Şi oricum, Hickory şi Dickory se ţineau departe de această sărbătoare. Erau conştienţi de faptul că îi făceau să se simtă nervoşi pe cei mai mulţi dintre oameni.
– Mă gândeam de fapt la părinţii tăi, replică Enzo. Deşi par să lipsească şi ei.
Enzo făcu semn cu capul către locul unde John şi Jane stătuseră în urmă cu câteva minute; acum niciunul dintre ei nu se mai afla acolo. Am văzut-o şi pe Savitri ieşind din spaţiul comun, ca şi cum dintr-odată ar fi trebuit să plece undeva.
– Mă întreb unde s-au dus, am spus, mai mult pentru mine.
– Sunt conducătorii coloniei. Poate acum trebuie să se apuce de treabă.
– Poate, am încuviinţat.
Era neobişnuit atât pentru John cât şi pentru Jane să dispară fără să-mi spună unde se duc; era doar un gest obişnuit de politeţe. Am respins impulsul de a le da un mesaj pe PDA.
– Aşadar, sala de observaţii, se întoarse Enzo la subiectul iniţial. Vrei să vedem cum e?
– E pe puntea echipajului. Crezi am putea avea necazuri?
– Poate, am răspuns. Dar ce pot să ne facă? Să ne arunce peste bord? În cel mai rău caz, or să ne spună doar s-o ştergem. Şi până atunci o să avem parte de o privelişte teribilă.
– În regulă. Dar dacă Magdy îşi scoate toate tentaculele, plec. Sunt unele lucruri pe care nu vreau să le văd.
Enzo izbucni în râs.
– De acord cu tine, a spus, şi m-am ghemuit puţin lângă el.

Chestia asta cu noul prieten se dovedea chiar bună.

Am mai petrecut un timp sărbătorind cu prietenii şi cu familiile lor. Apoi, după ce lucrurile se domoliră îndeajuns, ne-am luat după Magdy şi Gretchen de-a lungul navei *Magellan* către sala de observaţii a echipajului. Credeam că strecuratul în zona echipajului putea fi o problemă; nu numai că a fost uşor, dar un membru al echipajului care ieşea pe o uşă a ţinut-o deschisă pentru noi.

– Securitatea nu e o problemă prea mare aici, pe *Magellan,* remarcă Gretchen către mine şi Enzo, apoi se uită în jos către mâinile noastre împreunate şi îmi zâmbi. Era un drac împieliţat, sigur, dar se şi bucura pentru mine.

Sala de observaţii era acolo unde fuseserăm anunţaţi că era, dar din nefericire pentru planurile ruşinoase ale lui Magdy, nu era goală, aşa cum i se promisese; patru membri ai echipajului de pe *Magellan* stăteau la o masă, cufundaţi în discuţie. I-am aruncat o privire lui Magdy, care arăta de parcă înghiţise o furculiţă. Mi s-a părut destul de amuzant, bietul, bietul Magdy. Frustrarea îi stătea bine.

– Uite, vorbi Enzo şi, ţinându-mă încă de mână, mă conduse către o fereastră uriaşă de observaţie.

Roanoke umplea imaginea, minunat de verde, complet luminată de soarele ei aflat în spatele nostru, tăindu-ne răsuflarea şi mai mult în realitate decât pe monitoare. Contează să vezi ceva cu proprii tăi ochi.

Era lucrul cel mai frumos pe care-l contemplasem vreodată. *Roanoke.* Lumea noastră.

– *Locul* greşit, abia am auzit din discuţia de la masa din stânga mea.

M-am uitat pieziş într-acolo. Cei patru din echipajul de pe *Magellan* erau atât de prinşi de conversaţie şi atât de apropiaţi unul de altul încât părea că cea mai mare parte a trupurilor lor se afla mai curând pe masă decât pe scaune. Unul dintre ei stătea cu spatele la mine, dar îi vedeam pe ceilalţi trei, doi bărbaţi şi o femeie. Aveau pe chip o expresie sumbră.

Am obiceiul de a asculta discuţiile altora. Nu-i un obicei rău, dacă nu eşti prins. Metoda de a nu fi prins este de a te asigura că în aparenţă atenţia ta este îndreptată în altă parte. Mi-am desprins mâna de a lui Enzo şi am făcut un pas către fereastra sălii de observaţie. Asta mă duse mai aproape de masă şi, în acelaşi timp, îl împiedică pe Enzo să-mi şoptească nimicuri dulci la ureche. Mi-am păstrat privirea aţintită asupra lui Roanoke.

– Nu *greşeşti* pur şi simplu, spunea unul dintre membrii echipajului. Iar *căpitanul* cu siguranţă nu greşeşte. Ar putea pune *Magellan* pe orbită şi în jurul unei pietricele, dacă ar vrea.

Cel aşezat cu spatele la mine adăugă ceva cu voce joasă şi n-am

putut auzi nimic.

– Asta-i o *porcărie,* exclamă primul. Câte nave s-au pierdut cu adevărat în ultimii douăzeci de ani? În ultimii cincizeci? Nimeni nu se mai *rătăceşte.*

– La ce te gândeşti?

Am tresărit, ceea ce-l făcu şi pe Enzo să tresară.

– Scuză-mă, zise el când m-am întors să-i arunc o privire exasperată.

Am dus un deget la buze ca să-l fac să tacă şi apoi am făcut semn din ochi către masa aflată acum în spatele meu. Enzo se uită în acea direcţie şi văzu şi el masa. *Ce?* mimă din gură. Am clătinat puţin din cap ca să-i comunic că n-ar trebui să-mi mai distragă atenţia. Se uită ciudat la mine. L-am luat din nou de mână ca să-i arăt că nu eram supărată pe el, apoi însă mi-am concentrat din nou atenţia asupra mesei.

– ... calmul. Încă nu ştim nimic, rosti o altă voce, de data asta aparţinând (cred) femeii. Cine mai ştie despre asta?

Încă un mormăit dinspre cel cu spatele la mine.

– Bine. Trebuie să lăsăm lucrurile aşa, continuă ea. O să strâng şurubul în departamentul meu dacă aud ceva, dar merge numai dacă o facem cu toţii.

– Asta n-o să împiedice echipajul să vorbească, zise altcineva.

– Nu, dar o să încetinească zvonurile, şi asta-i de-ajuns până când o să ştim ce s-a întâmplat cu adevărat, replică femeia.

Încă un mormăit.

– Ei bine, dacă e adevărat, atunci avem probleme mai mari, nu-i aşa? întrebă femeia, şi toată încordarea pe care o simţea se auzi deodată limpede în vocea ei.

M-am cutremurat un pic; Enzo simţi efectul în mână şi se uită la mine, îngrijorat. L-am îmbrăţişat serios. Însemna să pierd restul firului discuţiei, dar în acel moment asta-mi doream. Priorităţile se schimbă.

Se auzi zgomotul scaunelor împinse în spate. M-am întors şi membrii echipajului – se dovedi destul de clar că erau de fapt ofiţeri – se îndreptau deja spre uşă. M-am desprins de Enzo ca să atrag atenţia celui mai apropiat de mine, cel care stătuse mai devreme cu spatele la mine. L-am bătut pe umăr; el se întoarse şi păru foarte surprins să mă vadă.

– Cine eşti?

– S-a întâmplat ceva cu *Magellan?* am întrebat.

Calea cea mai bună de a afla ceva este de a nu te lăsa distras, de exemplu, de întrebări legate de identitatea cuiva.

Bărbatul se uită de-a dreptul furios, lucru despre care am citit, dar n-am văzut niciodată pe cineva făcându-l de-adevăratelea, până acum.

– Ne ascultai discuţia…

– S-a rătăcit nava? am întrebat. Ştim unde ne aflăm? A păţit nava ceva?

Insul făcu un pas în spate, ca şi cum întrebările chiar l-ar fi lovit. Ar fi trebuit să fac eu un pas în faţă şi să insist.

N-am făcut-o. El şi-a recăpătat stăpânirea de sine şi s-a uitat pe lângă mine la Enzo, Gretchen şi Magdy, care se holbau cu toţii la noi. Apoi îşi dădu seama cine eram şi se îndreptă de spate.

– Voi, copii, n-aveţi ce căuta aici. Ieşiţi, sau o să pun securitatea navei să vă dea afară. Duceţi-vă înapoi la familiile voastre.

Se întoarse să plece.

Am întins din nou mâna către el.

– Domnule, staţi puţin, am încercat.

Bărbatul nu mă băgă în seamă şi ieşi din sală.

– Ce se petrece? mă întrebă Magdy, din partea cealaltă a încăperii. Nu vreau să am necazuri pentru că aţi scos din sărite nu ştiu care membru al echipajului…

L-am săgetat pe Magdy cu privirea şi m-am întors să mă uit iarăşi pe fereastră. Roanoke atârna încă acolo, albastru şi verde. Dintr-odată însă, nu la fel de frumos. Dintr-odată, nefamiliar. Dintr-odată, ameninţător…

Enzo puse mâna pe umărul meu.

– Ce-i, Zoë? întrebă.

Mă uitam mai departe pe fereastră.

– Cred că ne-am rătăcit, am răspuns.

– De ce? întrebă Gretchen.

Venise lângă mine.

– Despre ce vorbeau?

– N-am reuşit să aud tot, am răspuns. Dar mi se părea că spuneau că nu suntem unde-ar trebui să fim.

Am arătat către planetă.

– Asta nu-i Roanoke!

– E o nebunie, exclamă Magdy.

– Sigur că e o nebunie, am replicat. Asta nu înseamnă că n-ar putea să fie adevărat.

Mi-am scos PDA-ul din buzunar şi am încercat să iau legătura cu tăticul. N-a răspuns. Am încercat să mă conectez cu mămica.

Niciun răspuns.

– Gretchen, am zis. Vrei să încerci să-l chemi pe tatăl tău?

Tatăl lui Gretchen era în consiliul colonial în fruntea căruia se aflau părinţii mei.

– Nu răspunde, spuse ea după un minut.

– Asta nu înseamnă nimic rău, vorbi Enzo. Tocmai am făcut saltul către o planetă nouă. Poate că sunt ocupaţi cu asta.

– Poate că încă *sărbătoresc,* adăugă Magdy.
Gretchen îl plesni în creştetul capului.
– Chiar *eşti* copilăros, Magdy, exclamă ea.
Magdy se frecă pe cap şi tăcu din gură. Seara asta nu mergea câtuşi de puţin aşa cum plănuise. Gretchen se întoarse spre mine.
– Ce crezi c-ar trebui să facem?
– Nu ştiu, am răspuns. Discutau despre cum să împiedice echipajul să vorbească. Asta înseamnă că unii dintre ei s-ar putea să ştie ce se petrece. N-o să treacă mult până când vestea o să ajungă la colonişti.
– A ajuns deja la colonişti, remarcă Enzo. *Noi suntem* colonişti.
– Ar fi bine să spunem cuiva, spuse Gretchen. Cred că cel puţin părinţii tăi şi tatăl meu ar trebui să afle.
M-am uitat la PDA-ul ei.
– Cred că s-ar putea să ştie deja, am zis.
– Ar trebui să ne convingem, insistă ea.
Aşa că am plecat din sala de observaţii şi ne-am dus să ne căutăm părinţii.
Nu i-am găsit; erau la şedinţa consiliului. I-am găsit pe Hickory şi Dickory, sau mai degrabă ei m-au găsit pe mine.
– Cred c-ar trebui să plec, zise Enzo după ce ei îl fixară cu privirile, fără să clipească, vreme de un minut.
Nu era un lucru menit să fie o intimidare; ei nu clipeau deloc. I-am dat un pupic pe obraz. El şi cu Magdy plecară.
– O să trag cu urechea, se oferi Gretchen. Să văd ce spun oamenii.
– În ordine, şi eu, am răspuns, ridicând PDA-ul. Anunţă-mă ce-ai auzit.
Ea plecă. M-am întors către Hickory şi Dickory.
– Voi doi, am zis. Aţi fost în camera voastră mai devreme…
– Am venit să te căutăm, răspunse Hickory.
El era cel care vorbea, dintre ei doi. Dickory putea şi el să vorbească, dar când se întâmpla aşa ceva era întotdeauna o surpriză.
– De ce? am întrebat. Am fost în perfectă siguranţă înainte. Am fost în perfectă siguranţă de când am plecat de la staţia Phoenix. *Magellan* e complet lipsit de ameninţări. Singurul lucru la care-aţi fost buni tot drumul ăsta e să-l speriaţi de moarte pe Enzo. De ce mă căutaţi acum?
– Lucrurile s-au schimbat, răspunse Hickory.
– Ce vrei să spui? am întrebat, apoi însă PDA-ul meu a vibrat.
Era Gretchen.
– A mers repede, am remarcat.
– Tocmai am dat peste Mika, vorbi ea. N-o să-ţi vină să *crezi* ce-a povestit despre ce i-a spus chiar acum fratelui ei cineva din echipaj.
Coloniştii adulţi puteau să nu ştie nimic sau să-şi ţină buzele lipite, dar fabrica de zvonuri a adolescenţilor de pe Roanoke lucra din plin. În

următoarea oră, iată ce-am „aflat”:

Că în timpul saltului spre Roanoke, *Magellan* s-a rătăcit prea aproape de o stea şi a fost aruncată afară din galaxie.

Că exista o revoltă şi că secundul îl înlocuise la comandă pe căpitanul Zane din cauza incompetenţei.

Că însuşi căpitanul Zane îşi împuşcase propriul secund trădător chiar acolo, pe punte, şi că spusese că avea să împuşte pe oricine încerca să-l ajute.

Că sistemele computerizate căzuseră chiar înainte de salt şi că nu ştiam unde ne aflăm.

Că extratereştrii atacaseră nava şi pluteau pe-afară, hotărând dacă să ne lichideze.

Că Roanoke era otrăvitoare pentru viaţa umană şi că dacă am ateriza acolo am muri.

Că a existat o spărtură a nucleului în sala motoarelor, orice-ar însemna asta, şi că *Magellan* era la un pas de a exploda.

Că ecoteroriştii spărseseră sistemul computerizat de pe *Magellan* şi ne trimiseseră în altă direcţie ca să nu ruinăm încă o planetă.

Nu, stai, au fost colonişti sălbatici deveniţi piraţi care spărseseră computerul, şi plănuiau să fure proviziile coloniei noastre pentru că ale lor erau pe terminate.

Nu, stai, erau membrii rebeli ai echipajului care urmau să ne fure proviziile şi să ne lase aruncaţi pe planetă.

Nu, stai, nu era echipajul hoţ, piraţii sălbatici sau ecoteroriştii, era doar un programator idiot care încurcase codul şi acum nu ştiam unde suntem.

Nu, stai, nu-i nimic în neregulă, e doar procedura standard de acţiune. Nu s-a-ntâmplat nimic rău, acum nu mai sâcâiţi echipajul şi lăsaţi-ne să *lucrăm,* la naiba.

Voiam să fiu limpede într-o privinţă: ştiam că cea mai mare parte a vorbelor ăstora erau numai porcării şi absurdităţi. Dar ceea ce se afla dedesubtul tuturor porcăriilor şi absurdităţilor era la fel de important: confuzia şi neliniştea se răspândiseră în rândul echipajului de pe *Magellan,* şi de la ei către noi. Se mişcau rapid. Dădeau naştere la oricâte minciuni – nu ca să mintă, ci ca să încerce să priceapă ceva. Ceva ce se petrecea. Ceva ce n-ar fi trebuit să se petreacă.

În tot acest timp, nimic de la mămica sau de la tăticul, sau de la tatăl lui Gretchen, sau de la oricine din consiliul coloniei, ai cărui membri se treziseră convocaţi brusc la o şedinţă.

Sala comună, mai înainte pustie după sărbătorirea lumii noi, începu să se umple din nou. De data asta oamenii nu sărbătoreau. Arătau nedumeriţi, preocupaţi şi încordaţi, iar unii dintre ei începeau să arate furioşi.

– Asta n-o să se termine cu bine, îmi zise Gretchen când ne-am

adunat din nou.
– Ce mai faci? am întrebat.
Ea ridică din umeri.
– Se întâmplă ceva, asta-i sigur. Toată lumea e la limită. Asta mă împinge *pe mine* la limită.
– N-o face pe nebuna cu mine, am protestat. Atunci n-o să mai fie nimeni să mă oprească în momentul când o s-o iau razna.
– Oh, bine, de dragul *tău* atunci, zise Gretchen şi-şi rostogoli dramatic ochii. Bine. Măcar acum nu mai trebuie să-l ţin la distanţă pe Magdy.
– Îmi place cum găseşti partea bună în orice situaţie, am comentat.
– Mulţumesc, replică ea. Tu ce mai faci?
– Sincer? am întrebat.
Ea dădu din cap.
– Speriată ca naiba.
– Slavă Domnului, exclamă ea. Nu sunt singura.
Ridică degetul mare şi arătătorul şi indică un spaţiu minuscul între ele.
– În ultima jumătate de oră am fost atât de-aproape de a face pipi pe mine…
Am făcut un pas înapoi. Gretchen izbucni în râs.
Sistemul de comunicaţii al navei porni brusc.
– Aici căpitanul Zane, se auzi o voce de bărbat. Acesta este un mesaj general pentru pasageri şi echipaj. Tot echipajul se va aduna în sălile de şedinţe ale departamentului fiecăruia peste zece minute, 23:30 ora navei. Toţi pasagerii se vor aduna în spaţiul comun al pasagerilor peste zece minute, 23:30 ora navei. Pasageri, aceasta este o adunare obligatorie. Vi se vor adresa conducătorii coloniei.
Sistemul de comunicaţii amuţi.
– Haide, i-am zis lui Gretchen şi am arătat către platforma unde, mai devreme în cursul serii, ea şi cu mine număraserăm secundele până când am ajuns la noua noastră lume. Ar trebui să ne găsim un loc bun.
– O să se aglomereze acolo, spuse ea.
Am arătat către Hickory şi Dickory.
– Ei or să fie cu noi. Ştii cum le lasă toată lumea cât loc vor.
Gretchen ridică privirea la cei doi şi-şi dădu seama că nici ea nu ţinea prea tare la ei.
După câteva minute, membrii consiliului se revărsară înăuntru pe una dintre uşile laterale ale spaţiului comun şi îşi făcură loc spre platformă. Gretchen şi cu mine stăteam în faţă, cu Hickory şi Dickory în spatele nostru şi cu cel puţin un metru jumătate distanţă liberă în fiecare parte. Gărzile extraterestre îşi creează propria lor zonă-tampon.

O şoaptă în ureche:

– Hei, zise Enzo.

M-am uitat pieziş la el şi i-am zâmbit.

– Mă întrebam dacă o să fii aici, am spus.

– E o întâlnire a tuturor coloniştilor, remarcă el.

– Nu aici în general. *Aici.*

– O, exclamă Enzo. Am riscat să presupun că gărzile tale n-or să mă înjunghie.

– Mă bucur că ai riscat.

L-am luat de mână.

Pe platformă, John Perry, conducătorul coloniei, tăticul meu, înaintă şi luă microfonul rămas jos de mai devreme din acea seară. Ochii lui îi întâlniră pe ai mei când se aplecă să-l ridice.

Iată ce trebuie să ştiţi despre tăticul meu. E deştept, se pricepe la ceea ce face şi aproape tot timpul ochii lui arată ca şi cum ar fi pe cale să izbucnească în râs. Găseşte cele mai multe lucruri amuzante. *Face* cele mai multe lucruri amuzante.

Când se uită la mine, în timp ce ridica microfonul, avea ochii întunecaţi şi apăsători, mai serioşi decât îi văzusem vreodată. Când i-am privit, mi-am adus aminte cât de bătrân era, indiferent de cât de tânăr părea. Pentru că, deşi putea lua lucrurile uşor, era un om care avusese parte de necazuri nu doar o dată în viaţa lui.

Şi avea parte din nou. Acum, cu noi. *Pentru* noi toţi.

Toţi ceilalţi aveau s-o ştie de îndată ce avea să deschidă gura ca să le spună, dar clipa aceea a fost cea în care am ştiut eu – în care mi-am dat seama de adevărul situaţiei.

Ne pierduserăm.

PARTEA I

UNU

Farfuria zburătoare ateriză în curtea din faţa casei noastre şi din ea ieşi un omuleţ verde.

Farfuria zburătoare a fost cea care mi-a atras atenţia. Oamenii verzi nu sunt prea rari acolo de unde vin eu. Toţi cei din Forţele Coloniale de Apărare sunt verzi; face parte din manipularea genetică pe care le-o aplică pentru a-i ajuta să lupte mai bine. Clorofila din piele le oferă energia suplimentară de care au nevoie pentru un dans de prima clasă cu extratereştrii.

Nu aveam mulţi soldaţi din Forţele Coloniale de Apărare pe Huckleberry, colonia unde locuisem înainte de asta; era o aşezare statornicită şi nu fuseserăm atacaţi serios de vreo două decenii. Dar Uniunea Colonială se străduieşte din răsputeri ca fiecare colonist să cunoască totul despre FCA, iar eu ştiam mai multe despre ei decât majoritatea.

Dar farfuria zburătoare, ei bine... *Asta-i* o noutate. New Goa e o comunitate de fermieri. Tractoare, combine, căruţe trase de animale şi autobuze publice cu roţi, atunci când voiam să trăim viaţa pe muchie de cuţit şi să vizităm capitala provincială, da... Un aparat de transport aerian adevărat era însă ceva extrem de rar. Aterizarea unuia destul de mic pentru un singur pasager, pe propria noastră pajişte, nu era cu siguranţă un fapt care se întâmpla în fiecare zi.

– Ai dori ca Dickory şi cu mine să ieşim să-l întâmpinăm? întrebă Hickory.

Ne uitam dinăuntrul casei cum bărbatul verde se dădea jos din aparat.

L-am privit cercetător pe Hickory.

– Crezi că e o ameninţare reală? Sunt convinsă că dac-ar fi vrut să ne atace, ar fi putut să arunce doar un bolovan pe casă, în timp ce zbura pe deasupra.

– Susţin întotdeauna prudenţa, replică Hickory.

Partea nerostită a acelei fraze era *atunci când eşti tu implicată.* Hickory e foarte dulce şi foarte paranoic.

– Hai să încercăm în schimb prima linie de apărare, am zis şi m-am îndreptat către uşa cu plasă.

Babar, câinele, stătea în faţa ei, cu labele din faţă urcate pe uşă, blestemând soarta genetică care-l lăsase fără degete opozabile sau fără creierul care să-i spună să tragă de uşă în loc s-o împingă. I-am deschis uşa; a decolat ca o rachetă îmblănită, atrasă de căldură şi cu balele curgând. Spre cinstea omului verde, acesta se aşeză într-un genunchi şi-l salută pe Babar ca pe un vechi prieten; imediat şi cu multă generozitate fu acoperit de bale de câine pentru osteneala sa.

– Bun lucru că nu e solubil, i-am zis lui Hickory.

– Babar nu-i un câine de pază foarte bun.

– Nu, chiar nu e, am fost de acord. Dar dacă ai vreodată nevoie de ceva bine *umezit,* poţi să te bazezi pe el.

– O să-mi aduc aminte de asta când voi avea nevoie pe viitor, replică Hickory, pe acel ton neangajant prevăzut pentru a reacţiona la sarcasmul meu.

– Aşa să faci, am răspuns şi am deschis din nou uşa. Şi rămâi înăuntru deocamdată, te rog.

– Cum spui tu, Zoë, încuviinţă Hickory.

– Mulţumesc.

Am ieşit pe verandă.

Între timp, bărbatul verde ajunsese la treptele verandei, cu Babar ţopăind în urma lui.

– Îmi place câinele tău, mi se adresă el.

– Îmi dau seama, am replicat. Câinele însă are o părere aşa şi-aşa despre tine.

– Cum îţi dai seama?

– Nu eşti *complet* scăldat în salivă.

Izbucni în râs.

– O să mă străduiesc mai mult data viitoare.

– Aminteşte-ţi să-ţi iei un prosop.

Bărbatul verde făcu semn către casă.

– E casa maiorului Perry?

– Aşa sper, am replicat. Toate lucrurile lui sunt aici.

Asta atrase după sine o pauză de vreo două secunde.

Da, din întâmplare sunt o micuţă creatură sarcastică. Mulţumesc de întrebare. Vine de la faptul că am locuit cu tăticul meu toţi anii ăştia. Se consideră foarte spiritual; nu ştiu ce părere am eu personal despre *asta,* dar o să spun că m-a făcut să fiu destul de obraznică atunci când e vorba de riposte şi zeflemele. Daţi-mi mingea la fileu şi-o să fiu încântată s-o stopez. Cred că de asta mă îndrăgesc ceilalţi şi mă socotesc fermecătoare; asta crede şi tăticul. S-ar putea ca părerea noastră să fie în minoritate. Dacă nu pentru altceva, e interesant să vezi cum reacţionează oamenii. Unii cred că e drăguţ. Alţii nu chiar aşa.

Cred că prietenul meu cel verde intra în tabăra celor cu „nu chiar aşa”, pentru că reacţia lui fu să schimbe subiectul.

– Scuză-mă, zise el, nu cred că ştiu cine eşti.

– Sunt Zoë, am răspuns. Fiica maiorului Perry. Şi a locotenentului Sagan.

– A, aşa… Îmi pare rău. Mi te-am închipuit mai mică.

– Eram cândva.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama că eşti fiica lui. Arăţi ca el la ochi.

Împotriveşte-te impulsului, vorbea partea politicoasă a creierului

meu. *Împotriveşte-te. Las-o baltă.*

– Mulţumesc, am răspuns. Sunt adoptată.

Prietenul meu cel verde rămase pe loc vreun minut, făcând ceea ce fac oamenii când tocmai au intrat într-o încurcătură: încremeni şi afişă un surâs pe faţă în timp ce îşi storcea creierul încercând să-şi dea seama cum să iasă din acest *faux pas.* Dacă m-aş fi aplecat, i-aş fi auzit probabil lobii frontali făcând *tic, tic, tic, tic,* încercând să se reseteze.

Vezi, asta chiar a fost o răutate, spuse partea politicoasă a creierului.

Dar *haide…* Dacă tipul ăsta îi spunea tatii „maiorul Perry”, atunci probabil că ştia când a fost eliberat din armată – ceea ce se întâmplase cu opt ani în urmă. Soldaţii FCA nu pot avea copii; face parte din modificările genetice care le asigură eficienţa în luptă, nu ştiaţi – fără copii întâmplători – aşa că prima lui ocazie de a se reproduce ar fi fost când l-au pus într-un corp nou, obişnuit, la sfârşitul termenului de serviciu militar. Şi apoi urmează toată chestia cu „gestaţia de nouă luni”. Aş fi putut fi cam mică pentru vârsta mea la cincisprezece ani, dar vă asigur, nu arătam de *şapte* ani.

Sincer, cred că există o limită privind cât de prost ar trebui să mă simt într-o asemenea situaţie. Adulţii ar trebui să se descurce cu puţină aritmetică elementară.

Totuşi nu poţi ţine la infinit pe cineva la ananghie.

– L-aţi numit pe tăticul „maiorul Perry”, am spus. Îl cunoaşteţi din timpul armatei?

– Da, răspunse, şi păru bucuros că discuţia pornea mai departe. A trecut totuşi ceva timp. Mă întreb dacă o să-l recunosc.

– Îmi închipui că arată la fel. Poate o altă nuanţă a pielii.

Chicoti.

– Presupun că e adevărat. Dacă ar fi rămas verde, i-ar fi fost mai greu să se amestece cu mulţimea.

– Nu cred că se va amesteca vreodată de-a binelea cu mulţimea aici, am comentat şi apoi mi-am dat seama imediat de multele moduri în care această afirmaţie putea fi interpretată greşit.

Şi desigur, vizitatorul meu nu irosi timpul făcând aşa ceva.

– Nu se amestecă? întrebă şi apoi se aplecă să-l mângâie pe Babar.

– Nu asta am vrut să spun. Cei mai mulţi dintre oamenii de aici de pe Huckleberry sunt din India, de pe Pământ, sau s-au născut aici din cei veniţi din India. E o cultură diferită de cea în care a crescut, asta-i tot.

– Înţeleg. Şi sunt sigur că se înţelege foarte bine cu cei de-aici. Sunt convins că de aceea are slujba pe care o are.

Slujba tăticului meu era aceea de mediator, cineva care ajută oamenii să răzbească prin birocraţia guvernamentală.

– Cred că sunt doar curios dacă-i place aici.

– Ce vrei să spui? am întrebat.

– Mă întrebam doar cum îi place retragerea din tot universul, asta-i tot, răspunse el şi se uită din nou la mine.

Într-un cotlon al creierului am auzit un declic. Mi-am dat dintr-odată seama că discuţia noastră plăcută şi întâmplătoare devenise cumva mai puţin întâmplătoare. Oaspetele nostru cel verde nu venise doar pentru o vizită de curtoazie.

– Cred că-i place foarte mult, am replicat şi m-am stăpânit să mai adaug ceva. De ce?

– Eram doar curios…, răspunse el, mângâindu-l din nou pe Babar.

M-am împotrivit impulsului de a chema câinele.

– Nu toată lumea face perfect saltul de la viaţa militară la cea civilă.

Se uită în jur.

– Pare o viaţă cam prea liniştită. E o schimbare destul de mare.

– Cred că-i place foarte mult, am repetat, apăsând cuvintele destul de evident pentru ca, în afară de cazul în care vizitatorul cel verde era o javră totală, să ştie că trebuie să treacă mai departe.

– Bine, vorbi el. Dar tu? *Ţie* cum îţi place aici?

Am deschis gura să răspund, apoi am închis-o la fel de repede. Pentru că, ei bine… *Aici* era o problemă.

Ideea de a trăi într-o colonie umană este mai captivantă decât realitatea. Unii, pentru care noţiunea este nouă, cred că oamenii din colonii merg tot timpul de la o planetă la alta, poate locuind pe o planetă, lucrând pe alta şi apoi ducându-se în vacanţă pe o a treia: planeta plăcerii Vacationaria, poate. Realitatea este, din păcate, mult mai plicticoasă. Cei mai mulţi dintre colonişti îşi duc viaţa pe planeta care le serveşte drept casă şi nu pleacă niciodată să vadă restul universului. Nu este *imposibil* să mergi de la o planetă la alta, dar de obicei există un motiv pentru asta: eşti membru al echipajului pe o navă comercială, transportând fructe şi coşuri de răchită între stele, sau capeţi o slujbă chiar pentru Uniunea Colonială, începând o carieră glorioasă ca birocrat interstelar. Dacă eşti sportiv, există Olimpiada Colonială la fiecare patru ani. Şi, din când în când, un muzician sau un actor celebru o să facă un mare turneu al coloniilor.

Dar în cea mai mare parte, te naşti pe o planetă, trăieşti pe o planetă şi mori pe o planetă, iar fantoma ta rătăceşte şi-ţi sâcâie descendenţii pe *acea* planetă. Bănuiesc că nu-i nimic cu adevărat rău în asta – adică, cei mai mulţi dintre oameni nu se îndepărtează de fapt de casele lor cu mai mult de câteva zeci de kilometri în cea mai mare parte a timpului în viaţa lor de zi cu zi, nu-i aşa? Iar oamenii abia dacă-şi văd cea mai mare parte a propriei lor planete când se hotărăsc să plece în hoinăreală. Dacă n-ai văzut niciodată priveliştile

de pe propria *ta* planetă, nu ştiu cât de mult te poţi plânge cu adevărat că nu vezi o cu totul *altă* planetă.

Dar te ajută dacă eşti pe o planetă *interesantă.*

Pentru cazul în care asta ajunge vreodată înapoi pe Huckleberry: iubesc Huckleberry, sincer o iubesc. Şi iubesc New Goa, orăşelul în care locuiam. Când eşti copil, un târg rural colonial bazat pe agricultură este un loc extrem de distractiv în care să creşti. Înseamnă viaţa la o fermă, cu capre, găini şi câmpuri cu grâu şi sorg, sărbători ale recoltei şi festivaluri de iarnă. Nu s-a inventat vreun copil de opt sau nouă ani care să nu găsească toate astea nespus de distractive. Apoi însă devii adolescent şi începi să te gândeşti la tot ce-ai putea să faci cu viaţa ta, şi examinezi opţiunile care-ţi stau la dispoziţie. Şi apoi toate fermele, caprele şi găinile – şi mereu aceiaşi oameni pe care i-ai cunoscut şi-i vei cunoaşte toată existenţa ta – încep să nu mai arate chiar optime pentru o experienţă de viaţă totală. Toate sunt încă la fel, desigur. Asta-i problema. *Tu* eşti cel care s-a schimbat.

Ştiu că acest strop de nelinişte adolescentină nu m-ar deosebi cu nimic de orice alt adolescent dintr-un oraş mic care-a existat vreodată în istoria universului cunoscut. Dar atunci când până şi „marele oraş” al unei colonii – capitala districtuală Missouri City – deţine tot misterul şi tot romantismul supravegherii îngrăşământului natural, nu e lipsit de judecată să speri altceva.

Nu spun că e ceva *în neregulă* cu Missouri City (nu-i nimic în neregulă nici cu îngrăşământul; de fapt, ai nevoie de el). Poate că e mai bine să spun că e genul de loc la care să te *întorci,* odată ce ai plecat şi ai petrecut un timp în marele oraş sau în universul cel mare şi rău. Unul dintre lucrurile pe care le ştiu despre mămica este că i-a plăcut la nebunie pe Huckleberry. Dar înainte de a veni aici, a fost soldat al Forţelor Speciale. Nu vorbeşte prea mult despre toate lucrurile pe care le-a văzut şi le-a făcut, dar din experienţa mea personală ştiu câte ceva despre asta. Nu-mi pot închipui o viaţă întreagă astfel. Cred că ea ar spune că a văzut destul din univers.

Văzusem şi eu o parte din univers înainte de a veni pe Huckleberry. Dar spre deosebire de Jane – spre deosebire de mămica – nu cred că sunt gata să afirm că Huckleberry este tot ce-mi doresc de la viaţă.

Dar nu eram sigură că voiam să-i spun ceva din toate astea tipului verde, în privinţa căruia devenisem brusc bănuitoare. Oamenii verzi care cad din cer, întrebând despre starea psihologică a diverşilor membri ai familiei, inclusiv propria sa persoană, sunt de-ajuns ca provoace paranoia unei fete în legătură cu ceea ce se petrece. În special atunci când, aşa cum mi-am dat seama dintr-odată, nu aflasem de fapt *numele* tipului. Ajunsese atât de departe în viaţa familiei mele fără să spună cine era de fapt.

Poate că asta era doar ceva ce reuşise, cu inocenţă, să treacă cu

vederea – la urma urmei, nu era un interviu oficial – dar în capul meu sunau destule alarme încât să hotărăsc că prietenul meu cel verde avusese parte de destule informaţii gratuite pentru o singură zi.

Bărbatul verde se uita ţintă la mine, aşteptând să răspund. I-am oferit cea mai neutră ridicare de umeri de care eram în stare. Aveam cincisprezece ani. E o vârstă perfectă pentru a ridica din umeri.

El dădu înapoi puţin.

– Presupun că tatăl tău nu-i acasă, zise el.

– Nu încă, am replicat; mi-am verificat PDA-ul şi i l-am arătat. Ziua lui de lucru s-a terminat acum câteva minute. El şi cu mămica vin probabil pe jos acasă.

– Bine. Şi mama ta e şeful poliţiei aici, aşa-i?

– Aşa-i.

Jane Sagan, femeia care aplică legea la frontieră. Mai puţin frontiera. I se potrivea.

– Ai cunoscut-o şi pe mămica? l-am întrebat.

Forţele speciale erau ceva complet diferit de infanteria obişnuită.

– Doar după reputaţie, răspunse el, şi din nou urmă acea neglijenţă studiată.

Oameni buni, un mic pont: nimic nu este mai transparent decât să încerci să pari că vorbeşti ca din întâmplare şi să ratezi. Prietenul meu cel verde rata cu un kilometru, iar eu m-am săturat să mă simt uşor descusută pentru informaţii.

– Cred că o să mă duc să mă plimb, am spus. Mămica şi cu tăticul sunt probabil chiar pe drum. O să-i anunţ că ai venit.

– O să vin cu tine, se oferi omul verde.

– E-n ordine, am replicat şi i-am făcut semn către verandă şi către balansoarul de pe verandă. Vii de pe drum. Ia loc şi odihneşte-te!

– Bine. Dacă nu te deranjează prezenţa mea aici cât timp eşti plecată.

Cred că asta trebuia luată ca o glumă.

I-am zâmbit.

– Cred că n-o să fie nicio problemă. O să ai companie.

– Îmi laşi câinele, conchise el.

Se aşeză.

– Chiar şi mai bine. Îţi las doi dintre prietenii mei.

În acest moment i-am chemat din casă pe Hickory şi Dickory, apoi m-am dat la o parte din uşă şi l-am urmărit pe vizitator, ca să nu-mi scape expresia lui când cei doi ieşiră afară.

Nu făcu pe el, nu *tocmai.*

Ceea ce era o realizare, ţinând seama de toate. Obinii – ceea ce sunt Hickory şi Dickory – nu arată *exact* ca o încrucişare dintre un păianjen şi o girafă, dar seamănă destul de mult ca să facă o anumită parte a creierului uman să declanşeze alarma de *aruncaţi balastul.* Te

obişnuieşti cu ei destul de repede. Dar problema e că îţi ia un timp.

– Acesta e Hickory, am spus, arătând către cel de la stânga mea, şi apoi am arătat către cel din dreapta: Iar acesta e Dickory. Sunt obini.

– Da, ştiu, zise vizitatorul, cu genul de ton la care te-ai aştepta de la un animal foarte mic încercând să pretindă că faptul de a fi încolţit de o pereche de animale de pradă foarte mari nu era chiar mare lucru.

– Ah… Aşa… *Aceştia* sunt prietenii tăi…

– *Cei mai buni* prieteni, am replicat, cu ceea ce simţeam că este gradul corect de efuziune iraţională. Şi le place *enorm* să primească vizitatori. O să fie încântaţi să-ţi ţină companie cât timp mă duc să-i caut pe părinţii mei. Nu-i aşa? i-am întrebat pe Hickory şi Dickory.

– Da, răspunseră amândoi.

Hickory şi Dickory sunt destul de monotoni în primul rând; faptul de a fi monotoni în stereo oferă un efect suplimentar – şi încântător! – de înfiorare.

– Vă rog spuneţi salut oaspetelui nostru, le-am zis.

– Salut, rostiră ei, din nou în stereo.

– Ăă…, răspunse omul verde. Bună.

– Grozav, suntem cu toţii prieteni, am zis şi am coborât de pe verandă.

Babar îl lăsă pe prietenul nostru cel verde şi veni după mine.

– Atunci am plecat.

– Eşti *sigură* că nu vrei să vin cu tine? insistă omul verde. Nu mă deranjează.

– Nu, te rog. Nu vreau să consideri că trebuie să te ridici pentru nimic.

Ochii mei clipiră ca din întâmplare către Hickory şi Dickory, ca pentru a sugera că ar fi păcat dacă ar trebui ca aceştia să facă fripturi din el.

– Grozav, comentă el şi se aşeză pe balansoar.

Cred că prinsese sugestia. Vezi, *aşa* se vorbeşte ca din întâmplare în mod studiat.

– Grozav, am răspuns şi am pornit pe drum să-i găsesc pe ai mei.

DOI

Am ieşit pe acoperiş pe fereastra dormitorului şi m-am uitat în urmă, la Hickory.

– Dă-mi binoclul ăla, i-am cerut.

Mi l-a dat…

(Obinii nu sunt „el” sau „ea”. Pentru că sunt hermafrodiţi. Asta înseamnă organe sexuale masculine şi feminine. Daţi-i drumul şi chicotiţi. O să aştept. În ordine, gata? Bine.)

… şi apoi s-a cocoţat pe fereastră după mine. Din moment ce probabil n-aţi văzut aşa ceva niciodată, vă anunţ eu că e o privelişte

destul de impresionantă să urmăreşti un obin desfăşurându-se ca să treacă printr-o fereastră. Foarte graţios, fără niciun analog real cu nicio mişcare umană pe care ai dori s-o descrii. Universul are în el *extratereştri.* Şi asta *sunt* ei.

Hickory era pe acoperiş cu mine; Dickory era în afara casei, stând cu ochii pe mine mai mult sau mai puţin, pentru cazul în care m-aş împiedica sau m-aş simţi brusc deprimată şi aş cădea sau m-aş arunca de pe acoperiş. Asta e metoda lor standard când ies pe fereastră: unul cu mine, celălalt pe sol. Şi sunt *bătători la ochi* în legătură cu asta; când eram micuţă, mămica sau tăticul îl vedeau pe Dickory trântind uşa de perete, aşezându-se chiar sub acoperiş şi apoi ţipând în timp ce urca scările după mine ca să mă aducă înapoi în cameră. Faptul de a avea amici extratereştri paranoici are şi o parte proastă.

Ca să se consemneze: n-am căzut niciodată de pe acoperiş.

Ei bine, *o dată.* Când aveam zece ani. Dar fuseseră nişte circumstanţe istovitoare. Nu se pune.

Oricum, nu trebuia să-mi fac griji de data asta că John sau Jane mi-ar spune să intru înapoi în casă. Încetaseră să facă asta când am intrat în adolescenţă. În plus, ei erau motivul pentru care urcasem pe acoperiş de la bun început.

– Acolo sunt, am zis şi am arătat cu degetul spre folosul lui Hickory.

Mămica, tăticul şi prietenul meu cel verde stăteau în mijlocul câmpului nostru de sorg, la câteva sute de metri distanţă. Am ridicat binoclul, iar ei s-au transformat din nişte semne minuscule în oameni adevăraţi. Bărbatul verde stătea cu spatele la mine, dar spunea ceva, pentru că atât Jane cât şi John se uitau la el încordaţi. Se zărea o foială la picioarele lui Jane, apoi Babar ridică brusc capul. Mămica întinse mâna să-l scarpine.

– Mă întreb despre ce le vorbeşte, am comentat.

– Sunt prea departe, replică Hickory.

M-am întors spre el să fac un comentariu de genul *nu mai spune, geniule.* Apoi i-am văzut gulerul conştiinţei în jurul gâtului şi mi-am amintit că pe lângă faptul că-i ofereau lui Hickory şi Dickory conştiinţă de sine – cu ideea a cine sunt – gulerele le acordau şi simţuri extinse, care erau dedicate în cea mai mare parte misiunii de a mă feri pe mine de necazuri.

Mi-am mai amintit şi că gulerele conştiinţei constituiau motivul pentru care se aflau de la început aici. Tatăl meu – tatăl meu biologic – le crease pentru obini. Mi-am amintit de asemenea că de aceea eram şi *eu* aici. Încă aici, adică. În viaţă.

Dar n-am mers mai departe de-a lungul acestui lanţ de gânduri.

– Credeam că sunt de folos chestiile astea, am spus, arătând către guler.

Hickory atinse uşor gulerul.

– Gulerele fac multe lucruri, vorbi el. Posibilitatea de a auzi o discuţie la sute de metri distanţă, în mijlocul unui câmp de cereale, nu este unul dintre ele.

– Atunci eşti nefolositor, am comentat.

Hickory dădu din cap.

– Cum spui tu, replică, în felul lui obişnuit, care nu-l obliga la nimic.

– Nu-i deloc amuzant să fac haz pe seama ta.

– Îmi pare rău.

Şi partea interesantă era că lui Hickory chiar *îi părea rău.* Nu-i uşor să fii o creatură nostimă şi sarcastică, atunci când cea mai mare parte a ceea ce *eşti* depinde de o maşină pe care-o porţi în jurul gâtului. Generarea propriei identităţi artificiale cere mai multă concentrare decât te-ai putea aştepta. Controlul unui simţ echilibrat al sarcasmului pe deasupra şi dincolo de asta înseamnă să ceri un pic cam mult.

M-am întins şi l-am îmbrăţişat pe Hickory. Era ceva nostim. Hickory şi Dickory erau aici pentru mine; ca să mă cunoască, să mă protejeze şi, dacă era nevoie, să moară pentru mine. Şi iată-mă, simţindu-mă protectoare faţă de *ei,* şi simţindu-mă şi puţin tristă pentru ei. Tatăl meu – tatăl meu biologic – le-a dăruit conştiinţa, ceva ce lipsise obinilor şi ceea ce ei căutaseră de-a lungul întregii istorii a speciei lor.

Dar el n-a făcut conştiinţa *uşoară* pentru ei.

Hickory îmi aşteptă îmbrăţişarea şi-mi atinse nesigur capul; poate să fie timid când devin brusc exuberantă. Am avut grijă să nu exagerez cu obinii. Dacă arăt prea multă emoţie, pot să le dau peste cap conştiinţa. Sunt sensibili la momentele când sunt surescitată. Aşa că am dat înapoi şi apoi m-am uitat iar cu binoclul către părinţii mei. Acum John spunea ceva, cu unul dintre surâsurile lui din colţul gurii. Zâmbetul i se şterse când vizitatorul începu să vorbească din nou.

– Mă întreb cine e, am zis.

– E generalul Samuel Rybicki, răspunse Hickory.

Asta-i atrase încă o privire scurtă din partea mea.

– De unde ştii?

– E treaba noastră să ştim despre cine te vizitează pe tine şi familia ta, replică Hickory şi-şi atinse din nou gulerul. L-am luat la întrebări din clipa în care a aterizat. Informaţiile despre el se află în baza noastră de date. Este omul de legătură dintre Forţele Coloniale de Apărare şi Departamentul Colonizării. Coordonează protecţia noilor voastre colonii.

– Huckleberry nu e o colonie nouă, am precizat.

Nu era; era colonizată de cincizeci sau şaizeci de ani la vremea sosirii noastre. Timp mai mult decât suficient pentru a netezi toate hârtoapele înfiorătoare pe care le înfruntă noile colonii şi pentru ca populaţia umană să devină prea mare ca invadatorii să radă planeta…

Să sperăm.

– Ce credeţi că vrea de la părinţii mei? am întrebat.

– Nu ştim, răspunse Hickory.

– Nu ţi-a spus nimic cât aştepta să apară John şi Jane?

– Nu. N-a fost prea comunicativ.

– Păi, sigur că da. Probabil pentru c-aţi speriat şi rahatul din el.

– N-a lăsat în urmă fecale.

Am pufnit.

– Uneori mă îndoiesc de pretinsa ta lipsă de umor. Am vrut să spun că era prea intimidat de voi ca să spună ceva.

– Am presupus că de aceea ne-ai lăsat să stăm cu el.

– Păi, mda. Dar dacă aş fi ştiut că e general, poate că nu i-aş fi făcut atâtea greutăţi.

Am arătat către părinţii mei.

– Nu vreau ca ei să aibă necazuri pentru că eu am crezut că ar fi distractiv să-l zăpăcesc.

– Cred că cineva de rangul lui n-ar face atâta drum ca să se lase împiedicat de tine.

În cap îmi apăru o listă de riposte tăioase, implorând să fie folosite. Le-am ignorat pe toate.

– Crezi c-a venit cu vreo misiune serioasă? am întrebat.

– E general, răspunse Hickory. Şi e aici.

M-am uitat din nou prin binoclu. Generalul Rybicki – cum îl cunoşteam acum – se întorsese doar puţin, şi-i vedeam faţa ceva mai limpede. Vorbea cu Jane, apoi se răsuci însă un pic ca să-i spună ceva lui tăticul. Am zăbovit cu ochii pe mămica pentru un minut. Avea chipul complet încremenit; orice s-ar fi petrecut, nu era prea încântată de asta.

Mămica întoarse puţin capul şi, pe neaşteptate, am observat că se uita direct la mine, ca şi cum ar fi ştiut că o urmăream.

– Cum *face* asta? m-am mirat.

Când Jane făcea parte din Forţele Speciale, avea un corp modificat genetic chiar mai mult decât cele pe care le capătă soldaţii obişnuiţi. Dar la fel ca tăticul, când a ieşit din armată a fost pusă într-un corp uman normal. Nu mai are calităţi supraumane. Are doar un spirit de observaţie înspăimântător. Ceea ce e aproape acelaşi lucru. N-am scăpat uşor cu aproape *nimic* crescând mare.

Atenţia ei se îndreptă din nou către generalul Rybicki, care i se adresa din nou. Am ridicat ochii către Hickory.

– Ce-aş vrea să ştiu este de ce vorbesc în câmpul de sorg.

– Generalul Rybicki i-a întrebat pe părinţii tăi dacă exista vreun loc unde să vorbească în secret. A indicat în mod special că vrea să vorbească departe de Dickory şi de mine.

– Aţi înregistrat când aţi fost cu el?

Hickory şi Dickory aveau în gulere dispozitive de înregistrare care memorau sunete, imagini şi date emoţionale. Aceste înregistrări erau trimise celorlalţi obini, pentru ca ei să simtă cum este să petreci momente plăcute alături de mine. Ciudat? Da. Sâcâitor? Uneori, dar nu de obicei. În afară de cazul în care încep să mă *gândesc* la asta, şi apoi mă concentrez asupra faptului că, sigur că da, o întreagă rasă extraterestră a trecut prin pubertatea mea prin ochii lui Hickory şi Dickory. Nimic nu se compară cu a împărtăşi menstruaţia cu un miliard de hermafrodiţi. Cred că a fost prima oară pentru *toţi.*

– N-am făcut înregistrări cu el, răspunse Hickory.

– În regulă, bine.

– Înregistrez acum, adăugă Hickory.

– Aha. Ei bine, nu sunt sigură că ar trebui, am replicat, făcând semn către părinţii mei. Nu vreau ca *ei* să aibă necazuri.

– Este permis, potrivit prevederilor tratatului cu guvernul vostru. Ne este îngăduit să înregistrăm tot ceea ce ne permiţi tu să înregistrăm şi să raportăm tot ceea ce simţim. Guvernul meu ştia că generalul Rybicki a venit în vizită din clipa în care Dickory şi cu mine ne-am trimis solicitarea de date. Dacă generalul Rybicki voia ca vizita lui să rămână secretă, ar fi trebuit să se întâlnească altundeva cu părinţii tăi.

Am preferat să nu stărui asupra faptului că porţiuni semnificative ale vieţii mele fuseseră supuse negocierii tratatului.

– Nu cred că ştia că sunteţi aici, am spus eu. A părut surprins când v-am asmuţit asupra lui.

– Neştiinţa lui în privinţa noastră sau a tratatului obinilor cu Uniunea Colonială nu este problema noastră.

– Bănuiesc că nu, am încuviinţat, cam prost dispusă.

– Ai dori să mă opresc din înregistrat? întrebă Hickory.

Îi auzeam tremurul din adâncul vocii. Dacă nu eram atentă la felul în care îmi arătam iritarea, i-aş putea provoca lui Hickory o cascadă emoţională. Atunci ar avea ceea ce echivala cu o cădere nervoasă temporară chiar acolo, pe acoperiş. Asta n-ar duce la nimic bun. Ar putea să cadă şi să-şi frângă micul lui gât ca de şarpe.

– Nu-i nimic, am încercat să vorbesc pe un ton mai conciliator decât simţeam. Acum e oricum prea târziu.

Hickory se destinse vizibil; eu mi-am stăpânit un oftat şi m-am uitat în jos, la pantofi.

– Se întorc către casă, observă Hickory şi făcu semn către părinţii mei.

I-am urmărit mâna; părinţii mei şi generalul Rybicki se îndreptau într-adevăr spre noi. M-am gândit să mă duc înapoi în casă, apoi însă am văzut-o pe mămica uitându-se iarăşi direct la mine. Mda, mă văzuse mai devreme. Erau şanse destul de mari să ştie că fuseserăm

aici sus, în tot acest timp.

Tăticul nu ridică ochii pe tot drumul înapoi. Era deja pierdut în gânduri. Când se întâmpla asta, era ca şi cum lumea s-ar prăbuşi în jurul lui; nu vedea nimic altceva până când nu termina să se ocupe de ceea ce se ocupa. Bănuiam că n-aveam să-l văd prea mult în seara asta.

În timp ce ieşeau de pe câmpul de sorg, generalul Rybicki se opri şi-i strânse mâna lui tăticul; mămica rămase dincolo de distanţa potrivită pentru strângeri de mână. Apoi se îndreptă înapoi către aparatul său zburător. Babar, care-i urmase pe toţi trei pe câmp, porni către general ca să capete o ultimă mângâiere. Naveta îşi deschise uşa ca să-l lase pe general să intre.

El se opri, se uită drept spre mine şi flutură mâna. Înainte de a mă gândi la ce fac, am fluturat-o şi eu.

– *Asta* a fost inteligent, mi-am spus.

Naveta, cu generalul Rybicki înăuntru, îşi luă zborul, ducându-l înapoi de unde venise. *Ce vrei de la noi, generale?* m-am gândit, şi am fost surprinsă să gândesc „noi”. Dar avea o noimă. Orice-ar fi vrut de la părinţii mei, făceam şi eu parte din asta.

TREI

– Cum îţi place aici? mă întrebă Jane în timp ce spălam vasele după masă. Adică, pe Huckleberry.

– Nu-i prima oară când mi s-a pus întrebarea asta pe ziua de azi, am răspuns, luând farfuria pe care mi-o întindea şi ştergând-o.

Asta o făcu pe mămica să ridice puţin din sprânceană.

– Generalul Rybicki ţi-a pus întrebarea, zise ea.

– Mda.

– Şi ce i-ai răspuns?

– I-am răspuns că-mi place cât se poate de mult.

Am pus farfuria uscată în dulap şi am aşteptat-o pe următoarea.

Jane insistă.

– Dar îţi place?

Am oftat, doar cu un pic de dramatism.

– Bine, cedez. Ce se petrece? Atât tu cât şi tăticul eraţi ca nişte zombi în seara asta la masă. Ştiu că nu v-aţi dat seama, pentru că eraţi prea cufundaţi în propriile voastre gânduri, dar eu am petrecut cea mai mare parte din timpul cinei încercând să fac pe oricare dintre voi să scoată mai mult decât un mormăit. Babar a fost un interlocutor mult mai bun.

– Îmi pare rău, Zoë, spuse Jane.

– V-am iertat. Dar tot vreau să ştiu ce *se petrece.*

Am făcut semn către mâna lui Jane, ca să-i aduc aminte că aşteptam încă farfuria aceea.

Mi-o dădu.

– Generalul Rybicki ne-a cerut, tatălui tău şi mie, să fim conducătorii unei colonii noi.

Era rândul meu să rămân cu farfuria în mână.

– O colonie nouă!

– Da.

– Adică, „pe altă planetă”, la felul ăsta de colonie nouă te referi?

– Da.

– Oho!

– Da, repetă Jane.

Ştia cum să obţină maximum de efect dintr-un singur cuvânt.

– De ce v-a cerut vouă? am întrebat, şi m-am apucat din nou de şters. Nu vreau să vă jignesc, mămico, dar tu eşti şefa poliţiei într-un sătuc mititel, iar tăticul e mediator. E un salt cam mare.

– Nu ne simţim jigniţi. Am pus şi noi aceeaşi întrebare. Generalul Rybicki a zis că experienţa militară pe care o avem ne-ar ajuta. John a fost maior, iar eu locotenent. Şi orice altă experienţă am avea nevoie, Rybicki crede că o putem căpăta repede, înainte de a pune piciorul în noua colonie. Cât despre motivul pentru care ne-a ales pe noi, este acela că nu-i o colonie obişnuită. Coloniştii nu sunt de pe Pământ, sunt de pe zece dintre cele mai vechi planete din Uniunea Colonială. O colonie de colonii. Prima de felul ei.

– Şi niciuna dintre planetele care contribuie cu colonişti nu vrea ca altă planetă să aibă rolul conducător, am îndrăznit să presupun.

Jane zâmbi.

– Aşa e. Noi suntem candidaţii de compromis. Soluţia cea mai puţin controversată.

– Am priceput. E plăcut să fii dorit… oarecum.

Am continuat să spălăm vase în tăcere vreme de câteva minute.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, vorbi Jane în sfârşit. Îţi place aici? Vrei să rămâi pe Huckleberry?

– Am şi eu un vot? am întrebat.

– Sigur că ai, răspunse Jane. Dacă acceptăm, ar însemna să plecăm de pe Huckleberry măcar pentru câţiva ani standard, cât timp punem colonia pe picioare. Dar, realist vorbind, ar însemna să plecăm de-aici pentru totdeauna.

– *Dacă,* am remarcat, puţin surprinsă. N-aţi spus da.

– Nu-i genul de hotărâre pe care s-o iei în mijlocul unui câmp de sorg, zise Jane şi se uită drept în ochii mei. Nu-i ceva la care să spunem pur şi simplu da. E o hotărâre complicată. Ne-am uitat peste informaţii toată după-amiaza, ca să ne dăm seama care sunt planurile Uniunii Coloniale pentru colonia asta. Şi apoi trebuie să ne gândim la vieţile noastre de aici. A mea, a lui John şi a ta.

Am zâmbit ironic.

– Am o viaţă aici? am întrebat.

Asta trebuia să fie o glumă.

Jane o respinse cu severitate.

– Fii serioasă, Zoë.

Zâmbetul îmi pieri de pe faţă.

– Am stat aici jumătate din întreaga ta viaţă. Ai prieteni. Cunoşti locul ăsta. Ai un viitor aici, dacă vrei. *Poţi* să ai o viaţă aici. Nu-i ceva care să fie aruncat deoparte cu uşurinţă.

Cufundă mâinile în chiuvetă, căutând pe sub clăbuci încă o farfurie.

M-am uitat la Jane; exista ceva în vocea ei... Nu era vorba numai despre mine.

– *Tu* ai o viaţă aici, am spus.

– Am. Îmi place aici. Îmi plac vecinii şi prietenii noştri. Îmi place să fiu şeful poliţiei. Viaţa noastră de aici mi se potriveşte.

Îmi întinse tava pe care tocmai o spălase.

– Înainte de a veni aici, mi-am petrecut întreaga viaţă în Forţele Speciale. Pe nave. Asta este prima lume pe care chiar *am locuit.* E important pentru mine.

– Atunci de ce se mai pune întrebarea? Dacă nu vrei să pleci, atunci nu trebuie să plecăm nici noi.

– N-am spus că *n-aş vrea* să plec. Am spus că am o viaţă aici. Nu-i acelaşi lucru. Există motive serioase pentru care s-o facem. Şi nu trebuie să iau doar eu hotărârea.

Am şters şi am pus la loc tava.

– Tăticul ce vrea? am întrebat.

– Nu mi-a spus încă.

– Ştii ce înseamnă *asta.* Tăticul nu-i deloc subtil când apare ceva ce nu vrea să facă. Dacă nu se grăbeşte când e vorba să se gândească la asta, probabil că vrea s-o facă.

– Ştiu, răspunse mămica.

Curăţa tacâmurile.

– Încearcă să găsească o cale de a-mi spune ce vrea. L-ar ajuta dacă ar şti mai întâi ce vrem *noi.*

– Bine.

– De aceea te-am întrebat dacă-ţi place aici, repetă Jane.

M-am gândit la asta în timp ce ştergeam masa din bucătărie.

– Îmi place aici, am răspuns în cele din urmă. Dar nu ştiu dacă vreau să am o *viaţă* aici.

– De ce nu?

– Nu-i cine ştie ce *aici* în locul ăsta, nu-i aşa?

Am fluturat mâna în direcţia generală a orăşelului New Goa.

– Căile pe care le poţi alege în viaţă aici sunt limitate. Poţi să fii fermier, fermier, prăvăliaş şi fermier. Poate o funcţie în administraţie, ca tine şi tăticul.

– Dacă plecăm în colonia asta nouă, opţiunile or să fie aceleaşi.

Viaţa de colonist din primul val nu-i prea romantică, Zoë. Preocupările principale sunt supravieţuirea şi pregătirea coloniei pentru al doilea val de colonişti. Asta înseamnă fermieri şi muncitori. În afara câtorva poziţii specializate care vor fi deja ocupate, nu există o cerere prea mare pentru orice altceva.

– Da, dar cel puţin ar fi un loc *nou*. Am avea de construit o lume nouă. Aici nu facem decât să întreţinem una veche. Fii sinceră, mămico... Lucrurile merg cam încet prin părţile astea. O zi mare pentru tine e una în care cineva stârneşte o bătaie cu pumnii. Principala atracţie a unei zile pentru tăticul e să aplaneze o dispută pentru o capră.

– Există lucruri mai rele.

– Nu cer un război deschis.

Încă o glumă.

Şi încă o dată, o punere la punct din partea lui mămica.

– O să fie o lume colonizată nouă-nouţă. Acestea sunt supuse cel mai mult riscului de a fi atacate, pentru că au cei mai puţini oameni şi cea mai slabă apărare din partea FCA. Ştii asta la fel de bine ca oricine altcineva.

Am clipit, de-a dreptul surprinsă. Chiar *ştiam* la fel de bine ca oricine altcineva. Când eram foarte mică – înainte să fiu adoptată de Jane şi John – planeta pe care locuiam (sau deasupra căreia locuiam, din moment ce mă aflam pe o staţie spaţială) a fost atacată. Omagh... Jane nu aducea aproape niciodată vorba, pentru că ştia ce efect avea asupra mea să mă gândesc la asta.

– Crezi că o să se întâmple şi aici? am întrebat.

Jane trebuie să fi simţit ce se petrecea în mintea mea.

– Nu, nu cred. E o colonie neobişnuită. Din unele puncte de vedere, e o colonie experimentală. Or să existe presiuni politice pentru ca ea să aibă succes. Asta înseamnă sisteme de apărare mai multe şi mai bune, printre altele. Cred că o să fim mai bine apăraţi decât majoritatea coloniilor aflate la început.

– Asta-i bine de ştiut.

– Dar un atac ar putea avea încă loc. John şi cu mine am luptat împreună la Coral. A fost una dintre primele planete pe care s-au stabilit oamenii, şi *tot* a fost atacată. Nicio colonie nu este complet la adăpost. Şi există şi alte pericole. Coloniile pot fi nimicite de virusuri sau de animale de pradă locale. Vremea rea poate să omoare recoltele. Coloniştii înşişi pot fi nepregătiţi. Colonizarea – colonizarea *adevărată,* nu ceea ce facem noi aici, pe Huckleberry – e o muncă grea, permanentă. Unii dintre colonişti s-ar putea să nu se descurce şi să tragă restul coloniei după ei. Pot exista conducători proşti care iau hotărâri proaste.

– Nu cred că ar trebui să ne facem griji pentru ultimul punct de pe

listă, am încercat eu să înseninez atmosfera.

Jane nu înghiţi momeala.

– Îţi spun că nu e lipsit de riscuri. Pericolele sunt prezente. O mulţime. Şi dacă facem asta, intrăm cu ochii deschişi în aceste pericole.

Asta era mămica din cap până-n picioare. Simţul umorului nu-i lipsea atât de complet ca în cazul lui Hickory şi Dickory – chiar *puteam* s-o fac să râdă. Dar asta n-o împiedica să fie una dintre cele mai serioase persoane pe care le-am întâlnit vreodată în toată viaţa mea. Când vrea să-ţi atragă atenţia asupra a ceva ce crede că e important, poţi fi sigur că o atrage.

E o calitate folositoare, dar în acest moment mă făcea să mă simt serios stânjenită. Ăsta era planul ei, fără îndoială.

– Mămico, ştiu. Ştiu că există riscuri. Ştiu că sunt o mulţime de lucruri care pot merge prost. Ştiu că n-o să fie uşor…

Am aşteptat.

– Dar…, începu Jane, dându-mi imboldul pe care ştia că-l aştept.

– Dar dacă tu şi cu tăticul o s-o conduceţi, cred că o să merite riscul. Pentru că am încredere în voi. N-aţi accepta slujba dacă n-aţi crede că vă puteţi descurca. Şi ştiu că nu m-aţi pune în primejdie fără să fie nevoie. Dacă voi doi hotărâţi s-o faceţi, eu aş vrea să merg. Aş vrea *cu siguranţă* să merg.

Mi-am dat seama brusc că, în timp ce vorbeam, mâna mi se îndreptase spre piept şi atingea uşor micul medalion de acolo: un elefant de jad, pe care mi-l dăduse Jane. Am dat la o parte mâna, puţin jenată.

– Şi oricum ar fi, pornirea unei colonii noi n-o să fie *plictisitoare,* am spus în încheiere, puţin cam neconvingător.

Mămica surâse, scoase dopul de la chiuvetă şi se şterse pe mâini. Apoi făcu un pas spre mine şi mă sărută pe creştet; eram destul de scundă, iar ea era destul de înaltă, ca să fie un gest firesc pentru ea.

– O să-l las pe tatăl tău să mai fiarbă în suc propriu încă vreo câteva ore. Apoi o să-l anunţ ce-am hotărât.

– Mulţumesc, mămico.

– Şi scuză-mă pentru cină. Tatăl tău se cufundă în gânduri câteodată, iar eu sunt absorbită să observ că el e cufundat în gânduri…

– Ştiu. Ar trebui doar să-i dai un pupic şi să-i zici să se scuture de gânduri.

– O să pun sugestia pe listă, ca să apelez la ea data viitoare.

Mă sărută din nou scurt şi făcu un pas înapoi.

– Acum, du-te să-ţi faci temele. Încă n-am plecat de pe planetă.

Ieşi din bucătărie.

PATRU

Daţi-mi voie să vă povestesc despre elefantul acela de jad… Numele mamei mele – al mamei mele biologice – era Cheryl Boutin. A murit când eu aveam cinci ani; plecase în excursie cu un prieten şi a căzut. Amintirile mele despre ea sunt exact aşa cum v-aţi aştepta să fie: fragmente înceţoşate dintr-o minte de cinci ani, ajutate de câteva poze şi filme preţioase. Nu erau cu mult mai bune nici când eram mai mică. Cinci ani nu-i o vârstă potrivită să pierzi o mamă şi să speri că o să ţi-o aminteşti aşa cum era…

Singurul lucru pe care-l aveam de la ea era o versiune umplută cu vată a elefantului Babar, pe care mama mi-o dăduse la cea de-a patra aniversare. Eram bolnavă în ziua aceea, şi a trebuit să stau în pat toată ziua. Asta nu mă făcea prea fericită, şi am avut grijă ca toată lumea să ştie, pentru eram genul acela de copil la patru ani. Mama mi-a făcut o surpriză cu jucăria Babar, apoi ne-am ghemuit împreună şi mi-a citit poveşti cu Babar până când am adormit, întinsă lângă ea. Este amintirea cea mai intensă despre ea, chiar şi acum; nu atât de mult cum arăta, cât sunetul grav şi cald al vocii, moliciunea pântecelui în timp ce stăteam lipită de ea şi moţăiam, mângâierea sa pe cap. Senzaţia pe care mi-o dădea mama şi sentimentul de dragoste şi de linişte pe care-l degaja…

Mi-e dor de ea. Încă mi-e dor. Chiar şi acum. Chiar şi în clipa asta…

După ce mama a murit, nu mă puteam duce nicăieri fără Babar. Era legătura mea cu ea, legătura cu acea iubire şi cu acea linişte de care nu mai aveam parte. Să fiu departe de Babar însemna să fiu departe de tot ceea ce-mi rămăsese de la ea. Aveam cinci ani. Acesta era modul meu de a mă împăca cu pierderea. Cred că mă împiedica să mă retrag în mine însămi. Cinci ani nu-i vârsta potrivită să-ţi pierzi mama, aşa cum am spus; cred că ar putea fi o vârstă potrivită să te pierzi pe tine însuţi, dacă nu eşti atent.

La scurtă vreme după înmormântarea mamei, tata şi cu mine am plecat de pe Phoenix, unde m-am născut, şi ne-am mutat pe Covell, o staţie spaţială aflată pe orbită în jurul unei planete pe nume Omagh, unde tata făcea cercetări. Din când în când, slujba îi cerea să plece de pe Covell în călătorii de serviciu. Atunci când se întâmpla, rămâneam cu prietena mea Kay Greene şi cu părinţii ei. Odată, tata pleca într-o călătorie; era în întârziere şi a uitat să-l împacheteze pe Babar pentru mine. Când mi-am dat seama (n-am avut nevoie de prea mult timp), am început să plâng şi să intru în panică. Ca să mă împace şi pentru că *mă iubea,* ştiţi, mi-a promis să-mi aducă o jucărie Celeste când se întorcea din călătorie. Mi-a cerut să fiu curajoasă până atunci. Am promis că o să fiu, iar el m-a sărutat şi mi-a zis să mă duc să mă joc cu Kay. M-am dus.

În timp ce era plecat, am fost atacaţi. A trecut foarte mult timp

până când mi-am văzut din nou tatăl. Îşi adusese aminte de promisiune şi-mi adusese o Celeste. A fost primul lucru pe care l-a făcut când l-am văzut.

Încă o mai am. Dar nu-l mai am pe Babar.

Cu timpul, am rămas orfană. Am fost adoptată de John şi Jane, cărora le spun „tăticul” şi „mămica”, dar nu „tată” şi „mamă”, pentru că păstrez aceste cuvinte pentru Charles şi Cheryl Boutin, primii mei părinţi. John şi Jane înţeleg asta destul de bine. N-au nimic împotrivă că fac această deosebire.

Înainte să ne mutăm pe Huckleberry – chiar înainte de plecare – Jane şi cu mine am fost la un mall din Phoenix City, capitala planetei Phoenix. Ne duceam să ne luăm îngheţată; când am trecut pe lângă un magazin de jucării, am alergat înăuntru să mă joc de-a v-aţi ascunselea cu Jane. Asta merse straşnic până când am luat-o pe un culoar cu animale de pluş şi m-am trezit faţă în faţă cu Babar. Nu Babar *al meu,* desigur. Dar unul destul de asemănător ca să nu fac altceva decât să mă opresc, cu ochii aţintiţi la el.

Jane a venit după mine, ceea ce însemna că nu-mi vedea faţa.

– Uite, a exclamat ea. E Babar! Ai vrea unul care să facă pereche cu Celeste a ta?

A întins mâna şi a luat unul din raft.

Am ţipat şi m-am repezit afară din magazinul de jucării. Jane m-a ajuns din urmă şi m-a luat în braţe, în timp ce eu suspinam, m-a legănat, lipită de umărul ei, şi m-a mângâiat pe cap aşa cum făcuse mama când îmi citise poveşti cu Babar de ziua mea. Am plâns până m-am potolit şi apoi, când am terminat, i-am spus despre jucăria Babar pe care mi-o dăduse mama.

Jane a înţeles de ce nu voiam un alt Babar. Nu era corect să-mi iau unul nou. N-ar fi fost corect să pun ceva peste acele amintiri ale ei. Să mă prefac că un alt Babar putea să-l înlocuiască pe cel pe care mi-l dăruise ea. Nu era vorba despre jucărie. Era vorba despre tot ceea ce *era legat* de jucărie.

Am rugat-o pe Jane să nu-i spună lui John despre Babar sau despre ceea ce tocmai se întâmplase. Mă simţeam şi aşa destul de prost pentru că tocmai mă pierdusem cu firea de faţă cu noua mea mămică. Nu voiam să-l bag în asta şi pe noul meu tătic. Ea mi-a promis. Şi apoi m-a îmbrăţişat şi am plecat după îngheţată, şi aproape că am vomitat mâncând o întreagă porţie mare de îngheţată de banane. O zi cu adevărat plină de evenimente…

O săptămână mai târziu, Jane şi cu mine stăteam pe puntea de observaţie a navei FCA *Amerigo Vespucci,* cu ochii aţintiţi în jos către lumea albastră şi verde numită Huckleberry, unde ne puteam petrece tot restul vieţii – sau aşa credeam. John tocmai plecase de lângă noi ca să se ocupe de nişte treburi de ultimă clipă, înainte de drumul cu

naveta până în Missouri City, de unde urmam să mergem la New Goa, noua noastră casă. Jane şi cu mine ne ţineam de mână şi ne arătam una alteia detalii de la suprafaţă, încercând să aflăm dacă puteam vedea Missouri City de pe orbită geostaţionară. Nu puteam. Dar presupuneam destul de corect.

– Am ceva pentru tine, mi-a zis Jane după ce am ghicit unde ar fi Missouri City, sau *ar trebui* să fie, oricum. Ceva ce voiam să-ţi dau înainte să aterizăm pe Huckleberry.

– Sper că-i un căţel, am exclamat.

Făceam sugestii în acea direcţie de vreo două săptămâni.

Jane a izbucnit în râs.

– Fără căţei! Cel puţin nu până când nu ne instalăm de-a binelea. Ne-am înţeles?

– Oh, bine, am răspuns, dezamăgită.

– Nu, e asta.

A băgat mâna în buzunar şi a scos un lanţ de argint cu ceva verde deschis agăţat de el.

Am luat lanţul şi m-am uitat la medalion.

– E un elefant, am constatat.

– Aşa este.

Jane a îngenuncheat, pentru ca ea şi cu mine să fim faţă în faţă.

– L-am cumpărat pe Phoenix chiar înainte de plecare. L-am văzut într-un magazin şi mi-a adus aminte de tine.

– Din cauza lui Babar…

– Da. Dar şi pentru alte motive. Cei mai mulţi dintre oamenii care locuiesc pe Huckleberry sunt dintr-o ţară de pe Pământ numită India, şi mulţi dintre ei sunt hinduişti. Asta e o religie. Au un zeu pe nume Ganesh, cu cap de elefant. Ganesh este zeul inteligenţei pentru ei, iar eu cred că tu eşti foarte deşteaptă. Este şi zeul începuturilor, dar are şi asta un rost.

– Pentru că ne începem viaţa aici.

– Exact.

Îmi luă medalionul şi-mi puse lanţul de argint în jurul gâtului, încheindu-l la spate.

– Mai e şi zicala că „un elefant nu uită niciodată”. Ai auzit-o?

Am dat din cap că da.

– John şi cu mine suntem mândri să fim părinţii tăi, Zoë. Ne bucurăm că faci parte acum din viaţa noastră şi asta o să ne ajute să ne-o construim pe viitor. Dar ştiu că niciunul dintre noi n-ar vrea să-i uiţi vreodată pe mama şi pe tatăl tău.

S-a dat înapoi şi apoi a atins uşor medalionul.

– Ţi l-am dat ca să-ţi aducă aminte cât de mult te iubim *noi.* Sper însă că o să-ţi aducă aminte şi de cât de mult te-au iubit mama şi tatăl tău. Eşti iubită de două rânduri de părinţi, Zoë. Nu uita de primii

pentru că acum eşti cu noi…

– N-o să uit. Promit.

– Ultimul motiv pentru care vreau să-ţi dau asta este pentru ca să duc mai departe tradiţia. Mama şi tatăl tău ţi-au dat fiecare câte un elefant. Voiam să-ţi dau şi eu unul. Sper că-ţi place.

– La nebunie, am răspuns şi m-am repezit la Jane.

Ea m-a prins şi m-a îmbrăţişat. Ne-am ţinut în braţe o vreme, şi am şi plâns un pic. Pentru că aveam opt ani şi puteam s-o fac.

Până la urmă m-am desprins din braţele lui Jane şi m-am uitat din nou la medalion.

– Din ce e făcut? am întrebat.

– E din jad.

– Înseamnă ceva?

– Păi, bănuiesc că înseamnă că eu cred că jadul e frumos.

– Tăticul o să-mi ia şi el un elefant? am întrebat.

Copiii de opt ani pot trece destul de repede în starea potrivită pentru dobândit lucruri.

– Nu ştiu, a răspuns Jane. N-am vorbit cu el despre asta, pentru că m-ai rugat să nu vorbesc. Nu cred că ştie despre elefanţi.

– Poate c-o să-şi dea seama…

– Poate.

Jane s-a ridicat în picioare, m-a luat iar de mână şi ne-am uitat încă o dată la Huckleberry.

Cam după o săptămână şi jumătate, după ce ne mutaserăm cu toţii pe Huckleberry, tăticul a intrat pe uşă cu ceva mic şi agitat în mâini.

Nu, nu era un elefant. Folosiţi-vă *capul,* oameni buni. Era un căţel!

Am scos un ţipăt de încântare – ceea ce-mi era îngăduit, aveam opt ani pe atunci! – şi John mi-a întins căţelul. Care a încercat imediat să mă lingă pe faţă.

– Aftab Chengelpet tocmai a înţărcat nişte pui de la mama lor, aşa că m-am gândit că i-am putea oferi o casă unuia dintre căţei, a zis tăticul. Ştii, dacă vrei… Deşi nu-mi aduc aminte ca tu să ai vreo urmă de *entuziasm* pentru o asemenea creatură. Putem să-l dăm înapoi oricând!

– Să nu cumva să *îndrăzneşti,* am exclamat, între momentele în care mă lingea căţelul.

– În ordine. Să-ţi aduci aminte doar că e responsabilitatea ta. O să trebuiască să-i dai de mâncare şi să ai grijă de el.

– O să am.

– Şi să-l castrezi şi să-i plăteşti facultatea, continuă tăticul.

– Ce?

– John, l-a apostrofat mămica de pe scaunul ei, unde se aşezase să citească.

– Nu băga în seamă ultimele două sfaturi, a spus tăticul. Dar *va*

trebui să-i dai un nume.

Am depărtat căţelul la lungimea braţului ca să mă uit bine la el; continua să încerce să mă lingă pe faţă de la distanţă şi se agita în strânsoarea mea în timp ce impulsul dat de coadă îl făcea să se mişte.

– Ştii nişte nume bune pentru un câine? l-am întrebat.

– Spot. Rex. Fido. Champ, a înşirat tata. Numele astea sunt nişte clişee, oricum. De obicei oamenii încearcă ceva mai memorabil. Când eram mic, aveam un câine pe care tatăl meu îl numea Shiva, Distrugătorul de Pantofi. Dar nu cred că ar fi potrivit într-o comunitate de foşti indieni. Poate altceva.

A arătat către medalionul meu în formă de elefant.

– Observ că ai ceva cu elefanţii în ultimul timp… Ai o Celeste. Ce-ar fi să-i zici căţelului Babar?

Din spatele tăticului am văzut-o pe Jane ridicând ochii de pe ceea ce citea ca să se uite la mine, amintindu-şi ce se întâmplase la magazinul de jucării, aşteptând să vadă cum o să reacţionez.

Am izbucnit în râs.

– Atunci, înseamnă da, spuse tăticul după un minut.

– Îmi place.

L-am îmbrăţişat pe noul meu căţel, apoi l-am ţinut din nou departe.

– Bună, Babar.

Babar a scos un mic lătrat vesel, după care a făcut pipi peste tot pe cămaşa mea.

Şi asta-i toată povestea elefantului de jad…

CINCI

Se auzi un ciocănit la uşa mea, un poc-poc-poc pe care i-l arătasem lui Hickory când aveam nouă ani şi astfel îl făcusem membru secret al clubului meu secret. Pe Dickory îl făcusem membru secret al unui club secret complet diferit. La fel se întâmplase cu mămica, tăticul şi Babar. Când aveam nouă ani, mă gândeam numai la cluburi secrete. Acum nici măcar n-aş mai putea spune care era numele acestui club secret. Dar Hickory folosea încă acel ciocănit ori de câte ori uşa de la dormitorul meu era închisă.

– Intră, am strigat.

Stăteam lângă fereastra dormitorului.

Hickory intră.

– E întuneric aici, spuse el.

– Aşa se întâmplă când e târziu şi luminile sunt stinse.

– Te-am auzit umblând. Am venit să văd dacă ai nevoie de ceva.

– Cum ar fi un pahar cu lapte cald? Mă simt bine, Hickory. Mulţumesc.

– Atunci o să plec, zise Hickory, pornind să iasă.

– Nu. Vino-ncoace, o clipă! Uite…

Hickory traversă camera şi rămase în picioare lângă mine la

fereastră. Se uită unde-i arătam eu, către două siluete de pe drum, din faţa casei. Mămica şi tăticul.

– E acolo, afară, de câtva timp, zise Hickory. Maiorul Perry a ieşit după ea acum câteva minute.

– Ştiu, l-am văzut când a ieşit.

O auzisem şi pe ea ieşind, cam cu o oră mai devreme; scârţâitul arcurilor de la uşa de plasă mă sculase din pat. Oricum, nu dormeam. Gândul la plecarea de pe Huckleberry şi la colonizarea unei planete noi îmi ţinuse creierul treaz şi apoi mă făcuse să umblu prin cameră. Ideea plecării mi se întipărea în minte. Mă făcea mai nervoasă decât crezusem.

– Ştiţi despre colonia cea nouă? l-am întrebat pe Hickory.

– Ştim, răspunse Hickory. Locotenent Sagan ne-a informat mai devreme, în cursul zilei. Dickory a trimis şi el guvernului nostru o solicitare pentru informaţii.

– De ce vorbeşti despre ei folosind gradul? l-am întrebat pe Hickory.

Mintea mea căuta digresiuni în momentul ăsta, după cât se părea, iar asta era una bună.

– Mămica şi tăticul. De ce nu le spui „Jane” şi „John”, ca toţi ceilalţi?

– Nu este potrivit, răspunse Hickory. E prea familiar.

– Aţi locuit cu noi *şapte ani.* Aţi *putea* să riscaţi puţină familiaritate.

– Dacă tu vrei să le spunem „John” şi „Jane”, aşa o să facem.

– Spuneţi-le cum doriţi. Zic doar că dacă *vreţi* să le spuneţi pe numele mic, puteţi.

– O să ne aducem aminte de asta.

Mă îndoiam că o să apară prea curând vreo schimbare de protocol.

– O să veniţi cu noi, aşa-i? am întrebat, schimbând subiectul, în noua colonie…

Nu-mi închipuisem că Hickory şi Dickory *nu* aveau să vină cu noi, ceea ce, când m-am gândit mai bine, s-ar fi putut să nu fie o presupunere prea inteligentă.

– Tratatul nostru o permite. Depinde de tine să hotărăşti.

– Păi, sigur că vreau să veniţi! Mai degrabă l-aş lăsa în urmă pe Babar decât să nu vă iau pe voi doi.

– Mă bucur să fac parte din aceeaşi categorie ca şi câinele tău.

– Cred că m-am exprimat greşit.

Hickory ridică o mână.

– Nu, vorbi el. Ştiu că n-ai vrut să sugerezi că Dickory şi cu mine suntem ca nişte animale favorite. Ai vrut să spui că Babar face parte din casa ta. N-ai pleca fără el.

– Nu face parte doar din casă. Face parte din familie. Un membru al familiei plin de bale, mai prostuţ… Dar un membru al familiei. Şi voi

faceţi parte din familie. Membri ciudaţi, străini, uneori băgăreţi. Dar din familie.

– Mulţumesc, Zoë.

– Pentru puţin, am răspuns şi dintr-odată m-a cuprins timiditatea.

Discuţiile cu Hickory luau întorsături stranii astăzi.

– De aceea te-am întrebat despre faptul că vorbeşti despre părinţii mei folosind gradul, ştii. Nu-i ceva obişnuit într-o *familie.*

– Dacă facem parte cu adevărat din familia ta, atunci putem spune cu certitudine că nu e o familie obişnuită. Aşa că e greu de spus ce-ar fi obişnuit pentru noi.

Asta atrase o pufnitură din partea mea.

– Ei bine, e adevărat.

M-am gândit o clipă.

– Care *este* numele tău, Hickory? am întrebat.

– Hickory, a răspuns.

– Nu, vreau să spun, care era numele tău *înainte* de a veni să locuieşti cu noi. Trebuie să te fi chemat cumva, înainte să-ţi spun eu Hickory. Şi pe Dickory la fel, înainte să-i dau eu numele.

– Nu, replică el. Uiţi. Înainte de tatăl tău biologic, obinii nu aveau conştiinţă. Nu aveam un simţ al sinelui sau nevoia de a ne descrie nouă înşine sau altora.

– În felul ăsta ar fi greu să faci ceva cu mai mult de doi dintre voi. N-ajungi prea departe strigând doar „hei”.

– Aveam descriptori care să ne ajute în muncă. Nu erau acelaşi lucru cu *numele.* Când tu ne-ai dat nume, lui Dickory şi mie, ne-ai dat *adevăratele* noastre nume. Am devenit primii obini care au avut vreodată un nume.

– Aş dori să fi ştiut asta pe-atunci, am spus, după ce-am analizat ce mi-a spus. V-aş fi dat nişte nume care să nu fie dintr-o poezie pentru copii.

– Îmi place numele meu. E popular şi printre alţi obini. Amândouă, şi Hickory, şi Dickory.

– Sunt şi alţi Hickory obini?

– O, da! Au ajuns câteva milioane!

Nu eram în stare să dau un răspuns inteligibil. Mi-am îndreptat din nou atenţia către părinţii mei, care erau încă pe drum, îmbrăţişaţi.

– Se iubesc, observă Hickory, urmărindu-mi privirea.

M-am uitat iar la el.

– Nu mă aşteptam ca discuţia să ajungă tocmai aici, dar e în ordine.

– E o deosebire, continuă Hickory. În felul în care vorbesc unul cu altul. În felul cum comunică între ei...

– Presupun că este.

Observaţia lui Hickory era de fapt o afirmaţie modestă. John şi Jane

nu doar că se iubeau unul pe celălalt. Ei doi erau nebuni unul după celălalt, exact în felul acela emoţionant şi jenant pentru o fiică adolescentă. Emoţionant pentru că cine nu vrea ca părinţii săi să se iubească unul pe altul până peste cap? Jenant pentru că, ei bine... *Părinţi.* N-ar trebui să se poarte ca nişte neghiobi!

O arătau în feluri diferite. Tăticul era cel mai bătător la ochi, dar cred că mămica simţea mai intens decât el. Tăticul mai fusese căsătorit înainte; prima lui soţie murise pe Pământ. O parte din inima lui era încă alături de ea. În schimb, nimeni altcineva nu revendica inima lui Jane. John o avea pe toată, sau toată acea parte din ea care trebuia să aparţină soţului. Indiferent însă cum ai despica firul în patru, nu există nimic ce oricare dintre ei n-ar face pentru celălalt.

– De aceea sunt afară, i-am spus lui Hickory. Adică pe drum, chiar acum. Pentru că se iubesc.

– Cum aşa?

– Ai spus chiar tu. E o deosebire în felul în care comunică.

Am arătat din nou către cei doi.

– Tăticul vrea să plece şi să conducă această colonie. Dacă n-ar fi vrut, ar fi spus pur şi simplu nu. Aşa merg lucrurile. A fost morocănos şi întors pe dos toată ziua pentru că vrea şi ştie că sunt complicaţii. Pentru că lui *Jane* îi place la nebunie aici.

– Mai mult decât ţie sau maiorului Perry...

– O, da. E locul unde s-a măritat. E locul unde şi-a făcut o familie. Hickory, e casa ei. El o să spună nu, dacă ea nu-i dă încuviinţarea să spună da. Aşa că asta face ea acolo, afară.

Hickory se uită din nou la siluetele părinţilor mei.

– Ar fi putut să-i vorbească şi în casă.

Am clătinat din cap.

– Nu. Uită-te cum priveşte în sus. Înainte ca tăticul să iasă din casă, făcea acelaşi lucru. Stătea acolo şi se uita la stele. Căutând poate steaua în jurul căreia se roteşte noua noastră planetă. Dar ceea ce face de fapt este să-şi ia rămas-bun de la Huckleberry. Tăticul are nevoie s-o *vadă* făcând asta. Mămica ştie. Este unul dintre motivele pentru care e afară. Ca să-l anunţe că e pregătită să părăsească planeta asta. E gata s-o părăsească pentru că el e gata s-o părăsească.

– Ai spus că e unul dintre motivele pentru care e afară. Care e celălalt?

– Celălalt? am întrebat.

Hickory dădu din cap.

– Ah... Păi... Simte nevoia să-şi ia rămas-bun şi pentru ea însăşi. N-o face doar pentru tăticul.

Am urmărit-o pe Jane.

– O mare parte din ceea ce este a devenit aici. Şi s-ar putea să nu

ne întoarcem niciodată pe planeta asta. E greu să-ţi părăseşti casa. Greu pentru *ea.* Cred că încearcă să găsească o cale de a renunţa la ea şi asta începe prin a-i spune adio.

– Şi tu? Ai şi tu nevoie să-i spui adio?

M-am gândit la asta vreme de un minut.

– Nu ştiu, am recunoscut. E nostim. Am locuit deja pe patru planete. În fine, trei planete şi o staţie spaţială. Aici am stat cel mai mult, aşa încât cred că e casa mea, mai mult decât oricare dintre celelalte. Ştiu că o să-mi fie dor de unele dintre lucrurile de aici. Ştiu că o să-mi fie dor de unii dintre prietenii mei. Dar mai mult decât orice… sunt *emoţionată.* Vreau să fac asta. Să colonizez o lume nouă. *Vreau* să plec. Sunt emoţionată şi nervoasă şi puţin speriată, ştii?

Hickory nu comentă nimic. Dincolo de fereastră, mămica se depărtase puţin de tăticul, iar el se îndrepta înapoi spre casă. Apoi se opri şi se întoarse către mămica. Ea îi întinse mâna. El se apropie, îi luă mâna. Porniră împreună pe drum.

– Adio, Huckleberry, am rostit în şoaptă.

M-am întors cu spatele la fereastră şi mi-am lăsat părinţii să-şi facă plimbarea.

ŞASE

– Nu ştiu cum e *posibil* să te plictiseşti, îmi zise Savitri, aplecându-se peste o balustradă de pe puntea de observaţie în timp ce ne uitam din staţia Phoenix către *Magellan*. Locul ăsta e *grozav!*

M-am uitat pieziş la ea, simulând suspiciunea.

– Cine *eşti* tu, şi ce-ai făcut cu Savitri Guntupalli?

– Nu ştiu ce vrei să spui, replică Savitri cu blândeţe.

– Savitri pe care o cunosc *eu* era sarcastică şi maliţioasă. *Tu* eşti complet sentimentală, ca o şcolăriţă. Prin urmare: nu eşti Savitri. Eşti o creatură extraterestră deghizată, oribil de siropoasă, şi te urăsc.

– Un detaliu, zise Savitri. Tu eşti şcolăriţă, şi nu eşti aproape niciodată sentimentală. Te cunosc de ani de zile şi nu cred că te-am văzut vreodată amestecată în vreo întâmplare sentimentală. Eşti aproape complet lipsită de sentimentalism.

– Bine, eşti mai sentimentală chiar şi decât o şcolăriţă. Ceea ce e *şi mai rău.* Sper că eşti fericită.

– Sunt. Mulţumesc că ai observat.

– Brrr, am exclamat; mi-am rostogolit ochii pentru a spori efectul şi m-am îndreptat spre balustrada punţii de observaţie, cu proasta dispoziţie sporită.

Nu eram de fapt supărată pe Savitri. Avea un motiv excelent să fie entuziasmată; petrecuse toată viaţa pe Huckleberry şi acum, în sfârşit, se afla în altă parte: pe staţia Phoenix, *acea* staţie spaţială, cel mai mare obiect pe care l-au construit vreodată oamenii, plutind deasupra lui Phoenix, planeta de baştină a întregii Uniuni Coloniale. În

tot timpul care trecuse de când o cunoşteam – adică de când era asistenta tatălui meu, în New Goa, pe Huckleberry – Savitri cultivase un aer de sarcasm general, ceea ce constituia motivul pentru care o adoram şi o respectam. Oricine trebuie să aibă modele inspiratoare, ştiţi.

Dar după ce decolaserăm de pe Huckleberry, entuziasmul pentru faptul că ajungea în sfârşit să vadă şi altceva din univers o copleşise. Arătase o exaltare necontrolată pentru absolut tot ce se petrecea; chiar se sculase foarte devreme ca să vadă *Magellan,* nava ce urma să ne ducă pe Roanoke, andocată la staţia Phoenix. Mă bucuram pentru ea că era atât de emoţionată şi o luam peste picior fără milă, pentru asta, ori de câte ori aveam ocazia. Într-o zi, da, o să vină şi răsplata – Savitri mă învăţase mult din ceea ce ştiu despre a fi sarcastic, dar nu tot ce ştia *ea* – dar până atunci era unul dintre puţinele lucruri care mă amuzau.

Ascultaţi: staţia Phoenix e uriaşă, e aglomerată şi, în afară de cazul în care ai o slujbă propriu-zisă – sau, ca Savitri, tocmai ai sosit de la ţară – *nu se întâmplă nimic.* Nu-i un parc de distracţie, e doar o mare combinaţie plicticoasă de birouri guvernamentale, docuri şi comandamente militare, toate înghesuite în spaţiu. Dacă n-ar fi fost faptul că orice pas afară, pentru a lua puţin aer, te-ar ucide – nu există aer proaspăt ci doar vid care-ţi face plămânii să explodeze – ar putea fi oricare centru civic mare, anonim, plictisitor de moarte, din orice loc unde se adună oamenii să facă lucruri civice mari, anonime, plictisitoare de moarte. Nu-i proiectat pentru distracţie, sau cel puţin pentru orice fel de distracţie care m-ar interesa pe mine. Presupun că aş fi putut să pun nişte fişiere în ordine. *Asta* ar fi fost cu adevărat palpitant.

Savitri, pe lângă faptul că era atât de entuziasmată de faptul că nu mai era pe Huckleberry încât nu-i mai păsa de nimic altceva, mai şi muncea pe brânci pentru John şi Jane. Toţi trei petrecuseră aproape tot timpul de când sosiserăm la staţia Phoenix punându-se la curent cu Roanoke, învăţând despre coloniştii care urmau să vină cu noi şi supraveghind încărcarea proviziilor şi utilajelor pe *Magellan.* Asta nu era nicio noutate pentru mine, dar eu rămâneam fără prea multe de făcut şi fără nimeni cu care să fac ceva. Nu puteam face prea multe nici măcar cu Hickory, Dickory sau Babar; tăticul le ceruse lui Hickory şi Dickory să se ţină deoparte în timp ce ne aflam pe staţia Phoenix, iar câinilor nu le prea era permis să alerge pe staţie. Trebuia să întindem şervete de hârtie pe care Babar să-şi facă nevoile. Prima noapte în care am făcut asta şi am încercat să-l conving să-şi facă treburile, mi-a aruncat o privire care spunea *glumeşti, sunt sigur.* Scuză-mă, amice: acum fă pipi, la naiba!

Singurul motiv pentru care mai reuşeam să petrec cât de cât un

timp cu Savitri era acela că, printr-o combinaţie inteligentă de smiorcăială şi vinovăţie o convinsesem să stea cu mine în pauza de prânz. Chiar şi atunci, îşi aduse PDA-ul şi-şi petrecu jumătate din masa de prânz trecând în revistă liste de materiale. Era entuziasmată chiar şi de aşa ceva. I-am spus că eu credeam c-ar putea fi bolnavă.

– Îmi pare rău că te plictiseşti, zise Savitri, readusă în prezent. Poate că ar trebui să le sugerezi asta părinţilor tăi.

– Crede-mă, le-am sugerat. Tăticul chiar s-a şi oferit să facă ceva. Zice că o să mă ducă jos, pe Phoenix. Să facem nişte cumpărături în ultima clipă şi alte chestii.

Celelalte chestii erau motivul principal pentru care ne duceam, dar nu voiam să pomenesc de asta faţă de Savitri; eram destul de prost dispusă şi aşa.

– N-ai dat încă peste alţi colonişti de vârsta ta? întrebă Savitri.

Am ridicat din umeri.

– I-am văzut pe unii dintre ei.

– Dar n-ai stat de vorbă cu niciunul.

– Nu prea.

– Pentru că eşti *timidă.*

– Iată că sarcasmul tău revine.

– Te compătimesc pentru plictiseală. Dar te compătimesc mai puţin dacă nu faci decât te complaci în ea.

Se uită de jur împrejurul punţii de observaţie, pe care se aflau alţi câţiva oameni, stând, citind sau uitându-se afară, la navele andocate la staţie.

– Ce zici de ea? arătă spre o fată care arăta cam de vârsta mea şi care se uita pe fereastra punţii.

M-am uitat pieziş.

– Ce să zic *despre* ea?

– Pare cam la fel de plictisită ca şi tine.

– Aparenţele pot fi înşelătoare.

– Hai să verificăm, replică Savitri şi, înainte să apuc s-o opresc, o strigă pe cealaltă fată.

– Hei!

– Da? răspunse fata.

– Prietena mea de aici crede că e cea mai plictisită adolescentă de pe toată staţia, vorbi Savitri, arătând spre mine.

N-aveam unde să mă fac mică.

– Mă întreb dacă ai ceva de spus în privinţa asta.

– Păi, răspunse fata după câteva clipe, nu vreau să mă laud, dar calitatea plictiselii mele este *remarcabilă.*

– O, îmi *place* de ea, îmi spuse Savitri şi apoi îi făcu semn să se apropie.

– Ea e Zoë, mă prezentă.

– Ştiu să vorbesc, i-am zis lui Savitri.
– Gretchen, vorbi fata, întinzându-mi mâna.
– Bună, am răspuns, strângându-i-o.
– Mă interesează plictiseala ta şi aş vrea să aud mai multe, zise Gretchen.
În ordine, m-am gândit. *Şi mie îmi place de ea.*
Savitri zâmbi.
– Ei bine, din moment ce voi două păreţi cât se poate de potrivite, eu trebuie să plec. Sunt nişte containere cu amelioratoare pentru sol care au nevoie de atenţia mea.
Îmi dădu un pupic, flutură mâna către Gretchen şi plecă.
– Amelioratoare de sol? mă întrebă Gretchen după plecarea ei.
– E o poveste lungă.
– Timpul e singurul care nu-mi lipseşte.
– Savitri e asistenta părinţilor mei, care se îndreaptă spre o colonie nouă, am explicat şi am arătat spre *Magellan.* Asta-i nava cu care plecăm. Una dintre sarcinile lui Savitri e să aibă grijă ca tot ceea ce se află pe lista de inventar să fie pus efectiv pe navă. Bănuiesc că a ajuns la amelioratoarele de sol.
– Părinţii tăi sunt John Perry şi Jane Sagan, afirmă Gretchen.
M-am uitat fix la ea câteva clipe.
– Mda. De unde ştii?
– Pentru că tatăl meu vorbeşte o mulţime despre ei, răspunse ea, şi făcu semn spre *Magellan.* Colonia asta pe care o conduc părinţii tăi... A fost ideea lui. Era reprezentantul planetei Erie în legislatura UC, şi ani de zile a pledat pentru ca şi oamenii din coloniile statornicite să poată coloniza, nu numai cei de pe Pământ. În cele din urmă, Departamentul Colonizării a fost de acord cu el – şi apoi a dat conducerea coloniei părinţilor tăi în locul lui. I-au spus tatii că e un compromis politic.
– Ce-a crezut tatăl tău despre asta? am întrebat.
– Păi, abia te-am cunoscut. Nu ştiu ce fel de limbaj poţi suporta.
– Aha. Ei bine, *asta* nu-i a bună.
– Nu cred că-i *urăşte* pe părinţii tăi, zise Gretchen repede. Nu-i chiar aşa. A presupus doar că după tot ce-a făcut, ar fi obţinut conducerea coloniei. „Dezamăgire” nu exprimă nici măcar pe departe ce-a simţit. Deşi n-aş putea spune nici că îi place pe părinţii tăi. A căpătat un dosar despre ei când au fost numiţi şi apoi a petrecut toată ziua mormăind numai pentru el, în timp ce-l citea.
– Îmi pare rău că e dezamăgit.
În sinea mea, mă întrebam dacă trebuia să renunţ la Gretchen ca posibilă prietenă; unul dintre acele scenarii stupide cu „familiile noastre sunt în război”. Prima persoană de vârstă mea pe care-o cunosc şi care merge pe Roanoke, şi deja suntem în tabere diferite!

Apoi însă continuă:

– Mda, bine. La un moment dat s-a cam prostit în legătură cu asta. Se compara cu Moise, în genul: O, *mi-am dus poporul în ţara făgăduinţei, dar eu nu pot intra* – şi aici făcu mişcări scurte din mână ca să accentueze ideea – şi atunci am ajuns la concluzia că reacţiona exagerat. Pentru că *mergem,* ştii. Iar el este în consiliul consultativ al părinţilor tăi. Aşa că i-am spus să înceteze cu prostiile.

Am clipit.

– Chiar ai folosit cuvintele astea?

– Ei, nu chiar. Ce-am spus de fapt a fost că mă întreb dacă un căţel pe care-l lovesc cu piciorul s-ar văita mai mult decât el.

Ridică din umeri.

– Ce pot să spun. Uneori trebuie să uite de propria lui persoană.

– Sunt atât de sigură că tu şi cu mine o să fim cele mai bune prietene…

– Nu-i aşa? îmi zâmbi ea. Nu ştiu. Care-i programul?

– Programul e groaznic. Iar salariul e şi mai rău.

– O să fiu tratată oribil? întrebă.

– O să plângi până adormi în fiecare noapte.

– O să mă hrăneşti cu coji de pâine?

– Sigur că nu. Cojile le dăm la câini.

– O, foarte drăguţ. În regulă, ai trecut examenul. Putem să fim cele mai bune prietene.

– Bine. Altă decizie de viaţă de care am avut grijă.

– Da, replică ea şi apoi se îndepărtă de balustradă. Acum hai. N-are rost să irosim toată impertinenţa asta între noi. Haide să găsim ceva de arătat cu degetul şi de făcut haz.

Staţia Phoenix deveni mult mai interesantă după aceea.

ŞAPTE

Iată ce-am făcut când tăticul m-a dus jos pe Phoenix: mi-am vizitat propriul mormânt.

E limpede, asta are nevoie de o explicaţie.

M-am născut şi mi-am petrecut primii ani de viaţă pe Phoenix. În apropiere de locul unde am locuit, există un cimitir. În acel cimitir există o piatră de mormânt, iar pe acea piatră sunt trei nume: Cheryl Boutin, Charles Boutin şi Zoë Boutin. Numele mamei este acolo pentru că este cu adevărat îngropată acolo; îmi aduc aminte că am fost acolo la înmormântarea ei şi i-am văzut giulgiul pus în mormânt.

Numele tatălui meu se află acolo pentru că, vreme de mulţi ani, oamenii au crezut că trupul lui se află acolo. Nu este. Trupul lui zace pe o planetă pe nume Arist, unde el şi cu mine am locuit o vreme cu obinii. *Există* un trup îngropat aici totuşi, unul care arată ca tatăl meu şi are aceleaşi gene ca şi el. Cum a ajuns acolo este o poveste cât se poate de complicată.

Numele meu este acolo pentru că, înainte ca tatăl meu şi cu mine să locuim pe Arist, el a crezut pentru un timp că fusesem ucisă în atacul de pe Covell, staţia spaţială pe care trăiserăm până atunci. Nu exista niciun corp, evident, pentru că eu eram încă în viaţă; tatăl meu însă nu ştia asta. A pus să fie gravate numele şi datele mele pe piatra de mormânt, înainte să i se spună că nu murisem încă.

Aşadar, asta este: trei nume, două corpuri, un mormânt. Singurul loc unde există familia mea biologică, în orice formă, indiferent unde în univers.

Într-un sens, sunt orfană, şi la modul cel mai serios: mama şi tata erau copii unici, iar părinţii lor muriseră înainte de naşterea mea. E posibil să am nişte veri de gradul doi sau şi mai îndepărtaţi undeva pe Phoenix, dar nu i-am întâlnit niciodată şi n-aş şti ce să le spun chiar dacă ar exista. Serios, ce să zici? „Bună, avem în comun cam patru la sută din structura genetică, hai să fim prieteni”?

Faptul este că sunt ultima din neamul meu, ultimul membru al familiei Boutin, în afară de cazul şi până când mă hotărăsc să am copii. Ei, *asta-i* o idee. O s-o las deoparte deocamdată.

Într-un fel, sunt orfană. Dar în alt sens…

Bine. Mai întâi, tăticul stătea în spatele meu, privindu-mă în timp ce îngenuncheam ca să mă uit la piatra de mormânt pe care-mi era scris numele. Nu ştiu cum e cu ceilalţi copii adoptaţi, dar pot să spun că n-a existat niciodată vreun moment petrecut alături de John şi Jane în care să nu mă simt preţuită, iubită şi *a lor.* Chiar şi când treceam prin acea fază de început a pubertăţii în care cred că spuneam „Te urăsc” şi „Lasă-mă în *pace”* de şase ori pe zi şi de zece ori duminica. *Eu* m-aş fi abandonat singură în staţia de autobuz, asta-i sigur.

John îmi spusese că pe vremea când locuia pe Pământ, avea un fiu, iar fiul lui avea un băiat, Adam, care ar fi avut cam vârsta mea, ceea ce, tehnic vorbind, mă făcea mătuşă. Cred că era destul de frumos. Să treci de la a nu avea nicio familie la a fi mătuşa cuiva e o şmecherie distractivă. I-am zis asta tăticului; el a răspuns „conţii mulţimi”, şi apoi a rămas cu un zâmbet pe faţă câteva ore. Walt Whitman acela ştia despre ce vorbea.

În al doilea rând, alături de mine erau Hickory şi Dickory, tresărind şi tremurând de energie emoţională, pentru că se aflau la mormântul tatălui meu, chiar dacă tatăl meu nu era îngropat acolo şi nu fusese niciodată. Nu conta. Erau agitaţi din cauza a ceea ce reprezenta. Prin intermediul tatălui meu, cred că s-ar putea spune că am fost adoptată şi de obini, deşi relaţia mea cu ei nu era exact cu aceea de a fi fiica sau mătuşa cuiva. Era ceva mai aproape de a fi zeiţa lor. O zeiţă pentru o rasă întreagă de fiinţe inteligente.

Sau, nu ştiu. Poate ceva care sună mai puţin egocentric: sfântă ocrotitoare, emblemă rasială, mascotă sau *ceva.* Era greu de exprimat

în cuvinte; era greu chiar şi să concep ideea în cea mai mare parte a timpului. Nu e ca şi cum aş fi fost pusă pe un tron; cele mai multe zeiţe despre care ştiu n-au teme de făcut şi nu trebuie să adune excremente de câine. Dacă asta înseamnă să fii emblemă, în viaţa de zi cu zi nu e grozav de palpitant.

Apoi însă mă gândesc la faptul că Hickory şi Dickory locuiesc cu mine şi şi-au petrecut viaţa cu mine pentru că guvernul lor a făcut din asta o cerere către guvernul meu când cele două au semnat un tratat de pace. Sunt de fapt o condiţie dintr-un tratat dintre două rase de fiinţe inteligente. *Ce faci* cu un asemenea fapt?

Ei bine, am încercat să mă folosesc de el odată: când eram mai mică, am încercat să argumentez faţă de Jane că ar trebui să pot sta trează până târziu într-o noapte pentru că aveam statut special potrivit legii tratatului. Credeam că e destul de ingenios.

Răspunsul ei a fost să aducă tot tratatul de o mie de pagini – nici măcar nu ştiam că *avem* o copie pe hârtie – şi să mă invite să găsesc partea din tratat care spunea că întotdeauna lucrurile trebuie să meargă cum vreau eu. Am bătut din picior în faţa lui Hickory şi Dickory şi le-am cerut să-i spună lui mama să mă lase să fac ce voiam; Hickory a răspuns că ar fi trebuit să înainteze o cerere guvernului lor pentru îndrumare, şi că ar fi luat câteva zile, iar până în acel moment ar fi trebuit deja să fiu în pat. A fost prima oară când am fost supusă tiraniei birocraţiei.

Ceea ce ştiu că înseamnă este că aparţin obinilor.

Chiar şi în acel moment, în faţa mormântului, Hickory şi Dickory înregistrau în maşinile lor pentru conştiinţă, aparatele pe care tatăl meu le-a făcut pentru ei. Urmau să fie stocate şi trimise tuturor celorlalţi obini. Iar toţi ceilalţi obini urmau să stea acolo cu mine, în timp ce îngenuncheam la mormântul meu şi al părinţilor mei, trasând cu degetul numele lor şi al meu.

Aparţin. Aparţin lui John şi Jane; aparţin lui Hickory şi Dickory şi fiecărui obin. Şi totuşi, cu toate acestea, cu toate legăturile pe care le simt – cu toate legăturile pe care le *am* – există momente când mă simt singură şi am senzaţia că plutesc în derivă şi că nu sunt legată deloc, de nimic. Poate că pur şi simplu asta faci când ajungi la vârstă mea; ai parte de exagerări în materie de înstrăinare. Poate ca să te găseşti pe tine însuţi trebuie să te simţi deconectat. Poate că toată lumea trece prin asta.

Ceea ce ştiam totuşi, acolo la mormânt, la mormântul *meu,* era că mă aflam într-unul dintre aceste momente.

Mai fusesem şi înainte la mormântul acesta. Mai întâi, când a fost înmormântată mama şi apoi, cu câţiva ani mai târziu, când Jane m-a adus aici ca să-mi iau rămas-bun de la mama şi de la tata. *Toţi cei care mă cunosc s-au dus,* i-am spus atunci. *Toţi ai mei sunt morţi.*

Apoi ea a venit spre mine şi mi-a cerut să locuiesc cu ea şi cu John, într-un loc nou. Mi-a cerut să-i las pe ea şi pe John să fie noua mea familie.

Am atins elefantul de jad de la gât şi am zâmbit, gândindu-mă la Jane.

Cine sunt eu? Cine sunt ai mei? Cui aparţin? Întrebări cu răspunsuri uşoare şi fără răspuns. Aparţin familiei mele şi obinilor, şi uneori absolut nimănui. Sunt fiică, zeiţă şi o fată care uneori pur şi simplu nu ştie cine e sau ce vrea. Creierul mi-e complet zăpăcit de lucrurile astea şi-mi dă dureri de cap. Aş dori să fiu singură aici. Mă bucur că John e cu mine. Vreau s-o văd pe noua mea prietenă, Gretchen, şi să fac comentarii sarcastice până când explodăm de râs. Vreau să mă duc în cabina mea de pe *Magellan,* să sting lumina, să-mi iau câinele în braţe şi să plâng. Vreau să plec din cimitirul ăsta idiot. Nu vreau deloc să plec, pentru că ştiu că n-o să mă întorc niciodată. E ultima oară când sunt cu ai mei, cei care s-au dus deja.

Uneori nu ştiu dacă viaţa mea e complicată, sau dacă doar mă gândesc eu prea mult la lucrurile astea.

Am îngenuncheat la mormânt, m-am mai gândit puţin, şi am încercat să găsesc o cale de a spune un ultim rămas-bun mamei şi tatălui meu şi să-i păstrez alături de mine, să rămân şi să plec, să fiu fiica şi zeiţa şi fata care nu ştie ce vrea, toate deodată, şi să aparţin tuturor şi să mă păstrez pentru mine.

Mi-a luat o vreme.

OPT

– Pari tristă, a zis Hickory când am luat naveta înapoi către staţia Phoenix.

Dickory stătea lângă Hickory, impasibil ca întotdeauna.

– Sunt tristă, am răspuns. Mi-e dor de mama şi de tata.

M-am uitat pieziş spre John, care stătea în faţa navetei împreună cu pilotul, locotenentul Cloud.

– Şi cred că toată povestea asta cu mutatul, cu plecarea şi cu drumul mă afectează puţin. Îmi pare rău.

– Nu-i nevoie să-ţi ceri scuze, replică Hickory. Călătoria asta a fost apăsătoare şi pentru noi.

– O, bine, am exclamat, întorcându-mă cu spatele la ei doi. Nefericirea e dornică de companie.

– Dacă ai dori, am fi încântaţi să încercăm să te înveselim, spuse Hickory.

– Serios!

Asta era o tactică nouă.

– Cum o să faceţi asta?

– Am putea să-ţi spunem o poveste.

– Ce poveste?

– Una la care am lucrat Dickory şi cu mine.

– Aţi *scris?*

Nu m-am chinuit să-mi ascund neîncrederea din voce.

– E surprinzător?

– Absolut! Nu ştiam că sunteţi în stare!

– Obinii n-au poveşti proprii. Am învăţat despre ele prin intermediul tău, când ne-ai pus să ţi le citim.

Am rămas nedumerită pentru câteva clipe, apoi mi-am adus aminte: când eram mai mică, le ceream lui Hickory şi Dickory să-mi citească poveşti ca să adorm. A fost un experiment eşuat, ca să nu spun mai mult; chiar şi cu aparatele de conştiinţă pornite, niciunul dintre ei n-ar fi putut spune o poveste nici dacă viaţa lor ar fi depins de asta. Ritmul era complet greşit – nu ştiau cum să citească emoţiile din poveste, e cel mai bun mod de a explica. Puteau citi cuvintele, în ordine. Doar că nu puteau citi *povestea.*

– Aşadar, aţi citit poveşti de atunci, am constatat.

– Uneori, răspunse Hickory. Basme şi mituri. Cel mai mult ne interesează miturile, pentru că sunt poveşti despre zei şi despre creaţie. Dickory şi cu mine ne-am hotărât să compunem un mit al creaţiei pentru obini, aşa că avem o poveste a noastră.

– Şi asta e povestea pe care vrei să mi-o spui mie?

– Dacă tu crezi că te-ar înveseli…

– Păi, e un mit *vesel* al creaţiei?

– Este, pentru noi. Ar trebui să ştii că joci un rol în el.

– Ei bine, atunci. Cu siguranţă vreau să-l aud acum.

Hickory se sfătui repede cu Dickory, în limba lor.

– O să-ţi spunem versiunea scurtă, zise Hickory.

– Există o versiune lungă? Sunt de-a dreptul curioasă.

– Ce-a mai rămas din drumul navetei n-o să fie destul de lung pentru versiunea lungă. În afară de cazul în care coborâm din nou pe Phoenix. Şi apoi înapoi sus. Şi iar jos.

– Versiunea scurtă să fie…

– Foarte bine, încuviinţă Hickory şi începu: A fost odată…

– Serios? am exclamat. „A fost odată…?”

– Ce nu-i bine cu „a fost odată”? întrebă Hickory. Multe dintre poveştile şi miturile lumii încep aşa. Ne-am gândit că ar fi potrivit.

– E foarte bine, am răspuns. E doar un pic demodat.

– O să-l schimbăm, dacă doreşti.

– Nu. Iartă-mă, Hickory, te-am întrerupt. Te rog, ia-o de la început.

– Foarte bine. A fost odată…

*

A fost odată un satelit al unei planete mari, gazoase, pe care trăiau nişte creaturi. Iar aceste creaturi nu aveau un nume, nici nu ştiau că trăiesc pe un satelit, nici că acel satelit se rotea în jurul unei planete

gazoase, nici ce era o planetă, nici orice altceva, într-un fel despre care să se poată spune că însemna că ştiau acel ceva. Erau animale şi nu aveau conştiinţă de sine, şi se năşteau, trăiau şi mureau, petrecându-şi întreaga viaţă fără gânduri sau cunoaşterea faptului că există gânduri.

Într-o zi, deşi animalele nu ştiau nimic despre ideea de zile, au sosit nişte vizitatori pe satelitul care se rotea în jurul planetei gazoase. Iar vizitatorii erau cunoscuţi sub numele de consu, deşi animalele de pe planetă nu ştiau asta, pentru că era numele pe care şi-l dădeau consu singuri, iar animalele nu erau deştepte şi nu-i puteau întreba pe consu cum îşi spuneau, nici nu ştiau că lucrurile pot avea nume.

Consu au venit pe satelit ca să exploreze şi asta au făcut, observând tot ce era legat de satelit, de la aerul din cerul său până la forma pământurilor şi apelor şi la forma şi modul de trai al tuturor fiinţelor vii de pe pământul, din aerul şi din apa satelitului. Şi când au ajuns la aceste creaturi anume care locuiau pe acest satelit, consu au devenit curioşi în legătură cu ele şi cu felul în care îşi duceau viaţa, şi le-au studiat pe ele, felul în care se năşteau, trăiau şi mureau.

După ce au urmărit creaturile pentru o vreme, consu au hotărât că le vor da ceva ce consu aveau, iar creaturile nu, şi anume inteligenţa. Iar consu au luat genele creaturilor şi le-au schimbat astfel încât creierul lor, pe măsură ce creştea, să dezvolte inteligenţa mult dincolo de ceea ce ar fi obţinut creaturile prin experienţă sau prin mulţi ani de evoluţie. Consu au făcut aceste schimbări la câteva creaturi şi apoi le-au aşezat înapoi pe satelit şi, după multe generaţii, toate creaturile au devenit inteligente.

Odată ce consu le-au dat inteligenţă acestor creaturi, n-au rămas pe satelit, nici n-au împărţit ceea ce ştiau cu creaturile, ci au plecat şi au lăsat deasupra cerului maşini, pe care creaturile nu le vedeau, ca să supravegheze creaturile. Şi astfel, pentru foarte multă vreme, creaturile n-au aflat despre consu şi despre ceea ce le făcuseră. Şi pentru foarte multă vreme aceste creaturi care erau acum inteligente au crescut ca număr şi au învăţat multe lucruri. Au învăţat cum să facă unelte, să creeze un limbaj, să lucreze împreună pentru scopuri comune, să cultive pământul, să extragă metale şi să creeze ştiinţa. Dar, deşi creaturile prosperau şi învăţau, nu ştiau că erau unice printre toate fiinţele inteligente, pentru că nu ştiau că există şi alte creaturi inteligente.

Într-o zi, după ce creaturile obţinuseră inteligenţa, o altă rasă de fiinţe inteligente a venit să viziteze satelitul, primii după consu, deşi creaturile nu-şi aduceau aminte de consu. Iar aceste fiinţe noi îşi spuneau arza, şi fiecare dintre arza avea şi un nume. Iar arza erau uimiţi că acele creaturi de pe satelit, care erau inteligente şi care construiseră unelte şi oraşe, nu aveau un nume şi nici nume pentru

fiecare dintre ei.

Şi atunci au descoperit creaturile, prin intermediul arza, ce-i făcea unici: erau singurele fiinţe inteligente din tot universul care nu erau conştiente. Deşi fiecare creatură putea să gândească şi să judece, nu se cunoştea pe sine în felul în care se putea cunoaşte pe sine oricare altă creatură inteligentă. Creaturilor le lipsea conştiinţa a cine erau ca indivizi, chiar dacă trăiau, prosperau şi creşteau pe suprafaţa satelitului planetei.

Când creaturile au aflat asta, cu toate că niciun individ nu ştia, au simţit asta, a crescut înăuntrul rasei acestor creaturi o dorinţă arzătoare pentru acel lucru pe care nu-l aveau: pentru conştiinţa pe care creaturile ştiau, din punct de vedere colectiv, că n-o aveau ca indivizi. Şi atunci şi-au dat creaturile pentru prima oară un nume şi şi-au spus „obini”, ceea ce în limba lor însemna „lipsiţi”, deşi ar putea fi tradus mai bine ca „văduviţi” sau „cei fără daruri”. Totuşi, chiar de şi-au denumit specia, n-au dat nume fiecărui individ dintre ei.

Şi arza au simţit milă faţă de creaturile care-şi spuneau acum obini şi le-au dezvăluit existenţa maşinilor care pluteau pe cer şi care erau puse acolo de consu, despre care ştiau că era o rasă de o imensă inteligenţă şi cu ţeluri imposibil de cunoscut. Arza i-au studiat pe obini şi au descoperit că biologia lor era nenaturală, şi astfel obinii au aflat cine-i crease.

Iar obinii le-au cerut vizitatorilor arza să-i ducă la consu, ca să-i întrebe de ce făcuseră consu asemenea lucruri, dar arza au refuzat, spunând că rasa consu se întâlnea cu alte rase numai ca să se lupte cu ele, şi se temeau de ce s-ar întâmpla cu arza dacă i-ar duce pe obini în faţa consu.

Astfel au luat obinii hotărârea că trebuie să înveţe să lupte. Şi, în timp ce obinii nu s-au luptat cu arza, care fuseseră buni cu ei şi le fusese milă de ei şi plecaseră de la ei în pace, a sosit o altă rasă de fiinţe numite belestier, care plănuiau să colonizeze satelitul pe care locuiau obinii şi să-i omoare pe toţi pentru că nu voiau să trăiască în pace cu ei. Obinii s-au luptat cu belestier, ucigându-i pe toţi cei care au aterizat pe satelitul lor, şi făcând astfel au descoperit că aveau un avantaj; pentru că obinii nu se cunoşteau pe ei înşişi, nu se temeau de moarte şi nu erau înfricoşaţi atunci când alţii simţeau frica din plin.

Obinii i-au omorât pe belestier şi au învăţat din armele şi tehnologia lor. Cu timpul, obinii au plecat de pe satelitul lor ca să colonizeze alţi sateliţi, iar numărul lor a crescut şi au dus război împotriva altor rase, atunci când aceste alte rase au hotărât să ducă război împotriva obinilor.

Şi sosi o zi, după mulţi ani, când obinii au ajuns la concluzia că erau gata să-i întâlnească pe consu, au descoperit unde trăiau şi au pornit să-i întâlnească. Deşi obinii erau puternici şi hotărâţi, nu

cunoşteau puterea consu, care îi măturară din faţa lor, ucigând orice obin care îndrăznea să strige sau să atace, şi erau multe mii din aceştia. În cele din urmă, consu au devenit curioşi cu privire la creaturile pe care le făcuseră şi au acceptat să răspundă la trei întrebări pentru obini, dacă jumătate din obinii de pretutindeni s-ar oferi ca sacrificiu pentru consu. Iar acesta a fost un târg greu, pentru că, deşi niciun obin, ca individ, nu şi-ar înţelege propria moarte, un asemenea sacrificiu ar răni rasa, pentru că până în acest moment îşi făcuseră mulţi duşmani printre rasele inteligente, iar aceştia cu siguranţă i-ar ataca pe obini când ar fi slabi. Dar obinii aveau o dorinţă arzătoare şi aveau nevoie de răspunsuri. Aşa că jumătate dintre obini s-au oferit de bunăvoie pentru consu, sinucigându-se în diferite moduri, oriunde se aflau.

Iar consu au fost mulţumiţi şi au răspuns la cele trei întrebări ale noastre. Da, ei dăduseră obinilor inteligenţa. Da, ei ar fi putut să le dăruiască obinilor conştiinţă de sine, dar n-o făcuseră, pentru că voiau să vadă cum era inteligenţa fără conştiinţă. Nu, nu aveau să ne dea o conştiinţă acum, nici n-o vor face vreodată, nici nu ne vor permite să întrebăm din nou. Şi din acea zi, consu nu le-au mai permis obinilor să le vorbească; fiecare delegaţie trimisă de atunci la ei a fost ucisă.

Obinii au petrecut mulţi ani luptând cu multe rase, în timp ce se întorceau la vechea lor putere, şi cu timpul a devenit cunoscut altor rase faptul că a lupta cu obinii însemna moartea, pentru că obinii nu se înduplecau, nu arătau îndurare, milă sau teamă, căci obinii nu cunoşteau ei înşişi aceste lucruri. Şi pentru multă vreme, aşa merseră lucrurile.

Într-o zi, o rasă cunoscută ca rraey a atacat o colonie umană şi staţia ei spaţială, ucigând toţi oamenii pe care au putut pune mâna. Dar înainte ca rraey să apuce să-şi termine treaba, obinii i-au atacat, pentru că obinii voiau pentru ei planeta colonie. Rraey erau slăbiţi după primul atac şi au fost înfrânţi şi omorâţi. Obinii au ocupat colonia şi staţia spaţială şi, pentru că staţia spaţială era cunoscută ca avanpost ştiinţific, obinii au căutat prin documentele sale ca să vadă ce tehnologie folositoare puteau lua.

Atunci au descoperit obinii că unul dintre savanţii umani, care se numea Charles Boutin, lucra la o metodă de a păstra şi de a depozita conştiinţa în afara corpului uman, într-o maşină bazată pe o tehnologie furată de oameni de la consu. Munca nu era terminată, iar tehnologia nu era ceva ce puteau înţelege obinii de la staţia spaţială, nici savanţii obini pe care-i aduseseră cu ei. Obinii l-au căutat pe Charles Boutin printre supravieţuitorii umani ai atacurilor de pe staţia spaţială, dar acesta nu era de găsit; s-a descoperit că era plecat de pe staţie, când aceasta fusese atacată.

Apoi însă obinii au aflat că fiica lui Charles Boutin, Zoë, se aflase pe

aceeaşi staţie spaţială. Obinii au luat-o de pe staţie şi numai ea a fost cruţată dintre fiinţele umane. Iar obinii au păstrat-o şi au ţinut-o la adăpost, şi au găsit o cale de a-l anunţa pe Charles Boutin că ea era în viaţă şi s-au oferit s-o înapoieze dacă el le dădea obinilor conştiinţă. Dar Charles Boutin era furios, nu pe obini, ci pe oamenii care, credea el, o lăsaseră pe fiica lui să moară, şi a cerut în schimb, pentru a le da obinilor conştiinţă, ca obinii să ducă război cu fiinţele umane şi să le înfrângă. Obinii nu puteau face acest lucru singuri, dar s-au aliat cu alte două rase, rraey, pe care tocmai îi atacaseră, şi eneshanii, care erau aliaţii umanilor, ca să ducă război cu aceştia.

Charles Boutin a fost mulţumit şi, cu timpul, a venit alături de obini şi de fiica lui, şi a muncit să creeze conştiinţa pentru obini. Înainte de a apuca să-şi termine sarcina, oamenii au aflat despre alianţa dintre obini, rraey şi eneshani şi au atacat. Alianţa s-a rupt şi eneshanii au fost convinşi de către oameni să pornească război împotriva rraey. Charles Boutin a fost ucis, iar fiica lui, Zoë, a fost luată de la obini de către oameni. Şi, deşi niciun individ obin nu putea să simtă, întreaga naţiune a fost cuprinsă de disperare pentru că, acceptând să le dăruiască o conştiinţă, Charles Boutin era cel mai bun dintre toţi prietenii lor, care făcea pentru ei ceea ce nici măcar măreţii consu nu voiau: să le dea conştiinţa de sine. Când el a murit, speranţa pentru ei înşişi a murit şi ea. Pierderea fiicei lui, care era o parte din el şi pe care o îndrăgeau datorită lui, le sporea disperarea.

Şi apoi oamenii au trimis obinilor un mesaj că ştiau despre munca lui Boutin şi se ofereau să o continue, în schimb pentru o alianţă şi pentru acordul obinilor să lupte împotriva eneshanilor, care se aliaseră cu obinii împotriva oamenilor, odată ce eneshanii îi vor fi înfrânt pe rraey. Obinii au fost de acord, dar au adăugat condiţia ca, odată ce obinii şi-ar fi căpătat conştiinţa, doi dintre ei să primească permisiunea de a o cunoaşte pe Zoë Boutin şi să împartă cunoştinţele cu toţi ceilalţi obini, pentru că ea era tot ceea ce mai rămăsese de la Charles Boutin, prietenul şi eroul lor.

Şi astfel obinii şi oamenii au devenit aliaţi, obinii i-au atacat şi i-au înfrânt pe eneshani la momentul potrivit, iar obinii, la mii de generaţii după crearea lor, au primit o conştiinţă de la Charles Boutin. Şi dintre ei, obinii au ales doi, care aveau să devină însoţitorii şi protectorii lui Zoë Boutin şi să participe la viaţa ei împreună cu noua sa familie. Şi când Zoë i-a întâlnit, nu i-a fost frică, pentru că trăise şi înainte printre obini, şi le-a dat celor doi nume: Hickory şi Dickory Iar cei doi au devenit primii obini care să aibă nume. Şi ei s-au bucurat, şi au ştiut că se bucură, datorită darului primit de ei şi de toţi obinii de la Charles Boutin.

Şi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi.

*

Hickory mi-a spus ceva ce n-am auzit.

– Poftim? am întrebat.

– Nu suntem siguri că „şi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi” este sfârşitul potrivit, repetă Hickory, apoi se opri şi se uită atent la mine. Plângi, observă el.

– Iartă-mă. Îmi aduceam aminte. De părţile la care am participat şi eu.

– Le-am povestit greşit.

– Nu, am replicat şi am ridicat mâna ca să-l liniştesc. Nu le-ai povestit greşit, Hickory. Numai că felul în care le spui tu şi felul în care mi le amintesc eu sunt un pic…

Mi-am şters o lacrimă de pe faţă şi am căutat cuvântul potrivit.

– Sunt doar puţin diferite, asta-i tot.

– Nu-ţi place mitul.

– Îmi place, am zis. Îmi place foarte mult. Numai că mă doare să-mi aduc aminte de unele lucruri. Ni se întâmplă aşa, uneori.

– Îmi pare rău, Zoë, pentru că te-am făcut să suferi, se scuză Hickory, şi i-am auzit tristeţea din voce. Noi voiam să te înveselim.

M-am ridicat de pe scaun, m-am dus la Hickory şi Dickory şi i-am îmbrăţişat pe amândoi.

– Ştiu că aţi vrut. Şi chiar mă bucur că aţi încercat.

NOUĂ

– Oh, uite! exclamă Gretchen. Băieţi adolescenţi, pe cale să facă o prostie!

– *Taci,* i-am retezat-o. Nu-i posibil să se întâmple aşa ceva.

Dar m-am uitat oricum.

Fără îndoială, în partea cealaltă a sălii comune de pe *Magellan,* două cete de adolescenţi de sex masculin se fixau reciproc cu acea privire care însemna *chiar o să ne batem pentru ceva neghiob.* Se pregăteau să-şi arate colţii cu toţii, în afară de unul dintre ei, care dădea impresia că încerca să bage minţile-n cap unui tip deosebit de nerăbdător să se bată, după cât se părea.

– Există unul care pare să aibă un pic de creier, am remarcat.

– Unul din opt, comentă Gretchen. Nu e un procent prea grozav. Şi dacă ar avea cu adevărat un pic de creier, probabil că s-ar da deoparte.

– E adevărat. Să nu trimiţi niciodată un adolescent să facă treaba unei adolescente!

Gretchen zâmbi larg în direcţia mea.

– Între noi se petrece chestia aia cu telepatia, nu-i aşa?

– Cred că ştii răspunsul la întrebarea asta, am replicat.

– Vrei să facem un plan sau să improvizăm pur şi simplu?

– Până facem planul, cineva o să-şi piardă nişte dinţi.

– Bine zis, încuviinţă Gretchen şi apoi se sculă şi porni spre băieţi.

Douăzeci de secunde mai târziu, băieţii fură surprinşi s-o descopere pe Gretchen în mijlocul lor.

– Mă faceţi să pierd un pariu, vorbi ea celui care arăta cel mai agresiv.

Tipul se holbă, încercând să descifreze, folosind indiferent ce trecea drept creier în capul lui, această apariţie bruscă şi neaşteptată.

– Ce? întrebă el.

– Am zis că mă faceţi să pierd un pariu, repetă Gretchen, apoi arătă cu degetul în direcţia mea. Am făcut un pariu cu Zoë, aici de faţă, că nimeni n-o să pornească o bătaie pe *Magellan* înainte să plecăm de-a binelea de la docuri, pentru că nimeni n-ar fi destul de *prost* să facă ceva care-ar însemna ca toată familia lui să fie dată afară de pe navă.

– Să fie dată afară de pe navă chiar cu două ore înainte de plecare, am adăugat.

– Exact, continuă Gretchen. Pentru că ce soi de *imbecil* ar trebui să fii ca să faci aşa ceva?

– Un *băiat* adolescent imbecil, am sugerat.

– Aşa se pare, zise Gretchen. Să vedem… cum te cheamă?

– Ce? repetă băiatul.

– *Numele* tău, insistă Gretchen. Cum or să-ţi spună, *cu furie,* după ce o să fiţi daţi afară de pe navă.

Băiatul se uită în jur, la prietenii lui.

– Magdy, răspunse el, şi apoi deschise gura ca pentru a spune ceva.

– Păi, vezi tu, Magdy, am *încredere* în omenire, chiar şi în partea formată din adolescenţii de sex masculin, vorbi Gretchen, fără să-i pese ce-ar fi avut de spus Magdy al nostru. Credeam că nici măcar băieţii adolescenţi n-ar fi destul de neghiobi să-i dea căpitanului Zane un motiv să dea jos de pe navă câţiva dintre ei cât mai poate. Odată ce pornim la drum, lucrul cel mai rău pe care l-ar putea face e să vă închidă în celulă. Dar în momentul ăsta ar putea pune echipajul să vă scoată pe voi şi familia voastră prin staţia de încărcare. Apoi v-aţi putea uita la noi ceilalţi cum vă facem cu mâna în semn de rămas-bun. Cu siguranţă, am spus eu, nimeni nu poate să fie atât de *incredibil de bătut în cap.* Dar prietena mea Zoë n-a fost de acord. Ce-ai zis tu, Zoë?

– Am zis că băieţii adolescenţi nu pot să gândească mai departe de sau fără testiculele lor abia crescute, am răspuns, privind ţintă la băiatul care încercase să-i bage minţile-n cap amicului său. În plus, miros ciudat.

Băiatul rânji. Ştia ce punem la cale. Nu i-am răspuns la zâmbet; nu voiam să încurc piesa de teatru a lui Gretchen.

– Şi am fost atât de convinsă că aveam dreptate şi că ea se înşela,

încât am făcut chiar şi un pariu, continuă Gretchen. Am pariat fiecare desert pe care o să-l capăt aici, pe *Magellan,* că nimeni n-ar fi atât de prost. Asta-i un pariu serios.

– Îi place la nebunie desertul, am spus.

– E adevărat, îmi place, recunoscu Gretchen.

– E *dependentă* de desert, am întărit.

– Şi-acum, o să mă faci să *pierd* toate deserturile, continuă Gretchen, împungându-l pe Magdy în piept. E inacceptabil.

Se auzi un pufnet dinspre băiatul cu care Magdy stătuse faţă în faţă. Gretchen se întoarse brusc către el; băiatul tresări de-a binelea, dându-se înapoi.

– Nu ştiu de ce *tu* crezi că e nostim, spuse Gretchen. Familia ta ar fi fost aruncată de pe navă cât ai clipi.

– El a început, protestă băiatul.

Gretchen clipi cu dramatism.

– „El a început”? Zoë, zi-mi că n-am auzit bine!

– Ai auzit. Chiar a spus-o!

– Nu pare posibil ca oricine care-a depăşit vârstă de cinci ani să folosească *asta* ca argument pentru *indiferent ce,* comentă Gretchen, examinându-l critic pe băiat.

– Unde-i *acum* încrederea ta în omenire? am întrebat.

– Mi-o pierd, răspunse Gretchen.

– Laolaltă cu toate deserturile tale, am adăugat.

– Dă-mi voie să ghicesc, zise Gretchen şi făcu un gest vag către grupul de băieţi din faţa ei. Sunteţi toţi de pe aceeaşi planetă…

Se răsuci şi se uită la celălalt grup de băieţi.

– Iar voi sunteţi cu toţii de pe altă planetă.

Băieţii se foiră stânjeniţi; ea descoperise adevărul.

– Aşa că primul lucru pe care-l faceţi este vă luaţi la bătaie din cauza locului în care *aţi locuit.*

– Pentru că ăsta-i lucrul cel mai *deştept* de făcut cu oameni alături de care o să vă petreceţi tot restul vieţii, am adăugat.

– Nu-mi aduc aminte ca asta să se afle în materialele de orientare pentru noii colonişti, spuse şi Gretchen.

– Asta-i nostim, am comentat.

– Adevărat, zise Gretchen şi se opri din vorbit.

Se lăsă tăcerea pentru câteva secunde.

– Ei bine? întrebă Gretchen.

– Ce? replică Magdy.

Era cuvântul lui favorit.

– Acum o să vă bateţi sau nu? exclamă Gretchen. Dacă o să-mi pierd pariul, e un moment la fel de bun ca oricare altul.

– Are dreptate, am spus. E aproape ora prânzului. Urmează desertul.

– Aşa că ori îi daţi drumul, ori lăsaţi-o baltă.

Gretchen făcu un pas înapoi.

Băieţii, dându-şi seama brusc că, indiferent pentru ce voiseră să se bată, motivul fusese redus cu eficacitate la faptul dacă o fată o să-şi capete sau nu brioşa, se împrăştiară, fiecare grup îndreptându-se cu ostentaţie într-o direcţie diferită de celălalt. Băiatul întreg la minte întoarse pentru o clipă capul spre mine, în timp ce se îndepărta împreună cu prietenii lui.

– *Asta* a fost nostim.

– Mda, până când se hotărăsc cu toţii să încerce din nou, am spus. Nu putem folosi aceeaşi şmecherie cu umilirea cu desertul de fiecare dată. Şi sunt colonişti din zece lumi diferite. Asta înseamnă o sută de situaţii diferite, posibile, de bătăi idioate între adolescenţi.

– Ei bine, coloniştii de pe Kyoto sunt menoniţi coloniali, observă Gretchen. Sunt pacifişti. Aşa că există numai optzeci şi una de combinaţii diferite posibile de bătăi idioate între adolescenţi.

– Şi totuşi noi suntem *numai* două, am constatat. Nu-mi plac şansele. Şi oricum, de unde ştii despre cei de pe Kyoto?

– Când tatăl meu încă se gândea că o să conducă colonia, m-a pus să citesc rapoartele despre toţi coloniştii şi despre planetele lor de origine. A zis că o să fiu aghiotantul lui. Pentru că, ştii, asta chiar e ceea ce aş fi vrut *să fac* cu timpul meu.

– Prinde bine, totuşi.

Gretchen îşi scoase PDA-ul, care bâzâia, şi se uită la ecran.

– Pentru că veni vorba, îmi arătă ea ecranul, se pare că mă cheamă tata.

– Du-te să faci pe aghiotantul.

Gretchen îşi dădu ochii peste cap.

– Mulţumesc. Vrei să ne întâlnim cu ocazia plecării? Apoi putem să luăm masa de prânz. O să pierzi pariul până atunci. O să-ţi iau desertul.

– Atinge-te de desertul meu şi o să mori în cele mai oribile feluri, am ameninţat-o.

Gretchen izbucni în râs şi plecă.

Mi-am scos propriul PDA ca să văd dacă aveam mesaje de la John sau Jane; era unul de la Jane care-mi spunea că Hickory şi Dickory mă căutau pentru ceva. Ei bine, ştiau că sunt la bord, şi ştiau şi cum să ajungă la mine prin intermediul PDA-ului; nu că m-aş fi dus pe undeva fără el. M-am gândit să le dau un apel, dar mi-am închipuit că or să mă găsească mai devreme sau mai târziu. Am pus PDA-ul la o parte, am ridicat ochii şi l-am zărit pe băiatul cu capul pe umeri stând în picioare în faţa mea.

– Bună, mă salută el.

– Ăă, am mormăit – un testament pentru stilul meu insinuant.

– Îmi cer scuze, n-am vrut să mă furişez aşa pe lângă tine.
– Nu-i nimic, am răspuns doar uşor agitată.
El întinse mâna.
– Enzo, se prezentă. Iar tu eşti Zoë, bănuiesc.
– Sunt, am răspuns, luându-l de mână şi strângându-i-o.
– Bună, zise el.
– Bună, am răspuns.
– Bună, repetă, şi apoi păru să-şi dea seama că se întorsese de unde plecase.
Am zâmbit.
Şi apoi au urmat, ăă, *47 de milioane de secunde* de tăcere jenată. A fost de fapt doar una sau două secunde, dar, aşa cum v-ar putea spune Einstein, unele evenimente au felul lor de a se extinde.
– Mulţumesc, vorbi Enzo în sfârşit. Adică, pentru că ai oprit bătaia.
– Cu plăcere. Mă bucur că nu te-a deranjat faptul că ne-am amestecat în ceea ce făceaţi.
– Ei bine, eu oricum nu reuşeam o treabă prea grozavă. Odată ce Magdy e stârnit, e greu să-l determini să dea înapoi.
– Despre ce-a fost vorba de fapt? am întrebat.
– E cam prostesc.
– *Asta* ştiu, am răspuns, şi apoi m-am întrebat dacă Enzo n-o să înţeleagă greşit.
El zâmbi. Unu-zero pentru Enzo.
– Vreau să spun, ceea ce a provocat bătaia.
– Magdy e un tip destul de sarcastic şi mai e şi destul de zgomotos. A făcut un comentariu meschin despre ce purtau tipii ceilalţi, în timp ce treceau. Unul dintre ei s-a supărat şi uite-aşa s-au ambalat…
– Aşadar, aproape că v-aţi încăierat pentru o chestiune de modă!
– Ţi-am spus că a fost prostesc. Dar ştii cum e. Dacă te ambalezi, e destul de greu să gândeşti raţional.
– Dar *tu* gândeai raţional.
– Asta mi-e treaba. Magdy ne bagă în încurcătură, eu ne scot din ea.
– Aşadar, vă cunoaşteţi între voi de ceva timp…
– E prietenul meu cel mai bun de când eram mici. Chiar nu-i un derbedeu, sincer. Doar că uneori nu se gândeşte la ce face.
– Ai grijă de el.
– E reciproc. Nu sunt mare bătăuş. O mulţime de puşti pe care-i cunoaştem ar fi profitat de acest fapt, dacă n-ar fi ştiut că Magdy i-ar fi pocnit în cap.
– De ce nu eşti mare bătăuş? am întrebat.
– Cred că trebuie să-ţi placă puţin să te baţi…
Apoi păru să-şi dea seama că asta îi punea un pic la îndoială masculinitatea, ceea ce l-ar exclude din clubul masculilor adolescenţi.

– Nu mă înţelege greşit. Pot să mă apăr foarte bine şi fără Magdy prin preajmă. Suntem doar o echipă bună.

– Tu eşti creierul echipei, am sugerat.

– E posibil, recunoscu el şi apoi păru să-şi dea seama că îl determinasem să facă o mulţime de declaraţii despre el însuşi fără ca el să reuşească să afle nimic despre mine.

– Cum e cu tine şi prietena ta? Cine e creierul acestei echipe?

– Cred că Gretchen şi cu mine ne putem lua la întrecere destul de bine la capitolul creier.

– Asta-i puţin înspăimântător.

– Nu-i un lucru rău să intimidezi puţin lumea.

– Ei bine, nu se poate spune că nu-i aşa, rosti Enzo, cu gradul potrivit de nonşalanţă.

Am încercat din răsputeri să nu roşesc.

– Aşadar, ascultă, Zoë..., începu Enzo, apoi se uită peste umărul meu.

I-am văzut ochii devenind foarte mari.

– Dă-mi voie să ghicesc, i-am zis lui Enzo. Doi extratereştri cu înfăţişare înspăimântătoare stau chiar în spatele meu.

– De unde ştii? întrebă Enzo după câteva clipe.

– Pentru că ceea ce faci acum este reacţia obişnuită.

Am aruncat o privire în spate, către Hickory şi Dickory.

– Lăsaţi-mă un minut, le-am cerut.

Au făcut un pas înapoi.

– Îi *cunoşti?*

– Într-un fel, sunt gărzile mele de corp.

– Ai nevoie de gărzi de corp?

– E puţin mai complicat.

– Acum ştiu de ce tu şi prietena ta puteţi accepta să fiţi creierul echipei.

– Nu-ţi face griji, l-am liniştit şi m-am întors către Hickory şi Dickory. Dragii mei, acesta e noul meu prieten, Enzo. Spuneţi-i „salut”!

– Salut, rostiră ei, pe tonul lor teribil de monoton.

– Ah!

– Sunt complet inofensivi, în afară de cazul în care cred că eşti o ameninţare pentru mine.

– Ce se întâmplă atunci?

– Nu sunt prea sigură. Dar cred că ar presupune transformarea ta într-un mare număr de cuburi foarte mici.

Enzo se uită la mine câteva clipe.

– Nu înţelege greşit, vorbi el. Dar mi-e frică puţin de tine în momentul ăsta.

Am zâmbit auzind asta.

– Să nu-ţi fie, am zis, şi l-am luat de mână, ceea ce păru să-l surprindă. Vreau să fim prieteni.

Urmă un joc interesant pe chipul lui Enzo: plăcerea faptului că-l luasem de mină şi neliniştea că, dacă arăta prea multă plăcere din cauza asta, avea să fie tăiat la repezeală în cubuleţe. Asta era foarte drăguţ. El era foarte drăguţ.

Ca la un semn, Hickory îşi mută cu zgomot greutatea de pe un picior pe altul.

Am oftat.

– Trebuie să vorbesc cu Hickory şi Dickory, i-am zis lui Enzo. Vrei să mă scuzi?

– Sigur, răspunse Enzo şi-şi luă mâna dintr-a mea.

– Ne vedem mai târziu?

– Aşa sper, vorbi Enzo, apoi îşi luă înfăţişarea aceea care arăta că mintea îi spunea că este prea entuziast.

Taci din gură, minte proastă. Entuziasmul e un lucru *bun.* Se dădu înapoi şi plecă. L-am urmărit puţin cum pleacă.

Apoi m-am întors către Hickory şi Dickory.

– Ar fi bine să fie ceva bun.

– Cine era? întrebă Hickory.

– Enzo, am răspuns. Ceea ce v-am spus deja. E un băiat. Şi încă unul drăguţ.

– Are intenţii necurate? întrebă Hickory.

– Ce? m-am mirat, oarecum nevenindu-mi să cred. Vorbiţi serios? Nu. Îl cunosc de numai douăzeci de minute. Chiar şi pentru un adolescent, ar fi o escaladare destul de rapidă.

– Noi n-am auzit aşa.

– De la cine?

– De la maiorul Perry. A zis că a fost şi el adolescent cândva…

– O, Doamne! Mulţumesc foarte mult pentru imaginea mentală a tăticului pe post de sac de hormoni adolescentini. E soiul de imagine pentru care ai nevoie de terapie ca să scapi de ea.

– Ne-ai cerut şi înainte să intervenim pentru tine faţă de băieţii adolescenţi.

– Era un caz special…

Şi fusese. Chiar înainte de a părăsi Huckleberry, părinţii mei plecaseră pentru un studiu planetar pe Roanoke, iar mie mi s-a dat permisiunea de a organiza o petrecere de rămas-bun pentru prieteni. Anil Rameesh se încumetase să se furişeze în dormitorul meu, să se dezbrace complet şi, când îl descoperisem, să mă informeze că îmi dăruia virginitatea lui ca dar de despărţire. Bine, nu pusese problema astfel; încerca să evite complet să pomenească de aspectul „virginităţii”.

Oricum, era un dar pe care chiar nu-l voiam, deşi era deja

despachetat. Le-am cerut lui Hickory şi Dickory să-l escorteze afară; Anil a reacţionat cu ţipete, sărind pe fereastră şi căzând de pe acoperiş, şi apoi luând-o la fugă tot drumul spre casă, dezbrăcat. Ceea ce era o privelişte. I-am trimis hainele acasă în ziua următoare.

Bietul Anil. Nu era un băiat rău. Doar indus în eroare şi optimist.

– O să vă anunţ dacă Enzo provoacă vreo problemă, am promis. Până atunci, lăsaţi-l în pace.

– Cum doreşti.

Îmi dădeam seama că Hickory nu era complet mulţumit de asta.

– Despre ce voiaţi să vorbiţi cu mine? am întrebat.

– Avem veşti de la guvernul obin, răspunse Hickory. O invitaţie.

– O invitaţie pentru ce?

– O invitaţie să vizitezi lumea noastră natală şi să faci un tur al planetelor şi al coloniilor noastre. Eşti destul de mare acum să călătoreşti neînsoţită şi, în timp ce toţi obinii te cunosc de când erai mică, datorită înregistrărilor noastre, există o dorinţă puternică printre toţi obinii să te întâlnească în persoană.

– Când? am întrebat.

– Imediat, răspunse Hickory.

M-am uitat la amândoi.

– Mă întrebaţi asta *acum?* Sunt mai puţin de două ore până când plecăm spre Roanoke.

– Abia am primit invitaţia. De îndată ce ne-a fost trimisă, am venit să te căutăm.

– Nu putea aştepta?

– Guvernul nostru a dorit să te întrebe înainte să înceapă drumul spre Roanoke. Odată stabilită pe Roanoke, s-ar putea să eziţi să pleci pentru o durată atât de semnificativă de timp.

– Cât timp?

– Am trimis un itinerariu propus pe PDA-ul tău.

– Te întreb pe tine.

– Întregul tur ar lua treisprezece luni standard de-ale voastre. Deşi, dacă ai fi dispusă, ar putea fi prelungită.

– Aşadar, ca să recapitulăm. Vreţi să mă hotărăsc în următoarele *două ore* dacă să-mi părăsesc familia şi prietenii pentru cel puţin un an, poate mai mult, ca să fac turul lumilor obinilor de una singură.

– Da. Deşi, desigur, Dickory şi cu mine te-am însoţi.

– Fără alte fiinţe umane totuşi.

– Am putea găsi pe cineva, dacă vrei.

– Aţi găsi? Ar fi straşnic.

– Foarte bine.

– Sunt *sarcastică,* Hickory, am exclamat iritată. Răspunsul e nu. Adică, *serios,* Hickory. Îmi ceri să iau o hotărâre care să-mi schimbe viaţa în decurs de două ore. E absolut ridicol.

– Înţelegem că momentul ales pentru această cerere nu este optim.

– Nu cred că înţelegi. Cred că ştii că timpul e prea scurt, dar nu cred că înţelegi că e *jignitor.*

Hickory se făcu mic.

– N-am vrut să te jignim.

Era cât pe ce să răbufnesc, dar m-am oprit şi am început să număr în minte, pentru că undeva acolo, înăuntru, partea raţională a creierului meu mă anunţa că mă îndreptam spre teritoriul reacţiilor exagerate. Invitaţia lui Hickory şi Dickory venea în ultima clipă, dar n-avea prea multă noimă să le fac capul calendar pentru asta. Ceva legat de cerere mă sâcâia, nu se potrivea.

Am avut nevoie de câteva clipe ca să-mi dau seama de ce. Hickory şi Dickory îmi cereau să las în urmă pe toţi cei pe care-i cunoşteam şi pe toţi cei pe care abia-i întâlnisem, pentru un an de singurătate. Făcusem deja asta, cu multă vreme în urmă, când obinii mă luaseră de pe Covell, în perioada în care a trebuit să aştept înainte ca tatăl meu să găsească o cale de a mă recupera. Erau alte vremuri şi alte împrejurări, dar îmi aduc aminte de singurătate şi de nevoia de contact cu o fiinţă umană. Îi iubeam pe Hickory şi Dickory; făceau parte din familie. Dar nu-mi puteau oferi ceea ce aveam nevoie şi ceea ce puteam obţine din contactul cu un om.

Şi în plus, abia îmi luasem rămas-bun de la un sat întreg de oameni pe care-i cunoşteam şi, înainte de asta, spusesem adio familiei şi prietenilor, de obicei pentru totdeauna, de mult mai multe ori decât majoritatea celor de vârsta mea. În acest moment, abia o descoperisem pe Gretchen, iar Enzo arăta cu siguranţă interesant. Nu voiam să-mi iau rămas-bun de la ei chiar înainte de a apuca să-i cunosc cum trebuie.

M-am uitat la Hickory şi Dickory, care, în ciuda a tot ce ştiau despre mine, nu era posibil să fi înţeles de ce mă afecta atâta ceea ce îmi ceruseră. *Nu-i vina lor,* zise partea raţională a creierului meu. Şi avea dreptate. Ceea ce reprezenta motivul pentru care şi era partea raţională a creierului. Nu-mi *plăcea* întotdeauna acea parte, dar era de obicei pe fază la asemenea lucruri.

– Îmi pare rău, Hickory, am spus în cele din urmă. N-am vrut să ţip la tine. Te rog, primeşte scuzele mele.

– Sigur că da, răspunse Hickory.

Se destinse.

– Dar chiar dacă aş fi vrut să merg, două ore nu sunt nici pe departe de ajuns ca să mă gândesc bine la asta. Aţi vorbit cu John şi Jane despre asta?

– Am crezut că e mai bine să venim la tine. Dorinţa ta de a merge ar fi influenţat hotărârea lor de a te lăsa să pleci.

Am zâmbit.

– Nu atât de mult pe cât cred eu că tu crezi că ar fi influenţat-o. S-ar putea să crezi că sunt destul de mare să petrec un an făcând turul lumilor obine, dar îţi garantez că tăticul va avea o altă părere despre asta. Lui Jane şi Savitri, împreună, le-a luat vreo două zile să-l convingă să mă lase să dau o petrecere de rămas-bun în timp ce ei erau plecaţi. Crezi că o să spună „da” când e vorba să mă lase să plec pentru un an, într-un moment în care avem o limită de timp de două ore? E o idee *ultraoptimistă.*

– Dar e foarte important pentru guvernul nostru, rosti Dickory.

Ceea ce era surprinzător. Dickory nu vorbea aproape niciodată, despre nimic, în afară de vreunul dintre saluturile sale incolore. Faptul că Dickory se simţea obligat să înceapă *acum* să vorbească era extrem de grăitor prin sine însuşi.

– Înţeleg, am replicat. Dar tot e prea brusc. *Nu pot* să iau o asemenea decizie acum. Chiar nu pot. Vă rog să spuneţi guvernului vostru că sunt onorată de invitaţie şi că vreau să fac un tur al lumilor obine, cândva. Chiar vreau. Dar nu pot s-o fac aşa. Şi vreau să merg pe Roanoke.

Hickory şi Dickory rămaseră tăcuţi pentru o clipă.

– Poate că, dacă maiorul Perry şi locotenentul Sagan ar auzi despre invitaţie şi ar fi de acord, te-ai putea lăsa convinsă, spuse Hickory.

Sâcâială, sâcâială...

– Ce vrea să-nsemne *asta?* am întrebat. Mai întâi spuneţi că vreţi să zic da pentru că ei s-ar putea să fie de acord, iar acum vreţi să rezolvaţi invers? M-aţi întrebat pe mine, Hickory. Răspunsul meu e nu! Dacă vă gândiţi că o să mă faceţi să mă răzgândesc întrebându-i pe părinţii mei, atunci nu-i înţelegeţi pe adolescenţii umani, şi cu siguranţă nu mă înţelegeţi pe mine. Chiar *dacă* ar spune da, ceea ce, credeţi-mă, n-o să se întâmple, din moment ce primul lucru pe care-l vor face o să fie să mă întrebe pe mine ce cred despre ideea asta. Iar eu o să le spun ce v-am spus vouă. Şi *că* v-am spus şi vouă.

Încă o clipă de tăcere. I-am privit pe amândoi foarte atent, încercând să surprind tremurul sau tresăririle care urmau câteodată când erau epuizaţi din punct de vedere emoţional. Amândoi erau complet încremeniţi.

– Foarte bine, vorbi Hickory. Vom informa guvernul nostru de hotărârea pe care ai luat-o.

– Spuneţi-le că o să mă gândesc la asta altă dată. Poate peste un an.

Poate până atunci o puteam convinge pe Gretchen să vină cu mine. Şi pe Enzo. Dacă tot visăm cu ochii deschişi...

– Le vom spune, încheie Hickory; apoi el şi cu Dickory plecară puţin capul şi se îndepărtară.

M-am uitat în jur. Unii dintre cei din zona comună îi urmăreau pe Hickory şi Dickory plecând; ceilalţi se holbau la mine cu expresii stranii. Cred că nu văzuseră niciodată până atunci o fată având propriii extratereştri favoriţi.

Am oftat. Mi-am scos PDA-ul ca să iau legătura cu Gretchen, apoi m-am oprit înainte de a-i accesa adresa. Pentru că, oricât mi-aş fi dorit să nu fiu singură în sens mai larg, în acel moment aveam nevoie de o pauză. Se petrecea ceva, iar eu aveam nevoie să-mi dau seama ce era. Pentru că orice-ar fi fost, mă neliniştea.

Am pus PDA-ul la loc în buzunar, m-am gândit la ceea ce tocmai îmi spuseseră Hickory şi Dickory şi mi-am făcut griji.

ZECE

Erau două mesaje pe PDA-ul meu în seara aceea, după cină. Primul era de la Gretchen.

„Individul ăla, Magdy, a dat de urma mea şi mi-a cerut să ies cu el la o întâlnire”, scria. „Cred că-i plac fetele care-l iau peste picior în stil mare. I-am răspuns că bine. Pentru că e drăguţ, într-un fel. Nu mă aştepta.” Asta îmi stârni un zâmbet.

Al doilea era de la Enzo, care reuşise cumva să obţină adresa PDA-ului meu; bănuiesc că Gretchen ar fi putut avea de-a face cu asta. Mesajul era intitulat „Poezie pentru o fată pe care abia am cunoscut-o, şi anume un haiku, al cărui titlu e acum substanţial mai lung decât poezia propriu-zisă, oh, ce ironie” şi spunea:

O cheamă Zoë
Zâmbeşte ca o adiere de primăvară
Te rog, nu mă tăia în cubuleţe.

Am râs în hohote citind asta. Babar ridică ochii spre mine şi dădu energic din coadă, plin de speranţă; cred că se gândea că toată fericirea asta ar fi putut avea ca rezultat mai multă mâncare pentru el. I-am dat o felie de şuncă rămasă de la masă. Aşa încât cred că avea dreptate. Deştept câine, Babar.

*

După plecarea lui *Magellan* de la staţia Phoenix, conducătorii coloniei aflară despre zarva care aproape că se stârnise în zona comună, pentru că le-am spus eu la cină. John şi Jane se uitară unul la altul oarecum semnificativ, apoi schimbară subiectul. Am bănuit că problema de a integra zece grupuri complet diferite de oameni cu zece culturi complet diferite apăruse deja în discuţiile lor, iar acum aveau parte în aceeaşi măsură şi de versiunea neajunsă la majorat.

Mi-am închipuit că or să găsească o cale de a se descurca cu asta, dar chiar nu eram pregătită pentru soluţia lor.

– Dodgeball! am exclamat, stând de vorbă cu tăticul la micul dejun.

O să ne pui pe noi toţi copiii să jucăm dodgeball.

– Nu pe toţi. Numai pe aceia dintre voi care altfel ar stârni, din plictiseală, bătăi prosteşti şi fără rost.

Ciugulea dintr-o prăjitură cu fructe; Babar stătea de pază, în aşteptarea firimiturilor. Jane şi Savitri erau plecate să se ocupe de treburi; ele reprezentau creierele acestei echipe.

– Nu-ţi place dodgeballul? mă întrebă John.

– Îmi place foarte mult. Numai că nu sunt sigură de ce crezi că e un răspuns la problema asta.

Tăticul lăsă din mână prăjitura, se scutură pe mâini şi începu să numere ideile pe degete.

– Unu, avem echipamentul şi se potriveşte cu spaţiul. Nu putem juca prea bine fotbal sau cricket pe *Magellan.* Doi, e un sport de echipă, aşa că putem implica grupuri mari de copii. Trei, nu e complicat, aşa că nu trebuie să petrecem prea mult timp înşirând regulile de bază pentru fiecare. Patru, e atletic şi vă oferă o cale de a vă consuma o parte din energie. Cinci, e doar atât de violent încât să-i atragă pe băieţii aceia idioţi despre care vorbeai ieri, dar nu atât de violent încât cineva să fie rănit de-a binelea.

– Alte puncte?

– Nu. Am terminat degetele.

Îşi luă din nou prăjitura.

– Numai că băieţii or să facă echipe cu prietenii lor. Aşa că încă o să ai problema puştilor de pe o lume rămânând cu ai lor.

– Aş fi de acord cu asta, dacă n-ar fi faptul că nu sunt complet idiot, replică tăticul. Şi nici Jane. Avem un plan pentru asta.

Planul: fiecare dintre cei care se înscriau ca să joace erau repartizaţi într-o echipă, în loc să li se permită să-şi aleagă echipa. Şi nu cred că echipele erau repartizate complet aleator; când Gretchen şi cu mine ne-am uitat peste liste, Gretchen observă că aproape niciuna dintre echipe nu avea mai mult de un singur jucător din aceeaşi lume; chiar şi Enzo şi Magdy erau în echipe diferite. Singurii care erau în aceeaşi „echipă” erau cei de pe Kyoto; în calitate de menoniţi coloniali, evitau să joace în sporturi competitive, aşa că ceruseră să fie în schimb arbitri.

Gretchen şi cu mine nu ne-am înscris în nicio echipă; ne-am numit singure conducătoarele diviziei şi nimeni nu ne-a contestat; după cât se părea, se răspândiseră zvonuri despre ridicolul intens la care supuseserăm o haită sălbatică de băieţi, aşa că eram temute şi venerate în aceeaşi măsură.

– Asta mă face să mă simt drăguţă, comentă Gretchen când îi spuse aşa ceva una dintre prietenele ei de pe Erie.

Urmăream primul meci al campionatului, cu Leoparzii jucând împotriva Puternicelor Mingi Roşii, numite probabil după echipamentul

de joc. Eu personal nu cred că eram de acord cu numele echipei.

– Că veni vorba, cum a fost întâlnirea ta de aseară? am întrebat.

– A fost cam insistent.

– Vrei să-i pun pe Hickory şi Dickory să stea de vorbă cu el?

– Nu, m-am descurcat. În plus de asta, prietenii tăi extratereştri îmi bagă frica-n oase. Nu vreau să te jignesc.

– Nu mă simt jignită. Chiar sunt drăguţi.

– Sunt gărzile tale de corp. Nu se aşteaptă de la ei să fie drăguţi. Trebuie să-i facă pe oameni să facă pe ei de frică. Şi reuşesc. Mă bucur doar că nu se ţin după tine tot timpul. N-ar mai veni nimeni să vorbească cu noi.

De fapt, nu-i mai văzusem nici pe Hickory, nici pe Dickory din ziua de dinainte, de la discuţia despre turul pe planetele obinilor. M-am întrebat dacă reuşisem să le rănesc sentimentele. Trebuia să trec pe la ei să văd cum se mai simt.

– Hei, prietenul tău tocmai l-a dat jos din picioare pe unul dintre Leoparzi, exclamă Gretchen.

Arătă spre Enzo, care juca în meci.

– Nu e prietenul meu, nu mai mult decât e Magdy prietenul tău.

– E la fel de insistent ca Magdy? întrebă Gretchen.

– Ce întrebare! Cum îndrăzneşti să întrebi? Sunt jignită de moarte.

– Atunci înseamnă da.

– Nu, nu e. A fost cât se poate de amabil. Mi-a trimis chiar şi o poezie.

– *Nu* mai spune!

I-am arătat-o pe PDA. Mi-l dădu înapoi.

– Tu te alegi cu poetul. Eu cu insistentul. Chiar nu-i drept. Vrei să facem schimb?

– Nici cea mai mică şansă. Dar nu e prietenul meu…

Gretchen făcu semn din cap către Enzo.

– Pe el l-ai întrebat?

Am aruncat o privire spre Enzo, care, bineînţeles, strecura priviri în direcţia mea în timp ce se deplasa pe terenul de dodgeball. Văzu că mă uit la el, îmi zâmbi, dădu din cap şi, în timp ce făcea asta, fu nimerit în plin şi cu putere în ureche de către minge şi căzu cu o bufnitură.

Am izbucnit în râs.

– O, *drăguţ!* comentă Gretchen. Să râzi de suferinţa prietenului tău!

– Ştiu! Sunt atât de rea! am exclamat şi aproape că m-am rostogolit pe jos.

– Nu-l meriţi, continuă Gretchen cu acreală. Nu-i meriţi poezia. Dă-mi-le mie pe amândouă.

– Nici vorbă, am răspuns şi apoi am ridicat ochii şi l-am văzut pe

Enzo acolo, în faţa mea. Din reflex, am dus mâna la gură.

– Prea târziu, vorbi el.

Ceea ce, desigur, mă făcu să râd şi mai mult.

– Îţi ia în râs suferinţa, îi zise Gretchen lui Enzo. *O ia în râs,* auzi!

– O, Doamne, îmi pare atât de rău, am spus printre hohote şi, înainte de a mă gândi la ceea ce făceam, l-am îmbrăţişat pe Enzo.

– Încearcă să-ţi distragă atenţia de la *răutatea* ei, avertiză Gretchen.

– Reuşeşte, răspunse Enzo.

– O, bine, spuse Gretchen. Să vezi tu dac-o să te mai avertizez despre metodele ei malefice, de-acum înainte!

Îşi îndreptă teatral atenţia înapoi la joc, privind pieziş doar din când în când şi zâmbindu-mi răutăcios.

M-am desprins de Enzo.

– Nu sunt *cu adevărat* malefică.

– Nu, doar amuzată de suferinţa altora.

– Ai ieşit pe picioare de pe teren. Nu se poate să te fi durut atât de tare.

– Există dureri care nu se văd. Dureri *existenţiale.*

– O, la naiba! Dacă ai dureri existenţiale de la dodgeball, chiar ai luat-o razna.

– Nu cred că apreciezi subtilităţile filosofice ale sportului.

Am început din nou să chicotesc.

– Încetează, zise Enzo cu blândeţe. Eu sunt serios.

– Sper atât de mult să nu fii, am replicat şi am chicotit mai departe. Vrei să mergem la masa de prânz?

– Mi-ar plăcea foarte mult. Dă-mi doar un minut să-mi extrag mingea asta din trompa lui Eustache.

Era prima oară când auzeam pe cineva folosind cuvintele „trompa lui Eustache” în conversaţia curentă. Cred că s-ar putea să mă fi îndrăgostit un pic de el chiar atunci.

*

– Azi nu v-am prea văzut pe voi doi prin preajmă, le-am zis lui Hickory şi Dickory în cabina lor.

– Suntem conştienţi că îi facem pe mulţi dintre semenii tăi colonişti să nu se simtă în largul lor, răspunse Hickory.

El şi cu Dickory stăteau pe scaune proiectate să se adapteze la forma corpului lor; altfel, cabina era goală. Obinii poate că îşi câştigaseră conştiinţa şi chiar îşi încercaseră de curând puterile la poveşti, dar misterele decoraţiunilor interioare încă le scăpau, era clar.

– S-a hotărât că ar fi mai bine pentru noi să ne ţinem deoparte.

– Hotărât de către cine?

– De către maiorul Perry, răspunse Hickory şi apoi, înainte să apuc

să deschid gura: Şi noi suntem de acord.
– Voi doi o să locuiţi cu noi. Cu noi toţi. Oamenii trebuie să se obişnuiască cu voi.
– Suntem de aceeaşi părere, şi vor avea timp. Dar deocamdată credem că e mai bine să le lăsăm oamenilor timpul să se obişnuiască unii cu alţii.
Am deschis gura să răspund, apoi însă Hickory întrebă:
– Nu ţi-e de folos în acest moment absenţa noastră?
Mi-am adus aminte de comentariul lui Gretchen de mai devreme din cursul zilei despre felul în care ceilalţi adolescenţi nu s-ar apropia niciodată de noi dacă Hickory şi Dickory ar fi mereu prin preajmă şi m-am simţit puţin ruşinată.
– Nu vreau să credeţi că nu vă vreau lângă mine…
– Nu credem asta. Te rog să nu crezi aşa ceva. Când ajungem pe Roanoke, o să ne reluăm rolurile. Oamenii ne vor accepta mai uşor pentru că vor fi avut timp să te cunoască pe tine.
– Tot nu vreau să credeţi că trebuie să staţi aici din cauza mea. Pe mine m-ar face să mă urc pe pereţi dac-aş fi zăvorită aici vreme de o săptămână!
– Pentru noi nu e greu, zise Hickory. Ne deconectăm conştiinţa până când avem din nou nevoie de ea. În felul ăsta timpul zboară.
– Asta a fost aproape o glumă.
– Dacă spui tu…
Am zâmbit.
– Totuşi, dacă ăsta-i singurul motiv pentru care staţi aici înăuntru…
– N-am spus că e singurul motiv, mă întrerupse Hickory, ceea ce nu făcea aproape niciodată. Ne petrecem timpul şi pregătindu-ne.
– Pentru viaţa pe Roanoke?
– Da. Şi pentru cum să-ţi fim cel mai bine de ajutor când o să ajungem acolo.
– Cred că făcând ceea ce faceţi de obicei.
– Posibil. Noi credem că s-ar putea să subestimezi cât de diferit va fi Roanoke de viaţa ta de dinainte şi care vor fi responsabilităţile noastre faţă de tine.
– Ştiu că o să fie altfel. Ştiu că o să fie mai greu din multe puncte de vedere.
– Ne bucurăm să auzim asta. O să fie.
– Destul ca să petreceţi tot timpul ăsta făcând planuri?
– Da.
Am aşteptat o secundă ca să aud dacă mai urma ceva după asta, dar nu urmă nimic.
– Mai e ceva ce vreţi să fac? l-am întrebat pe Hickory. Ca să vă ajut?
Hickory are, de obicei, nevoie de o secundă ca să răspundă. L-am

urmărit să văd ce puteam percepe din partea lui; după atât de mulţi ani, eram destul de bună în a-i descifra stările. Nimic nu părea neobişnuit sau nelalocul lui. Era doar Hickory.

– Nu, răspunse Hickory în sfârşit. Am vrea să faci ceea ce faci de obicei. Să cunoşti oameni noi. Să te împrieteneşti cu ei. Să te bucuri de timpul petrecut cu ei acum. Când o să ajungem pe Roanoke, nu ne aşteptăm să aveţi la fel de mult timp pentru distracţie.

– Dar voi rataţi toată distracţia mea. De obicei, sunteţi de faţă să o înregistraţi.

– Măcar de data asta te poţi descurca fără noi.

Încă o dată, aproape o glumă. Am zâmbit din nou şi i-am îmbrăţişat pe amândoi, chiar când PDA-ul meu vibră, trezindu-se la viaţă. Era Gretchen.

– Prietenul tău e de-a dreptul jalnic la dodgeball, vorbi ea. Tocmai a luat o lovitură drept în nas. Zice să-ţi spun că suferinţa nu-i nici pe departe atât de plăcută dacă nu eşti prin preajmă să râzi de ea. Aşa că vino-ncoace şi uşurează-i suferinţa bietului băiat. Sau mai adaugă ceva la ea. Merg amândouă.

UNSPREZECE

Lucruri de ştiut despre viaţa lui Zoë pe *Magellan.*

Mai întâi, planul de maestru al lui John şi Jane de a-i împiedica pe băieţii adolescenţi să se omoare între ei sau pe alţii a avut un efect desăvârşit, ceea ce însemna că trebuie să recunosc, bosumflată, faţă de tăticul, că făcuse ceva deştept, lucru de care era mai încântat probabil decât ar fi trebuit să fie. Fiecare dintre echipele de dodgeball deveni un grup în sine, contrapunându-se grupurilor deja stabilite de băieţi din fostele colonii. Ar fi putut fi o problemă dacă fiecare şi-ar fi schimbat doar loialitatea de trib către echipe, pentru că atunci n-am fi făcut decât să înlocuim un soi de prostie de grup cu alta. Dar puştii încă simţeau loialitate şi faţă de prietenii de pe lumea lor de baştină, dintre care cel puţin unul era probabil să se afle într-o echipă adversă de dodgeball. Asta îi menţinea pe toţi prietenoşi, sau cel puţin îi ţinea în frâu pe cei cu prostia cea mai agresivă până când treceau cu toţii peste impulsul de a stârni încăierări.

Sau aşa mi-a explicat mie tăticul, care continua să fie mulţumit de el însuşi.

– Aşa că poţi să vezi cum ţesem o reţea subtilă de legături interpersonale, îşi spuse el, în timp ce urmăream unul dintre meciurile de dodgeball.

– O, Doamne, exclamă Savitri, care stătea lângă noi. Mulţumirea de sine de-aici mă face să vărs.

– Eşti doar geloasă că nu ţi-a venit ţie în cap, îi spuse tăticul lui Savitri.

– Mi-a *venit* mie în cap, replică Savitri. Cel puţin o parte. Eu şi cu

Jane am dat o mână de ajutor la planul ăsta, aşa cum sunt sigură că-ţi aduci aminte. Tu nu faci decât să-ţi asumi tot meritul.

– Astea sunt nişte minciuni sfruntate, o contrazise tăticul.

– Minge, avertiză Savitri, şi ne-am aplecat cu toţii când o minge fugară ricoşă către mulţime.

Oricui i-ar fi venit în cap, schema cu dodgeballul avea avantaje colaterale. După ce-a de-a doua zi de turneu, echipele au început să aibă propriile teme muzicale, când membrii echipei s-au apucat să frunzărească prin colecţiile lor de cântece ca să găsească melodii incitante. Şi aici am descoperit noi o adevărată prăpastie culturală: muzica foarte cunoscută pe o lume era complet neauzită pe alta. Puştii de pe Khartoum ascultau chango-soca, cei de pe Rus groundthump şi tot aşa. Da, toate aveau ritmuri bune şi puteai dansa pe ele, dar dacă voiai să faci să i se aprindă cuiva ochii în cap şi să facă spume la gură, nu trebuia decât să sugerezi că muzica ta favorită era mai bună decât a lor. Toţi îşi fluturau PDA-urile şi-şi puneau cântecele pe listă ca să-şi demonstreze punctul de vedere.

Şi astfel a început Marele Război al Muzicii de pe *Magellan:* toţi ne-am conectat PDA-urile laolaltă şi am început să facem cu furie liste de piese din muzica noastră favorită ca să arătăm cum muzica *noastră* era incontestabil cea mai bună muzică dintotdeauna. În foarte scurt timp, am avut parte nu numai de changosoca şi de groundthump, dar şi de kill-drill, drone, haploid, happy dance (numit ironic, după cum s-a dovedit), smear, nuevopop, tone, *classic* tone, Erie Stomp, doowa capella, shaker şi ceva complet ameţit care pretindea că e vals, dar îi lipsea elementul esenţial al ritmului de trei pătrimi sau, serios, orice amprentă ritmică recognoscibilă, din câte-mi dădeam eu seama. Am ascultat totul cu mintea imparţială, apoi le-am spus tuturor candidaţilor că mi-era milă de ei pentru că nu ascultaseră niciodată Sunetul de pe Huckleberry, şi le-am trimis propria mea listă.

– Aşadar, vă faceţi muzica strângând pisici de gât, constată Magdy în timp ce asculta „Dimineaţă la Delhi”, unul dintre cântecele mele favorite, împreună cu mine, cu Gretchen şi cu Enzo.

– Ăsta-i un *sitar,* maimuţoiule! I-am apostrofat.

– *Sitar* fiind cuvântul de pe Huckleberry pentru „pisici sugrumate”, comentă Magdy.

M-am întors spre Enzo.

– Ajută-mă cu asta.

– O să trebuiască să susţin teoria cu sugrumarea pisicilor, răspunse Enzo.

L-am plesnit peste braţ.

– Am crezut că eşti prietenul meu.

– Am fost, replică Enzo. Acum însă ştiu cum îţi tratezi animalele favorite.

– Ascultă! exclamă Magdy.

Partea sitarului tocmai se înălţase din orchestraţie şi era suspendată, tăindu-ţi răsuflarea, pe deasupra punţii cântecului.

– Ştii, chiar *aici* e momentul în care pisica a murit. Recunoaşte, Zoë.

– Gretchen?

M-am uitat pieziş către ultima şi cea mai bună prietenă a mea, care mă apăra întotdeauna împotriva filistinilor.

Gretchen îmi întoarse privirea.

– Biata *pisică,* vorbi ea, şi apoi izbucniră în râs.

Apoi Magdy îşi apucă PDA-ul şi dădu drumul unui zgomot oribil de shaker.

Ca să se ştie, „Dimineaţă la Delhi” nu sună ca nişte pisici sugrumate. Chiar nu. Sunt cu toţii afoni sau aşa ceva. În special Magdy.

Afoni sau nu totuşi, noi patru am ajuns să petrecem mult timp împreună. În timp ce Enzo şi cu mine ne făceam evaluarea reciprocă lentă şi amuzată, Gretchen şi Magdy oscilau între a fi interesaţi unul de celălalt şi a încerca să vadă cât de categoric se puteau doborî reciproc verbal. Deşi, ştiţi cum merg lucrurile astea. Unul duce probabil la celălalt şi invers. Şi bănuiesc că hormonii jucau un rol foarte mare; amândoi erau exemple arătoase de adolescenţă înfloritoare, ceea ce cred că era cel mai bun mod de a expune lucrurile. Amândoi păreau dornici să accepte multe din partea celuilalt, la schimb pentru nişte priviri prosteşti şi câteva pipăieli uşoare care, ca să fim corecţi faţă de Magdy, nu erau toate din partea lui, dacă era să credem relatările lui Gretchen.

Cât despre Enzo şi cu mine, ei bine, iată cum progresam:

– Ţi-am făcut ceva, i-am zis, întinzându-i PDA-ul meu.

– Mi-ai făcut un PDA, exclamă el. Mereu mi-am dorit unul.

– Fraiere!

Sigur că avea un PDA; cu toţii aveam. Abia dacă ne-am fi numit adolescenţi fără el.

– Nu, dă clic pe fişierul de film.

El dădu, şi privi pentru câteva clipe. Apoi înălţă capul către mine.

– Aşadar, toată chestia e făcută din scene cu mine lovit în cap cu mingea de dodgeball? întrebă.

– Sigur că nu. Unele dintre ele sunt cu tine lovit în alte părţi.

Am luat PDA-ul şi mi-am plimbat degetul de-a lungul benzii de repede-înainte a programului de rulat filme.

– Vezi, uite, am spus, arătându-i lovitura în vintre pe care o primise mai devreme în cursul zilei.

– O, grozav!

– Eşti drăguţ când te prăbuşeşti în suferinţă agonizantă.

– Mă bucur că aşa crezi, replică, nu la fel de entuziasmat ca mine, e limpede.

– Hai să ne uităm iarăşi, am propus. De data asta cu încetinitorul.

– Hai să *nu.* E o amintire dureroasă. Aveam planuri pentru lucrurile acelea într-o zi…

Am simţit roşeaţa urcându-mi în obrajii şi m-am străduit s-o combat cu ajutorul sarcasmului.

– Bietul Enzo, l-am compătimit. Bietul Enzo, cel cu voce piţigăiată.

– Compasiunea ta e copleşitoare, comentă el. Cred că-ţi place să mă vezi maltratat. Ai putea să-mi dai nişte sfaturi în schimb.

– Mişcă-te mai repede. Încearcă să nu fii lovit atât de mult.

– Tare mă mai ajuţi!

– Uite, am zis, apăsând pe butonul de expediere al PDA-ului. E pe lista ta acum. Ca să-l preţuieşti pentru totdeauna.

– Nu prea ştiu ce să zic.

– Tu mi-ai adus ceva?

– La drept vorbind…, răspunse Enzo şi apoi îşi scoase PDA-ul, apăsă ceva şi-mi întinse PDA-ul. Pe el se afla încă o poezie. Am citit-o.

– E foarte drăguţă.

De fapt era chiar frumoasă, dar nu voiam să devin sentimentală cu el, nu după ce tocmai îi transmisesem un material video cu el încasând o lovitură în părţile inferioare.

– Da, bine, spuse Enzo, luându-şi înapoi PDA-ul. Am scris-o înainte să văd filmul ăla. Să-ţi aduci aminte de asta.

Apăsă pe ecranul PDA-ului.

– Iată. Am trecut-o în lista *ta* acum. Ca s-o preţuieşti întotdeauna.

– O s-o preţuiesc, am replicat, şi chiar aveam de gând s-o fac.

– Bine, pentru că am parte de multe sâcâieli pentru ele, ştii…

– Pentru poezii?

Enzo încuviinţă din cap.

– De la cine?

– De la Magdy, bineînţeles. M-a prins când o scriam pe asta pentru tine şi m-a luat peste picior de n-a mai putut.

– Ideea de poezie a lui Magdy e o epigramă porcoasă.

– Nu e prost, îl apără Enzo.

– N-am zis că-i prost. Doar vulgar.

– Ei bine, e prietenul meu cel mai bun. Ce-ai de gând să faci?

– Cred că-i frumos din partea ta că-i iei apărarea. Dar trebuie să-ţi spun că dacă te convinge să te laşi de scris poezii pentru mine, râzând de tine, o să trebuiască să-i învineţesc fundul.

Enzo rânji.

– Tu sau gărzile tale de corp?

– O, de asta o să mă ocup personal. Deşi s-ar putea s-o iau pe Gretchen să mă ajute.

– Cred c-ar veni.
– „Cred” n-ar ce căuta aici.
– Atunci cred că aş face mai bine să-ţi scriu în continuare poezii.
– Bine, am spus, şi l-am bătut uşor pe obraz. Mă bucur că avem discuţiile astea.
Iar Enzo se ţinea de cuvânt; de două ori pe zi căpătăm o poezie nouă. Cele mai multe erau drăguţe şi hazlii, şi doar puţin ostentative, pentru că le trimitea în diferite forme poetice: haiku, sonete, sextine şi unele forme despre care nu ştiu cum se numesc dar îţi poţi da seama că ar trebui să fie ceva.
Şi, fireşte, i le arătam pe toate lui Gretchen, care se străduia din răsputeri să nu fie impresionată.
– Asta iese din ritm, comentă ea după ce citi una pe care i-am arătat-o în timpul unuia dintre meciurile de dodgeball.
Savitri venise lângă noi să se uite. Era în pauză.
– I-aş da papucii pentru asta.
– Nu iese din ritm, am protestat. Şi oricum, nu-i prietenul meu.
– Un tip îţi trimite poezii în fiecare oră şi tu zici că nu-i prietenul tău? întrebă Gretchen.
– Dacă ar fi prietenul ei, nu i-ar mai trimite poezii, replică Savitri.
Gretchen se plesni peste frunte.
– Sigur că da! exclamă ea. Totul are sens acum!
– Dă-mi asta, m-am răstit, luându-mi înapoi PDA-ul. Atâta cinism!
– Spui asta doar pentru că primeşti sextine, zise Savitri.
– Care n-au ritm, adăugă Gretchen.
– Linişte, amândouă! am exclamat şi am întors PDA-ul, ca să înregistrez meciul.
Echipa lui Enzo juca cu Dragonii în meciul de sfert de finală pentru campionatul diviziei.
– Toată invidia asta a voastră mă împiedică să-l urmăresc pe Enzo cum e masacrat acolo.
– Vorbeai de cinism…, comentă Gretchen.
Se auzi un pocnet puternic când mingea de dodgeball turti faţa lui Enzo într-o formă nu prea atrăgătoare. El duse ambele mâini la faţă, înjură tare şi se lăsă în genunchi.
– Iar a început! am zis.
– Bietul băiat, îl compătimi Savitri.
– O să supravieţuiască, spuse şi Gretchen, şi apoi se întoarse spre mine: Văd că ai prins asta.
– Cu siguranţă o să intre în filmul cu principalele atracţii, am anunţat.
– Am pomenit mai devreme că nu-l meriţi, observă Gretchen.
– Hei! El îmi scrie poezii, eu consemnez lipsa lui de aptitudini fizice. Aşa merge relaţia.

– Credeam că ai zis că nu e prietenul tău, vorbi Savitri.

– Nu e prietenul meu, am răspuns şi am salvat fragmentul umilitor în directorul „Enzo”. Asta nu înseamnă că nu avem o relaţie.

Am pus PDA-ul deoparte şi l-am salutat pe Enzo când a venit spre noi, încă ţinându-şi faţa în mâini.

– Aşadar, ai prins asta, îmi spuse.

M-am întors şi i-am zâmbit lui Gretchen şi Savitri, ca pentru a spune *vedeţi?* Amândouă dădură ochii peste cap.

*

Cu totul, a trecut cam o săptămână între momentul când *Magellan* a plecat de pe staţia Phoenix şi cel când a ajuns destul de departe de orice puţ gravitaţional ca să poată face saltul spre Roanoke. O mare parte din intervalul respectiv l-am petrecut privind la dodgeball, ascultând muzică, stând de vorbă cu noii mei prieteni şi înregistrându-l pe Enzo cum e lovit cu mingi. Dar, printre toate astea, chiar am petrecut în pic de timp învăţând despre lumea pe care o să trăim tot restul vieţii.

O parte dintre informaţii le ştiam deja: Roanoke era o planetă de categoria a şasea, ceea ce însemna (şi aici verific şi din a doua sursă, Actul Protocolului Departamentului Colonizării al Uniunii Coloniale) că planeta se afla în intervalul de cincisprezece la sută în plus sau în minus din gravitaţia standard, atmosfera, temperatura şi rotaţia, dar că biosfera nu era compatibilă cu biologia umană – ceea ce e ca şi cum ai spune că, dacă ai mânca ceva acolo, probabil că te-ar face să-ţi vomiţi şi maţele, dacă nu te-ar omorî de-a dreptul.

(Asta mă făcu oarecum curioasă cu privire la câte categorii de planete existau. Se dovedeşte că sunt optsprezece, dintre care douăsprezece sunt cel puţin nominal compatibile din punct de vedere uman. Acestea fiind spuse, dacă cineva te anunţă că te afli pe o planetă din categoria a douăsprezecea, lucrul cel mai bun de făcut este să găseşti o navetă de salvare sau să te oferi voluntar să intri în echipajul navei, pentru că n-o să vrei să aterizezi pe planeta aceea dacă poţi evita acest lucru. În afară de cazul în care îţi *place* să cântăreşti până la de două ori şi jumătate greutatea ta normală pe o planetă a cărei atmosferă sufocată de amoniac te va înăbuşi, poţi să speri, înainte de a muri de expunere la radiaţii. În care caz, ştii tu. Bine-ai venit acasă!)

Ce faci pe o planetă de categoria a şasea, când eşti membru al unei colonii incipiente? Ei bine, Jane avea dreptate când a spus pe Huckleberry: munceşti. Ai doar atâtea provizii de hrană cât s-o duci până când trebuie să adaugi la ele din ceea ce ai cultivat – dar înainte să-ţi cultivi hrana, trebuie să transformi solul ca să crească pe el culturi care să hrănească oameni (şi alte specii care s-au născut pe Pământ, ca aproape tot şeptelul nostru), fără să te îneci mortal din

cauza substanţelor nutritive incompatibile din sol. Şi trebuie să ai grijă ca şeptelul pomenit mai devreme (sau animalele favorite, copiii mici sau adulţii neglijenţi care n-au fost atenţi în timpul perioadelor de instruire) să nu pască sau să mănânce nimic de pe planetă până când nu faci o scanare toxicologică ca să vezi dacă asta n-o să-i omoare cumva. Materialele pentru colonişti care ne-au fost date sugerează că e mai dificil decât pare, pentru că nu te poţi aştepta ca şeptelul să asculte de argumente, şi nici copilaşii sau chiar unii dintre adulţi.

Aşadar, ai ameliorat solul şi ai împiedicat toate animalele şi oamenii fără minte să se îndoape în decorul otrăvitor; acum e timpul să sădeşti, să sădeşti, să sădeşti culturile ca şi cum viaţa ta ar depinde de asta, pentru că *depinde.* Ca să te convingă, materialul de instruire pentru colonişti este plin cu poze ale unor inşi slăbănogi care şi-au făcut de mântuială culturile şi au sfârşit mult mai subţiri (sau mai rău) după iarna de pe planeta lor. Uniunea Colonială n-o să te scoată din încurcătură – dacă nu reuşeşti, nu reuşeşti, uneori cu preţul propriei tale vieţi.

Ai sădit, ai lucrat, ai recoltat şi apoi o faci din nou, şi o tot faci – şi în tot timpul ăsta construieşti şi infrastructura, pentru că unul dintre rolurile majore ale unei colonii incipiente este să pregătească planeta pentru următorul val, mai mare, de colonişti, care apare după vreo doi ani standard. Presupun că aterizează, se uită în jur la tot ce-aţi creat şi zic: „Ei, nu pare chiar *atât* de greu să colonizezi”. Moment în care mai că te-apuci să-i iei la pumni…

Şi de-a lungul tuturor acestor lucruri, în adâncul minţii, există bine ascuns un mic fapt: coloniile sunt cel mai vulnerabile la atac atunci când sunt noi. Există un motiv pentru care oamenii colonizează planetele de categoria a şasea, unde biosistemul s-ar putea să-i omoare, şi chiar planetele de categoria a douăsprezecea, unde cam *orice altceva* îi va omorî în aceeaşi măsură. Motivul este că se află acolo, *afară,* o mulţime de alte rase inteligente care au aceleaşi nevoi de locuire ca şi noi, şi cu toţii vrem câte planete putem apuca. Iar dacă altcineva este deja acolo, ei bine… Asta-i doar ceva ce se poate *ocoli.*

Ştiam asta foarte bine. La fel şi John şi Jane.

Dar era ceva ce mă întreb dacă alţii – fie de vârsta mea, fie mai în vârstă – înţelegeau cu adevărat; dacă înţelegeau că, planetă de categoria a şasea sau nu, sol ameliorat sau nu, culturi sădite sau nu, tot ce-au făcut şi pentru care au muncit nu contează prea mult atunci când un aparat spaţial apare pe cerul tău, şi e plin cu creaturi care au ajuns la concluzia că vor planeta ta şi că le stai în cale. Poate că nu e ceva ce *poţi* înţelege până când nu se întâmplă.

Sau poate că atunci când se ajunge aici, oamenii pur şi simplu nu gândesc, pentru că nu-i nimic de făcut în privinţa asta. Nu suntem

soldaţi, suntem colonişti. A fi colonist înseamnă să accepţi riscul. Şi odată ce-ai acceptat riscul, ai putea foarte bine să nu te gândeşti la el, până când n-ai nevoie s-o faci.

Şi, în timpul săptămânii noastre pe *Magellan,* cu siguranţă n-am avut nevoie. Ne *distram* – aproape prea mult, ca să fim cinstiţi. Bănuiam că aveam parte de o imagine nereprezentativă a vieţii de colonist. I-am pomenit tăticului despre asta în timp ce urmăream ultimul joc al turneului de dodgeball, în care Dragonii aruncau osânda roşie de cauciuc asupra neînvinşilor până atunci de la Mucegaiul Unsuros, echipa în care era Magdy. N-aveam nimic împotrivă; Magdy devenise nesuferit din cauza şirului de victorii ale echipei sale. Smerenia ar fi fost un lucru bun pentru băiat.

– Sigur că nu e reprezentativ, mi-a răspuns tăticul. Crezi că o să avem timp să jucăm dodgeball când o să ajungem pe Roanoke?

– Nu mă refer numai la dodgeball.

– Ştiu. Dar nu vreau să-ţi faci griji. Dă-mi voie să-ţi spun o poveste.

– O, grozav! O poveste!

– Atât de *sarcastică...* Atunci când am plecat prima oară de pe Pământ şi am intrat în Forţele Coloniale de Apărare, am avut o săptămână ca asta. Ni se dăduseră noile trupuri – cele verzi, cum are încă generalul Rybicki – şi primiserăm ordinul să ne distrăm cu ele o săptămână întreagă.

– Sună ca o bună metodă de a încuraja necazurile, am comentat.

– Poate că este... Dar în cea mai mare parte a făcut două lucruri. Primul a fost să ne acomodeze cu ceea ce puteau face noile trupuri. Al doilea, să ne dea timp să ne bucurăm şi să ne facem prieteni înainte să trebuiască să mergem la război. Să ne dea puţin calm înaintea furtunii.

– Aşa că ne acorzi săptămână asta ca să ne distrăm înainte să ne trimiţi la ocnă.

– Nu la ocnă, dar cu siguranţă pe câmp, replică tăticul, şi făcu semn către puştii care se îmbrânceau pe terenul de dodgeball. Nu cred că a intrat pe de-a-ntregul în capetele multora dintre noii tăi prieteni că atunci când vom ateriza, or să fie puşi la treabă. E o colonie incipientă. E nevoie de toate braţele.

– Bănuiesc că-i un lucru bun că am primit o educaţie decentă înainte să plec de pe Huckleberry.

– O, o să mergi încă la şcoală. Crede-mă când îţi spun, Zoë. Doar că o să şi munceşti. Şi la fel toţi prietenii tăi.

– Monstruos de nedrept! Muncă *şi* şcoală.

– Nu te aştepta la prea multă compasiune din partea noastră. În timp ce tu o să stai pe scaun şi-o să citeşti, noi o să fim afară, asudând şi trudind.

– Care „noi”? Eşti conducătorul coloniei. Tu o să administrezi.

– Am lucrat la fermă când eram mediator în New Goa.

Am pufnit.

– Vrei să spui că ai plătit pentru sământă şi l-ai lăsat pe Chaudry Shujaat să lucreze câmpul pentru o cotă-parte…

– Îţi scapă esenţa. Ceea ce vreau să spun este că odată ce ajungem pe Roanoke, o să fim cu toţii ocupaţi. Ceea ce o să ne ajute să trecem prin toate astea sunt prietenii. Ştiu că pentru mine aşa a mers în FCA. Tu ţi-ai făcut prieteni noi în ultima săptămână, aşa-i?

– Da, am răspuns.

– Ai vrea să-ţi începi viaţa pe Roanoke fără ei?

M-am gândit la Gretchen, la Enzo şi chiar la Magdy.

– Cu siguranţă nu.

– Atunci săptămână asta a făcut ceea ce trebuia să facă. Am pornit pe drumul de la a fi colonişti din lumi diferite la a fi o singură colonie, şi de la a fi străini la a fi prieteni. Acum o să avem cu toţii nevoie unii de alţii. Ne aflăm într-o situaţie mai bună pentru a lucra împreună. Şi acesta este avantajul practic de a avea o săptămână de distracţie.

– Oho! Îmi dau seama cum ai ţesut o reţea subtilă de legături interpersonale aici.

– Ei bine, ştii tu, zise tăticul cu acea privire în ochi care spunea că da, *a prins* trimiterea sarcastică. De aceea eu *conduc* lucrurile.

– Asta e? am întrebat.

– E ceea ce îmi spun în sinea mea, oricum.

Dragonii avură ultimul cuvânt împotriva Mucegaiului Unsuros şi începură să sărbătorească. Mulţimea de colonişti care priveau ovaţiona şi ea, şi intra în dispoziţia potrivită pentru evenimentul cu adevărat important al nopţii: saltul spre Roanoke, care urma să se întâmple în mai puţin de o jumătate de oră.

Tăticul se ridică în picioare.

– E rândul meu. Trebuie să mă pregătesc să înmânez premiile Dragonilor. Păcat. Ţineam cu Mucegaiul Unsuros. Îmi place la nebunie numele ăsta.

– Încearcă să supravieţuieşti dezamăgirii.

– O să încerc. Rămâi prin preajmă pentru salt?

– Glumeşti? *Cu toţii* or să rămână prin preajmă pentru salt. Nu l-aş rata pentru nimic în lume.

– Bine. E întotdeauna o idee bună să înfrunţi schimbarea cu ochii deschişi.

– Crezi că o să fie chiar atât de diferit? am întrebat.

Tăticul mă sărută în creştetul capului şi mă îmbrăţişă.

– Scumpa mea, ştiu că o să fie chiar atât de diferit. Ceea ce nu ştiu este cât de diferit o să fie după *aceea.*

– Bănuiesc că o să aflăm.

– Da, cam peste douăzeci şi cinci de minute, replică tăticul, şi apoi

arătă cu degetul. Uite, uite-le pe mămica şi pe Savitri. Hai să sărbătorim împreună lumea nouă, bine?

PARTEA A II-A

DOISPREZECE

Se auzi un răpăit, apoi o bufnitură şi după aceea un vuiet când frânele şi motoarele navetei se opriră. Asta era: aterizaserăm pe Roanoke. Eram acasă, pentru cea dintâi oară.

– Ce-i mirosul ăsta? exclamă Gretchen, strâmbând din nas.

Am tras aer în piept şi-am strâmbat şi eu din nas.

– Cred că pilotul a aterizat într-o grămadă de şosete râncezite, am comentat.

L-am potolit pe Babar, care era cu noi şi care părea aţâţat de ceva; poate că *lui* îi plăcea mirosul.

– Asta-i planeta, vorbi Anna Faulks.

Făcea parte din echipajul lui *Magellan* şi coborâse pe planetă de câteva ori, descărcând materiale. Tabăra principală era aproape gata pentru colonişti; Gretchen şi cu mine, în calitate de copii ai conducătorilor coloniei, am primit permisiunea să coborâm cu una dintre ultimele navete de marfă, în loc să trebuiască să luăm o navetă pentru transportul vitelor, precum toţi ceilalţi. Părinţii noştri se aflau deja pe planetă de zile întregi, supraveghind descărcarea.

– Şi am noutăţi pentru voi, continuă Faulks. Ăsta-i cam cel mai plăcut miros de pe-aici. Când prinzi o adiere dinspre pădure, atunci e rău de-a binelea!

– De ce? am întrebat. A ce miroase atunci?

– E şi cum toţi cei pe care-i cunoşti tocmai au vomitat pe pantofii tăi, răspunse Faulks.

– Minunat, comentă Gretchen.

Se auzi un zăngănit scrâşnit, când uşile masive ale navetei de marfă se deschiseră. Urmă o adiere uşoară, în vreme ce aerul din cala de mărfuri ieşea cu un şuierat către cerul lui Roanoke. Şi apoi mirosul ne izbi cu adevărat.

Faulks ne zâmbi.

– Delectaţi-vă, domnişoarelor. O să simţiţi mirosul ăsta pentru tot restul vieţii.

– La fel şi tu, îi replică Gretchen.

Faulks încetă să ne mai zâmbească.

– O să începem să mutăm containerele astea de materiale peste câteva minute, spuse ea. Voi două trebuie să plecaţi de-aici, daţi-vă la o parte din calea noastră. Ar fi păcat dacă preţioasele voastre persoane ar fi strivite sub ele…

Ne întoarse spatele şi porni către restul echipei din cala navetei.

– Drăguţ, i-am atras atenţia lui Gretchen. Nu cred că acum era cel mai bun moment să-i aduci aminte că e împotmolită aici.

Gretchen ridică din umeri.

– Merita, zise ea şi porni către uşile navetei.

Mi-am muşcat obrazul pe dinăuntru şi m-am hotărât să nu comentez. Ultimele câteva zile ne împinseseră pe toţi la limită. Asta e ceea ce se întâmplă atunci când ştii că eşti pierdut.

*

În ziua în care am făcut saltul spre Roanoke, aşa ne-a dat tăticul vestea că eram pierduţi.

– Pentru că ştiu că circulă deja zvonuri, daţi-mi voie să vă spun mai întâi asta: nu suntem în pericol, le spuse tăticul coloniştilor.

Stătea în picioare pe platforma unde, cu numai vreo două ore mai devreme, scandaserăm numărătoarea inversă până la salt.

– *Magellan* e în siguranţă. Nu ne aflăm în niciun pericol în acest moment.

În jurul nostru, mulţimea se relaxă vizibil. M-am întrebat câţi dintre ei prinseseră partea cu „în acest moment”. Bănuiam că John o pusese acolo cu un motiv.

Aşa era.

– Însă nu suntem acolo unde ni s-a spus că vom ajunge, continuă el. Uniunea Colonială ne-a trimis pe o altă planetă decât ne aşteptaserăm să mergem. A făcut acest lucru pentru că a aflat că o coaliţie de rase extraterestre numită Conclavul plănuia să ne împiedice s-o colonizăm, cu forţa dacă este necesar. Nu există nicio îndoială că ne-ar fi aşteptat în clipa când am fi făcut saltul. Aşa că am fost trimişi altundeva: pe o cu totul altă planetă. Ne aflăm acum deasupra adevăratului Roanoke.

– Nu suntem în primejdie deocamdată, continuă John. Dar Conclavul ne caută. Dacă ne găseşte, o să încerce să ne ia de-aici, din nou, probabil prin forţă. Dacă nu ne poate scoate, va distruge colonia. Suntem în siguranţă acum, dar n-o să vă mint: suntem vânaţi!

– Du-ne înapoi! strigă cineva.

Se auziră murmure de încuviinţare.

– Nu ne putem întoarce, replică John. Căpitanul Zane a fost împiedicat de la distanţă să ajungă la sistemele de control ale lui *Magellan* de către Forţele Coloniale de Apărare. El şi echipajul lui se vor alătura coloniei noastre. *Magellan* va fi distrus după ce vom fi aterizat noi şi toate proviziile noastre pe Roanoke. Nu ne putem întoarce. Niciunul dintre noi.

Încăperea izbucni în strigăte furioase şi discuţii. Tăticul îi linişti până la urmă.

– Niciunul dintre noi nu ştia despre asta. Eu n-am ştiut. Jane n-a ştiut. Nici reprezentanţii coloniilor voastre. Şi cu siguranţă nici căpitanul Zane. Ne-a fost ascuns tuturor în mod egal. Uniunea Colonială şi Forţele Coloniale de Apărare au hotărât, pentru motive pe care le ştiu numai ei, că e mai sigur să ne ţină aici decât să ne ducă înapoi pe Phoenix. Fie că suntem de acord sau nu, cu asta trebuie să

ne descurcăm.

– Ce-o să facem? se auzi încă o voce din mulţime.

Tăticul se uită în direcţia din care venise vocea.

– O să facem ce-am venit să facem de la început, răspunse el. O să colonizăm. Înţelegeţi asta: când am ales cu toţii să devenim colonişti, ştiam că există riscuri. Ştiţi cu toţii: coloniile incipiente sunt locuri primejdioase. Chiar şi fără acest Conclav care ne caută, colonia noastră încă ar fi întâmpinat riscul atacului, încă ar fi fost o ţintă pentru alte rase. Nimic din toate astea nu s-a schimbat. Ceea ce *s-a schimbat* este că Uniunea Colonială a ştiut dinainte cine ne caută şi de ce. Asta le-a permis să ne ţină la adăpost pe termen scurt. Ne dă un avantaj pe termen lung. Pentru că acum ştim ce să facem ca să nu fim găsiţi. Ştim cum să rămânem în siguranţă.

Se înmulţiră murmurele din mulţime. Chiar în dreapta mea, o femeie întrebă:

– Şi cum o să rămânem în siguranţă?

– Reprezentanţii coloniilor voastre or să vă explice. Verificaţi-vă PDA-urile; fiecare dintre voi are un loc pe *Magellan* unde voi şi foştii voştri concetăţeni de planetă vă veţi întâlni cu propriul reprezentant. Ei or să vă explice ce trebuie să facem şi vor răspunde la întrebările pe care-o să le aveţi mai departe. Dar există un lucru în legătură cu care vreau să fie totul foarte limpede. O să am nevoie de cooperare din partea tuturor. O să am nevoie de sacrificii din partea tuturor. Sarcina noastră de a coloniza lumea asta n-ar fi fost niciodată uşoară; acum însă a devenit mult mai grea.

Dar o putem face, insistă tăticul, iar forţa cu care o spuse păru să-i surprindă pe câţiva din mulţime. Ceea ce se cere de la noi e greu, dar nu imposibil. O putem face dacă lucrăm împreună. O putem face dacă ştim că ne putem baza unul pe altul. De oriunde-am veni, trebuie să fim cu toţii acum locuitori ai planetei Roanoke. Nu aşa aş fi preferat să se întâmple. Dar aşa o să trebuiască să facem lucrurile să meargă. Putem să facem asta. *Trebuie* să facem asta. Trebuie s-o facem împreună.

*

Am coborât din navetă şi am pus picioarele pe solul lumii noi. Noroiul de pe jos mi se prelinse peste gheată.

– Fermecător, am constatat.

Am început să merg. Noroiul îmi sugea picioarele. Am încercat să nu mă gândesc la supt ca la o metaforă mai generală. Babar săltă jos din navetă şi începu să adulmece împrejurimile. Măcar el era fericit.

În jurul meu, echipajul de pe *Magellan* trecuse la treabă. Navetele care aterizaseră înainte îşi goleau încărcătura; o altă navetă se pregătea pentru aterizare la o oarecare distanţă. Containerele cu materiale, de mărime standard, erau împrăştiate pe sol. În mod

normal, odată ce conţinutul lor era scos, containerele erau trimise înapoi sus cu navetele, pentru a fi refolosite; dacă nu iroseşti, nu duci lipsă. De data asta, nu exista niciun motiv să le ducem înapoi pe *Magellan.* Nava nu se întorcea; aceste containere nu aveau să fie reumplute vreodată. Şi după cum se întâmplaseră lucrurile, unele dintre aceste containere nici măcar nu aveau să fie vreodată despachetate; noua situaţie de aici de pe Roanoke făcea să nu merite efortul.

Dar asta nu însemna că aceste containere nu aveau niciun scop; aveau. Acest scop se afla în faţa mea, la câteva sute de metri depărtare, unde se forma o îngrăditură, una formată din containere. Înăuntrul îngrăditurii urma să fie noua noastră casă temporară: un sătuc deja botezat Croatoan, în care toţi cei două mii cinci sute câţi eram – şi proaspeţii nemulţumiţi din echipajul de pe *Magellan* – urmau să fie închişi în timp ce tăticul, mămica şi ceilalţi conducători ai coloniei făceau o trecere în revistă a aceste planete noi ca să vadă ce trebuia să facem ca să trăim pe ea.

În timp ce priveam, câţiva membri din echipaj mutau unul dintre containere la locul lui în îngrăditură, folosind propulsoarele din partea de sus ca să ducă la locul lui containerul şi apoi oprindu-le şi lăsând containerul să cadă câţiva milimetri până pe pământ, cu o bufnitură. Chiar şi de la distanţa asta, am simţit vibraţia în sol. Orice-ar fi fost în container, era greu. Probabil utilaje agricole pe care nu ne mai era permis să le folosim.

Gretchen ajunsese deja acolo cu mult înaintea mea. M-am gândit să alerg ca s-o prind din urmă, apoi însă am observat-o pe Jane apărând din spatele nou-aşezatului container şi vorbind cu unul dintre membrii echipajului de pe *Magellan.* M-am dus în schimb spre ea.

*

Când tăticul vorbea despre sacrificiu, în sens direct vorbea despre două lucruri. Mai întâi: niciun contact între Roanoke şi restul Uniunii Coloniale. Tot ceea ce trimiteam în direcţia Uniunii Coloniale ne putea da de gol, chiar şi o simplă sondă automată de salt plină cu date. În aceeaşi măsură, tot ceea ce ni se trimitea ne putea da de gol. Asta însemna că eram cu adevărat izolaţi: niciun ajutor, niciun fel de provizii, nici măcar corespondenţă de la prieteni şi de la cei dragi rămaşi în urmă. Eram singuri.

La început, nici n-a părut un lucru chiar atât de important. La urma urmei, ne-am părăsit deja vechea viaţă, atunci când am devenit colonişti. Ne-am luat rămas-bun de la oamenii pe care nu-i luam cu noi, şi cei mai mulţi ştiam că ar fi trecut foarte multă vreme până să-i mai vedem, dacă aveam să-i mai vedem vreodată. Dar chiar şi cu toate astea, legăturile nu erau complet tăiate. O sondă de salt a fi trebuit să plece din colonie în fiecare zi, ducând scrisori, ştiri şi

informaţii înapoi în Uniunea Colonială. Reciproc, o sondă automată ar fi trebuit să sosească zilnic, cu corespondenţă, ştiri, cântece, poveşti şi alte lucruri, ca să simţim că suntem încă parte a omenirii, în ciuda faptului de a fi împotmoliţi într-o colonie, cultivând cereale.

Şi acum, nimic din toate astea. Se dusese totul. Ceea ce te izbea mai întâi era lipsa poveştilor, a muzicii şi a spectacolelor noi – un lucru rău dacă erai pasionat de un serial sau de o formaţie înainte de plecare şi sperai să te ţii la curent cu ele – apoi însă îţi dădeai seama că ceea ce conta cu adevărat era faptul că din acel moment n-aveai să mai ştii nimic despre viaţa oamenilor rămaşi pe loc. Nu aveai să ştii dacă bunica ta a murit. Nu aveai să vezi înregistrările pe care prietena ta cea mai bună şi le-a făcut la nuntă, sau să citeşti povestirile pe care o altă prietenă le scria şi se chinuia cu disperare să le publice, sau să vezi poze cu locurile care-ţi plăceau la nebunie, cu oamenii pe care încă îi iubeai stând în prim-plan. Totul se terminase, poate pentru totdeauna.

Când ne-a izbit înţelegerea acestui fapt, a făcut-o din plin – dar o lovitură încă şi mai dură a fost când ne-am dat seama că toţi cei la care am ţinut vreodată, oricare dintre noi, nu ştia nimic despre ce ni se întâmplase. Dacă Uniunea Colonială nu avusese de gând să ne spună nouă unde mergem, ca să ducă de nas chestia asta pe nume Conclav, cu siguranţă nu avea de gând să le spună nici celorlalţi că îi păcălea în legătură cu locul unde ne aflam. Toată lumea pe care-o cunoscuserăm vreodată credea că ne-am pierdut. Unii dintre ei credeau probabil că fuseserăm ucişi. John, Jane şi cu mine nu trebuia să ne facem prea multe griji la capitolul ăsta – fiecare dintre noi însemna familia pentru ceilalţi, toată familia pe care o aveam – dar restul coloniştilor aveau pe cineva care ţinea chiar acum doliu pentru ei. Mama şi bunica lui Savitri trăiau încă; expresia apărută pe chipul femeii când şi-a dat seama că ele credeau probabil că e moartă mă făcu să mă reped s-o îmbrăţişez.

Nici măcar nu voiam să mă gândesc cum tratau *obinii* dispariţia noastră. Speram doar ca ambasadorul Uniunii Coloniale pe lângă obini să fi avut lenjerie curată atunci când obinii veniseră să-l ia la întrebări.

Al doilea sacrificiu era şi mai greu.

*

– Ai sosit, exclamă Jane în timp ce mă apropiam de ea.

Întinse mâna să-l mângâie pe Babar, care venise ţopăind spre ea.

– Aşa se pare, am replicat. Mereu e aşa?

– Aşa cum?

– Mocirlos. Ploios. Frig. Ca naiba.

– Am ajuns aici la începutul primăverii. O să tot fie aşa pentru o vreme. Cred însă că lucrurile se vor îmbunătăţi.

– Aşa crezi? am întrebat.

– Aşa sper, răspunse Jane. Dar nu ştim. Informaţiile pe care le avem despre planeta asta sunt reduse. Uniunea Colonială nu pare să fi făcut o cercetare normală la faţa locului. Şi n-o să putem lansa un satelit ca să urmărim vremea şi climatul. Aşa că trebuie doar să sperăm c-o să fie mai bine. Desigur, ar fi mai bine dacă am şti. Dar speranţa e tot ce-avem. Unde-i Gretchen?

Am făcut semn în direcţia în care-o văzusem plecând.

– Cred că-l caută pe tatăl ei, am spus.

– Totul e în ordine între voi două? întrebă Jane. Rareori o văd pe vreuna fără cealaltă.

– E bine. Cu toţii sunt nervoşi în ultimele zile, mămico. La fel şi noi, bănuiesc.

– Ce mai fac ceilalţi prieteni ai tăi?

Am ridicat din umeri.

– Nu l-am văzut prea mult pe Enzo în ultimele două zile. Cred că-i pică destul de prost ideea că e captiv aici. Nici măcar Magdy n-a reuşit să-l înveselească. M-am dus să-l vizitez de vreo două ori, dar nu vrea să spună prea multe, şi nici nu pot spune că eu eram prea veselă. Totuşi încă îmi trimite poezii. Pe hârtie. Îl pune pe Magdy să le aducă. Magdy nu suportă asta, că veni vorba.

Jane zâmbi.

– Enzo e un băiat drăguţ.

– Ştiu. Cred că n-am ales totuşi un moment prea grozav ca să mă hotărăsc să-l fac prietenul meu.

– Ei bine, ai spus-o chiar tu, cu toţii sunt nervoşi în ultimele zile. O să fie mai bine.

– Aşa sper, am spus – şi chiar speram.

Mă descurcasem cu toanele şi cu deprimarea celor mai buni dintre ei, dar chiar şi eu am limitele mele, şi acum mă apropiam de ele.

– Unde-i tăticul? Şi unde-s Hickory şi Dickory?

Cei doi coborâseră într-una dintre primele navete, împreună cu mămica şi cu tăticul; între faptul că-i văzusem foarte puţin pe *Magellan* şi cel că fuseseră plecaţi în ultimele câteva zile, începeam să le simt lipsa.

– Pe Hickory şi Dickory i-am trimis să facă o explorare a zonei înconjurătoare, răspunse Jane. Ne ajută să facem o schiţă a terenului. Le dă ceva folositor de făcut şi pe moment îi ţine deoparte din calea celor mai mulţi dintre colonişti. Nu cred că vreunul dintre ei are sentimente prea prietenoase faţă de nonumani în acest moment, şi preferăm să evităm ca cineva să încerce să se ia la bătaie cu ei.

Am dat din cap la aceste cuvinte. Oricine ar încerca să se ia la bătaie cu Hickory sau cu Dickory s-ar alege cel puţin cu ceva rupt. Ceea ce nu i-ar face pe cei doi foarte populari, chiar dacă (sau poate *mai ales* dacă) ar avea dreptate. Mămica şi tăticul erau deştepţi că-i

puneau să stea deoparte, deocamdată.

– Tatăl tău e cu Manfred Trujillo, zise Jane, vorbind despre tatăl lui Gretchen. Amenajează satul temporar. Îl organizează ca pe o tabără a unei legiuni romane.

– Ne aşteptăm la un atac din partea vizigoţilor, am comentat.

– Nu ştim din partea cui să ne aşteptăm la un atac, zise Jane.

Felul imperturbabil în care vorbise nu mă înveseli cu absolut nimic.

– Mă aştept c-o s-o găseşti pe Gretchen împreună cu ei. Intră în tabără şi-o să-i găseşti.

– Ar fi mai uşor dac-aş putea doar să dau un semnal pe PDA-ul lui Gretchen şi s-o găsesc în felul ăsta.

– Ar fi, fu Jane de acord. Dar n-o să mai putem face aşa ceva. Încearcă să-ţi foloseşti în schimb ochii.

Îmi dădu un pupic scurt la tâmplă, apoi se îndepărtă ca să stea de vorbă cu echipajul de pe *Magellan.* Am oftat şi m-am îndreptat spre tabără ca să-l găsesc pe tăticul.

*

Al doilea sacrificiu: chiar şi cel din urmă dispozitiv cu un computer încorporat nu mai putea fi utilizat. Ceea ce însemna că nu puteam folosi cea mai mare parte a lucrurilor pe care le aveam.

Motivul era dat de undele radio. Fiecare aparat electronic comunica cu orice alt aparat electronic prin unde radio. Chiar şi undele radio minuscule pe care le emiteau puteau fi însă descoperite dacă cineva căuta destul de intens, aşa cum fuseserăm asiguraţi că o să caute. Dar nu era de-ajuns doar să oprim capacitatea de conectare, din moment ce ni s-a spus că echipamentul nostru folosea unde radio nu numai în exterior, ci şi intern, pentru comunicarea între componentele aparatului.

Aparatele noastre electronice nu se puteau *împiedica* să transmită dovezi că suntem aici, şi dacă cineva ştia ce frecvenţe foloseau ca să funcţioneze, puteau fi detectate pur şi simplu prin transmiterea semnalului care le pornea. Sau aşa ni s-a spus. Nu sunt inginer. Tot ce ştiu este că o cantitate uriaşă dintre echipamentele noastre nu mai puteau fi folosite – nu numai că acum erau inutilizabile, dar deveniseră şi un *pericol* pentru noi.

A trebuit să riscăm să folosim acest echipament ca să aterizăm pe Roanoke şi să amenajăm colonia. Nu prea puteam să ajungem la sol cu navetele fără să folosim electronica; coborârea n-ar fi fost o problemă, dar aterizările ar fi fost destul de complicate (şi dezastruoase). Dar odată ce totul a ajuns la locul stabilit, s-a terminat. Am rămas pe întuneric, şi tot ce aveam în containerele cu aparatură electronică urma să rămână în acele containere. Poate pentru totdeauna.

Asta includea servere de date, monitoare pentru divertisment,

utilaje agricole moderne, aparate ştiinţifice, ustensile de bucătărie, vehicule şi jucării. Plus PDA-uri.

Acesta *nu* a fost un anunţ prea popular. Cu toţii aveau PDA-uri, şi cu toţii îşi păstrau viaţa în ele. PDA-urile erau locul unde îţi stocai mesajele, corespondenţa, filmele, muzica şi lecturile. Erau felul în care ţineai legătura cu prietenii şi jucai jocuri cu ei. Felul în care făceai înregistrări audio şi video. Felul în care împărţeai lucrurile pe care le îndrăgeai, cu oamenii care-ţi plăceau. PDA-ul era creierul exterior al tuturor.

Şi, brusc, ne-am trezit fără ele; absolut toate PDA-urile răspândite printre colonişti – ceva mai mult de unul de persoană – au fost adunate şi inventariate. Unii au încercat să le ascundă; cel puţin un colonist a încercat să-l ia la bătaie pe membrul echipajului care fusese însărcinat să le adune. Acel colonist a petrecut noaptea în arestul de pe *Magellan,* prin amabilitatea căpitanului Zane; potrivit zvonurilor, căpitanul a coborât temperatura în arest şi colonistul a aşteptat ziua următoare neputând să adoarmă din cauza tremuratului.

Îl înţelegeam pe colonist. Trecuseră deja trei zile fără PDA şi încă mă surprindeam întinzându-mă după el, când voiam să vorbesc cu Gretchen, sau să ascult nişte muzică, sau să verific dacă Enzo mi-a trimis ceva, sau oricare dintre cele o sută de lucruri diferite pentru care îmi foloseam PDA-ul în fiecare zi. Bănuiam că o parte din motivul pentru care oamenii erau atât de irascibili era şi faptul că le fusese amputat creierul extern; nu-ţi dai seama cât de mult îţi foloseşti PDA-ul până când idiotul de obiect nu dispare…

Eram cu toţii furioşi că nu mai aveam PDA-uri, dar în adâncul minţii mă urmărea senzaţia aceea sâcâitoare că unul dintre motivele pentru care oamenii se dovedeau atât de nervoşi în legătură cu PDA-urile era acela că îi împiedica să se gândească la faptul că atât de multe dintre utilajele de care aveam nevoie ca să supravieţuim nu mai puteau fi folosite deloc. Nu poţi să deconectezi pur şi simplu computerele de la utilajele agricole; nu merg fără ele, fac prea mult parte din maşină. Ar fi ca şi cum ţi s-ar scoate creierul şi te-ai aştepta ca trupul să se descurce fără el. Nu cred că exista cineva care să vrea cu adevărat să se gândească la cât de adânc eram băgaţi în bucluc.

De fapt, un singur lucru avea să ne ţină pe toţi în viaţă: cei două sute cincizeci de menoniţi coloniali care făceau parte din colonia noastră. Religia lor îi făcuse să continue să folosească tehnologie demodată şi arhaică; niciunul dintre utilajele lor nu avea computere, şi numai Hiram Yoder, reprezentantul coloniei lor, folosise cât de cât un PDA (şi numai atunci, mi-a explicat tăticul, ca să rămână în contact cu alţi membri ai consiliului colonial). Lucrul fără electronică nu însemna o pierdere pentru ei; aşa *trăiau* ei. Acest lucru făcuse din ei nişte ciudaţi pe *Magellan,* în special printre noi, adolescenţii. Dar acum

urma să ne salveze.

Asta nu liniştea pe nimeni. Magdy şi câţiva dintre prietenii lui mai puţini atrăgători arătau spre menoniţii coloniali ca spre o dovadă că Uniunea Colonială plănuise tot timpul ăsta să ne izoleze şi păreau să-i deteste pentru asta, ca şi cum ei ar fi ştiut tot timpul, mai degrabă decât să fie la fel de surprinşi ca noi toţi. Astfel ni s-a confirmat faptul că metoda lui Magdy de a reacţiona la stres era să se înfurie şi să caute încăierări inexistente; bătaia aproape stârnită la începutul călătoriei nu era doar o întâmplare.

Magdy se înfuria când era stresat. Enzo devenea retras. Gretchen devenea irascibilă. În ceea ce mă priveşte, eu nu eram pe de-a-ntregul sigură cum mă simţeam.

*

– Eşti zăpăcită, îmi spuse tăticul.

Stăteam lângă cortul care reprezenta noua noastră casă temporară.

– Prin urmare, *aşa* devin, am replicat.

L-am urmărit pe Babar hoinărind prin zonă, căutând locuri în care să-şi marcheze teritoriul. Ce pot să spun... E câine.

– Nu pricep, comentă tăticul.

I-am explicat cum se comportau prietenii mei de când ne pierduserăm.

– O, bine. E de înţeles... Ei bine, dacă te consolează în vreun fel, dacă aş avea timp să fac orice altceva decât să muncesc, cred că aş fi şi eu zăpăcit.

– Sunt entuziasmată că e o trăsătură de familie.

– Nici măcar nu putem da vina pe genetică.

Se uită în jur. Peste tot în jurul nostru se aflau containere de marfă, teancuri de corturi acoperite cu prelate şi sfoară topometrică, blocând locul unde se vor afla străzile noului nostru orăşel. Apoi întoarse din nou ochii spre mine.

– Ce crezi?

– Cred că aşa arată când Dumnezeu face caca.

– Păi, da, *acum* aşa arată. Dar cu multă muncă şi puţină dragoste, ne putem croi drum către a fi o groapă împuţită. Şi ce zi va fi aceea!

Am izbucnit în râs.

– Nu mă face să râd, am protestat. Încerc să rezolv cu chestia cu zăpăceala.

– Îmi pare rău.

De fapt nu-i părea rău câtuşi de puţin. Arătă către cortul de lângă al nostru.

– Cel puţin, o să fii aproape de prietena ta. Ăsta-i cortul lui Trujillo. El şi cu Gretchen or să locuiască aici.

– Bine.

Îi prinsesem din urmă pe tăticul, pe Gretchen şi pe tatăl ei; cei doi plecaseră să se uite la pârâul care curgea pe lângă marginea a ceea ce în curând avea să fie aşezarea noastră, ca să găsească cel mai bun loc în care să pună colectorul şi purificatorul de reziduuri. Fără canalizare în interior, cel puţin pentru primele câteva săptămâni, ni se spusese; urma să ne facem nevoile în găleţi. Nici măcar nu pot exprima cât de entuziasmată eram să aud asta. Gretchen îşi dăduse puţin ochii peste cap în faţa tatălui ei când o trăsese după el să se uite la amplasamentele posibile; cred că regreta că venise în primul val.

– Cât mai durează până când începem să aducem jos ceilalţi colonişti? am întrebat.

Tăticul arătă cu degetul.

– Vrem să instalăm întâi perimetrul. Suntem aici de două zile şi nimic primejdios n-a apărut din pădurile alea de-acolo, dar cred că e mai bine să fim în siguranţă, decât să ne pară rău. Scoatem ultimele containere din cală în noaptea asta. Până mâine, ar trebui să avem perimetrul complet îngrădit şi interiorul izolat. Aşa că două zile, cred. În trei zile toată lumea va fi jos. De ce? Te-ai plictisit deja?

– Poate, am răspuns.

Babar venise către mine şi rânjea, cu limba atârnând şi labele încleiate de noroi. Îmi dădeam seama că încerca să se hotărască dacă să sară pe două picioare şi să-mi umple bluza de noroi sau nu. I-am transmis telepatic cel mai categoric *nici să nu-ţi treacă prin cap* şi am sperat că o să fie bine.

– Nu că ar fi cât de cât mai puţin plictisitor pe *Magellan* în momentul ăsta. Tată, lumea e într-o dispoziţie proastă. Nu ştiu, nu mă aşteptam să fie aşa colonizarea.

– Nu e, mă asigură tăticul. Suntem un soi de caz excepţional aici.

– Oh, atunci să fim la fel ca toţi ceilalţi!

– Prea târziu pentru asta, spuse tăticul, apoi făcu semn către cort. Jane şi cu mine am aranjat cortul destul de bine. E mic şi înghesuit, dar e şi aglomerat. Şi ştiu cât de mult îţi place asta.

Asta îmi provocă încă un zâmbet.

– Trebuie să mă întâlnesc cu Manfred şi apoi să vorbesc cu Jane, dar după aceea putem să luăm cu toţii masa de prânz şi să încercăm să vedem dacă nu ne putem distra puţin. Ce-ar fi să te duci înăuntru şi să te destinzi până când ne întoarcem? Cel puţin în felul ăsta nu trebuie să fii zăpăcită *şi* bătută de vânt.

– Bine.

I-am dat tăticului un pupic pe obraz, apoi el a plecat în direcţia pârâului. Am intrat în cort, cu Babar chiar în urma mea.

– Drăguţ, i-am spus lui Babar în timp ce mă uitam în jur. Mobilat în stilul plin de gust al Refugiatului Modern. Şi îmi place la nebunie ce-au

făcut cu paturile astea pliante.

Babar se uită în sus către mine cu rânjetul lui prostesc de câine, apoi sări pe unul dintre paturi şi se tolăni.

– Idiotule, am exclamat. Ai fi putut cel puţin să te ştergi pe labe!

Babar, remarcabil de nepăsător la critică, căscă şi-apoi închise ochii.

M-am dus pe pat lângă el, am scuturat bucăţile mai mari de noroi şi apoi l-am folosit ca pernă. Nu păru să aibă ceva împotrivă. Şi chiar era un lucru bun, din moment ce ocupa jumătate din patul meu.

– Ei bine, iată-ne. Sper că-ţi place aici.

Babar scoase un soi de sforăit. *Bine zis,* m-am gândit.

*

Chiar şi după ce ni se explică totul, erau încă vreo câţiva care întâmpinau greutăţi când era vorba să le intre în cap că eram izolaţi şi pe cont propriu. În şedinţele de grup conduse de fiecare dintre reprezentanţii coloniali, era întotdeauna câte unul (sau unii) care spuneau că lucrurile nu puteau fi atât de rele pe cât pretindea tăticul că sunt, că trebuia să existe vreo cale pentru noi să rămânem în legătură cu restul omenirii, sau cel puţin să ne folosim PDA-urile.

Atunci au trimis reprezentanţii coloniilor fiecărui colonist ultimul fişier pe care urmau să-l primească PDA-urile lor. Era un fişier video, filmat de către Conclav şi trimis tuturor celorlalte rase din secţiunea noastră de spaţiu. În el, conducătorul Conclavului, pe nume generalul Gau, stătea pe o înălţime care domina o mică aşezare. Când am văzut pentru prima oară filmul, am crezut că era o aşezare umană, dar ni s-a spus că era o aşezare de colonişti whaizi, aceştia fiind o rasă despre care nu ştiam nimic. Ceea ce ştiam era că locuinţele şi clădirile lor arătau ca ale noastre, sau destul de asemănătoare ca să nu conteze.

Acest general Gau rămase pe înălţime destul de mult ca să te întrebi la ce se uita într-acolo în jos, către aşezare, iar aşezarea dispăru, transformată în cenuşă şi foc de către ceea ce păreau o mie de raze de lumină plonjând în jos din ceea ce ni se spuse că erau sute de nave spaţiale plutind la mare înălţime deasupra coloniei. În numai câteva secunde, nu mai rămase nimic din colonie sau din cei care locuiau în ele, în afară de o coloană de fum care se înălţa către cer.

Nimeni nu mai puse la îndoială după aceea înţelepciunea deciziei de a ne ascunde.

Nu ştiu de câte ori am urmărit filmul cu atacul Conclavului; trebuie să fi fost de câteva zeci de ori înainte ca tăticul să vină la mine şi să mă pună să-mi predau PDA-ul – niciun privilegiu doar pentru că eram copilul conducătorului coloniei. Dar nu mă uitam din cauza atacului. O, bine, ar trebui să spun că nu vedeam chiar asta când mă uitam. Ceea ce priveam era silueta care stătea pe înălţime. Creatura care ordonase atacul. Cea care avea pe mâini sângele unei întregi colonii.

Mă uitam la acest general Gau. Mă întrebam ce gândea când a dat ordinul. A simţit regret? Satisfacţie? Plăcere? Durere? Am încercat să-mi închipui ce-ar însemna să ordoni moartea a mii de oameni nevinovaţi. Eram fericită că nu puteam să concep aşa ceva. Eram îngrozită că acest general putea. Şi că era acolo, afară. Vânându-ne.

TREISPREZECE

La două săptămâni după ce am aterizat pe Roanoke, Magdy, Enzo, Gretchen şi cu mine ne-am dus la o plimbare.

– Aveţi grijă unde aterizaţi, ne avertiză Magdy. Sunt nişte bolovani mari aici jos.

– Grozav, comentă Gretchen.

Îşi aprinse lanterna de buzunar – tehnologie acceptabilă, nicio componentă computerizată în ea, doar un LED de modă veche – şi o îndreptă spre pământ, căutând un loc unde să aterizeze, şi apoi sări de pe marginea zidului de containere, ţintind spre locul preferat. Enzo şi cu mine am auzit un *uf* când ajunse jos, apoi o mică înjurătură.

– Ţi-am spus să ai grijă unde aterizezi, zise Magdy, îndreptându-şi lanterna spre ea.

– Taci din gură, Magdy, îl apostrofă Gretchen. Nici măcar n-ar trebui să fim aici. O să ne bagi pe toţi în încurcătură.

– Mda, bine, replică Magdy. Cuvintele tale ar avea mai multă autoritate morală dacă n-ai fi de fapt aici, cu mine.

Mută cu o smucitură lumina lanternei de la Gretchen către mine şi Enzo, care stăteam încă sus, pe zidul de containere.

– Voi doi aveţi vreun plan să veniţi cu noi?

– Vrei să încetezi, te rog, cu lanterna? exclamă Enzo. Patrula o să ne vadă.

– Patrula e pe partea cealaltă a zidului de containere, zise Magdy. Deşi, dacă nu vă grăbiţi, asta n-o să mai dureze prea mult. Aşa că… mişcaţi-vă!

Aprinse şi stinse repede lanterna pe faţa lui Enzo, dând naştere unui efect stroboscopic enervant. Enzo oftă şi alunecă de pe zidul de containere; am auzit bufnitura înăbuşită o secundă mai târziu. Mai rămâneam eu; m-am simţit brusc prea expusă în vârful containerelor care formau îngrăditura defensivă din jurul sătucului nostru – şi în acelaşi timp frontiera dincolo de care nu ne era permis să mergem în timpul nopţii.

– Haide, şopti Enzo în sus, spre mine.

El, cel puţin, îşi aducea aminte că n-ar fi trebuit să fim afară şi-şi modulă vocea corespunzător.

– Sari jos. Te prind eu.

– Te-ai prostit? am întrebat, tot în şoaptă. O să sfârşeşti cu pantofii mei în orbite.

– A fost o glumă, zise Enzo.

– Bine, am răspuns. Nu mă prinde.

– Doamne, Zoë, exclamă Magdy, clar fără să şoptească. Vrei să *sari* odată?

Am sărit de pe zidul de containere, la vreo trei metri de vârf, şi m-am rostogolit puţin când am ajuns jos. Enzo îndreptă lanterna spre mine şi-mi întinse mâna să mă ridic. Am luat-o şi m-am uitat pieziş la el, iar el m-a tras sus. Apoi mi-am îndreptat propria mea lanternă în direcţia unde era Magdy.

– Nesuferitule, i-am zis.

Magdy ridică din umeri.

– Hai, replică el şi porni de-a lungul perimetrului zidului către destinaţia noastră.

După câteva minute, ne aţinteam cu toţii fasciculele lanternelor într-o gaură.

– Oho! exclamă Gretchen. Tocmai am încălcat regula stingerii şi am riscat să fim împuşcaţi din greşeală pentru asta de către garda de noapte. O gaură în pământ. Aleg următoarea excursie pe teren, Magdy.

Magdy pufni şi îngenunche în gaură.

– Dacă ai fi atentă vreodată la ceva, ai şti că această *gaură* a stârnit panică în rândul consiliului. Ceva a săpat asta acum două nopţi, în timp ce patrula nu se uita. Ceva a încercat să *intre* în colonie de *aici,* de afară.

Îşi luă lanterna şi o mută în susul celui mai apropiat container până când zări ceva.

– Uite. Sunt zgârieturi pe container. Ceva a încercat să treacă pe sus şi, când n-a reuşit, a încercat pe dedesubt.

– Aşadar, ceea ce spui este că ne aflăm aici, afară, acum, cu o ceată de animale de pradă, am constatat.

– Nu trebuie să fie un animal de pradă, spuse Magdy. Poate e doar o creatură căreia îi place să sape.

Am mutat lumina din nou sus, pe urmele de gheare.

– Da asta-i o teorie *rezonabilă.*

– N-am fi putut vedea asta în timpul zilei? întrebă Gretchen. Când am putea vedea lucrurile care sar să ne mănânce?

Magdy puse lumina pe mine.

– Mama ei şi-a pus oamenii de la securitate să umble pe lângă ea toată ziua. Nu lăsau pe nimeni să se apropie. În plus, indiferent cine a făcut gaura asta, a plecat de mult.

– O să-ţi aduc aminte că ai zis asta, atunci când ceva o să-ţi sfâşie gâtlejul, îl avertiză Gretchen.

– Linişteşte-te, răspunse Magdy. Sunt pregătit. Şi oricum, gaura asta e doar primul act. Tatăl meu e prieten cu unii dintre tipii de la securitate. Unul dintre ei i-a spus că, doar cu puţin înainte de a

închide totul pentru noapte, au văzut o turmă de fanţi din aceia în pădure. Eu zic să ne ducem să ne uităm.

– Ar trebui să ne întoarcem, vorbi Enzo. Nici măcar n-ar trebui să fim aici, Magdy. Dacă ne găsesc afară, o să ne aştepte iadul pe toţi. Putem vedea fanţii mâine. Când soarele e sus pe cer şi chiar îi putem vedea.

– Mâine or să fie treji şi or să pască, spuse Magdy. Şi nici vorbă să putem face altceva decât să ne uităm la ei cu binoclul.

Magdy arătă din nou spre mine.

– Daţi-mi voie să vă aduc aminte că părinţii ei ne ţin zăvorâţi de două săptămâni, aşteptând să descopere dacă ceva ne-ar putea azvârli de pe planeta asta.

– Sau dacă ne-ar putea omorî, am completat. Ceea ce ar fi o problemă.

Magdy alungă ideea cu un gest al mâinii.

– Ceea ce spun eu este că dacă vrem cu adevărat să *vedem* chestiile astea – chiar să ajungem destul de aproape ca să ne putem uita bine la ele – trebuie s-o facem acum. Dorm cu toţii, nimeni nu ştie că am plecat şi o să ne întoarcem înainte ca cineva să ne simtă lipsa.

– Tot cred că ar trebui să ne întoarcem, insistă Enzo.

– Enzo, ştiu că asta îţi ia din timpul preţios petrecut cu prietena ta, zise Magdy, dar credeam că *s-ar putea* să vrei să explorezi şi altceva decât amigdalele lui Zoë, măcar de data asta.

Magdy *era foarte* norocos că nu se afla în raza de acţiune a braţului când făcea acest comentariu. Fie a braţului meu, fie a braţului lui Enzo.

– Iar eşti un măgar, Magdy, exclamă Gretchen.

– Bine, spuse Magdy. Voi duceţi-vă înapoi. Ne vedem mai târziu. Eu am de gând să văd nişte fanţi.

Porni către pădure, plimbând fasciculul lanternei prin iarbă (sau planta asemănătoare cu iarba care acoperea pământul) în timp ce mergea. Eu am îndreptat lanterna spre Gretchen. Ea îşi dădu ochii peste cap cu exasperare şi porni după Magdy. După un minut, Enzo şi cu mine ne-am luat după ei.

*

Luaţi un elefant. Faceţi-l doar puţin mai mic. Scăpaţi de urechi. Faceţi-i trompa mai scurtă şi cu tentacule la capăt. Întindeţi-i picioarele până când aproape că pare imposibil să-i poată susţine greutatea. Daţi-i patru ochi. Şi apoi faceţi tot felul de alte lucruri stranii corpului său încât nu rămâne decât să spui că arată mai mult ca un elefant decât ca orice altceva la care te-ai putea gândi.

Asta-i un fant.

În cele două săptămâni în care fuseserăm închişi în satul coloniei, aşteptând semnalul verde ca să începem colonizarea propriu-zisă,

fanţii fuseseră zăriţi de câteva ori, fie în pădurea de lângă sat, fie, foarte rar, în porţiunea neîmpădurită dintre sat şi pădure. Apariţia unor fanţi stârnea o goană nebună a copiilor către poarta coloniei (o deschizătură în zidul de containere, care se închidea noaptea), ca să se uite, să caşte gura şi să facă semn cu mâna creaturilor. Mai stârnea şi un val care arăta o nonşalanţă studiată, format din noi, adolescenţii, pentru că şi noi voiam să-i vedem, numai că nu voiam să părem *prea* interesaţi, din moment ce asta ne-ar fi afectat credibilitatea faţă de toţi prietenii noştri cei noi.

Cu siguranţă Magdy n-a dat niciodată niciun indiciu că i-ar fi păsat câtuşi de puţin de fanţi. Se lăsa tras până la poartă de către Gretchen când trecea o turmă, apoi însă petrecea cea mai mare parte a timpului vorbind cu ceilalţi băieţi care erau şi ei bucuroşi să facă să pară că fuseseră traşi către poartă. Totul se reduce la aparenţă, presupun. Chiar şi cei care se străduiau să pară imperturbabili aveau în ei ceva copilăresc.

Exista o oarecare dispută în legătură cu faptul dacă fanţii pe care-i vedeam erau un grup local care trăia în zonă, sau dacă văzuserăm mai multe turme care migrau pe aici. N-aveam nici cea mai mică idee care dintre teorii era corectă; eram pe planetă doar de vreo două săptămâni. Şi de la depărtare, toţi fanţii arătau cam la fel.

Iar de aproape, aşa cum am descoperit destul de repede, miroseau oribil.

– Chiar *totul* pe planeta asta miroase ca rahatul? îmi şopti Gretchen în timp ce ne uitam în sus la fanţi.

Se legănau înainte şi înapoi, foarte încet, ca şi cum ar fi dormit stând în picioare. Cât despre răspunsul la întrebarea ei, unul dintre fanţii cei mai apropiaţi de locul unde ne ascundeam lăsă să-i scape un vânt monumental. Ne-am înecat şi am chicotit în aceeaşi măsură.

– Ssst, şopti Enzo.

El şi Magdy erau ghemuiţi în spatele altui tufiş înalt, la vreo doi metri de noi, aproape de luminişul unde turma de fanţi se hotărâse să se odihnească pe timpul nopţii. Erau vreo doisprezece, cu toţii dormind şi trăgând vânturi sub stele. Lui Enzo vizita nu părea să-i placă prea mult; cred că era îngrijorat că s-ar putea să trezim fanţii din greşeală. Şi nu era o grijă lipsită de importanţă; picioarele fanţilor arătau ca nişte fuse de la distanţă, dar de aproape era limpede că ar putea zdrobi pe oricare dintre noi fără prea mare efort, iar aici erau doisprezece fanţi. Dacă i-am trezi şi ar intra în panică, am putea sfârşi transformaţi în carne tocată.

Cred că era încă puţin îmbufnat pentru comentariul despre „explorarea amigdalelor”. Magdy, în felul lui obişnuit, nu tocmai fermecător, îl tachinase pe Enzo încă de când el şi cu mine începuserăm să ne întâlnim oficial. Zeflemelele apăreau şi dispăreau

în funcţie de cum mergea relaţia lui Magdy cu Gretchen în momentul respectiv. Bănuiam că în acel moment Gretchen îl ţinea la distanţă. Uneori cred că aş avea nevoie de un grafic sau poate de o diagramă ca să pricep cum se înţeleg cei doi.

Încă unul dintre fanţi dădu drumul unei încărcături epice de flatulenţă.

– Dacă mai stăm aici, o să mă sufoc, i-am şoptit lui Gretchen.

Ea dădu din cap şi-mi făcu semn să mă duc după ea. Ne-am furişat către locul unde stăteau Enzo şi Magdy.

– Putem pleca acum? îi şopti Gretchen lui Magdy. Ştiu că probabil te încântă mirosul, dar noi, ceilalţi, suntem pe cale să pierdem cina. Şi am stat aici destul de mult încât cineva să înceapă să se întrebe unde ne-am dus.

– Un minut, ceru Magdy. Vreau să ajung mai aproape de unul dintre ei.

– Glumeşti, exclamă Gretchen.

– Am ajuns până aici…, insistă Magdy.

– Chiar eşti un idiot uneori, ştii? comentă Gretchen. Nu te duci pur şi simplu către o turmă de animale sălbatice ca să le saluţi. Or să te omoare.

– Sunt adormite, protestă Magdy.

– N-or să mai fie dacă te duci de-a dreptul în mijlocul lor.

– Nu sunt chiar *atât* de prost, replică Magdy, cu şoapta devenind cu atât mai sonoră cu cât se enerva mai tare. N-o să fie nicio problemă. Încetează cu grijile.

Înainte ca Gretchen să apuce să riposteze, Enzo ridică mâna să-i liniştească pe amândoi.

– Uite, spuse el, şi arătă undeva spre mijlocul luminişului. Unul dintre ei se trezeşte.

– O, minunat, exclamă Gretchen.

Fantul în discuţie îşi scutură capul şi apoi îl ridică, întinzându-şi larg tentaculele de pe trompă. Le flutură dintr-o parte în alta.

– Ce face? l-am întrebat pe Enzo.

El ridică din umeri. Nu era expert în fanţi mai mult decât mine.

A mai mişcat un timp din tentacule, într-un arc mai larg, apoi mi-a trecut prin minte ce făcea. *Mirosea* ceva. Ceva ce n-ar fi trebuit să fie acolo.

Fantul mugi, nu din trompă, ca un elefant, ci din gură. Toţi ceilalţi fanţi se treziră instantaneu şi începură să se mişte.

M-am uitat pieziş spre Gretchen. O, *rahat,* am mimat din buze. Ea încuviinţă şi se uită înapoi peste umăr la fanţi. M-am întors spre Magdy, care devenise brusc foarte mic. Nu cred că acum mai voia să se apropie vreun pic.

Fantul cel mai apropiat de noi se întoarse brusc şi se frecă de

tufişul în spatele căruia ne ascundeam. I-am auzit bufnitura piciorului când animalul se mută într-o nouă poziţie. Am hotărât că era timpul să mă mişc, dar trupul îmi nesocoti hotărârea, din moment ce nu-mi lăsă controlul picioarelor. Eram încremenită pe loc, ghemuită în spatele unui tufiş, aşteptând să fiu călcată în picioare.

Ceea ce nu se întâmplă niciodată. O secundă mai târziu, fantul dispăru, luând-o la fugă în aceeaşi direcţie ca şi restul turmei: cât mai departe de noi. Magdy săltă din poziţia chircită şi ascultă turma tropăind în depărtare.

– În regulă, vorbi el. Ce-a fost ceea ce tocmai s-a *întâmplat?*

– Credeam că ne-au mirosit, cu siguranţă, am răspuns. Am crezut că ne-au descoperit.

– Ţi-am zis că eşti un idiot, îi spuse Gretchen lui Magdy. Dacă ai fi fost acolo când s-au trezit, am fi adunat cu lopata ce-ar mai fi rămas din tine, într-o găleată.

Cei doi începură să se răstească unul la altul; m-am răsucit să mă uit la Enzo, care se întorsese cu faţa în direcţia opusă celei în care fugiseră fanţii. Avea ochii închişi, dar părea că se concentrează la ceva.

– Ce e? am întrebat.

Deschise ochii, se uită la mine şi apoi arătă în direcţia spre care se uita.

– Vântul vine din direcţia asta.

– Bine, am replicat.

Nu-i urmăream ideea.

– Ai fost vreodată la vânătoare? întrebă Enzo.

Am clătinat din cap.

– Noi eram contra vântului faţă de fanţi. Vântul sufla mirosul nostru departe de ei.

Arătă către locul unde stătuse primul fant care se trezise.

– Nu cred că fantul acela ne-ar fi mirosit câtuşi de puţin.

Clic!

– Bine, am replicat. Acum am priceput.

Enzo se întoarse spre Magdy şi Gretchen.

– Hei, voi doi! exclamă el. E timpul să plecaţi. Acum!

Magdy îndreptă lanterna de buzunar către Enzo şi păru gata să spună ceva sarcastic, apoi prinse expresia de pe chipul lui Enzo în cercul de lumină.

– Ce e?

– Fanţii n-au fugit din cauza noastră, explică Enzo. Cred că e altceva acolo. Ceva care vânează fanţi. Şi cred că vine încoace.

*

E un clişeu al divertismentelor de groază să pui adolescenţi pierduţi în pădure şi să-ţi imaginezi că sunt hăituiţi de ceva oribil aflat

chiar în urma lor.

Iar acum ştiu de ce. Dacă vrei să te simţi vreodată la limita terorii totale, abjecte, care te face să-ţi verşi maţele, încearcă să-ţi croieşti drum afară dintr-o pădure vreun kilometru-doi, noaptea, cu certitudinea că eşti vânat. Te face să te simţi viu, chiar te face, dar nu într-un fel în care *vrei* să te simţi viu.

Magdy era în frunte, desigur, deşi e discutabil dacă asta se întâmpla pentru că ştia drumul înapoi sau doar pentru că alerga destul de repede pentru ca noi ceilalţi să trebuiască să fugim după el. Gretchen şi cu mine îl urmam, iar Enzo forma ariergarda. O dată am încetinit ca să verific dacă mai e acolo, iar el mi-a făcut semn să alerg mai departe.

– Rămâi cu Gretchen, zise el.

Apoi mi-am dat seama că rămânea intenţionat în urma noastră, astfel încât, orice ne-ar fi urmărit, să trebuiască să treacă de el mai întâi. L-aş fi sărutat chiar atunci, dacă n-aş fi fost doar un ghem fremătător de adrenalină, fugind cu disperare ca să ajung acasă.

– Pe-aici! ne strigă Magdy.

Arătă spre o potecă naturală accidentată pe care am recunoscut-o ca fiind cea pe care-o folosisem ca să intrăm în pădure prima dată. Mă concentram să înaintez pe acea potecă, şi atunci ceva se strecură prin spatele lui Gretchen şi mă apucă pe neaşteptate. Am ţipat.

Se auzi o bubuitură, urmată de o bufnitură înăbuşită.

Enzo se aruncă spre ceea ce mă înşfăcase. O secundă mai târziu, era întins pe solul pădurii, cu pumnalul lui Dickory la gât. Am avut nevoie de mai mult timp decât ar fi trebuit ca să recunosc cine ţinea cuţitul.

– Dickory! am ţipat. Opreşte!

Dickory se opri.

– Dă-i drumul! Nu e un pericol pentru mine!

Dickory scoase cuţitul şi se îndepărtă de Enzo. Enzo se depărtă în patru labe de Dickory şi de mine.

– Hickory? am strigat. E totul în ordine?

De undeva din faţă, am auzit vocea lui Hickory.

– Prietenul tău avea un pistol! L-am dezarmat!

– Mă sugrumă! l-am auzit pe Magdy.

– Dacă Hickory ar fi vrut să te sugrume, n-ai fi putut să vorbeşti! am răspuns. Dă-i drumul, Hickory!

– Păstrez pistolul, anunţă Hickory.

Se auzi un foşnet în întuneric când Magdy se ridică.

– Bine, am zis.

Acum, că ne opriserăm din alergat, era ca şi cum cineva trăsese o frână, şi toată adrenalina din corp se scurgea pe la picioare. M-am ghemuit ca s-o împiedic să se reverse.

– Nu, *nu* e bine, replică Magdy.

L-am văzut apărând din întuneric, păşind apăsat înspre mine. Dickory se interpuse între mine şi Magdy. Mersul lui Magdy se opri brusc.

– E pistolul tatălui meu! Dacă descoperă că lipseşte, sunt ca şi mort!

– În primul rând, ce făceai cu pistolul? întrebă Gretchen.

Se întorsese în locul unde stăteam eu, cu Hickory urmând-o.

– Ţi-am zis că eram pregătit, răspunse Magdy şi apoi se întoarse spre mine. Trebuie să le spui *gărzilor tale de corp* să fie mai atenţi.

Arătă spre Hickory.

– Aproape că l-am lăsat fără cap pe ăsta.

– Hickory? am întrebat.

– N-am fost în niciun pericol serios, replică Hickory cu blândeţe.

Atenţia lui părea să fie îndreptată în altă parte.

– Vreau pistolul înapoi, se răsti Magdy.

Cred că încerca să ameninţe; eşuă când vocea i se frânse.

– Hickory o să-i dea pistolul înapoi tatălui tău când o să ajungem înapoi în sat, am zis.

Simţeam apropiindu-se o durere de cap provocată de oboseală.

– *Acum,* insistă Magdy.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Magdy, am răbufnit.

Eram dintr-odată foarte obosită şi furioasă.

– Vrei te rog să taci din gură cu afurisitul tău de pistol! Ai noroc că nu l-ai omorât pe vreunul dintre noi cu el. Şi ai noroc că nu l-ai nimerit pe vreunul dintre *ei* – am făcut semn către Dickory şi apoi către Hickory – pentru că atunci *tu* ai fi mort, iar noi ceilalţi ar trebui să dăm explicaţii despre cum s-a întâmplat. Aşa că taci din gură cu idiotul tău de pistol! *Taci* şi hai să mergem *acasă!*

Magdy se uită ţintă la, mine, apoi porni tropăind în întuneric, către sat. Enzo îmi aruncă o privire ciudată şi se luă după prietenul lui.

– Perfect, am comentat şi mi-am strâns tâmplele între palme.

Durerea monstruoasă de cap pe care o prevăzusem sosise, şi era un specimen magnific.

– Ar trebui să te întorci în sat, îmi spuse Hickory.

– Aşa *crezi?* am întrebat şi apoi m-am ridicat în picioare şi am plecat hotărâtă către sat, departe de el şi de Dickory.

Gretchen, rămasă brusc în compania celor două gărzi de corp ale mele, nu era prea departe în urma mea.

*

– Nu vreau s-ajungă la John şi Jane niciun cuvânt despre ce s-a-ntâmplat astă-noapte, i-am spus lui Hickory când el, Dickory şi cu mine am ajuns în sectorul comun al satului.

La ora asta din noapte, doar vreo două alte persoane mai

hoinăreau pe-acolo, iar acestea dispărură rapid când Hickory şi Dickory îşi făcură apariţia. Două săptămâni nu fuseseră suficiente ca oamenii să se obişnuiască cu ei. Aveam spaţiul comun numai pentru noi.

– Cum spui tu, încuviinţă Hickory.

– Mulţumesc, am zis şi am pornit să mă îndepărtez de el, către cortul pe care-l împărţeam cu părinţii mei.

– N-ar fi trebuit să te duci în pădure, vorbi Hickory.

Asta mă făcu să mă opresc. M-am întors cu faţa la Hickory.

– Poftim?

– N-ar fi trebuit să te duci în pădure, repetă Hickory. Nu fără protecţia noastră.

– Aveam protecţie, am replicat, şi unei părţi a creierului meu nu-i venea să creadă că aceste vorbe chiar mi-au ieşit din gură.

– Protecţia ta era un pistol mânuit de cineva care nu ştia să-l folosească. Glonţul pe care l-a tras s-a dus în pământ, la mai puţin de treizeci de centimetri de el. L-am dezarmat pentru că era o ameninţare pentru el însuşi, nu pentru mine.

– O să am grijă să-i spun asta. Dar nu contează. N-am nevoie de *permisiunea* ta, Hickory, ca să fac ce poftesc. Tu şi cu Dickory nu sunteţi părinţii mei. Iar în *tratatul* vostru nu scrie că-mi puteţi impune ce să fac.

– Eşti liberă să faci ce doreşti. Dar ţi-ai luat riscuri inutile, atât mergând în pădure cât şi pentru că nu ne-ai informat despre intenţia ta.

– Asta nu v-a împiedicat să veniţi după mine.

Replica mea a sunat ca o acuzaţie, pentru că eram într-o stare de spirit acuzatoare.

– Nu, recunoscu Hickory.

– Aşa că v-aţi apucat din proprie iniţiativă să mă urmăriţi când eu nu v-am dat permisiunea s-o faceţi.

– Da.

– Să nu mai faceţi niciodată aşa ceva. Ştiu că intimitatea este un concept *străin* pentru voi, dar uneori nu vă vreau prin preajmă. Puteţi pricepe asta? Tu – am arătat spre Dickory – aproape că i-ai tăiat gâtul prietenului meu în noaptea asta. Ştiu că nu-l *placi,* dar asta-i puţin cam mult.

– Dickory nu i-ar fi făcut niciun rău lui Enzo, protestă Hickory.

– *Enzo* nu ştie asta, am replicat şi m-am întors spre Dickory. Şi dacă ţi-ar fi tras o lovitură bună? L-ai fi putut răni doar ca să-l opreşti. N-am *nevoie* de felul ăsta de protecţie. Şi nici n-o vreau.

Hickory şi Dickory rămaseră pe loc tăcuţi, absorbindu-mi furia. După câteva secunde, m-am săturat de asta.

– Ei bine, am întrebat.

– Fugeai afară din pădure când ai dat peste noi, îi aminti Hickory.

– Da? Şi? Credeam că s-ar fi putut să fim urmăriţi. Ceva a speriat fanţii la care ne uitam, iar Enzo a crezut că putea fi un animal de pradă sau cam aşa ceva. A fost alarmă falsă. Nu era nimic în spatele nostru, altfel ne-ar fi prins din urmă când aţi apărut voi doi de nicăieri şi ne-aţi speriat ca naiba pe toţi.

– Nu, vorbi Hickory.

– Nu? *Nu* ne-aţi speriat ca naiba? Dă-mi voie să fiu de altă părere.

– Nu, repetă Hickory. Eraţi urmăriţi.

– Ce tot vorbeşti acolo? Nu era nimic în urma noastră.

– Erau în copaci. Se ţineau după voi pe deasupra. Mergeau înaintea voastră. I-am auzit pe ei, înainte să te auzim pe tine.

Mi s-au înmuiat genunchii.

– Ei? am întrebat.

– De aceea v-am luat cu noi imediat ce v-am auzit venind. Ca să vă protejăm.

– Ce erau?

– Nu ştim. N-am avut timp să facem nicio observaţie adecvată. Şi credem că împuşcătura prietenului vostru i-a pus pe fugă.

– Atunci nu era neapărat ceva care să ne vâneze pe noi. Ar fi putut fi orice.

– Poate, acceptă Hickory, în acea manieră neutră căutată pe care o avea când nu voia să mă contrazică. Orice-ar fi, se mişcau odată cu tine şi cu grupul tău.

– Băieţi, sunt obosită, am zis, pentru că nu voiam să mă mai gândesc la nimic din toate astea, şi dacă mă mai gândeam – la ideea că o haită de creaturi ne urmărea din copaci – m-aş fi prăbuşit chiar acolo, în sectorul comun. Putem lăsa discuţia asta pe mâine?

– Cum doreşti, Zoë.

– Mulţumesc, am răspuns şi am pornit către pat, târându-mi picioarele. Şi adu-ţi aminte ce-am stabilit despre faptul de a nu le spune părinţilor.

– Nu le vom spune părinţilor.

– Şi adu-ţi aminte că am zis să nu mă urmăriţi!

Ei nu răspunseră nimic la asta şi am plecat să mă culc.

*

L-am găsit pe Enzo în dimineaţa următoare afară din cortul familiei lui, citind o carte.

– Oho, o carte adevărată! am exclamat. Pe cine-ai omorât ca s-o obţii?

– Am împrumutat-o de la unul dintre copiii menoniţi, răspunse el.

Îmi arătă cotorul.

– *Huckleberry Finn.* Ai auzit de ea?

– Întrebi o fată de pe o planetă pe nume Huckleberry dacă a auzit

de *Huckleberry Finn!*

Speram ca tonul vocii mele, care arăta că nu-mi venea să cred, să transmită şi amuzament.

După cât se părea, nu.

– Scuză-mă. N-am făcut legătura.

Deschise cartea în locul unde citea.

– Ascultă, am zis. Voiam să-ţi mulţumesc. Pentru ce-ai făcut astă-noapte.

Enzo se uită pe deasupra cărţii.

– N-am făcut nimic astă-noapte.

– Ai rămas în urma lui Gretchen şi a mea. Te-ai aşezat între noi şi orice-ar fi fost ceea ce ne urmărea. Voiam doar să ştii că am apreciat gestul.

Enzo ridică din umeri.

– Nu că ne-ar fi urmărit ceva, până la urmă.

M-am gândit să-l pun la curent cu ceea ce-mi spusese Hickory, dar m-am stăpânit.

– Şi când ceva a venit spre voi, era în faţa mea. Aşa că n-am fost de prea mare folos de fapt.

– Mda, că veni vorba… Voiam să-mi cer scuze pentru asta. Pentru chestia cu Dickory.

Nu ştiam prea bine cum să pun problema. Îmi închipuiam că n-ar fi sunat prea bine *Scuză-mă pentru când garda mea de corp extraterestră aproape că ţi-a tăiat capul cu un cuţit.*

– Nu-ţi face griji, spuse Enzo.

– Nu-mi fac, am replicat.

– Chiar nu. Garda ta de corp şi-a făcut treaba.

Vreme de o secundă, mi s-a părut că Enzo ar fi vrut să mai spună ceva, apoi însă înclină capul şi se uită la mine de parcă aştepta să termin indiferent ce făceam în acel moment, ca să se poată întoarce la cartea lui foarte importantă.

Mi-a trecut brusc prin cap că Enzo nu-mi mai scrisese nicio poezie de când coborâserăm pe Roanoke.

– Bine atunci, am spus, neconvingător. Bănuiesc că o să ne vedem ceva mai târziu.

– Sună bine, răspunse Enzo, apoi îmi făcu un semn prietenos cu mâna şi-şi băgă nasul în treaba lui cu Huck Finn.

Am plecat înapoi la cortul meu, l-am găsit pe Babar înăuntru, m-am dus la el şi l-am luat în braţe.

– Felicită-mă, Babar. Cred că tocmai am avut prima ceartă cu prietenul meu.

Babar mă linse pe faţă. Asta mai îmbunătăţi lucrurile un pic. Dar nu prea mult.

PAISPREZECE

– Nu, cânţi încă prea jos, i-am spus lui Gretchen. Pari monotonă. Ai nevoie să începi cu un ton mai sus, sau pe aproape. Uite-aşa…

Am reluat partea pe care voiam s-o cânte ea.

– Dar aşa *cânt,* replică Gretchen.

– Nu, cânţi mai jos de-atât.

– Atunci *tu* abordezi melodia greşit, protestă Gretchen. Pentru că eu cânt melodia pe care-o cânţi şi tu. Dă-i drumul!

Mi-am dres glasul şi am interpretat melodia pe care voiam s-o cânte ea. O imită perfect. M-am oprit din cântat şi am ascultat-o pe Gretchen. Era monotonă.

– Ei, ce prostie, am comentat.

– Ţi-am spus eu.

– Dacă aş putea să te pun să auzi cântecul, ai auzi melodia şi ai cânta-o.

– Dacă ai putea să mă pui să aud cântecul, n-am încerca să-l cântăm deloc. L-am asculta doar, ca nişte fiinţe umane civilizate.

– Bine zis, am fost de acord.

– Nimic nu-i bine în legătură cu asta, ripostă Gretchen. Ţi-o jur, Zoë. Ştiam că venirea într-o colonie nouă urma să fie dificilă. Eram gata pentru asta. Dar dacă aş fi ştiut că or să-mi ia PDA-ul, era foarte posibil să rămân pe Erie. Dă-i drumul, zi că sunt superficială.

– Eşti superficială.

– Acum zi că mă *înşel.* Dacă îndrăzneşti…

Nu i-am spus că se înşală. Ştiam cum se simte. Da, *era* superficial să recunoşti că-ţi lipsea PDA-ul. Dar când îţi petrecuseşi întreaga viaţă fiind capabil să faci să apară tot ce doreai pe un PDA, ca să te distrezi – muzică, filme, cărţi şi prieteni –, atunci când trebuia să te desparţi de el te simţeai mizerabil. Cu adevărat mizerabil. Mizerabil cam ca în „captiv pe o insulă pustie cu nimic altceva în afară de nuci de cocos ca să le ciocneşti”. Pentru că nu exista nimic cu care să le înlocuim. Da, menoniţii coloniali îşi aduseseră mica lor bibliotecă de cărţi tipărite, dar cea mai mare parte a acesteia consta din biblii, manuale agricole şi câteva „clasice”, dintre care *Huckleberry Finn* era unul dintre cele mai recente volume. Cât despre muzică şi divertismente populare, ei bine, nu aveau o legătură prea mare cu asta.

Îţi dădeai seama că vreo câţiva dintre adolescenţii menoniţi coloniali credeau că e amuzant să ne privească pe noi, ceilalţi, trecând prin privarea de divertisment. Nu părea foarte creştinesc din partea lor, trebuie să spun. Pe de altă parte, nu ei erau cei a căror viaţă fusese modificată drastic prin aterizarea pe Roanoke. Dacă aş fi fost în locul lor şi aş fi văzut o ceată întreagă de alţi indivizi plângându-se şi suspinând pentru cât de groaznic era că le fuseseră luate jucăriile, m-aş fi simţit şi eu poate puţin cu nasul pe sus.

Am făcut ceea ce fac cu toţii în situaţiile în care duc lipsă de ceva: ne-am adaptat. Nu citisem nicio carte de când ajunseserăm pe Roanoke, dar eram pe lista de aşteptare pentru un exemplar legat din *Vrăjitorul din Oz.* Nu existau spectacole de divertisment înregistrate, dar Shakespeare nu dă greş niciodată; era plănuită de sâmbătă într-o săptămână o lectură pe roluri cu *A douăsprezecea noapte.* Promitea să fie destul de înspăimântătoare – auzisem unele dintre lecturi – dar Enzo citea rolul lui Sebastian şi o făcea destul de bine; şi, ca să spun drept, ar fi fost prima oară când intram în contact cu o piesă a lui Shakespeare – sau orice altă piesă, în afară de spectacolele de la şcoală – pe viu. Şi oricum n-aş fi avut altceva de făcut.

Cât despre muzică, ei bine, iată ce s-a întâmplat: nu mai târziu de două zile după aterizare, câţiva dintre colonişti au scos chitare, acordeoane, tobe de mână şi alte asemenea instrumente şi s-au apucat să încerce să cânte împreună. Încercarea merse groaznic, pentru că nimeni nu cunoştea muzica nimănui altcuiva. Semăna cu ceea ce se întâmplase pe *Magellan.* Aşa că s-au apucat să se înveţe unii pe alţii cântecele fiecăruia, apoi unii sosiră să le cânte, iar după aceea alţii apărură să le asculte. Şi aşa se întâmplă că, la capătul spaţiului, fără să observe nimeni, colonia Roanoke reinventă chefurile. Aşa le numea tăticul. I-am spus că era un nume stupid, iar el răspunse că era de acord, dar că celălalt nume pentru asta – „chiolhan” – era şi mai rău. Nu-l puteam contrazice.

Chefliii de pe Roanoke (aşa cum îşi spuneau acum) primeau cereri – dar numai dacă persoana care făcea cererea cânta cântecul. Iar dacă muzicienii nu cunoşteau cântecul, trebuia să-l cânţi cel puţin de două ori până când îşi dădeau seama cum să-l imite. Asta duse la o evoluţie interesantă: cântăreţii începură să facă versiuni a capella ale cântecelor lor favorite, mai întâi singuri şi din ce în ce mai des în grupuri, care puteau fi acompaniate de Cheflii sau nu. Devenea un motiv de mândrie pentru oameni să-şi prezinte piesele favorite deja aranjate, astfel încât toţi ceilalţi din public să nu trebuiască să suporte un şir de repetiţii, înainte ca totul să fie demn de ascultat.

Se putea spune, cu siguranţă, că unele dintre aceste aranjamente erau mai *aranjate* ca celelalte, ca să mă exprim politicos, iar unii cântau cu acelaşi control al vocii precum o pisică în ploaie. Dar acum, la vreo două luni după ce se lansaseră chefurile, oamenii începuseră să prindă şpilul. Şi începuseră să vină la chefuri cu cântece noi, aranjate *a capella.* Unul dintre cântecele cele mai populare la ultimele chefuri fusese „Lasă-mă să conduc tractorul” – povestea unui colonist învăţat să conducă un tractor manual de către un menonit, care, pentru că aceştia erau singurii care ştiau cum să manevreze maşinile agricole necomputerizate, fusese însărcinat să se ocupe de însămânţarea culturilor şi să ne înveţe pe noi, ceilalţi, cum să le

folosim utilajele. Cântecul se termina cu un tractor intrând într-un şanţ. Era bazat pe o poveste adevărată. Menoniţii credeau că piesa era destul de hazlie, deşi apăruse cu preţul unui tractor stricat.

Cântecele despre tractoare erau foarte departe de ceea ce ascultaserăm înainte, dar, pe de altă parte, ne aflam foarte departe de locurile de unde veneam fiecare dintre noi, în toate sensurile, aşa că poate că asta se potrivea. Şi ca să mă exprim total sociologic, poate că ceea ce însemna acest lucru era că, peste douăzeci sau cincizeci de ani standard, indiferent când se hotăra Uniunea Colonială să ne lase să intrăm în contact cu restul rasei umane, Roanoke urma să aibă propria ei formă muzicală distinctă. Poate că or s-o numească Roanokapella. Sau chefanoke. Sau *cumva.*

Dar în acest moment precis, tot ce încercam să fac era să obţin melodia corectă pe care s-o cânte Gretchen, astfel încât ea şi cu mine să putem merge la următorul chef cu o versiune măcar pe jumătate decentă din „Dimineaţă la Delhi”, ca să-l preia Chefliii. Şi suferеam un eşec mizerabil. Aşa te simţi când îţi dai seama că, în ciuda faptului că un cântec a fost poate favoritul tău dintotdeauna, nu ştii de fapt fiecare întorsătură şi fiecare înfloritură a lui. Şi din moment ce exemplarul meu din cântec se găsea pe PDA-ul pe care nu mai puteam să-l folosesc şi nici măcar să-l am, nu exista niciun mijloc să corectez problema.

În afară de cazul...

– Am o idee, i-am zis lui Gretchen.

– Presupune să înveţi să nu mai cânţi fals? întrebă ea.

– Chiar mai bine, am răspuns.

Zece minute mai târziu ne aflam în partea cealaltă a Croatoanului, în faţa centrului de informaţii al satului – singurul loc de pe întreaga planetă unde puteai găsi încă un aparat electronic în stare de funcţionare, pentru că interiorul era proiectat să blocheze complet orice semnale radio sau de alt fel. Tehnologia pentru a face acest lucru era, din nefericire, destul de rară pentru ca să fie suficientă doar pentru un container de marfă modificat. Vestea bună era că mai făceau. Vestea proastă era că făceau destulă doar pentru o infirmerie. Uneori viaţa e de rahat. Gretchen şi cu mine ne-am dus în spaţiul de primire, unde era întuneric beznă din cauza materialului de blocare a semnalelor; trebuia să închizi uşa exterioară către centrul de informaţii înainte să poţi deschide uşa interioară. Aşa că, pentru aproximativ o secundă şi jumătate, ne-am simţit de parcă am fi fost înghiţite de moartea sumbră, neagră, fără formă. N-aş recomanda aşa ceva.

Apoi am deschis uşa interioară şi am găsit înăuntru un obsedat de calculatoare. Se uită la amândouă, puţin surprins, după care îşi luă înfăţişarea care spunea *nu.*

– Răspunsul e nu, vorbi el, confirmând expresia feţei.

– Hai, domnule Bennett, am exclamat. Nici măcar nu ştii ce-avem de gând să cerem…

– Păi, să vedem, replică el. Două adolescente – care se nimereşte să fie fiicele unor conducători ai coloniei – se *întâmplă* să intre în singurul loc din colonie unde se pot juca cu un PDA. Hmmm… Au venit oare să implore să se joace cu un PDA? Sau au venit pentru că le face plăcere compania unui bărbat rotofei, de vârstă mijlocie? Nu-i o întrebare grea, domnişoară Perry.

– Voiam doar să ascultăm un singur cântec, am spus. O să scapi de noi de pe cap în numai un minut.

Bennett oftă.

– Ştii, cel puţin de două ori pe zi cuiva exact la fel ca voi îi vine ideea sclipitoare să vină aici şi să întrebe dacă n-aş putea să-l las să împrumute un PDA ca să se uite la un film, să asculte nişte muzică sau să citească o carte. Şi, ah, o să-i ia numai un minut. Nici măcar n-o să observ că e acolo. Şi dacă spun da, atunci alţii or să vină să ceară acelaşi timp. Până la urmă o să petrec atâta timp ajutând oamenii cu PDA-urile lor, încât n-o să mai am timp să fac treaba cu care părinţii tăi, domnişoară Perry, m-au însărcinat. Aşa că spune-mi tu: ce-ar trebui să decid?

– Să pui un lacăt? sugeră Gretchen.

Bennett se uită pieziş la Gretchen, morocănos.

– Foarte amuzant, comentă el.

– Ce faci pentru părinţii mei? am întrebat.

– Părinţii tăi m-au pus să descopăr şi să imprim, încet şi minuţios, fiecare act diplomatic şi fiecare dosar al administraţiei Uniunii Coloniale, astfel încât să poată apela la ele fără să trebuiască să vină aici şi să mă bată la cap, răspunse Bennett. Într-un fel apreciez asta, dar într-altul mai direct fac asta de trei zile şi probabil o s-o mai fac încă patru. Şi pentru că imprimanta cu care trebuie să lucrez se blochează cu regularitate, chiar are nevoie de cineva care să fie atent la ea. Iar ăsta-s eu. Aşa că asta e, domnişoară Perry: patru ani de educaţie tehnică şi douăzeci de ani de muncă profesională mi-au permis să ajung maimuţoiul unei imprimante în fundul spaţiului. Cu adevărat, ţelul vieţii mele a fost atins!

Am ridicat din umeri.

– Atunci lasă-ne pe noi, am spus.

– Scuză-mă? se miră Bennett.

– Dacă nu faci nimic altceva decât să ai grijă să nu se blocheze imprimanta, asta putem face noi în locul tău, am explicat. O să lucrăm pentru tine două ore, şi în schimb ne laşi să folosim două PDA-uri câtă vreme suntem aici. Pe urmă, poţi să faci orice altceva ai nevoie să faci.

– Sau să te duci să mănânci de prânz, adăugă Gretchen. Să-i faci o surpriză soţiei.

Bennett rămase tăcut pentru un minut, cugetând.

– Să vă oferiţi să mă *ajutaţi,* de fapt. Nimeni n-a mai încercat tactica asta până acum. Foarte abil.

– Încercăm şi noi, am replicat.

– Şi e ora prânzului, continuă Bennett. Şi nu-i decât de imprimat.

– Aşa e, am încuviinţat.

– Presupun că dacă încurcaţi îngrozitor lucrurile pe-aici, n-o să fie prea rău pentru mine. Părinţii voştri n-or să mă pedepsească pentru incompetenţa voastră.

– Nepotismul lucrează în favoarea ta, am remarcat.

– Nu că o să fie vreo problemă, zise Gretchen.

– Nu, am fost de acord cu ea. Suntem maimuţoi de imprimantă excelenţi.

– În ordine, spuse Bennett, şi se întinse peste masa de lucru ca să apuce PDA-ul. Puteţi folosi PDA-ul meu. Ştiţi cum să umblaţi cu ăsta?

I-am aruncat o privire.

– Scuză-mă. Bine.

Indică o listă de fişiere de pe ecran.

– Astea sunt fişierele care trebuie terminate azi. Imprimanta e acolo – făcu semn către capătul celălalt al mesei de lucru – iar hârtia e în cutia aceea. O puneţi în imprimantă, faceţi teanc lângă imprimantă documentele terminate. Dacă se blochează, şi o s-o facă, de câteva ori, trageţi doar foaia afară şi lăsaţi-o să-şi ia singură una nouă. O să retipărească automat ultima pagină la care lucra. În timp ce faceţi asta, vă puteţi conecta la arhiva de divertisment. Am descărcat toate acele fişiere într-un singur loc.

– Ai descărcat fişierele tuturor? am întrebat, şi mi-am simţit intimitatea foarte uşor încălcată.

– Linişteşte-te, răspunse Bennett. Numai fişierele publice sunt accesibile. Atâta vreme cât ţi-ai criptat fişierele private înainte să-ţi predai PDA-ul, aşa cum ţi s-a spus, secretele tale sunt în siguranţă. Acum, îndată ce accesezi un fişier de muzică, difuzoarele or să pornească. Nu le da prea tare, sau n-o să auzi când se blochează imprimanta.

– Ai deja difuzoare instalate? întrebă Gretchen.

– Da, domnişoară Trujillo. Mă crezi sau nu, chiar şi bărbaţii rotofei de vârstă mijlocie ascultă muzică.

– Ştiu, replică Gretchen. Tatăl meu e mort după muzica lui.

– Şi pe acest ton de dezumflare a egoului, o să plec, anunţă Bennett. O să mă întorc peste vreo două ore. Vă rog să nu distrugeţi locul. Şi dacă vine cineva şi întreabă dacă poate să împrumute un PDA, spune-le că răspunsul este nu, fără excepţii.

Plecă.
– Sper că aici era ironic, am zis.
– Nu-mi pasă, replică Gretchen şi întinse mâna după PDA. Dă-mi ăsta.
– Hei, am exclamat, ţinându-l departe de ea. Să începem cu începutul!
Am pornit imprimanta, am pus fişierele în listă şi apoi am accesat „Dimineaţă la Delhi”. Primele măsuri se revărsară din difuzoare, iar eu le-am lăsat să mă pătrundă. Jur că aproape că am plâns.
– E uimitor cât de prost îţi aminteşti cântecul ăsta, zise Gretchen cam pe la jumătate.
– Sssst! Aici e partea aceea!
Văzu expresia de pe chipul meu şi păstră tăcerea până se termină cântecul.

*

Două ore *nu* e destul timp pentru un PDA dacă n-ai mai avut acces de luni de zile la unul. Şi asta-i tot ce-o să spun despre situaţia respectivă. Dar era destul timp pentru ca atât Gretchen cât şi eu să ieşim din centrul de informare simţindu-ne ca şi cum abia petrecuserăm ore întregi la înmuiat într-o plăcută baie fierbinte – ceea ce, dacă ne gândim bine, era încă ceva ce nu mai făcuserăm de luni de zile.
– Ar trebui să păstrăm asta pentru noi, observă Gretchen.
– Da, am răspuns. Nu vrem ca lumea să-l sâcâie pe domnul Bennett.
– Nu-i asta, numai că îmi place să am ceva în plus faţă de ceilalţi, recunoscu Gretchen.
– Nu există prea mulţi oameni care să poată duce meschinăria atât de departe. Şi totuşi reuşeşti cumva.
Gretchen dădu din cap.
– Mulţumesc, doamnă. Şi acum trebuie să mă întorc acasă. I-am promis lui tata că o să plivesc grădina de legume înainte să se întunece.
– Distracţie plăcută la scormonitul prin ţărână, i-am urat.
– Mulţumesc. Dacă te simţi binevoitoare, te poţi oferi oricând să mă ajuţi.
– Lucrez la partea mea malefică.
– Aşa să fie.
– Dar hai să ne-ntâlnim deseară după cină să exersăm, am propus. Acum, că ştim cum să cântăm partea aceea.
– Sună bine, răspunse Gretchen. Sau o să sune, să sperăm.
Îmi făcu semn cu mâna şi porni către casă. M-am uitat în jur şi am ajuns la concluzia că astăzi ar fi o zi bună pentru plimbare.
Şi a fost. Soarele era sus, ziua luminoasă, în special după două ore

în centrul de informare care absorbea lumina, iar Roanoke intrase bine în primăvară – care era de-a dreptul frumoasă, chiar dacă se dovedea că toate florile locale miroseau a carne putredă înmuiată în sos de canal (această descriere o am prin amabilitatea lui Magdy, care reuşea să lege laolaltă câte o frază din când în când). Dar după vreo două luni, nu mai observi mirosul, sau cel puţin accepţi că nu poţi face nimic în privinţa asta. Când toată planeta pute, n-ai decât să te comporţi ca atare.

Dar ceea ce o făcea cu adevărat o zi bună de plimbare era felul în care lumea noastră se schimbase în numai două luni. John şi cu Jane ne-au lăsat pe toţi să ieşim din Croatoan nu cu multă vreme după ce Enzo, Gretchen, Magdy şi cu mine am avut expediţia noastră nocturnă, iar coloniştii începuseră să se mute în afara satului, construind case şi ferme, ajutându-i şi învăţând de la menoniţi, responsabili pentru primele noastre culturi care creşteau deja pe câmpuri. Erau modificate genetic ca să crească rapid; urma să avem prima recoltă în viitorul nu prea îndepărtat. Se părea că aveam să supravieţuim până la urmă. Am trecut pe lângă aceste case şi câmpuri noi, făcându-le semn cu mâna, din mers, oamenilor întâlniţi în cale.

Până la urmă, am depăşit ultima fermă şi am traversat o mică înălţime. Pe partea cealaltă a ei, nimic altceva decât iarbă, tufişuri şi pădurea, formând o linie într-o parte. Această înălţime era destinată să facă parte dintr-o nouă fermă, iar alte ferme şi păşuni urmau să fragmenteze mica vale încă şi mai mult. E nostim cum chiar şi două mii de fiinţe umane puteau începe se schimbe un peisaj. Dar în acel moment nu exista o altă persoană acolo, în afară de mine; era locul meu personal, atâta vreme cât dura. Al meu şi numai al meu. Ei, şi din când în când, al meu şi al lui Enzo.

M-am întins pe spate, m-am uitat la norii de pe cer şi am zâmbit în sinea mea. Poate că ne ascundeam la capătul cel mai îndepărtat al galaxiei, dar chiar acum, în acest moment, lucrurile stăteau destul de bine. Poţi fi fericit oriunde, dacă priveşti din punctul de vedere corect. Şi dacă ai capacitatea de a nu băga în seamă mirosul unei planete întregi.

– Zoë, rosti o voce în spatele meu.

Am sărit ca arsă şi apoi i-am văzut pe Hickory şi Dickory. Tocmai veniseră peste înălţime.

– Nu *faceţi* asta! am exclamat şi m-am ridicat.

– Dorim să vorbim cu tine, vorbi Hickory.

– Puteaţi să vorbiţi acasă, l-am apostrofat.

– Aici e mai bine. Ne facem griji.

– Griji pentru ce? am întrebat şi m-am sculat în picioare să mă uit la ei.

Ceva nu era în ordine cu ei amândoi, şi am avut nevoie de câteva clipe ca să-mi dau seama ce anume.

– De ce nu purtaţi modulele de conştiinţă?

– Suntem îngrijoraţi din cauza riscurilor tot mai mari pe care ţi le iei în privinţa siguranţei tale, răspunse Hickory la prima, dar nu şi la a doua dintre întrebările mele. Şi pentru siguranţa ta, în sens general.

– Adică pentru că sunt aici? Linişteşte-te, Hickory. E plină zi, iar ferma Hentosz e chiar peste deal. N-o să mi se întâmple nimic rău.

– Sunt animale de pradă aici.

– Sunt *ioţi,* am replicat, indicând carnivorele de mărimea unor câini pe care-i descoperiserăm pândind în jurul Croatoanului. Pot să mă descurc cu un iot.

– Se deplasează în haite.

– Nu în timpul zilei.

– Nu vii aici numai pe timp de zi. Şi nici nu vii întotdeauna singură.

M-am înroşit un pic auzind asta, şi m-am gândit să mă înfurii pe Hickory. Dar nu-şi purta conştiinţa. Dacă m-aş fi înfuriat pe el, n-aş fi rezolvat nimic.

– Credeam că v-am spus amândurora să nu mă urmăriţi când vreau să am puţină intimitate, am spus, pe un ton atât de egal pe cât am putut.

– Nu te urmărim. Dar nici nu suntem proşti. Ştim unde te duci şi cu cine. Lipsa ta de grijă te pune în pericol, şi nu ne mai permiţi întotdeauna să te însoţim. Nu te putem proteja aşa cum am dori s-o facem, şi cum se aşteaptă de la noi.

– Suntem aici de luni de zile, băieţi. N-a existat nici măcar un singur atac asupra nimănui, de către nimic.

– Ai fi fost atacată în noaptea aceea în pădure dacă Dickory şi cu mine n-am fi venit să te căutăm. Aceia nu erau ioţi, în copaci, în noaptea aceea. Ioţii nu se pot urca în copaci.

– Şi o să observaţi că nu sunt câtuşi de puţin prin preajma pădurii, am replicat şi am fluturat mâna în direcţia lizierei pădurii. Şi orice-ar fi fost acolo, nu pare să iasă până aici, pentru că i-am fi văzut până acum, dac-ar fi ieşit. Am mai fost până în locul ăsta, Hickory.

– Nu numai animalele de pradă de aici ne îngrijorează, insistă Hickory.

– Nu pricep.

– Colonia asta este căutată.

– Dacă ai văzut materialul video, o să-ţi aduci aminte că acest grup al Conclavului a distrus colonia aceea din cer. Dacă ne găseşte Conclavul, nici măcar voi nu cred că o să puteţi să faceţi prea multe ca să mă protejaţi.

– Nu Conclavul ne preocupă.

– Atunci sunteţi singurii, am comentat.

– Conclavul nu e singurul care o să caute această colonie. Alţii or s-o caute ca să câştige favoarea Conclavului, sau ca să-i pună acestuia beţe-n roate, sau ca să ia colonia pentru ei. Aceştia n-or să distrugă colonia din cer. Or s-o ia prin metoda standard. Invazie şi măcel.

– Ce-i cu voi astăzi?

Încercam să le îmbunătăţesc starea de spirit.

N-am reuşit.

– Şi apoi, mai există problema a ceea ce eşti.

– Ce înseamnă asta?

– Ar trebui să ştii foarte bine. Nu eşti doar fiica şefilor coloniei. Eşti importantă şi pentru *noi.* Pentru obini. Acest fapt nu este necunoscut, Zoë. Ai fost folosită ca monedă de schimb toată viaţa. Noi, obinii, te-am folosit ca să negociem cu tatăl tău să ne construiască o conştiinţă. Eşti o condiţie de tratat dintre obini şi Uniunea Colonială. N-avem nicio îndoială că oricine ar ataca această colonie, ar încerca să te ia ca să negocieze cu obinii. Chiar şi Conclavul ar putea fi tentat să facă asta. Sau te-ar omorî ca să ne facă nouă rău. Să ucidă un simbol al nostru…

– E o nebunie!

– S-a mai întâmplat.

– Ce?

– Când locuiai pe Huckleberry, au fost nu mai puţin de şase încercări de a te captura sau de a te ucide. Ultima doar cu câteva zile înainte să pleci de pe Huckleberry.

– Şi nu mi-ai *spus* niciodată?

– S-a hotărât, atât de către guvernul vostru cât şi de al nostru, că nici tu, nici părinţii tăi nu era nevoie să ştiţi. Erai un copil, iar părinţii tăi voiau să-ţi de o viaţă cât mai puţin ieşită din comun posibil. Obinii doreau să reuşească să le ofere acest lucru. Niciuna dintre încercări nu s-a apropiat câtuşi de puţin de succes. Am oprit-o pe fiecare dintre ele cu multă vreme înainte ca tu să fii pusă în pericol. Şi, în fiecare caz, guvernul obinilor şi-a exprimat neplăcerea faţă de rasele care au comis asemenea atentate la bunăstarea ta.

M-am cutremurat auzind. Obinii nu erau o rasă pe care să ţi-o faci duşmană!

– Nu ţi-am fi spus deloc – şi am încălcat ordinele în vigoare de a nu face asta – dacă n-ar fi fost situaţia prezentă. Suntem separaţi de sistemele instalate pentru a te ţine la adăpost. Iar tu devii din ce în ce mai independentă în acţiunile tale şi iritată de prezenţa noastră în viaţa ta.

Aceste ultime cuvinte mă loviră ca o palmă.

– Nu sunt iritată! Vreau doar un timp pentru mine. Îmi pare rău dacă asta vă răneşte.

– Nu ne simţim răniţi. Avem responsabilităţi. Felul în care ne îndeplinim aceste responsabilităţi trebuie să se adapteze la

împrejurări. Acum facem o asemenea adaptare.

– Nu ştiu ce vreţi să spuneţi…

– Este timpul să înveţi să te aperi singură, spuse Hickory. Vrei să fii mai independentă faţă de noi, iar noi nu avem toate resursele pe care le aveam cândva ca să-ţi asigurăm siguranţa. Am avut întotdeauna intenţia să te învăţăm să lupţi. Acum, pentru ambele motive, este necesar să începem acest antrenament.

– Ce vrei să spui, cum adică să mă înveţi să lupt?

– Te vom învăţa să te aperi fizic. Să dezarmezi un adversar. Să foloseşti arme. Să-ţi imobilizezi duşmanul. Să-ţi ucizi duşmanul, dacă e necesar.

– Vreţi să mă învăţaţi cum să omor alţi oameni?

– Este necesar.

– Nu sunt sigură că John şi Jane ar fi de acord cu asta.

– Maiorul Perry şi locotenentul Sagan ştiu amândoi să ucidă. În decursul serviciului militar, i-au ucis pe alţii, atunci când s-a dovedit necesar pentru supravieţuirea lor.

– Dar asta nu înseamnă că vor să ştiu şi *eu.* Pe deasupra, nu ştiu dacă *eu* vreau să ştiu. Spui că trebuie să vă adaptaţi modul de a vă îndeplini responsabilităţile. Foarte bine! Lămuriţi-vă cum să vă adaptaţi. Dar eu n-o să învăţ cum să *omor* pe altcineva pentru ca voi să simţiţi că faceţi mai bine o treabă pe care nici măcar nu sunt sigură că *vreau* s-o mai faceţi.

– Nu vrei să te apărăm. Sau să înveţi să te aperi singură…

– Nu *ştiu!* am ţipat exasperată. Bine? Detest să-mi fie aruncate în faţă toate astea! Că sunt *ceva* special care are nevoie să fie apărat! Ei bine, ştii ce? *Cu toţii* de aici au nevoie să fie apăraţi, Hickory! *Toţi* suntem în primejdie! În orice clipă, sute de nave ar putea apărea deasupra capetelor noastre să ne omoare pe toţi! M-am săturat de asta! Încerc să uit un pic, din când în când. Asta-i ceea ce făceam aici, înainte ca voi doi să apăreţi şi să stricaţi totul. Aşa că vă mulţumesc foarte mult pentru *asta!*

Hickory şi Dickory nu scoaseră niciun cuvânt. Dacă şi-ar fi purtat conştiinţa, ar fi fost probabil complet nervoşi şi copleşiţi din cauza ultimei izbucniri. Dar ei stăteau doar pe loc, impasibili.

Am numărat până la cinci şi am încercat să-mi recapăt controlul.

– Uite, am vorbit cu ceea ce speram că este un ton mai rezonabil al vocii. Lăsaţi-mă câteva zile să mă gândesc la asta, bine? Mi-aţi trântit o mulţime de lucruri surprinzătoare, toate deodată. Dă-mi voie să le lămuresc în minte.

Încă nu scoteau nicio vorbă.

– Bine. Mă duc înapoi.

Am trecut în fugă pe lângă Hickory.

Şi m-am trezit pe jos.

M-am rostogolit şi m-am uitat în sus, la Hickory, nedumerită.

– Ce naiba…? am exclamat şi am încercat să mă scol în picioare.

Dickory, care se mutase în spatele meu, mă împinse la loc cu duritate peste iarbă şi pământ.

M-am dat înapoi în patru labe, îndepărtându-mă de cei doi.

– Încetaţi! am zis.

Îşi scoaseră pumnalele de luptă şi veniră spre mine.

Am scos un ţipăt printre dinţi şi am ţâşnit în sus, alergând cu toată viteza către vârful dealului, spre ferma Hentosz. Dar obinii pot alerga mai repede decât oamenii. Dickory mă depăşi, ajunse în faţa mea şi-şi retrase cuţitul. Am făcut un pas înapoi şi am căzut pe spate în timp ce păşeam. Dickory fandă. Am ţipat, m-am rostogolit din nou şi am luat-o la fugă înapoi, pe panta dealului pe care urcasem.

Hickory mă aştepta şi se deplasa ca să mă prindă. Am încercat să simulez că o iau la stânga, dar el nu-mi permise şi mă apucă, strângându-mă de antebraţul stâng. L-am lovit cu pumnul drept. Hickory îl respinse cu uşurinţă, apoi, inversând rapid situaţia, mă plesni cu putere peste tâmplă şi-mi dădu drumul. M-am clătinat spre spate, încremenită. Hickory îmi înconjură un picior cu unul de-al lui şi smuci în sus, ridicându-mă complet de pe pământ. Am căzut pe spate şi am aterizat în cap. O explozie albă de durere mi-a inundat craniul şi tot ce-am mai putut să fac a fost să zac pe spate, năucită.

Simţeam o apăsare grea pe piept. Hickory ţinea genunchii peste mine, imobilizându-mă. M-am agăţat de el cu disperare, dar îşi ţinea capul departe de mine, datorită gâtului lung, şi ignora orice altceva. Am strigat după ajutor cât de tare am putut, ştiind că nu mă auzea nimeni, dar am ţipat oricum.

M-am uitat peste umăr şi l-am văzut pe Dickory stând deoparte.

– Te rog, l-am implorat.

Dickory nu spuse nimic. Şi nu putea simţi nimic. Acum ştiam de ce veniseră amândoi să mă vadă fără gulerele de conştiinţă.

Am apucat piciorul lui Hickory de pe pieptul meu şi am încercat să-l împing la o parte. El împinse şi mai tare, îmi dădu încă o palmă, care mă dezorientă, ridică cealaltă mână, apoi o trimise spre capul meu într-o mişcare teribilă şi fluidă. Am ţipat.

– Eşti nevătămată, zise Hickory la un moment dat. Te poţi ridica.

Am rămas pe pământ, fără să mă mişc, cu ochii întorşi către cuţitul lui Hickory, îngropat în pământ atât de aproape de capul meu încât nici nu-mi puteam focaliza ochii pe el. Apoi m-am sprijinit în coate, m-am întors cu spatele la cuţit şi am vomitat.

Hickory aşteptă să termin.

– Nu ne cerem scuze pentru asta, spuse el. Şi vom accepta orice consecinţe vei considera tu necesare. Să ştii numai atât: n-ai fost vătămată din punct de vedere fizic. E puţin probabil chiar să faci

vânătăi. Am avut grijă de asta. Şi totuşi, ai fost la cheremul nostru încă din primele secunde. Alţii care vor veni după tine n-or să arate o asemenea consideraţie. Nu se vor stăpâni. Nu se vor opri. Nu le va păsa câtuşi de puţin de tine. Nu-ţi vor arăta nicio milă. Vor căuta să te ucidă. Şi vor reuşi. Ştiam că n-o să ne crezi, dacă nu făceam decât să-ţi vorbim. Trebuia să-ţi arătăm.

M-am ridicat de jos, abia în stare să mă ţin dreaptă, şi m-am îndepărtat de ei cât de bine am putut, dar clătinându-mă.

– Să vă ia *naiba,* am spus. Să vă ia naiba pe amândoi. De acum înainte să nu vă mai apropiaţi de mine!

M-am îndreptat înapoi spre Croatoan. De îndată ce picioarele mele au fost în stare, am început să alerg.

*

– Hei, exclamă Gretchen, intrând în centrul de informare şi închizând ermetic uşa interioară în urma ei. Domnul Bennett zicea că s-ar putea să te găsesc aici.

– Mda, am răspuns. L-am întrebat dacă azi pot să mai fac puţin pe maimuţoiul lui de imprimantă.

– Nu te poţi despărţi de muzică? încercă Gretchen să facă o mică glumă.

Am clătinat din cap şi i-am arătat la ce mă uitam.

– Astea sunt fişiere secrete, Zoë. Rapoarte ale serviciului de informaţii al FCA. O să ai necazuri dacă află vreodată cineva. Iar Bennett, cu siguranţă, n-o să te mai lase aici…

– Nu-mi *pasă,* am replicat, iar vocea mi se schimbă destul pentru ca Gretchen să se uite la mine neliniştită. Trebuie să aflu cât de rău este. Trebuie să ştiu cine-i acolo, în spaţiu, şi ce vor de la noi. De la *mine.* Uite.

Am luat PDA-ul şi am deschis un fişier despre generalul Gau, conducătorul Conclavului, cal care ordonase distrugerea coloniei de pe fişierul video.

– Generalul o să ne omoare pe toţi dacă ne găseşte, şi nu ştim *aproape nimic* despre el. Ce-l împinge pe cineva să facă aşa ceva? Să omoare fiinţe nevinovate? Ce s-a petrecut în viaţa lui ca să-l ducă în punctul unde nimicirea unor planete întregi pare o idee bună? Nu crezi că ar trebui să ştim? Şi nu ştim. Avem statistici despre serviciul lui militar şi asta-i tot.

Am aruncat neglijent PDA-ul înapoi pe masă, speriind-o pe Gretchen.

– Vreau să ştiu *de ce* vrea generalul ăsta ca eu să mor. De ce vrea să murim cu *toţii.* Tu nu?

Am dus mâna la frunte şi m-am sprijinit puţin de masa de lucru.

– Bine, vorbi Gretchen după câteva clipe. Cred că ai nevoie să-mi spui ce ţi s-a întâmplat astăzi. Pentru că nu erai aşa când te-am lăsat

singură, în după-amiaza asta…

M-am uitat pieziş la Gretchen, mi-am înăbuşit un hohot de râs, apoi am cedat nervos şi-am început să plâng. Gretchen se apropie să mă îmbrăţişeze; după un timp destul de lung, i-am povestit totul. Şi vreau să spun *chiar* totul.

Rămase tăcută, după ce-am reuşit să mă descarc.

– Spune-mi ce crezi, i-am cerut.

– Dacă-ţi spun, o să mă urăşti.

– Nu vorbi prostii. N-o să te urăsc.

– Cred că au dreptate… Hickory şi Dickory.

– Te urăsc.

– Încetează! spuse împingându-mă uşor. Nu vreau să spun că au avut dreptate să te atace. Aici au întrecut măsura. Dar, şi nu mă înţelege greşit, tu nu eşti o fată obişnuită.

– Nu-i adevărat! Mă vezi purtându-mă altfel decât oricine altcineva? Vreodată? Pretind că sunt o persoană specială? M-ai văzut măcar o dată vorbind cu ceilalţi despre ceva din toate astea?

– Ei ştiu oricum.

– Înţeleg asta. Dar nu vine de la *mine.* Eu mă străduiesc să fiu normală.

– Bine, eşti o fată perfect normală…

– Mulţumesc.

– O fată perfect normală împotriva căreia au avut loc şase atentate!

– Dar nu asta sunt *eu,* am insistat, împungându-mă cu degetul în piept. Este ceea ce se spune *despre* mine. Despre *ideea* altcuiva cu privire la cine sunt. Şi asta nu contează pentru mine.

– Ar conta dacă ai fi moartă, replică Gretchen, apoi ridică mâna înainte să apuc să răspund. Şi ar conta pentru părinţii tăi. Ar conta pentru mine. Sunt destul de sigură că ar conta pentru Enzo. Şi se pare că ar conta enorm pentru vreo două miliarde de extratereştri. Gândeşte-te la *asta.* Dacă cineva chiar se gândeşte să vină după tine, bombardează o planetă.

– Nu vreau să mă gândesc la asta.

– Ştiu. Dar nu cred că mai ai de-ales. Indiferent ce faci, eşti încă cine eşti, fie că vrei sau nu. Nu poţi schimba acest lucru. Trebuie să te descurci cu starea de fapt.

– Mulţumesc pentru mesajul înălţător.

– Încerc să dau o mână de ajutor.

Am oftat.

– Ştiu, Gretchen. Îmi pare rău. Nu vreau să-ţi sar la beregată. Am început doar să obosesc ca viaţa mea să fie formată doar din alegerile altora pentru mine.

– Cum anume te face asta diferită de noi toţi? întrebă Gretchen.

– Exact *asta* spuneam. Sunt o fată perfect normală. Mulţumesc pentru că ai observat în sfârşit.

– Perfect normală, fu de acord Gretchen. În afară de faptul că eşti regina obinilor.

– Te urăsc!

Gretchen rânji.

*

– Domnişoara Trujillo a spus că voiai să ne vezi, vorbi Hickory.

Dickory şi Gretchen, care-i adusese la mine pe cei doi obini, stăteau lângă el. Ne aflam pe dealul unde gărzile mele de corp mă atacaseră în urmă cu câteva zile.

– Înainte să spun orice altceva, ar trebui să ştiţi că sunt încă incredibil de furioasă pe voi. Nu ştiu dacă vă voi ierta vreodată pentru că m-aţi atacat, chiar dacă înţeleg de ce-aţi făcut-o şi de ce aţi crezut că trebuia. Vreau să fiu sigură că ştiţi asta. Şi vreau să fiu sigură că o *simţiţi.*

Am arătat către gulerul aparatului de conştiinţă al lui Hickory, fixat în jurul gâtului.

– O simţim, replică Hickory, cu vocea tremurând. Simţim destul ca să fi discutat dacă să ne pornim sau nu conştiinţa din nou. Amintirea este aproape prea dureroasă ca s-o putem îndura.

Am dat din cap. Voiam să spun *bine,* dar ştiam că era o greşeală şi că aş regreta dacă aş spune-o. Nu însemna totuşi că nu puteam *gândi* astfel, cel puţin deocamdată.

– N-o să vă cer să vă scuzaţi. Ştiu că n-o s-o faceţi. Dar vreau să-mi daţi cuvântul vostru că n-o să mai faceţi niciodată aşa ceva.

– Ai cuvântul nostru, răspunse Hickory.

– Mulţumesc.

Nu mă aşteptam să mai încerce vreodată o chestie asemănătoare. Soiul ăsta de lucruri merge din prima sau nu merge deloc. Dar nu asta era ideea. Ceea ce voiam era să simt că puteam să am din nou încredere în ei doi. Nu ajunsesem încă până acolo.

– O să te antrenezi? întrebă Hickory.

– Da. Dar am două condiţii.

Hickory aştepta.

– Prima este ca şi Gretchen să se antreneze odată cu mine.

– Nu ne-am pregătit să antrenăm pe nimeni altcineva în afară de tine.

– Nu-mi pasă. Gretchen e prietena mea cea mai bună. N-o să învăţ să mă salvez şi să nu împart asta cu ea. În plus, nu ştiu dacă aţi observat, dar voi doi nu aveţi o formă tocmai umană. Cred că o să mă ajute să exersez cu o altă fiinţă umană, la fel cum o s-o fac împreună cu voi. Dar condiţia asta nu este negociabilă.

Dacă n-o antrenaţi pe Gretchen, n-o să mă antrenez nici eu. Asta e

alegerea mea. Asta e condiţia mea!

Hickory se întoarse spre Gretchen.

– Te vei antrena?

– Numai dacă o face şi Zoë. E prietena mea cea mai bună, la urma urmei.

Hickory se uită pieziş la mine.

– Are acelaşi simţ al umorului ca şi tine.

– Nu observasem, am comentat.

Hickory se întoarse din nou spre Gretchen.

– O să fie foarte dificil, o avertiză el.

– Ştiu, răspunse ea. Contează pe mine, oricum.

– Care e cealaltă condiţie? mă întrebă Hickory.

– Fac asta pentru voi doi. Faptul că învăţ să lupt. Nu vreau asta pentru mine. Nu cred că am nevoie. Dar voi credeţi că am nevoie, şi nu mi-aţi cerut niciodată să fac ceva ce nu ştiaţi că e important. Aşa că o să fac. Dar acum trebuie să faceţi şi voi ceva pentru mine. Ceva ce vreau eu…

– Ce vrei? întrebă Hickory.

– Vreau să învăţaţi să cântaţi, am răspuns, şi am arătat spre Gretchen. Voi ne învăţaţi să luptăm, noi vă învăţăm să cântaţi. Pentru chefuri.

– Să cântăm…

– Da, să cântaţi. Oamenii se tem încă de voi doi. Şi nu vreau să vă jignesc, dar nu aveţi o personalitate prea debordantă. Dar dacă noi patru putem să cântăm o piesă sau două la chefuri, ar însemna un pas mare înainte pentru ca oamenii să se simtă în largul lor cu voi.

– N-am cântat niciodată, spuse Hickory.

– Ei bine, nici poveşti n-aţi scris vreodată. Şi totuşi, aţi scris acum una. Este exact la fel. Numai că-i vorba de cântat. După asta, lumea n-o să se mai întrebe de ce Gretchen şi cu mine am plecat cu voi doi. Hai, Hickory, o să ne distrăm!

Hickory arăta plin de îndoieli, şi-atunci îmi veni în minte o idee caraghioasă: *poate că Hickory e timid.* Ceea ce părea aproape ridicol: cineva pe cale să înveţe o altă persoană şaisprezece moduri diferite de a ucide, având trac atunci când trebuie să cânte…

– Mi-ar plăcea să cânt, vorbi Dickory.

Ne-am întors cu toţii spre Dickory, surprinşi.

– *Vorbeşte!* exclamă Gretchen.

Hickory păcăni ceva către Dickory în limba lor nativă; Dickory răspunse la păcănit. Hickory replică, iar Dickory ripostă – puţin prea energic, se părea. După care, Doamne-ajută, Hickory chiar *oftă.*

– O să cântăm, consimţi Hickory.

– Excelent, am exclamat.

– O să începem antrenamentul mâine.

– Bine. Dar hai să începem repetiţia pentru cântec azi. Acum.
– Acum?
– Sigur că da. Suntem cu toţii aici. Iar Gretchen şi cu mine avem exact cântecul potrivit pentru voi.

CINCISPREZECE

Următoarele câteva luni fură extrem de obositoare.
Dimineaţa devreme: condiţie fizică.
– Sunteţi ieşite din formă, ne spuse Hickory – mie şi lui Gretchen – în prima zi.
– Minciuni demne de dispreţ, am replicat.
– Foarte bine, rosti Hickory şi arătă către liziera de arbori a pădurii, aflată la cel puţin un kilometru depărtare. Vă rog să alergaţi până la pădure cât de repede puteţi. Apoi alergaţi înapoi. Nu vă opriţi până nu vă întoarceţi!
Am alergat. Când m-am întors, simţeam că plămânii încearcă să-mi iasă cu forţa în sus, pe trahee, ca să mă plesnească mai bine pentru că-i maltratez. Atât Gretchen, cât şi eu ne-am prăbuşit în iarbă, gâfâind.
– Sunteţi ieşite din formă, repetă Hickory.
Nu l-am contrazis, şi nu numai pentru că în acel moment eram incapabilă să vorbesc.
– Am terminat pentru astăzi. Mâine o să începem cu adevărat exerciţiile pentru condiţie fizică. O să începem încet.
El şi cu Dickory plecară, lăsându-ne pe mine şi pe Gretchen să ne închipuim metode de a-i omorî pe Hickory şi Dickory, odată ce aveam să reuşim să forţăm oxigenul să ne intre din nou în corp.
Dimineaţa: şcoală, la fel ca toţi ceilalţi copii şi adolescenţi care nu lucrau efectiv la câmp. Cărţi şi materiale în cantităţi limitate însemna că trebuia să le împărţim cu alţii. Eu îmi împărţeam manualele cu Gretchen, Enzo şi Magdy. Asta mergea bine când vorbeam cu toţii între noi, dar mai puţin bine când unii dintre noi erau supăraţi.
– Voi două, vreţi *vă rog* să vă concentraţi? vorbi Magdy, fluturându-şi mâinile în faţa ei şi-a mea.
Ar fi trebuit să facem exerciţii de analiză matematică.
– Încetează, se răsti Gretchen.
Stătea cu capul pe masă. În dimineaţa aceea, avuseserăm exerciţii grele.
– Doamne, mi-e dor de-o cafea, adăugă prietena mea, ridicând ochii spre mine.
– Ar fi drăguţ să rezolvăm problema asta astăzi, insistă Magdy.
– O, ce-ţi pasă! comentă Gretchen. Oricum, nu cred că vreunul dintre noi o să meargă la colegiu.
– Tot trebuie s-o facem, zise şi Enzo.
– Faceţi-o voi atunci, răspunse Gretchen.

Se aplecă şi împinse cartea către cei doi băieţi.

– Nu eu sau Zoë trebuie să învăţăm chestia asta. Noi ştim deja. Voi doi aşteptaţi mereu să facem noi treaba, pe urmă daţi doar din cap ca şi cum chiar aţi şti ce facem!

– Nu-i adevărat, protestă Magdy.

– Adevărat? Bine, încuviinţă Gretchen. Dovedeşte. Impresionează-mă.

– Cred că eforturile matinale ale cuiva o fac puţin cam morocănoasă, observă Magdy sarcastic.

– Ce vrea să-nsemne asta? am întrebat.

– Înseamnă că de când voi două aţi început indiferent ce faceţi acum, aţi fost destul de puţin folositoare, răspunse Magdy. În ciuda a tot ceea ce sugerează Gretchen Morocănoasa, noi doi am fost cei care v-am tras după noi în ultima vreme, şi ştiţi prea bine asta!

– Voi ne trageţi după voi la matematică? exclamă Gretchen. Nu prea cred.

– Şi la toate celelalte, dulceaţă, zise Magdy. În afară de cazul în care crezi că raportul acela despre primele zile ale Uniunii Coloniale pe care l-a făcut Enzo săptămâna trecută nu se pune.

– Asta nu înseamnă „noi”, asta înseamnă Enzo, ripostă Gretchen. Şi mulţumesc, Enzo. Eşti fericit, Magdy? Bine. Acum hai să tăcem cu toţii din gură pe subiectul ăsta.

Gretchen puse capul înapoi pe masă. Enzo şi Magdy se uitară unul la altul.

– Hei, dă-mi cartea, am zis, întinzând mâna după ea. O să fac problema asta.

Enzo împinse cartea către mine, fără să mă privească în ochi.

După-amiaza: antrenament.

– Aşadar, cum merge antrenamentul? mă întrebă Enzo într-o seară devreme, prinzându-mă din urmă pe când şchiopătam spre casă, după exerciţiile zilei.

– Vrei să ştii dacă te pot ucide deja?

– Păi, nu… Deşi acum, că pomeneşti de asta, mă faci curios. Poţi?

– Depinde, am răspuns, cu ce îmi ceri să te omor.

După asta urmă o tăcere stânjenitoare.

– Asta a fost o glumă, am adăugat.

– Eşti sigură?

– Astăzi nici măcar n-a venit vorba despre cum să omorâm pe cineva, am schimbat subiectul. Am petrecut ziua învăţând cum să ne mişcăm fără zgomot. Ştii tu… Să evităm să fim prinse.

– Sau să te furişezi undeva.

Am oftat.

– Da, bine, Enzo. Să mă furişez în preajma a tot felul de creaturi. Să le ucid. Pentru că îmi place să ucid. Să ucid şi iar să ucid, asta-s eu.

Mica Zoë-Înjunghie-Tot…

Am grăbit pasul.

Enzo mă ajunse din urmă.

– Iartă-mă. N-a fost frumos din partea mea.

– Chiar aşa.

– E doar un subiect de conversaţie, ştii… Despre ce faceţi tu şi cu Gretchen.

M-am oprit din mers.

– Ce fel de conversaţie? am întrebat.

– Păi, gândeşte-te… Tu şi Gretchen vă petreceţi după-amiezile pregătindu-vă pentru apocalipsă. Despre ce crezi că vorbesc oamenii?

– Lucrurile nu stau chiar aşa!

– Ştiu, răspunse Enzo, întinzând mâna şi atingându-mi braţul, ceea ce îmi aduse aminte că în ultima vreme petreceam mai puţin timp atingându-ne. Le-am spus asta şi celorlalţi. Nu-i opreşte totuşi pe oameni să vorbească. Asta şi faptul că e vorba despre tine *şi* Gretchen.

– Şi?

– Tu eşti fiica şefilor coloniei, ea e fiica tipului despre care toată lumea ştie că e următorul la rând în consiliul coloniei. Pare că vă bucuraţi de un tratament special. Dacă ai fi fost doar tu, ceilalţi s-ar obişnui. Ştiu cu toţii că ai legătura aceea ciudată cu obinii…

– Nu-i ciudată, am protestat.

Enzo îmi aruncă o privire inexpresivă.

– Mda, bine… Ştiu cu toţii că ai legătura aceea cu obinii, aşa că nu s-ar gândi la asta dacă ai fi fost numai tu. Dar faptul că sunteţi amândouă îi face nervoşi pe oameni. Se întreabă dacă voi ştiţi ceva ce noi nu ştim.

– E ridicol. Gretchen e prietena mea cea mai bună. De aceea am rugat-o pe ea. Ar fi trebuit să rog pe altcineva?

– Ai fi putut.

– Cum ar fi…?

– Cum aş fi eu. Ştii, prietenul tău…

– Da, pentru că lumea n-ar vorbi despre *asta!*

– Poate că ar vorbi şi poate că nu. Dar cel puţin aş reuşi să te mai văd din când în când.

N-aveam niciun răspuns potrivit la asta. Aşa că n-am făcut decât să-i dau lui Enzo un sărut.

– Uite, nu încerc să te fac să te simţi prost sau vinovată sau orice altceva, spuse Enzo când am terminat. Dar mi-ar plăcea să te văd mai mult.

– Afirmaţia ta poate fi interpretată în multe feluri diferite…

– Să începem cu cele nevinovate. Dar, de acolo, putem să trecem mai departe, dacă vrei.

– Şi oricum, mă vezi în fiecare zi, am încercat eu să înviorez conversaţia doar un pic. Şi petrecem întotdeauna timpul împreună la chefuri.

– Nu pun la socoteală făcutul temelor ca timp petrecut împreună. Şi oricât de distractiv ar fi să te admir cum îl instruieşti pe Hickory să imite un sitar solo…

– Ăsta-i Dickory. Hickory imită sunetele tobei.

Enzo îmi puse încetişor un deget pe buze.

– Oricât de distractiv ar fi, repetă el, aş prefera să petrecem puţin timp doar noi doi.

Mă sărută, ceea ce reprezenta o încheiere destul de eficace.

– Ce-ai zice s-o facem chiar acum? am întrebat după sărut.

– Nu pot. Sunt pe drum spre casă, să stau cu Maria şi Katherina, pentru ca părinţii noştri să ia masa cu prietenii.

– Aaah! Mă săruţi, îmi spui că vrei să petreci mai mult timp cu mine, după care mă laşi baltă. Frumos!

– Dar am după-amiaza de mâine liberă. Poate atunci… După ce eşti gata cu antrenamentul la înjunghiat.

– Am făcut deja înjunghierea. Acum am trecut mai departe la strangulare.

Tăcere.

– Glumă, am anunţat.

– N-am decât cuvântul tău pentru asta, replică Enzo.

– Drăguţ.

L-am sărutat din nou.

– Ne vedem mâine.

În ziua următoare, antrenamentul se prelungi. Am sărit peste cină ca să mă îndrept către casa părinţilor lui Enzo. Mama lui îmi spuse că aşteptase şi apoi se dusese la Magdy. Nu ne-am vorbit prea mult în ziua următoare, în timpul şcolii.

Seara: studiu.

– Am ajuns la o înţelegere cu Jerry Bennett ca să vă dea voie să folosiţi centrul de informare de două ori pe săptămână, seara.

Brusc, mi-a părut rău pentru Jerry Bennett, care, din câte auzisem, era destul de îngrozit de Hickory şi Dickory, şi probabil că ar fi fost de acord cu orice cereau ei atâta vreme cât îl lăsau în pace. Mi-am notat în minte să-l invit pe Bennett la următorul chef. Nimic nu putea face un obin mai puţin ameninţător decât să-l vezi în faţa unei mulţimi, legănându-şi capul înainte şi înapoi şi să scoată sunete de tamburină.

Hickory continuă:

– Cât timp eşti aici, o să studiezi dosarele Uniunii Coloniale despre alte specii conştiente de sine.

– De ce vrei să învăţăm despre ele? întrebă Gretchen.

– Ca să ştiţi cum să luptaţi cu ele, răspunse Hickory. Şi cum să le

ucideţi.

– Sunt sute de specii în Conclav, am comentat. Ar trebui să învăţăm despre fiecare dintre ele? Asta o să ceară mai mult de două seri pe săptămână.

– O să ne concentrăm asupra speciilor care nu sunt membre ale Conclavului.

Gretchen şi cu mine ne-am uitat una la alta.

– Dar nu ei sunt cei care plănuiesc să ne omoare, zise Gretchen.

– Sunt mulţi care încearcă să vă omoare. Şi unii ar putea avea motive mai puternice decât alţii. De exemplu, rraey. Au pierdut recent un război cu eneshanii, care au preluat controlul celor mai multe dintre coloniile lor înainte să fie înfrânţi, la rândul lor, de către obini. Rraey nu mai sunt o ameninţare directă pentru nicio rasă sau colonie statornicită. Dar dacă v-ar găsi aici, nu există nicio îndoială ce-ar face.

M-a trecut un fior. Gretchen observă.

– S-a-ntâmplat ceva? mă întrebă ea.

– Nu-i nimic, am răspuns, prea repede. I-am mai întâlnit pe rraey.

Gretchen îmi aruncă o privire stranie, dar nu spuse nimic după asta.

– Avem o listă pentru voi, continuă Hickory. Jerry Bennett a pregătit deja fişierele la care aveţi acces pentru fiecare specie. Observaţi în mod special fiziologia fiecărei rase. Asta va fi important în instruirea voastră.

– Ca să învăţăm cum să luptăm cu ele, am precizat.

– Da, răspunse Hickory. Şi să învăţaţi cum să le omorâţi.

La trei săptămâni după ce ne-am început studiile, m-am oprit la o rasă care nu era pe lista noastră.

– Oho, arată înfiorător, exclamă Gretchen, uitându-se peste umărul meu după ce observă că citeam de ceva vreme.

– Sunt consu, am spus. Sunt înfiorători, punct.

I-am întins PDA-ul meu lui Gretchen.

– Sunt cea mai avansată rasă despre care ştim. Ne fac să părem ca unii care ciocnesc pietroaie. Şi ei sunt cei care i-au făcut pe obini ceea ce sunt astăzi.

– I-au manipulat genetic? întrebă Gretchen.

Am dat din cap.

– Ei, poate data viitoare pot codifica şi o personalitate. De ce te uiţi la ei?

– Doar din curiozitate. Hickory şi Dickory au mai vorbit cu mine despre ei. Sunt lucrul cel mai apropiat de o putere superioară pe care-l au obinii.

– Zeii lor, preciză Gretchen.

Am ridicat din umeri.

– Mai mult ca un copil cu un muşuroi de furnici, am comentat. Un

muşuroi de furnici şi o lupă.

– Sună încântător, replică Gretchen şi-mi dădu înapoi PDA-ul. Sper să nu-i întâlnesc niciodată. În afară de cazul în care sunt de partea mea.

– Nu sunt de nicio parte, am spus. Sunt deasupra.

– Deasupra e o parte, zise Gretchen.

– Nu partea noastră, am replicat şi am mutat PDA-ul pe ceea ce ar fi trebuit să citesc.

Seara târziu: orice altceva.

– Ei, asta-i o surpriză, i-am zis lui Enzo, aşezat în pragul uşii mele, când abia veneam de la o altă noapte palpitantă la centrul de informare. Nu te-am văzut prea des în ultima vreme.

– N-ai văzut prea des pe nimeni în ultima vreme, replică Enzo, ridicându-se în picioare să mă salute. Sunteţi doar tu şi Gretchen. Şi mă eviţi de când am despărţit grupul de studiu.

– Nu te evit.

– Dar nici nu te-ai dat peste cap să mă cauţi.

Ei, aici are dreptate.

– Nu dau vina pe tine pentru asta, am schimbat puţin subiectul. Nu-i vina ta că Magdy a avut accesul ăla de furie.

După câteva săptămâni de atacuri crescânde, lucrurile dintre Magdy şi Gretchen ajunseseră în cele din urmă la un nivel primejdios; cei doi avuseseră o ceartă zgomotoasă în clasă şi Magdy sfârşise prin a spune câte ceva destul de greu de iertat şi ieşise tropăind, cu Enzo după el. Şi acesta fusese sfârşitul micii noastre echipe.

– Da, e numai vina lui Magdy, comentă Enzo. Faptul că Gretchen l-a sâcâit până când el a răbufnit n-are nimic de-a face cu tot restul.

Deja conversaţia ajunsese de două ori la lucruri la care nu voiam să ajungă, iar partea raţională a creierului meu tocmai îmi spunea s-o las baltă şi să schimb subiectul. Dar era şi partea cea nu tocmai raţională, care deveni brusc serios iritată.

– Aşadar, pierzi vremea la uşa mea doar ca să arunci cu rahat în prietena mea cea mai bună, sau e şi alt motiv pentru care-ai trecut pe-aici?

Enzo deschise gura să spună ceva, apoi clătină doar din cap.

– Las-o baltă, rosti el şi porni să se îndepărteze.

I-am tăiat drumul.

– Nu, am zis. Ai venit aici pentru un motiv. Spune-mi ce e.

– De ce nu te mai văd?

– Asta ai venit să mă întrebi?

– Nu. Nu asta am venit să te întreb. Dar asta te întreb acum. Au trecut două săptămâni de când Magdy şi Gretchen şi-au făcut numărul, Zoë. A fost între ei doi, dar abia dacă te-am mai văzut de atunci. Iar nu mă eviţi de fapt, te prefaci destul de bine.

– Dacă era între Gretchen şi Magdy, de ce ai plecat odată cu el? am întrebat.

– E prietenul meu. Cineva trebuia să-l potolească. Ştii cum îl apucă. Ştii că sunt cel în faţa căruia se descarcă. Ce fel de întrebare e asta?

– Spun că nu e doar între Magdy şi Gretchen. E între noi toţi. Tu şi cu mine, şi Gretchen şi Magdy. Când ai făcut ultima oară ceva, fără Magdy?

– Nu-mi aduc aminte să fi fost de faţă când petreceam *noi* un timp împreună.

– Ştii ce vreau să spun. Întotdeauna te ţii după el, împiedicându-l să fie lovit de cineva, sau să-şi rupă gâtul, sau să facă vreo prostie.

– Nu sunt *căţelul* lui, protestă Enzo, şi în acea clipă chiar se înfurie puţin.

Ceea ce era o noutate.

N-am băgat-o în seamă.

– Eşti prietenul lui, am spus. Prietenul lui cel mai bun. Iar Gretchen e prietena mea. Şi, în momentul ăsta, prietenii noştri cei mai buni nu suportă să se vadă unul pe altul. Iar asta are influenţă asupra *noastră,* Enzo. Dă-mi voie să te întreb, chiar acum, ce simţi în legătură cu Gretchen? Nu-ţi place prea mult, nu-i aşa?

– Am avut şi zile mai bune.

– Exact. Pentru că ea şi prietenul tău cel mai bun nu se înţeleg. Eu simt acelaşi lucru în privinţa lui Magdy. Îţi garantez că şi el simte acelaşi lucru în privinţa mea. Iar Gretchen nu e prea prietenoasă faţă de tine. Vreau să stau mai mult cu tine, Enzo, dar cea mai mare parte a timpului amândoi venim cu cineva după noi. Prietenii noştri sunt ataşaţi de noi. Şi nu vreau o dramă în acest moment.

– Pentru că e mai uşor să nu-ţi baţi capul.

– Pentru am *obosit,* Enzo, am replicat, scuipând cuvintele. Bine? Am *obosit!* Mă trezesc în fiecare dimineaţă şi trebuie să alerg, să fac exerciţii de forţă sau altceva care mă epuizează imediat după ce m-am sculat din pat. Sunt obosită înainte ca voi ceilalţi să vă *treziţi* măcar. Apoi, şcoală. Apoi, o după-amiază întreagă în care ajung dărâmată din punct de vedere fizic pentru a învăţa cum să mă apăr, pentru cazul în care nişte extratereştri vor să coboare aici şi să ne omoare pe toţi. Apoi, îmi petrec serile citind despre fiecare rasă de-acolo, din spaţiu, nu pentru că e *interesant,* ci doar pentru cazul în care, dacă am nevoie să *omor* pe vreunul dintre ei, să ştiu care-i sunt punctele slabe. Abia dacă am timp să mă gândesc la orice altceva, Enzo. Am *obosit!*

Crezi că pentru mine toate astea sunt *distractive?* am continuat. Crezi că mă amuză să nu te văd? Să-mi petrec tot timpul învăţând să rănesc şi să ucid? Crezi că e nostim ca în fiecare zi să mi se aducă aminte de faptul că acolo, afară, e un întreg univers care abia

aşteaptă să ne omoare? Când te-ai gândit *tu* ultima oară la asta? Când s-a gândit Magdy ultima oară la asta? Eu mă gândesc *în fiecare zi,* Enzo. Îmi petrec timpul nefăcând nimic altceva. Aşa că nu-mi spune că e *mai uşor* pentru mine să nu-mi bat capul cu drama. *Nu* ai nici cea mai mică idee. Îmi pare rău, dar n-ai.

Enzo se uită fix la mine, vreme de un minut, apoi întinse mâna să-mi şteargă obrajii.

– Ai fi putut să-mi *spui,* ştii…

Am scos un râset uşor.

– N-am *timp!*

Asta îi stârni un zâmbet lui Enzo.

– Şi oricum, nu vreau să-ţi faci griji, am continuat.

– E puţin cam târziu pentru asta.

– Îmi pare rău.

– Nu-i nimic.

– Mi-e dor, ştii, am spus, ştergându-mă pe faţă. Mi-e dor de timpul petrecut cu tine… Chiar şi când asta însemna să fie de faţă şi Magdy. Mi-e dor să am vreme să stau cu-adevărat de vorbă cu tine. Mi-e dor să te văd cum o zbârceşti la dodgeball. Mi-e dor să-mi trimiţi poezii. Mi-e dor de *toate* astea. Îmi pare rău că ne-am înfuriat unul pe altul în ultima vreme şi că n-am făcut nimic ca să îndreptăm asta. Îmi pare rău şi mi-e dor de tine, Enzo.

– Mulţumesc.

– Pentru nimic.

Am stat pe loc câteva clipe, uitându-ne unul la celălalt.

– Ai venit aici să te desparţi de mine, nu-i aşa? am întrebat în cele din urmă.

– Mda, răspunse Enzo. Da, de asta. Îmi pare rău.

– Să nu-ţi pară. N-am fost o prietenă prea bună.

– Ba da, ai fost. Când ai avut timp.

Încă un râset tremurat din partea mea.

– Ei, asta-i problema, nu-i aşa?

– Da, răspunse Enzo, şi ştiu că-i părea rău că fusese silit s-o spună.

Şi uite-aşa, într-o clipă, s-a încheiat prima mea relaţie, iar eu m-am dus în pat şi n-am dormit. Apoi m-am trezit la răsăritul soarelui şi am plecat către terenul de exerciţii şi am luat totul de la început. Exerciţii. Şcoală. Antrenament. Studiu.

O perioadă foarte obositoare.

Aşa s-au scurs zilele mele, cele mai multe dintre ele, vreme de luni întregi, până când a trecut aproape un an de când ne aflam pe Roanoke.

Şi-apoi au început să se întâmple tot felul de lucruri. Repede.

ŞAISPREZECE

– Îl căutăm pe Joe Loong, spuse Jane echipei de căutare adunate la

marginea pădurii, lângă casa lui Joe.

Tăticul, care stătea alături de ea şi de Savitri, o lăsa să conducă spectacolul.

– Lipseşte de două zile. Therese Arlien, partenera lui, îmi spune că era entuziasmat de întoarcerea fanţilor în zonă şi că i-a spus că se gândea să încerce să se apropie de una dintre turme. Pornim de la presupunerea că asta a făcut şi că fie s-a rătăcit, fie a fost rănit de unul dintre animale.

Jane făcu semn către lizieră.

– O să cercetăm zona în echipe de câte patru, răspândindu-ne într-un şir, începând de aici. Fiecare din grup rămâne în contact prin intermediul vocii cu membrii grupului din ambele părţi; fiecare dintre cei aflaţi la stânga sau la dreapta unui grup rămâne în contact cu persoana corespunzătoare din următorul grup. Strigaţi-vă între voi la fiecare câteva minute. O să facem asta încet şi cu multă grijă; nu vreau pe niciunul dintre noi adăugat la numărul celor pierduţi, ne-am înţeles? Dacă pierdeţi contactul prin voce cu ceilalţi membri ai grupului vostru, *opriţi-vă,* rămâneţi unde vă aflaţi şi lăsaţi-i pe membrii grupului vostru să restabilească legătura. Dacă persoana de lângă voi nu răspunde când strigaţi, *opriţi-vă* şi alertaţi-i pe cei cu care *sunteţi* în contact. Repet, hai să nu mai pierdem pe nimeni altcineva, în special când încercăm să-l găsim pe Joe. Acum, ştiţi cu toţii pe cine căutăm?

Toată lumea dădu din cap; cei mai mulţi dintre cei vreo sută cincizeci de oameni care veniseră să-l caute pe Loong erau prieteni de-ai lui. Eu, personal, aveam doar o idee foarte vagă despre cum arăta, dar mergeam pe considerentul că, dacă cineva venea în fugă către noi dând din mâini şi strigând „Slavă Domnului că m-aţi găsit”, era probabil să fie el. În plus, intrarea în echipa de căutare mă scutea de o zi de şcoală. Nu te poţi opune unei asemenea ocazii.

– În ordine atunci, vorbi mămica. Să ne organizăm în echipe!

Oamenii începură să formeze grupuri de câte patru; m-am întors spre Gretchen şi mi-am închipuit că ea şi cu mine urma să facem o echipă cu Hickory şi Dickory.

– Zoë, mă chemă mămica. Tu eşti cu mine. Adu-i pe Hickory şi Dickory.

– Gretchen poate să vină cu noi? am întrebat.

– Nu, răspunse Jane. E prea mare echipa. Îmi pare rău, Gretchen.

– Nu-i nimic, îi zise Gretchen mămicii şi-apoi se întoarse spre mine: încearcă să supravieţuieşti fără mine.

– Încetează, am ripostat. Nu-i ca şi cum am ieşi împreună.

Ea zâmbi sarcastic şi se îndepărtă ca să se alăture altui grup.

După câteva minute, treizeci şi ceva de grupuri de câte patru se răspândiseră de-a lungul a mai mult de jumătate de kilometru de

lizieră. Jane dădu semnalul şi am pornit.

Urmă partea plictisitoare: trei ore de tropăială prin pădure, încet, cu oamenii căutând semne că Joe Loong hoinărise în această direcţie şi strigând unii la alţii, la fiecare câteva minute. N-am găsit nimic; mămica, în stânga mea, nu găsi nimic, Hickory, în dreapta mea, nu găsi la rându-i nimic, iar Dickory, la dreapta lui, nu găsi nici el nimic. Nu vreau să fiu disperat de superficială, dar credeam că o să fie măcar un pic mai interesant decât era.

– O să facem vreo pauză în viitorul apropiat? am întrebat-o pe Jane, apropiindu-mă de ea când ajunse în raza mea vizuală.

– Ai obosit? Credeam că după tot antrenamentul pe care-l faci, o plimbare prin pădure ar fi floare la ureche.

Am făcut o pauză la acest comentariu; nu făceam niciun secret din antrenamentul pe care-l desfăşuram împreună cu Hickory şi Dickory – ar fi fost şi greu de ascuns, având în vedere cât de mult timp îi acordam –, dar nici nu vorbeam prea mult despre asta.

– Nu-i o problemă de rezistenţă, am răspuns. E o problemă de plictiseală. Răscolim pădurea de trei ore. Încep să-mi cam ies din sărite.

Jane dădu din cap.

– O să ne odihnim în curând. Dacă nu găsim ceva în zona asta în următoarea oră, o să adun la loc oamenii pe partea cealaltă a casei lui Joe şi o să încerc acolo.

– N-ai nimic împotrivă că fac ceea ce fac cu Hickory şi Dickory, nu? am întrebat. N-am vorbit prea mult cu voi despre asta. Nici cu tine, nici cu tăticul.

– Am fost îngrijoraţi în primele vreo două săptămâni, când veneai plină de vânătăi şi-apoi te duceai la culcare fără ca măcar să ne saluţi, răspunse Jane.

Mergea mai departe şi cerceta locul, în timp ce vorbea.

– Şi-mi pare rău că a dus la ruperea prieteniei dintre tine şi Enzo. Dar eşti destul de mare ca să alegi singură ce vrei să faci cu timpul tău, aşa că ne-am hotărât amândoi să nu te sufocăm cu grijile noastre.

Eram pe cale să spun: *Păi, n-a fost numai alegerea mea să fac asta,* dar Jane continua să vorbească.

– În plus de asta, credem că e o alegere inteligentă. Nu ştiu când vom fi găsiţi, dar cred că vom fi. Eu pot avea grijă de mine; John poate avea singur grijă de el. Am fost soldaţi. Ne bucurăm să vedem că înveţi şi tu să ai grijă de tine. Când se ajunge la asta, s-ar putea să fie lucrul care să conteze.

M-am oprit din mers.

– Ei bine, *ăsta* e un gând deprimant, am comentat.

Jane se opri şi ea şi veni spre mine.

– N-am vrut să sune aşa.

– Tocmai ai spus că s-ar putea să fiu singură la capătul a toate astea. Că fiecare dintre noi o să trebuiască să aibă grijă de el însuşi. Asta nu-i tocmai un gând *fericit,* ştii…

– N-am vrut să sune aşa, repetă Jane.

Întinse mâna şi atinse medalionul cu elegantul de jad pe care mi-l dăduse cu ani în urmă.

– John şi cu mine n-o să te părăsim niciodată, Zoë. N-o să te abandonăm niciodată. Trebuie să ştii asta. E o promisiune pe care ţi-am făcut-o. Ceea ce vreau să spun este că o să avem nevoie unii de alţii. A şti să avem grijă de noi înşine înseamnă că putem să ne ajutăm mai bine unii pe alţii. Înseamnă că o să poţi să ne ajuţi pe *noi.* Gândeşte-te la asta, Zoë. Totul s-ar putea să se reducă la ceea ce eşti în stare să faci. Pentru noi. Şi pentru colonie. Asta vreau să spun.

– Mă îndoiesc că o să se ajungă la asta, am zis.

– Ei bine, mă îndoiesc şi eu. Sau cel puţin sper că n-o să se ajungă la asta.

– Mulţumesc, am răspuns, crispată.

– Ştii ce vreau să spun.

– Ştiu. Cred că e nostim să vezi cât de direct pui problema.

În stânga noastră se auzi un ţipăt uşor. Jane se răsuci în direcţia lui, apoi se întoarse cu faţa la mine; expresia ei lăsa foarte puţin loc de îndoială că indiferent ce moment de intimitate între mamă şi fiică am fi avut, se sfârşise foarte brusc.

– Rămâi aici, îmi ceru ea. Trimite de-a lungul liniei anunţul că trebuie să se oprească. Hickory, vino cu mine.

Cei doi o luară la fugă fără zgomot în direcţia ţipătului, cu o viteză care părea aproape imposibilă; mi-am adus aminte dintr-odată că da, de fapt, mămica mea *era* o luptătoare veterană. Asta te pune pe gânduri. Abia acum aveam mijloacele de a aprecia cu adevărat acest fapt.

Cu câteva minute mai târziu, Hickory se întoarse la noi, păcăni ceva către Dickory în limba lor natală în timp ce trecea pe lângă el şi se uită la mine.

– Locotenentul Sagan spune că trebuie să te întorci în colonie cu Dickory, vorbi Hickory.

– De ce? am întrebat. L-au găsit pe Joe?

– L-au găsit, răspunse Hickory.

– E teafăr?

– E mort. Iar locotenentul Sagan crede că există motive să fim îngrijoraţi şi că echipele de căutare s-ar putea afla în pericol dacă mai stau mult aici, afară.

– De ce? am întrebat. Din cauza fanţilor? A fost călcat în picioare?

Hickory se uită la mine netulburat.

– Zoë, n-ai nevoie să-ţi aduc eu aminte de ultimul tău drum în pădure şi de ceea ce v-a urmărit atunci.

Mi s-a făcut foarte frig.

– Nu, am răspuns.

– Orice-ar fi, par să urmeze turmele de fanţi în timp ce aceştia migrează, continuă Hickory. Au urmărit aceste turme până aici. Şi se pare că l-au găsit pe Joseph Loong în pădure.

– Dumnezeule! am exclamat. Trebuie să-i spun lui Jane!

– Te asigur, şi-a dat seama. Iar eu trebuie să-l găsesc acum pe maiorul Perry, aşa că el va afla imediat. Am avut noi grijă de asta. Locotenentul îţi cere să te întorci în Croatoan. La fel îţi cer şi eu. Dickory te va însoţi. Du-te acum. Şi te sfătuiesc să păstrezi tăcerea până când părinţii tăi vorbesc despre asta în mod public.

Hickory se îndepărtă. L-am privit plecând, după care m-am îndreptat repede spre casă, cu Dickory potrivindu-şi paşii cu ai mei, amândoi mişcându-ne fără zgomot, aşa cum exersaserăm de atâtea ori.

*

Vestea că Joe Loong era mort se răspândi repede în colonie. Zvonurile despre *cum* murise se răspândiră încă şi mai repede. Gretchen şi cu mine ne-am aşezat în faţa centrului comunitar din Croatoan şi am urmărit o varietate de născocitori de zvonuri etalându-şi prin rotaţie părerile.

Jun Lee şi Evan Black erau primii care vorbiră; făcuseră parte din grupul care găsise corpul lui Loong. Se bucurară de clipa lor de prezenţă în lumina reflectoarelor când le povestiră tuturor celor dispuşi să asculte despre cum îl găsiseră pe Loong, despre cum fusese atacat acesta şi despre cum ceea ce-l atacase mâncase o parte din el. Unii speculară că o haită de ioţi, carnivorele locale, îl încolţiseră pe Joe Loong şi-l doborâseră, dar Jun şi Evan râseră auzind sugestia. Toţi văzuserăm ioţii; erau de mărimea unor câini mici şi fugeau de colonişti de câte ori îi vedeau (şi din motive serioase, din moment ce coloniştii se apucaseră să-i împuşte pentru că sâcâiau vitele). Niciun iot, sau chiar o haită de ioţi, spuneau ei, n-ar fi putut să-i facă lui Joe ceea ce văzuseră ei că i se întâmplase.

La scurtă vreme după ce apăruseră aceste zvonuri sângeroase, întregul consiliu al coloniei se întâlni în infirmeria din Croatoan, unde fusese dus trupul lui Loong. Faptul că *guvernul* era atras în asta îi făcu pe oameni să bănuiască faptul că s-ar putea să fie de fapt o crimă (faptul că „guvernul” în acest caz însemna doar doisprezece oameni care-şi petreceau cea mai mare parte a timpului săpând brazdele, la fel ca toţi ceilalţi, nu conta). Loong se întâlnea cu o femeie care-şi părăsise de curând soţul, aşa că acum soţul era principalul suspect; poate că-l urmărise pe Loong în pădure, îl ucisese şi apoi ioţii săriseră

pe el.

Această teorie îi nemulţumi pe Jun şi Evan – versiunea lor cu un animal de pradă misterios era mult mai sexy – dar tuturor celorlalţi părea să le placă mai mult. Majorităţii părea să le scape inconvenientul că presupusul asasin în acest caz se afla deja în arestul lui Jane, sub o acuzaţie diferită, şi nu era posibil să fi comis el fapta.

Gretchen şi cu mine ştiam că zvonul de crimă nu avea nicio bază şi că teoria lui Jun şi Evan era mai aproape de realitate, dar ne ţineam gura închisă. Dacă am fi adăugat ceea ce ştiam, n-am fi făcut pe nimeni mai puţin paranoic în acest moment.

– *Eu* ştiu ce este, le spuse Magdy unui grup de prieteni de sex masculin.

Am înghiontit-o pe Gretchen cu cotul şi am făcut semn din cap către Magdy. Ea îşi dădu ochii peste cap şi-l strigă foarte tare, înainte să apuce să spună altceva.

– Da? răspunse el.

– Eşti prost? întrebă Gretchen.

– Vezi, asta-mi lipseşte de la tine, Gretchen. Farmecul tău.

– La fel cum ceea ce îmi lipseşte mie e creierul tău, replică Gretchen. Mă întreb ce erai pe cale să povesteşti micului tău grup de prieteni.

– Voiam să le spun despre ce s-a întâmplat când am urmărit fanţii.

– Pentru că tu crezi că ar fi *inteligent* în momentul ăsta să le dai oamenilor încă un motiv de panică.

– Nimeni nu intră-n panică, protestă Magdy.

– Nu încă, am zis eu. Dar dacă te apuci să spui povestea aceea, n-o să *ajuţi* lucrurile, Magdy.

– Cred că oamenii ar trebui să ştie cu ce se confruntă, zise Magdy.

– Nu ştim cu ce ne confruntăm, am replicat. De fapt n-am *văzut* niciodată nimic. N-o să faci altceva decât să multiplici zvonurile. Lasă-i pe părinţii mei, pe tatăl lui Gretchen şi pe ceilalţi din consiliu să-şi facă treaba acum şi să-şi dea seama ce se petrece de fapt şi ce să le spună oamenilor, fără să le faci sarcina mai grea.

– O s-o iau ca pe un sfat, Zoë, spuse Magdy şi se întoarse ca să se ducă înapoi la prietenii lui.

– Bine, spuse Gretchen. Ia şi asta ca pe un sfat: le povesteşti amicilor tăi despre ce ne-a urmărit acolo în pădure, iar eu le povestesc partea în care ai sfârşit prin a muşca ţărâna pentru că Hickory te-a doborât la pământ după ce ai intrat în panică şi ai tras în el.

– O împuşcătură de-a dreptul jalnică, am spus. Una cu care aproape că ţi-ai zburat degetul mare de la picior.

– Bine zis, comentă Gretchen. O să ne *distrăm* povestind partea asta.

Magdy se uită printre gene la amândouă şi porni cu paşi apăsaţi spre prieteni, fără să mai scoată vreo vorbă.

– Crezi că o să meargă? am întrebat.

– Sigur că o să meargă, răspunse Gretchen. Orgoliul lui Magdy e de mărimea unei planete. Cantitatea de timp şi de efort pe care o cheltuieşte pentru a îndeplini lucruri care să-l facă să arate bine este uluitoare. N-o să ne lase să-i creăm necazuri cu asta.

Ca la un semn, Magdy aruncă o privire spre Gretchen. Ea flutură din mână şi zâmbi. Magdy îi făcu semn pe furiş să plece şi începu să stea de vorbă cu prietenii lui.

– Vezi, observă Gretchen. Nu-i atât de greu de înţeles.

– Cândva îţi plăcea, i-am amintit.

– Încă îmi place, răspunse Gretchen. E *foarte* drăguţ, ştii. Şi amuzant. Are nevoie doar să-şi scoată capul dintr-o anumită parte a anatomiei. Poate peste încă un an o să fie suportabil.

– Sau în doi, am adăugat.

– Sunt optimistă. Oricum, deocamdată am înăbuşit un zvon.

– Nu-i chiar un zvon, am spus. Chiar am fost urmăriţi în noaptea aceea. Aşa a zis Hickory.

– Ştiu. Şi o să iasă la iveală mai devreme sau mai târziu. Aş prefera doar să nu ne implice pe *noi.* Tatăl meu încă nu ştie că m-am strecurat afară, şi e genul de om care crede în pedepsele retroactive.

– Aşadar, nu-ţi faci griji de fapt pentru evitarea panicii, îţi acoperi doar propriile urme.

– Vinovat, recunoscu Gretchen. Dar evitarea panicii este felul în care explic raţional.

Dar, din întâmplare, n-am evitat panica pentru prea multă vreme.

*

Paulo Gutierrez era membru al consiliului colonial, şi acolo a aflat că Joe Loong nu numai că fusese ucis, dar că fusese asasinat – şi nu de către o fiinţă umană. Exista cu adevărat ceva afară. Ceva destul de deştept ca să facă suliţe şi cuţite. Ceva destul de deştept ca să-l transforme pe bietul Joe Loong în mâncare.

Membrii consiliului primiseră ordin de la părinţii mei să nu vorbească încă despre acest fapt, ca să evite panica. Paulo Gutierrez nu-i băgă în seamă. Sau, de fapt, îi sfidă.

– Mi-au spus că informaţia era acoperită de ceva numit Legea Secretului de Stat, şi că nu vă puteam vorbi despre asta, spuse Gutierrez unui grup care-l înconjura pe el şi pe alţi câţiva, cu toţii înarmaţi cu puşti. Eu zic s-o ia naiba. Există ceva afară, chiar acum, şi ne omoară. Au arme. Ei zic că urmăresc turmele de fanţi, dar eu cred că s-ar putea să fi fost în pădure tot timpul, evaluându-ne, ca să ştie cum să ne vâneze. L-au vânat pe Joe Loong. L-au vânat şi l-au omorât. Eu şi băieţii de aici plănuim să le întoarcem favoarea.

După care Gutierrez şi ceata lui de vânători plecară în direcţia pădurii.

Declaraţia lui Gutierrez şi veştile despre partida lui de vânătoare înconjurară imediat colonia. Am auzit despre asta când nişte copii au venit în fugă la centrul comunitar, cu ultimele ştiri; până atunci însă, Gutierrez şi trupa lui se aflau în pădure de ceva vreme. M-am dus să le spun părinţilor mei, dar John şi Jane plecaseră deja să aducă înapoi grupul de vânători. Amândoi erau foşti militari; nu credeam că ar fi avut vreo problemă să-i aducă înapoi.

Dar mă înşelam. John şi Jane i-au găsit pe vânători, dar înainte de a apuca să-i târască înapoi, creaturile din pădure i-au prins pe toţi în capcană. Gutierrez şi oamenii lui au murit în atac. Jane a fost înjunghiată în abdomen. John a alergat după creaturile care fugeau şi le-a prins din urmă la lizieră, unde acestea au atacat un alt colonist aflat la ferma lui. Acel colonist era Hiram Yoder, unul dintre menoniţii care ajutaseră la salvarea coloniei, instruindu-ne pe toţi cum să semănăm şi să îngrijim recoltele fără ajutorul utilajelor computerizate. Era pacifist şi n-a încercat să lupte împotriva creaturilor. L-au omorât oricum.

În intervalul de vreo două ore, şase colonişti erau morţi, iar noi am aflat că nu eram singuri pe Roanoke – şi că ceea ce se afla aici, împreună cu noi, obişnuia să ne vâneze.

Dar eu eram mai îngrijorată pentru mămica.

– N-o poţi vedea încă, îmi spuse tăticul. Doctorul Tsao se ocupă de ea chiar acum.

– O să se facă bine?

– O să se facă bine. Doctoriţa a spus că nu-i atât de rău pe cât arăta.

– Şi cât de rău arăta? l-am întrebat.

– Rău, răspunse tăticul, apoi îşi dădu seama că sinceritatea nu era exact ceea ce căutam în acest moment. Dar, uite, a alergat după chestiile alea după ce a fost lovită. Dac-ar fi fost cu adevărat rănită, n-ar fi putut să facă aşa ceva, nu? Mama ta îşi cunoaşte propriul corp. Cred că o să se facă bine. Şi oricum, doctoriţa se ocupă de ea chiar acum. N-aş fi deloc surprins dacă până mâine, la vremea asta, Jane s-ar învârti pe-aici de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

– Nu trebuie să mă minţi, am spus, deşi, prin comentariul dinainte, îmi spusese de fapt ceea ce voiam să aud.

– Nu mint. Doctor Tsao e foarte bună la ceea ce face. Iar mămica ta se vindecă foarte repede.

– Tu te simţi bine? l-am întrebat.

– Am avut parte şi de vremuri mai bune, îmi răspunse, iar ceva sec şi obosit din vocea lui mă determină să nu insist mai mult asupra problemei. L-am îmbrăţişat şi i-am zis că o să mă duc în vizită la

Gretchen şi că o să rămân acolo o vreme, ca să nu-i stau pe cap.

Se lăsa noaptea când am ieşit din casă. M-am uitat către poarta Croatoanului şi am văzut colonişti revărsându-se înăuntru dinspre ferme; nimeni, după cât se părea, nu voia să petreacă noaptea în afara zidurilor satului coloniei. Nu-i învinuiam câtuşi de puţin.

M-am răsucit ca s-o iau spre Gretchen şi am fost uşor surprinsă s-o văd mergând pe drum cu toată viteza.

– Avem o problemă, îmi spuse.

– Care anume?

– Idiotul nostru prieten Magdy şi-a luat un grup de prieteni în pădure.

– O, Doamne! Spune-mi că Enzo nu-i cu el!

– Sigur că Enzo e cu el! Enzo e totdeauna cu el. Încercând să-i bage minţile-n cap chiar şi când îl urmează de-a dreptul în prăpastie.

ŞAPTESPREZECE

Toţi patru am intrat cât de tăcut am putut în pădure, pornind din locul în care Gretchen îi văzuse pe Magdy, Enzo şi cei doi prieteni ai lor trecând de lizieră. Ascultam, căutând sunetele pe care le scoteau; niciunul dintre ei nu fusese antrenat să se mişte fără zgomot. Nu era prea bine pentru ei, în special în cazul în care creaturile se hotărau să-i vâneze. Era mai bine pentru noi, pentru că voiam să le dăm de urmă. Am încercat să-i descoperim pe prietenii noştri cu urechile lipite de pământ, am privit şi-am ascultat căutând mişcare în copaci. Ştiam deja că, orice-ar fi fost fiinţele acelea, ne puteau urmări. Speram să fim în stare să le urmărim şi noi.

În depărtare, am auzit foşnete, provenind parcă de la nişte mişcări rapide, grăbite. Ne-am îndreptat în direcţia aceea, eu şi Gretchen în avangardă, Hickory şi Dickory repede în urma noastră.

Gretchen şi cu mine ne antrenam de luni de zile, învăţând cum să ne mişcăm, cum să ne apărăm, cum să luptăm şi cum să ucidem, dacă era necesar. În noaptea asta, orice parte din ceea ce învăţaserăm putea fi folosită. Se putea să fie nevoie să luptăm. Se putea să fie nevoie chiar să ucidem.

Eram atât de speriată încât, dacă m-aş fi oprit din alergat, cred că m-aş fi prăbuşit în forma unei mingi şi nu m-aş mai fi sculat niciodată.

Nu m-am oprit însă din alergat. Am mers mai departe. Încercând să-i găsesc pe Enzo şi pe Magdy înainte s-o facă altcineva. Încercând să-i găsesc şi să-i salvez.

*

– După ce-a plecat Gutierrez, Magdy a crezut că n-are niciun rost să mai ţină povestea secretă, aşa că s-a apucat să trăncănească prietenilor săi, îmi spusese Gretchen. Îi lăsa pe ceilalţi să creadă că el chiar înfruntase creaturile alea şi că reuşise să le ţină la distanţă, în timp ce noi ceilalţi fugeam.

– Idiotul, am exclamat.

– Când părinţii tăi s-au întors fără vânători, câţiva dintre prietenii lui au venit la el ca să organizeze o căutare. Ceea ce era de fapt doar o scuză pentru unii dintre ei să umble prin pădure cu arme. Tatăl meu a prins de veste şi a încercat să-i potolească. Le-a adus aminte că cinci adulţi s-au dus în pădure şi n-au mai ieşit vii de-acolo. Am crezut că asta însemna sfârşitul, dar acum aud că Magdy a aşteptat doar până când tatăl meu s-a dus în vizită la al tău, pentru ca pe urmă să adune nişte idioţi cu aceleaşi idei ca şi ale lui şi să plece în pădure.

– I-a observat cineva plecând? am întrebat.

– Le-au spus celorlalţi că se duc să exerseze puţin trasul la ţintă la ferma părinţilor lui Magdy. Nimeni n-avea să se plângă că făceau asta în situaţia de faţă. Odată ce au ajuns acolo însă, şi-au luat zborul. Restul familiei lui Magdy e aici, în sat, ca şi toţi ceilalţi. Nimeni nu ştie că lipsesc.

– Atunci tu cum ai aflat despre asta? am întrebat. Magdy nu ţi-ar fi spus aşa ceva tocmai acum.

– Micul lui grup a lăsat ceva în urmă. Isaiah Miller trebuia să meargă cu el, dar tatăl lui nu l-a lăsat să ia puşca pentru „exerciţii de tras la ţintă”. L-am auzit plângându-se despre asta şi-apoi am scos restul de la el prin intimidare.

– A mai spus şi altcuiva?

– Nu cred. Acum, că a avut timp să se gândească la cele întâmplate, nu cred că vrea să intre în încurcătură. Dar *noi* ar trebui să spunem cuiva.

– Am provoca panică dacă am spune, am zis. Şase oameni au murit deja. Dacă spunem oamenilor că încă patru oameni – patru băieţi – au plecat în pădure, toţi or s-o ia razna. Şi o să avem şi mai mulţi oameni înarmaţi plecând, şi mai mulţi oameni murind, fie din cauza acestor creaturi, fie împuşcându-se între ei din greşeală pentru că sunt atât de nervoşi.

– Atunci ce vrei să faci? întrebă Gretchen.

– Ne-am antrenat pentru asta, Gretchen.

Gretchen făcu ochii foarte mari.

– O, nu! exclamă. Zoë, te iubesc, dar asta-i o prostie! Cu niciun chip n-o să mă duci acolo, să servesc din nou drept ţintă chestiilor ălora, şi cu niciun chip n-o să te las pe *tine* să te duci.

– N-o să fim numai noi… Hickory şi Dickory…

– Hickory şi Dickory or să spună şi ei că eşti nebună. Tocmai au petrecut luni de zile învăţându-te cum să te aperi, iar tu crezi c-or să fie câtuşi de puţin bucuroşi că tu te duci acolo pentru ca vreo creatură să te folosească drept ţintă pentru suliţe? Nu prea cred.

– Hai să-i întrebăm.

– Domnişoara Gretchen are dreptate, îmi spuse Hickory după ce i-

am chemat, pe el şi pe Dickory. E o idee foarte proastă. Maiorul Perry şi locotenentul Sagan sunt cei care ar trebui să se ocupe de problema asta.

– Tăticul trebuie să-şi facă griji pentru toată colonia în momentul ăsta, am replicat. Iar mămica e la infirmerie, vindecându-se după ce a avut de-a face cu intruşii data trecută.

– Nu crezi că asta spune ceva? observă Gretchen.

M-am întors spre ea, puţin supărată. Ridică o mână.

– Îmi pare rău, Zoë. Asta n-a ieşit cum trebuie. Dar gândeşte-te: mama ta a fost soldat al Forţelor Speciale. Era meseria ei să lupte cu tot felul de chestii. Şi dacă ea a ieşit din confruntarea asta cu o rană destul de urâtă încât să ajungă să-şi petreacă noaptea în infirmerie, înseamnă că orice-ar fi acolo e o treabă serioasă.

– Da? Şi-atunci, cine să facă asta? am întrebat. Mămica şi tăticul au plecat singuri după vânători cu un motiv – ei au fost antrenaţi să lupte şi să se ocupe de asemenea întâmplări. Oricine altcineva ar fi fost ucis. Dar nu se mai pot duce după Magdy şi Enzo – nu chiar acum. Iar dacă altcineva se aventurează după ei, se va afla într-un pericol la fel de mare ca şi cei doi şi prietenii lor. Suntem singurii care-o putem face.

– Nu te supăra pe mine pentru că spun asta, spuse Gretchen. Dar mi se pare că eşti prea *entuziasmată.* Ca şi cum ai vrea să te duci acolo şi să te baţi cu ceva.

– Vreau să-i găsesc pe Enzo şi pe Magdy, am insistat. Asta-i tot ce vreau.

– Ar trebui să-l informăm pe tatăl tău, spuse Hickory.

– Dacă-l informăm pe tăticul, o să ne spună nu. Şi cu cât vorbim mai mult despre asta, cu atât o să ne ia mai mult să ne găsim prietenii.

Hickory şi Dickory îşi apropiară capetele şi păcăniră încetişor vreme de câteva minute.

– Nu-i o idee bună, zise Hickory în sfârşit. Dar vă vom ajuta.

– Gretchen? am întrebat.

– Încerc să mă hotărăsc dacă Magdy merită.

– Gretchen! am repetat.

– E o glumă. De genul pe care-l faci când eşti pe cale să faci în pantaloni.

– Dacă o să facem asta, interveni Hickory, trebuie s-o facem pe baza presupunerii că o să intrăm în luptă. Aţi fost antrenate cu arme de foc şi cu arme albe. Trebuie să fiţi pregătite să le folosiţi, dacă este nevoie.

– Înţeleg, am răspuns.

Gretchen dădu din cap.

– Atunci să ne pregătim, vorbi Hickory. Şi hai s-o facem fără

zgomot.

*

Orice urmă de încredere că aveam cea mai mică idee despre ce fac mă părăsi în clipa în care am intrat în pădure – când alergarea printre copaci mă purtă înapoi, către ultima oară când alergasem printre ei noaptea, cu una sau mai multe creaturi necunoscute ţinând pasul cu noi, invizibile. Diferenţa dintre atunci şi acum era că în ultima vreme mă antrenasem să lupt. Şi credeam că asta va avea vreo importanţă în felul în care mă simţeam.

Nu avea. Eram speriată. Şi nu doar un pic.

Sunetul foşnit, în rafale, pe care-l auziserăm, se apropia venind de-a dreptul spre noi, pe sol, deplasându-se repede. Toţi patru ne-am oprit, ne-am ascuns şi ne-am pregătit să ne ocupăm de orice-ar apărea în faţa noastră.

Două siluete umane se năpustiră din tufişuri şi alergară în linie dreaptă pe lângă locul unde ne ascundeam Gretchen şi cu mine. Hickory şi Dickory îi înşfăcară în timp ce treceau pe lângă ei; băieţii ţipară îngroziţi când Hickory şi Dickory îi doborâră la pământ. Puştile lor alunecară pe sol.

Gretchen şi cu mine ne-am repezit la ei şi am încercat să-i liniştim. Prindea bine să fii uman.

Niciunul nu era Enzo sau Magdy.

– Hei, i-am spus, cât de liniştitor puteam, celui mai apropiat de mine. Hei… Linişteşte-te… Eşti la adăpost… Linişteşte-te…

Gretchen făcea acelaşi lucru cu celălalt. În cele din urmă i-am recunoscut cine erau: Albert Yoo şi Michel Gruber. Atât Albert cât şi Michel făceau parte dintre cei pe care-i clasificasem de multă vreme în categoria „cam neghiob”, aşa că n-am petrecut cu ei niciun pic de timp în plus faţă de ceea ce trebuia. Ei îmi întoarseră favoarea.

– Albert, i-am vorbit celui mai apropiat de mine. Unde sunt Enzo şi Magdy?

– Ia-ţi chestia de pe mine! exclamă Albert.

Dickory îl imobiliza încă.

– Dickory, am zis.

Îi dădu drumul lui Albert.

– Unde sunt Enzo şi Magdy? am repetat.

– Nu ştiu, răspunse Albert. Am fost separaţi. Chestiile alea din copaci au început să psalmodieze către noi, iar Michel şi cu mine ne-am speriat şi am fugit.

– Să psalmodieze? am întrebat.

– Sau să cânte, sau să păcănească sau ce-o fi, răspunse Albert. Mergeam singuri, căutând creaturile, când toate zgomotele astea au început să vină din copaci. Ca şi cum încercau să ne arate că se strecuraseră pe lângă noi fără măcar să ne dăm seama.

Asta mă îngrijoră.

– Hickory? am întrebat.

– Nu-i nimic semnificativ în copaci, răspunse el.

M-am destins puţin.

– Ne-au înconjurat, continuă Albert. Şi Magdy a tras în ei. Apoi lucrurile au devenit de-a dreptul zgomotoase. Michel şi cu mine am plecat de-acolo. Am fugit pur şi simplu. N-am văzut unde s-au dus Magdy şi Enzo.

– Cu câtă vreme în urmă s-a întâmplat asta? am întrebat.

– Nu ştiu. Zece minute, cincisprezece… Cam aşa ceva.

– Arată-ne de unde-aţi venit, i-am cerut.

Albert arătă cu degetul. Am dat din cap.

– Scoală-te, am spus. Dickory o să vă ducă pe tine şi pe Michel înapoi la lizieră. Vă puteţi întoarce de acolo.

– Nu mă duc nicăieri cu *lucrul* acela, vorbi Michel, prima lui contribuţie din seara aceea.

– În ordine, atunci aveţi două opţiuni, am explicat. Rămâneţi aici şi speraţi că o să ne întoarcem după voi înainte ca fiinţele acelea să apară, sau să speraţi că o să ajungeţi la lizieră înainte să vă ajungă din urmă. Sau îl puteţi lăsa pe Dickory să vă ajute şi poate o să *supravieţuiţi.* Alegerea voastră.

Am vorbit puţin mai energic decât trebuia, dar eram enervată că idiotul ăsta nu voia ajutor ca să rămână în viaţă.

– De acord, consimţi el.

– Bine, am zis.

Le-am cules puştile de pe jos, i le-am dat lui Dickory şi am luat-o pe-a lui.

– Du-i la lizieră lângă casa lui Magdy. Nu le da înapoi puştile până când nu ajungeţi acolo. Întoarce-te şi găseşte-ne cât de repede poţi.

Dickory dădu din cap, îi făcu să se mişte pe Albert şi pe Michel, intimidaţi, şi se îndepărtă.

– Nu mi-au plăcut niciodată, vorbi Gretchen în timp ce plecau.

– Îmi dau seama de ce, am comentat şi i-am dat lui Hickory puşca lui Dickory.

– Hai. Să mergem mai departe.

*

I-am auzit înainte să-i vedem. De fapt, Hickory, al cărui auz se extinde mai mult decât cel uman, i-a auzit – fredonând, ciripind şi psalmodiind.

– Chiar *cântă,* observă Hickory încetişor, şi ne conduse pe Gretchen şi pe mine către ei.

Dickory sosi, fără zgomot, chiar înainte să-i găsim. Hickory îi întinse puşca.

În micul luminiş se aflau şase siluete.

Enzo şi Magdy fură primii pe care i-am recunoscut. Îngenuncheau pe jos, cu capetele plecate, aşteptând indiferenţi ce urma să li se întâmple. Lumina nu era destul de bună ca să văd expresia de pe chipurile oricăruia dintre ei, dar nu trebuia să le zăresc feţele ca să ştiu că erau speriaţi. Orice li s-ar fi întâmplat celor doi, mersese rău, iar acum nu aşteptau decât să se termine. Oricum s-ar fi terminat...

Am măsurat cu privirea silueta îngenuncheată a lui Enzo şi mi-am adus aminte îndată de ce-l iubeam. Era acolo pentru că încerca să fie un bun prieten pentru Magdy. Încerca să-l împiedice să intre în necazuri sau măcar să-i împărtăşească necazurile. Era o fiinţă umană *cumsecade,* ceea ce este destul de rar, dar e de-a dreptul un miracol când e vorba de un băiat adolescent. Venisem aici pentru că îl iubeam încă. Trecuseră săptămâni de când ne spuseserăm mai mult de un „bună” la şcoală – când te desparţi într-o comunitate mică trebuie să păstrezi puţin distanţa – dar nu conta. Încă eram legată de el. O parte din el rămânea în inima mea, şi-mi închipuiam că avea să rămână pentru tot restul vieţii.

Da, era un loc şi un moment cu adevărat *inoportun* ca să-mi dau seama de toate astea, dar asemenea lucruri se întâmplă când se întâmplă. Şi nu făceau niciun zgomot, aşa că era în regulă.

M-am uitat la Magdy, şi acesta e gândul care mi-a venit în minte: *Când toate astea or să se termine, o să-i bătătoresc serios fundul.*

Celelalte patru siluete...

Vârcolaci.

Era singurul mod de a-i descrie. Arătau sălbatici, puternici, carnivori şi coborâţi dintr-un coşmar, şi la toate astea se adăugau mişcările şi sunetele care arătau limpede că exista un creier înăuntru, care să meargă mână-n mână cu tot restul. Aveau aceiaşi patru ochi ca ai tuturor animalelor de pe Roanoke pe care le văzuserăm până atunci, dar în afară de asta ar fi putut sosi direct din folclor. Erau, cum am spus, vârcolaci.

Trei dintre aceştia erau ocupaţi să-i sâcâie şi să-i împungă pe Magdy şi pe Enzo, fiind limpede că se jucau cu ei şi-i ameninţau. Unul dintre ei ţinea o puşcă pe care-o luase de la Magdy şi-l împingea cu ea. M-am întrebat dacă mai era încărcată şi ce s-ar întâmplă cu Magdy sau cu vârcolacul dacă s-ar descărca. Altul ţinea o suliţă şi-l înţepa din când în când pe Enzo cu ea. Cei trei ciripeau şi păcăneau unii la alţii; nu mă îndoiesc că discutau ce să facă cu Magdy şi Enzo şi cum s-o facă.

Cel de-al patrulea vârcolac stătea separat de ceilalţi trei şi se purta diferit. Când vreunul din restul vârcolacilor se ducea să-l împungă pe Enzo sau pe Magdy, se apropia şi încerca să-i împiedice s-o facă, stând între oameni şi semenii lui. Din când în când, intervenea şi încerca să vorbească cu unul dintre ceilalţi vârcolaci, făcând semn

către Enzo şi Magdy pentru a sublinia ce avea de spus. Încerca să-i convingă pe ceilalţi de ceva. Să-i lase liberi pe oameni? Poate. Orice-ar fi fost, ceilalţi trei nu erau câtuşi de puţin de acord. Cel de-al patrulea vârcolac insista oricum.

Asta îmi aduse aminte brusc de Enzo, prima oară când îl văzusem, încercând să-l împiedice pe Magdy să intre fără niciun fel de motiv într-o bătaie idioată. De data aceea, nu mersese; Gretchen şi cu mine fuseserăm nevoite să intervenim şi să facem ceva. Nu mergea nici acum.

Am aruncat o privire şi am văzut că Hickory şi Dickory luaseră poziţii acolo de unde puteau trage fără obstacole în vârcolaci. Gretchen se mutase mai departe de mine şi-şi pregătea propria ei împuşcătură.

Între noi patru puteam nimeri toţi vârcolacii înainte măcar să-şi dea seama ce li se întâmplase. Ar fi fost rapid, curat şi uşor, şi i-am fi luat de-acolo pe Enzo şi pe Magdy şi i-am fi dus acasă înainte ca cineva să afle ce s-a-ntâmplat.

Era lucrul cel mai inteligent de făcut. M-am mişcat în linişte şi mi-am pregătit arma. Am avut nevoie de un minut sau două să mă opresc din tremurat şi să rămân nemişcată.

Ştiam că-i vom împuşca la rând, Hickory, cel mai din stânga, luându-l pe primul din grupul de trei vârcolaci, Dickory pe-al doilea, Gretchen pe-al treilea, iar eu pe ultimul, cel care stătea deoparte de ceilalţi. Ştiam că ceilalţi mă aşteptau pe mine să trag.

Unul dintre vârcolaci se mişcă să-l înţepe din nou pe Enzo. Vârcolacul meu se duse în grabă, prea târziu, ca să oprească atacul.

Şi am ştiut. Nu voiam. Pur şi simplu nu voiam. Nu voiam să-l omor. Pentru că încerca să-mi salveze prietenii, nu să-i omoare. Nu merita să moară doar pentru că ăsta era modul cel mai uşor de a-i lua înapoi pe Enzo şi Magdy.

Dar nu ştiam ce altceva să fac.

Cei trei începură să ciripească din nou, mai întâi într-un fel care părea aleator, apoi însă împreună, şi respectând un anumit ritm. Cel cu suliţă începu să bată ritmat în pământ, cântând alături de vocile celorlalţi ceea ce părea clar o incantaţie a victoriei de un fel sau altul. Cel de-al patrulea vârcolac începu să gesticuleze tot mai frenetic. Mă temeam teribil că de ceea ce avea să se întâmple la sfârşitul cântecului.

Ei cântau mai departe, apropiindu-se de sfârşit.

Aşa că am făcut ceea ce trebuia să fac.

Am cântat şi eu.

Am deschis gura şi pe ea a ieşit primul vers din „Dimineaţă la Delhi”. Nu prea bine, şi complet fals. De fapt, era de-a dreptul prost – toate acele luni de repetiţii şi de cântat la chefuri nu meritaseră

osteneala. Nu conta. Făceam ceea ce trebuia să fac. Vârcolacii tăcură imediat. Am cântat mai departe.

M-am uitat spre Gretchen, care nu era atât de departe încât să nu pot descifra expresia *Ai înnebunit de tot?* de pe faţa ei. I-am aruncat o privire care spunea *Ajută-mă, te rog.* Chipul îi încremeni în ceva indescifrabil şi-şi coborî puşca pentru a-l păstra pe unul dintre vârcolaci în vizor – şi începu să cânte vocea a doua a cântecului, urcând şi coborând pe lângă partea mea, aşa cum exersaserăm de atâtea ori. Cu ajutorul ei, am găsit tonul potrivit şi am intrat în ritm.

Iar acum vârcolacii ştiau că suntem mai mulţi de unul.

În stânga lui Gretchen, Dickory intră ca un clopoţel, imitând sitarul din cântec aşa cum făcea atât de bine. Era amuzant să priveşti, dar când închideai ochii, era greu de spus diferenţa dintre el şi obiectul real. Am absorbit zumzetul vocii lui şi am continuat să cânt. Iar în stânga lui Dickory, intră în sfârşit Hickory, folosindu-şi gâtul lung ca să scoată sunete ca de tobă, găsind ritmul şi păstrându-l de atunci înainte.

Iar acum vârcolacii ştiau că eram la fel de mulţi ca şi ei. Şi că i-am fi putut omorî oricând. Dar nu i-am omorât.

Planul meu prostesc mergea… Acum tot ce aveam de făcut era să-mi dau seama ce plănuisem să fac în continuare. Pentru că habar n-aveam ce făceam acolo. Tot ce ştiam era că nu voiam să-mi împuşc vârcolacul. Cel care, de fapt, se dăduse complet deoparte de restul haitei sale şi păşea către locul de unde credea că vine vocea mea.

M-am hotărât să-l întâlnesc la jumătatea drumului. Am lăsat jos puşca şi am intrat în luminiş, cântând încă.

Vârcolacul cu suliţă începu s-o ridice, şi brusc mi-am simţit gura foarte uscată. Cred că vârcolacul meu a observat ceva pe faţă, pentru că s-a întors şi a discutat violent cu purtătorul de suliţă. Suliţa coborî; vârcolacul meu nu ştia, dar tocmai îşi salvase prietenul de un glonţ în cap din partea lui Gretchen.

Vârcolacul se întoarse şi porni din nou spre mine. Am cântat mai departe până când s-a terminat cântecul. Până atunci, vârcolacul ajunse chiar lângă mine.

Cântecul nostru se terminase. Stăteam pe loc, aşteptând să văd ce avea să facă mai departe vârcolacul meu.

Ceea ce făcu mai departe fu să arate la gâtul meu, spre medalionul-elefant de jad pe care mi-l dăduse Jane.

L-am atins.

– Elefant, am rostit. Ca fanţii voştri.

Se uită din nou fix la el şi apoi se uită iarăşi la mine. În cele din urmă, ciripi ceva.

– Bună, i-am răspuns.

Ce altceva era să spun?

Am petrecut încă vreo două minute, măsurându-ne din priviri. Apoi unul dintre ceilalţi vârcolaci ciripi şi el ceva. Al meu răspunse cu un alt ciripit şi apoi înclină capul spre mine, ca pentru a spune: *Chiar m-ai ajuta dacă ai face cu adevărat ceva aici.*

Aşa că am arătat spre Enzo şi spre Magdy.

– Aceştia doi îmi aparţin mie, am spus, făcând ceea ce speram că sunt semne potrivite din mână, astfel ca vârcolacul meu să priceapă ideea. Vreau să-i iau înapoi cu mine.

Am făcut semn înapoi, în direcţia coloniei.

– Apoi o să vă lăsăm în pace.

Vârcolacul urmări toate semnalele mâinii mele; nu sunt sigură câte dintre ele pricepu de fapt. Dar când am terminat, arătă către Enzo şi Magdy, ca pentru a spune: *Hai să fim siguri că am înţeles corect.*

Am dat din cap, am zis „da" şi apoi am repetat toate semnele mâinii. Chiar aveam o discuţie.

Sau poate că nu, pentru că ceea ce urmă fu o explozie de ciripit din partea vârcolacului meu, împreună cu gesturi frenetice. Am încercat să-l urmăresc, dar n-aveam nici cea mai mică idee ce se petrecea. M-am uitat la el neajutorată, încercând să înţeleg ce spunea. În cele din urmă, şi-a dat seama că n-aveam niciun indiciu cu privire la ce făcea. Aşa că arătă spre Magdy şi spre puşca pe care-o ţinea acum unul dintre ceilalţi vârcolaci. Apoi arătă spre el, într-o parte, după care îmi făcu semn, ca pentru a mă îndemna să mă uit mai îndeaproape. Împotriva oricărei raţiuni, m-am uitat şi am observat ceva ce-mi scăpase: vârcolacul meu era rănit. O zgârietură urâtă era încrustată în şoldul lui, înconjurată de urme sângerânde pe ambele părţi.

Idiotul ăla de Magdy îmi împuşcase vârcolacul!

Nu prea grav, totuşi. Magdy avea noroc că precizia lui continua să fie proastă, altfel probabil c-ar fi fost mort deja. Dar chiar şi o julitură era un lucru destul de rău.

M-am dat înapoi şi l-am lăsat pe vârcolac să înţeleagă că văzusem destul. El arătă către Enzo, spre mine şi înapoi către colonie. Apoi arătă spre Magdy şi spre prietenii lui vârcolaci. Asta era destul de clar: spunea că Enzo era liber să plece cu mine, dar că prietenii lui voiau să-l păstreze pe Magdy. Nu mă îndoiam că atunci totul urma să se termine prost pentru Magdy.

Am clătinat din cap şi am arătat limpede că aveam nevoie de amândoi. Vârcolacul meu arătă la fel de clar că îl voiau pe Magdy. Negocierile noastre tocmai intraseră într-un mare impas.

M-am uitat la vârcolacul meu de sus până jos. Era îndesat, abia cu puţin mai înalt decât mine, şi acoperit doar cu un soi de fustă scurtă, prinsă cu o centură. Un cuţit simplu de piatră îi atârna de cingătoare. Văzusem poze ale unor asemenea cuţite în cărţile de istorie care descriau în amănunt zilele oamenilor de Cro-Magnon de pe Pământ.

Partea ciudată despre Cro-Magnoni era aceea că, deşi abia dacă trecuseră de faza ciocnirii pietrelor, creierul lor era de fapt mai mare decât este acum creierul nostru. Erau troglodiţi, dar nu erau proşti. Aveau capacitatea de a se gândi la lucruri serioase.

– Sper mult de tot că ai un creier ca de Cro-Magnon, i-am spus vârcolacului. Altfel sunt pe cale să dau de necazuri.

El înclină iar capul, încercând să-şi dea seama ce încercam să-i spun. Am făcut semn din nou, încercând să arăt clar că voiam să vorbesc cu Magdy. Vârcolacul meu nu păru încântat de asta şi vorbi ceva cu prietenii lui. Ei îi răspunseră şi deveniră destul de agitaţi. Dar până la urmă vârcolacul întinse mâna spre mine. L-am lăsat să mă ia de încheietură şi să mă tragă spre Magdy. Cei trei prieteni ai lui se aşezară în evantai în spatele meu, pregătiţi pentru cazul în care aş încerca o prostie. Ştiam că, în afara luminişului, cel puţin Hickory şi Dickory se mutau să aibă o linie de ochire mai bună. Erau încă o mulţime de căi prin care lucrurile puteau merge foarte, foarte prost.

Magdy era încă în genunchi, şi nu se uita la mine, nici la orice altceva în afară de un loc de pe sol.

– Magdy, am spus.

– Omoară chestiile astea idioate şi scoate-ne mai repede de-aici, vorbi el, în şoaptă şi repede, tot fără să se uite la mine. Ştiu că ştii cum s-o faci. Ştiu că sunteţi destui acolo ca s-o faceţi.

– Magdy, am repetat. Ascultă-mă cu atenţie şi nu mă întrerupe. Chestiile astea vor să te omoare. Sunt dornici să-l lase pe Enzo să plece, dar vor să te păstreze pentru că l-ai împuşcat pe unul dintre ei. Înţelegi ce-ţi spun?

– Omoară-i, insistă Magdy.

– Nu, am răspuns. *Tu* te-ai dus după indivizii ăştia, Magdy. *Tu* i-ai vânat. *Tu* i-ai împuşcat. O să încerc să nu las să fii ucis. Dar n-o să-i omor pe ei pentru că tu le-ai ieşit în cale. Nu, dacă n-o să fiu nevoită. Mă înţelegi?

– Or să ne omoare, zise Magdy. Pe tine, pe mine şi pe Enzo.

– Nu cred. Dar dacă nu taci din gură şi nu asculţi cu adevărat ce încerc să-ţi spun, o să faci mai probabil acest fapt.

– Împuşcă-i pur şi simplu!

– Pentru numele lui Dumnezeu, Magdy, vorbi brusc Enzo, de lângă Magdy. O singură persoană de pe întreaga planetă îşi riscă pielea pentru tine şi tot ce poţi să faci este să te *cerţi* cu ea. Chiar eşti un rahat nerecunoscător. Acum vrei, te rog, să *taci din gură* şi s-o *asculţi?* Mi-ar plăcea să scap de-aici în viaţă.

Nu ştiu cine-a fost mai surprins de această răbufnire, eu sau Magdy.

– Bine, încuviinţă Magdy după câteva clipe.

– Chestiile astea vor să te omoare pentru că ai împuşcat-o pe una

dintre ele, am spus. O să încerc să-i conving să te lase să pleci. Dar o să trebuiască să ai încredere în mine, să nu mă contrazici şi să nu *ripostezi.* Pentru ultima oară: mă înţelegi?

– Da, răspunse Magdy.

– Bine. Ei cred că sunt conducătorul tău. Aşa că trebuie să le dăm ideea că sunt furios pe tine pentru ce-ai făcut. O să trebuiască să te pedepsesc în faţa lor. Şi doar ca să ştii, o să doară. *Tare.*

– Dar…, începu Magdy.

– Magdy, am spus.

– Da, în ordine, cum vrei. Hai s-o facem.

– Bine, am replicat. Îmi pare rău pentru asta.

Apoi i-am dat un picior în coaste. Tare.

Se prăbuşi cu un şuierat şi rămase lat la pământ. La orice s-ar fi aşteptat, nu se aştepta la *asta.*

După ce icni pe pământ vreme de un minut, l-am apucat de păr. Se agăţă de mâna mea şi încercă să scape.

– Nu mi te *împotrivi,* am spus, şi i-am dat un pumn rapid în coaste ca să accentuez ideea.

El pricepu şi se opri. I-am tras capul spre spate şi am ţipat la el pentru că a împuşcat vârcolacul, arătând puşca lui şi apoi vârcolacul rănit, de mai multe ori, ca să-l fac să înţeleagă. Vârcolacii părură să facă legătura şi ciripiră între ei despre asta.

– Cere-ţi scuze, i-am cerut lui Magdy, încă ţinându-i capul.

Magdy întinse mâna către vârcolacul rănit.

– Îmi pare rău, spuse el. Dacă aş fi ştiut că să te împuşc însemna să primesc de la Zoë o bătaie soră cu moartea, n-aş fi făcut-o niciodată.

– Mulţumesc, am răspuns şi apoi i-am dat drumul la păr şi l-am plesnit tare peste faţă. Magdy se prăbuşi din nou. M-am uitat la vârcolac să văd dacă era destul. Nu părea să fie complet satisfăcut.

M-am aplecat deasupra lui Magdy.

– Ce mai faci? l-am întrebat.

– Cred că o să vomit.

– Bine. Cred că asta ar merge. Ai nevoie de ajutor?

– M-am prins, zise, şi vărsă peste tot pe pământ.

Asta provocă ciripituri impresionate din partea vârcolacilor.

– În regulă. Ultima parte, Magdy. *Chiar* trebuie să ai încredere în mine cu asta.

– Te rog, nu mă mai lovi acum, imploră Magdy.

– Aproape gata. Ridică-te în picioare, te rog.

– Nu cred că pot.

– Sigur că poţi, am spus, şi i-am sucit braţul ca să-i ofer un stimulent.

Magdy trase aer în piept şi se ridică. L-am făcut să meargă până la

vârcolacul meu, care se uită la noi doi, curios. Am arătat spre Magdy şi apoi spre rana vârcolacului. Apoi am arătat către vârcolac şi am făcut un gest de retezare la şoldul lui Magdy, apoi am arătat cuţitul vârcolacului.

Vârcolacul înclină din nou capul, ca pentru a spune: *Vreau să fiu sigur că ne înţelegem unul pe celălalt.*

– Cei drept, e drept, am comentat.

– O să-l laşi să mă *înjunghie?* exclamă Magdy, cu vocea ridicându-i-se dramatic la sfârşitul frazei.

– Tu l-ai împuşcat.

– Ar putea să mă *omoare!*

– Tu l-ai fi putut omorî.

– Te urăsc. Acum chiar te urăsc mult, mult, mult de tot.

– Taci din gură, am zis şi apoi am făcut semn din cap către vârcolac. Ai încredere în mine, i-am spus lui Magdy.

Vârcolacul îşi scoase cuţitul şi apoi se uită din nou la însoţitorii lui, care vorbeau cu toţii tare şi începeau să cânte ceea ce cântaseră mai devreme. N-aveam nimic împotrivă. Diferenţa era acum că vârcolacul meu era cel care urma să comită indiferent ce act de violenţă avea să aibă loc.

Vârcolacul meu stătu nemişcat câteva clipe, absorbind incantaţia colegilor lui vârcolaci. Apoi, fără avertisment, îi făcu o tăietură lui Magdy atât de repede încât nu l-am zărit decât când s-a dat înapoi, nu când s-a mişcat în faţă. Magdy şuieră de durere. I-am dat drumul şi el a căzut la pământ, ţinându-se de şold. M-am dus în faţa lui şi l-am apucat de mâini.

– Lasă-mă să văd.

Magdy îşi dădu mâinile la o parte şi clipi preventiv, aşteptându-se la un şuvoi de sânge.

Pe şoldul lui era doar o linie roşie cât se poate de subţire. Vârcolacul îl tăiase pe Magdy numai atât cât să-l facă să înţeleagă că l-ar fi putut tăia mult mai rău.

– Ştiam eu, am comentat.

– Ce ştiai? întrebă Magdy.

– Că avem de-a face cu un Cro-Magnon.

– *Chiar* nu te înţeleg.

– Stai jos. Nu te ridica până nu-ţi spun eu.

– Nu mă mişc, spuse el. Serios.

M-am ridicat şi am stat cu faţa la vârcolac, care-şi pusese cuţitul înapoi la centură. Arătă spre Magdy, apoi spre mine, apoi înapoi spre colonie.

– Mulţumesc, am spus, şi am plecat puţin capul spre vârcolac, ceea ce speram că avea să transmită ideea.

Când am ridicat din nou ochii, l-am văzut uitându-se iar la elefantul

meu de jad. M-am întrebat dacă văzuse vreodată bijuterii sau era doar pentru că un elefant arată ca un fant. Aceşti vârcolaci urmează turmele de fanţi; ei trebuiau să fie o sursă principală de hrană pentru ei. Fanţii erau viaţa lor. Mi-am scos colierul şi i l-am întins vârcolacului meu. L-a luat şi a atins cu grijă medalionul, făcându-l să se învârtească şi să sclipească în lumina slabă a nopţii. A gângurit la el apreciativ. Apoi mi l-a dat înapoi.

– Nu, am spus.

Am ridicat o mână şi am arătat către medalion şi către el.

– E pentru tine. Ţi-l dau ţie.

Vârcolacul rămase nemişcat pentru o clipă, apoi murmură un tril, ceea ce-i făcu pe prietenii lui să se îngrămădească în jurul lui. El ridică medalionul pentru ca ceilalţi să-l admire.

– Uite, am spus după un minut, şi i-am făcut semn să-mi dea colierul.

Mi l-a dat, iar eu – *foarte* încet, ca să nu-l surprind – i l-am pus în jurul gâtului şi l-am încheiat. Medalionul îi atinse pieptul, îl atinse din nou.

– Poftim. Mie mi-a fost dat de către cineva foarte important, ca să-mi amintesc de cei care mă iubesc. Ţi-l dau ţie, ca să-ţi aduci aminte că-ţi mulţumesc pentru că mi-ai dat înapoi nişte oameni pe care-i iubesc. Mulţumesc.

Vârcolacul înclină din nou capul.

– Ştiu că n-ai nici cea mai mică idee ce vorbesc. Mulţumesc oricum.

Vârcolacul duse mâna la şold, scoase cuţitul. Apoi îl puse culcat în palmă şi mi-l oferi.

L-am luat.

– Oho, am exclamat şi l-am admirat.

Am fost atentă să nu ating lama propriu-zisă; văzusem deja cât era de ascuţită. Am încercat să i-l înapoiez, dar ridică mâna, sau gheara, sau cum vreţi s-o numiţi, într-o copie în oglindă a ceea ce făcusem eu pentru el. Mi-l dădea mie.

– Mulţumesc, am repetat.

El ciripi şi cu asta se întoarse la prietenii lui. Cel care ţinea puşca lui Magdy o lăsă din mână şi apoi, fără să se uite în urmă, se îndreptară către cei mai apropiaţi copaci, îi escaladară cu viteză incredibilă şi dispărură aproape instantaneu.

– La naiba, am exclamat după un minut. Nu-mi vine să cred că chiar *a mers.*

– *Ţie* nu-ţi vine să crezi, vorbi Gretchen.

Ieşi din ascunzătoare şi păşi drept spre mine.

– Ce naiba te-a apucat? Venim tot drumul ăsta şi tu le *cânţi. Cânţi.* De parcă ai fi la un chef. N-o să mai facem asta. Niciodată.

– Mulţumesc pentru că te-ai luat după mine. Şi pentru că ai avut

încredere în mine. Te iubesc.

– Şi eu te iubesc, răspunse Gretchen. Dar tot nu înseamnă că asta o să se mai întâmple *vreodată.*

– De acord.

– Aproape că a meritat totuşi să te văd cum îl baţi măr pe Magdy.

– Doamne, mă simt îngrozitor pentru asta.

– Chiar aşa? N-a fost şi un pic distractiv?

– O, bine. Poate, un pic…

– Sunt chiar aici, vorbi Magdy de pe jos.

– Şi trebuie să-i mulţumeşti lui Zoë pentru că eşti, replică Gretchen şi se aplecă să-l sărute. Persoană neghioabă, exasperantă. Sunt *atât* de fericită că trăieşti încă. Şi dacă *vreodată* mai faci aşa ceva, o să te omor cu mâna mea. Şi ştii că pot.

– Ştiu, răspunse el, şi arătă spre mine. Şi dacă tu nu poţi, ea o să poată. Am priceput.

– Bine, spuse Gretchen.

Se ridică în picioare, apoi îi întinse mâna lui Magdy.

– Acum scoală-te. Avem un drum lung de făcut până acasă, şi cred că ne-am consumat tot norocul chior pentru un an de zile.

*

– Ce-ai să le spui părinţilor tăi? mă întrebă Enzo în timp ce mergeam spre casă.

– În noaptea asta? Nimic, am răspuns. Amândoi au destule pentru care să-şi facă griji azi. N-au nevoie să vin eu şi să le spun că, în timp ce erau plecaţi, am înfruntat patru vârcolaci care erau cât pe ce să mai omoare doi colonişti, şi i-am înfrânt folosind doar puterea *cântecului.* Cred că aş putea să aştept o zi-două să le strecor *asta.* Că veni vorba, asta-i o aluzie.

– Am priceput aluzia. Deşi o să le spui ceva.

– Da. Trebuie să le spunem. Dacă aceşti vârcolaci urmează turmele de fanţi, atunci o să avem asemenea probleme în fiecare an şi de fiecare dată când se întorc. Cred că trebuie să anunţăm oamenii că nu sunt chiar nişte sălbatici ucigaşi, dar o să ne fie tuturor mai bine dacă îi lăsăm pur şi simplu în pace.

– De unde-ai ştiut? mă întrebă Enzo după un minut.

– Ce să ştiu?

– Că vârcolacii aceia nu erau doar sălbatici ucigaşi. L-ai ţinut pe Magdy şi l-ai lăsat pe vârcolacul ăla să-i dea o lovitură. Te-ai gândit că n-o să-l înjunghie mortal pe Magdy. Te-am auzit, ştii. După ce-a făcut-o, ai zis „ştiam eu”. Aşa că de unde ştiai?

– Nu ştiam. Dar speram… Tocmai îşi petrecuse Dumnezeu-ştie-cât timp împiedicându-şi prietenii să vă omoare pe voi doi. Nu cred că o făcea pentru că era un tip cumsecade.

– Vârcolac cumsecade.

– Orice-ar fi, cumsecade… Problema este că vârcolacii au omorât pe câţiva dintre noi. Iar John şi Jane au ucis pe câţiva dintre ei încercând să ne recupereze oamenii. Şi noi, şi ei – colonişti şi vârcolaci – am arătat că suntem perfect capabili să ne omorâm unii pe alţii. Cred că trebuia să demonstrăm că suntem capabili şi să *nu* ne omorâm unii pe alţii. I-am lăsat să afle acest lucru când le-am cântat, în loc să-i împuşcăm. Cred că vârcolacul meu a priceput asta. Aşa că atunci când i-am oferit o şansă să i-o plătească lui Magdy, am bănuit că n-o să-l rănească de-a binelea. Pentru că eu cred că voia ca noi să ştim că era destul de deştept încât să-şi dea seama ce s-ar întâmplat dacă-l rănea.

– Dar tot ţi-ai asumat un mare risc…

– Mda, aşa e, am recunoscut. Dar cealaltă alternativă era să-l omor pe el şi pe prietenii lui sau să-i las să ne omoare pe toţi. Sau să ne omorâm cu toţii între noi. Bănuiesc că am sperat că pot face ceva mai bun. În plus, nu cred că era un risc atât de mare. Ceea ce făcea când îi ţinea pe ceilalţi departe de voi doi îmi amintea de cineva cunoscut.

– De cine?

– De tine.

– Da, bine. Cred că noaptea asta marchează oficial ultima oară când merg pe urmele lui Magdy ca să-l ţin departe de necazuri. După asta, e pe cont propriu.

– N-am nimic rău de comentat despre ideea asta.

– Nu credeam că ai avea. Ştiu că Magdy te calcă pe nervi câteodată.

– Aşa e, am răspuns. Chiar mă calcă pe nervi, serios. Dar ce pot să fac? E prietenul meu.

– Îţi aparţine. Şi la fel şi eu.

M-am uitat pieziş la el.

– Ai auzit şi partea asta.

– Crede-mă, Zoë. După ce ai apărut, n-am mai încetat să te ascult. O să fiu în stare să recit tot ce-ai spus pentru tot restul vieţii mele. Pe care acum o am, datorită ţie.

– Şi lui Gretchen, lui Hickory şi lui Dickory.

– Şi o să le mulţumesc şi lor, tuturor. Dar în acest moment vreau să mă concentrez asupra ta. Mulţumesc, Zoë Boutin-Perry. Mulţumesc pentru că mi-ai salvat viaţa.

– Pentru nimic. Şi încetează. Mă faci să roşesc.

– Nu te cred. Şi acum e prea întuneric ca să văd.

– Atinge-mi obrajii, i-am cerut.

El mi i-a atins.

– Nu-i simt deosebit de înroşiţi.

– N-o faci cum trebuie.

– Mi-am pierdut exerciţiul.

– Ei bine, rezolvă asta.
– Bine, răspunse Enzo şi mă sărută.
– Asta trebuia să te facă să roşeşti, nu să plângi, zise el după ce ne-am oprit.
– Scuză-mă, am replicat şi am încercat să mă adun. Doar că mi-a fost chiar dor. De asta. De noi.
– E vina mea, începu Enzo.
I-am pus o mână pe buze.
– Nu-mi pasă de nimic din toate astea. Chiar nu-mi pasă, Enzo. Nimic dintre astea nu contează pentru mine. Doar că nu mai vreau să-mi fie dor de tine.
– Zoë..., spuse Enzo.
Îmi luă mâinile.
– Tu m-ai salvat. Sunt al tău. Sunt *proprietatea* ta. Îţi aparţin. Ai spus-o chiar tu.
– Am spus, am recunoscut.
– Atunci e stabilit.
– Bine, am răspuns şi am zâmbit.
Ne-am mai sărutat un timp, în noapte, în afara porţii din faţă a lui Enzo.

OPTSPREZECE

Discuţia pe care-o purta Hickory cu tăticul despre Conclav şi despre Uniunea Colonială era realmente interesantă, mai ales din momentul în care Hickory spuse că el şi cu Dickory plănuiau să-i omoare pe părinţii mei. După aceea, ei bine... am cam pierdut şirul.
Ca să fiu cinstită, fusese o zi foarte *lungă.*
I-am spus noapte bună lui Enzo, mi-am târât fundul până acasă şi abia dac-am reuşit să gândesc destul de coerent cât să ascund cuţitul de piatră în măsuţa de toaletă şi să resping atacul cu limba al lui Babar asupra feţei mele, înainte să mă prăbuşesc pe pat şi să mă cufund în somn, fără măcar să mă ostenesc să mă dezbrac de tot. La un anumit moment după ce m-am culcat, Jane a venit acasă de la infirmerie, m-a sărutat pe frunte şi mi-a scos încetişor ghetele, dar abia dacă îmi aduc aminte altceva decât că am murmurat despre cât de bine-mi părea că se simţea mai bine. Cel puţin, asta era ceea ce spuneam în minte; nu ştiu dacă şi gura mea a pronunţat cuvintele propriu-zise. Cred că da. Eram foarte obosită în acel moment.
Nu cu multă vreme după asta, tăticul intră şi mă înghionti uşor, ca să mă trezesc.
– Hai, draga mea. Am nevoie să faci ceva pentru mine.
– O să fac dimineaţă, am mormăit. *Jur.*
– Nu, iubito. Am nevoie s-o faci acum.
Tonul vocii lui, blând dar insistent, îmi spuse că avea cu adevărat mare nevoie să mă scol. M-am sculat, dar cu destule bombăneli ca să-

mi păstrez onoarea. Ne-am dus în camera de zi a casei noastre; tăticul mă conduse către canapea, pe care m-am aşezat şi am încercat să rămân într-o stare de semitrezie care să-mi permită să mă întorc la somn când terminam cu ceea ce făceam. Tăticul se aşeză la birou; mămica rămase în picioare lângă el. I-am zâmbit somnoroasă, dar ea păru să nu observe, între mine şi părinţii mei se aflau Hickory şi Dickory.

Tăticul îl întrebă pe Hickory:

– Voi puteţi minţi?

– Încă nu te-am minţit pe tine, răspunse Hickory.

Ceea ce, chiar şi în starea mea adormită, mi-am dat seama că nu era un răspuns propriu-zis la întrebarea care fusese pusă. Tăticul şi Hickory îşi aruncară de la unul la altul câteva replici înţepătoare despre ce însemna pentru o conversaţie capacitatea de a minţi (după părerea mea, în cea mai mare parte faptul că nu trebuie să te cerţi în legătură cu prostiile despre care e mai bine să minţi, dar nimeni nu m-a întrebat pe mine), apoi tăticul mi-a cerut să le spun lui Hickory şi Dickory să răspundă la toate întrebările lui fără minciuni sau ocolişuri.

Asta mă trezi în sfârşit de-a binelea.

– De ce? am întrebat. Ce se petrece?

– Te rog, fă-o, insistă tăticul.

– În ordine, am răspuns, şi apoi m-am întors către Hickory. Hickory, te rog să-i răspunzi tăticului meu fără să-l minţi sau să-i ocoleşti întrebările. Bine?

– Cum doreşti, Zoë, vorbi Hickory.

– Şi Dickory, am adăugat.

– O să răspundem amândoi cu sinceritate, promise Hickory.

– Mulţumesc, spuse tăticul şi apoi se întoarse din nou spre mine.

– Te poţi întoarce în pat acum, iubito.

Asta mă enervă. Eram o fiinţă umană, nu un ser al adevărului.

– Vreau să ştiu ce se petrece, am cerut.

– Nu e ceva despre care să fie nevoie să-ţi faci griji.

– Îmi ordoni să-i pun pe ei doi să-ţi spună adevărul, şi vrei să cred că nu-i ceva pentru care e nevoie să-mi fac griji?

Toxinele somnului nu se grăbeau să-mi părăsească sistemul, pentru că, până şi în timp ce vorbeam, mi-am dat seama că arătam ceva mai multă impertinenţă faţă de părinţii mei decât era cu totul îngăduit în acel moment.

Ca pentru a confirma acest lucru, Jane se îndreptă puţin.

– Zoë, vorbi ea.

Mi-am reconsiderat poziţia.

– În plus, dacă plec n-aveţi nicio garanţie că n-au să vă mintă, am adăugat, încercând să vorbesc pe un ton ceva mai rezonabil. Sunt capabili din punct de vedere emoţional să vă mintă, pentru că nu le

pasă dacă vă dezamăgesc pe voi. Dar nu vor să mă dezamăgească *pe mine.*

Nu ştiam dacă asta era, de fapt, adevărat sau nu. Dar bănuiam că era.

Tăticul se întoarse spre Hickory.

– E-adevărat?

– Te-am minţi dacă am simţi că e necesar, răspunse Hickory. N-am minţi-o pe Zoë.

Aici se putea o întrebare de-a dreptul interesantă: dacă Hickory spunea asta pentru era adevărat sau dacă o spunea ca să mă sprijine în ceea ce susţineam, şi, în ultimul caz, care era de fapt valoarea de adevăr a afirmaţiei. Dacă aş fi fost mai trează, cred că m-aş fi gândit mai mult la asta în acel moment. Dar aşa cum stăteau lucrurile, am dat doar din cap şi i-am zis tăticului:

– Dă-i drumul.

– Suflă un singur cuvânt oricui şi-ţi petreci tot anul următor în grajdul de cai, mă avertiză tăticul.

– Gura mea e pecetluită, am promis şi aproape că am făcut un gest de închidere a buzelor, dar m-am gândit mai bine şi am renunţat în ultima clipă.

Bine am făcut, pentru că Jane se apropie şi se uită de sus la mine, purtând pe chip expresia ei de *sunt serioasă ca moartea.*

– Nu, vorbi ea. Trebuie să înţelegi că ceea ce auzi aici nu poţi cu niciun chip să spui nimănui altcuiva. Nici lui Gretchen, nici oricăruia dintre ceilalţi prieteni ai tăi. Nimănui. Nu-i un joc şi nu-i un secret amuzant. E o treabă extrem de serioasă, Zoë. Dacă nu eşti gata să accepţi asta, trebuie să ieşi din cameră chiar acum. O să-mi asum riscul ca Hickory şi Dickory să ne mintă pe noi, dar nu şi pe tine. Aşa că înţelegi că, atunci când îţi spunem să nu vorbeşti cu nimeni despre asta, înseamnă să nu vorbeşti cu nimeni? Da sau nu?

Câteva gânduri îmi trecură prin minte în acel moment.

Primul era că în momente precum acesta îmi făceam o idee vagă despre cât de *înspăimântătoare* trebuie să fi fost Jane ca soldat. Era cea mai bună mămică pe care o putea avea o fată, fără îndoială, dar când adopta o asemenea atitudine devenea tot atât de dură, de rece şi de directă pe cât putea fi oricine. Era, ca să folosesc un singur cuvânt, intimidantă. Şi era vorba doar de cuvinte. Am încercat să mi-o închipui păşind pe un câmp de bătălie, cu aceeaşi expresie pe faţă pe care o avea acum, şi cu o puşcă standard a Forţelor de Apărare. Cred că am simţit cel puţin trei dintre organele mele interne contractându-se la gândul ăsta.

Al doilea era că mă întrebam ce-ar crede despre capacitatea mea de a păstra un secret dac-ar fi ştiut ce făcusem chiar în seara respectivă.

Al treilea era că poate *ştia,* şi că despre asta era vorba.

Mi-am simţit alte câteva dintre organele interne contractându-se la *acest* gând.

Jane se uita încă la mine, rece ca piatra, aşteptând răspunsul meu.

– Da, am zis. Înţeleg, Jane. Nicio vorbă.

– Mulţumesc, Zoë.

Se aplecă şi mă sărută în creştet. Dintr-odată, era din nou mămica mea. Ceea ce, în felul ei, o făcea încă şi mai înfricoşătoare, dacă mă întrebaţi pe mine.

Asta fiind stabilit, tăticul începu să-l întrebe pe Hickory despre Conclav şi despre ce ştiau el şi cu Dickory despre acel grup. De când făcuserăm saltul spre Roanoke, aşteptaserăm să ne găsească Conclavul şi, când ne găsea, să ne distrugă, aşa cum distruseseră colonia whaidă din filmul pe care ni-l dăduse Uniunea Colonială. Tăticul voia să ştie dacă ceea ce ştia Hickory despre Conclav era diferit de ceea ce ştiam noi.

Hickory spuse că da, în principiu. Ştiau destul de mult despre Conclav, pe baza dosarelor guvernului obin asupra lor – şi propriile lor dosare, contrar a ceea ce ni se spusese de către Uniunea Colonială, arătau că, atunci când era vorba de colonii, Conclavul prefera de multe ori să evacueze coloniile pe care le înfruntau, în loc să le distrugă.

Tăticul îl întrebă pe Hickory de ce, dacă aveau informaţii diferite, nu le împărtăşiseră mai devreme. Hickory răspunse că li se ordonase astfel de către guvernul lor; nici Hickory, nici Dickory n-ar fi minţit despre faptul că aveau informaţii dacă tăticul i-ar fi întrebat, dar el nu-i întrebase niciodată până atunci. Cred că asta îl izbi pe tăticul ca fiind un pic nesincer din partea lui Hickory şi Dickory, dar lăsă de la el.

Tăticul îl întrebă pe Hickory dacă văzuse filmul pe care ni-l dăduse Uniunea Colonială, despre Conclavul care distruge colonia whaidă. Hickory răspunse că el şi Dickory aveau propria lor versiune. Tăticul îi întrebă dacă versiunea lor era diferită; Hickory răspunse că era – era mai lungă şi-l arăta pe generalul Gau, care ordonase distrugerea coloniei whaide, încercând să-l convingă pe conducătorul coloniei whaide să lase Conclavul să evacueze coloniştii, doar ca să primească refuzul whaizilor de a pleca înainte de distrugerea coloniei lor. Hickory spuse că în alte dăţi, pe alte planete colonizate, coloniştii *ceruseră* să fie evacuaţi, iar Conclavul îi luase de pe planetă şi-i trimisese înapoi pe lumile lor de origine sau le permisese să se alăture Conclavului în calitate de cetăţeni.

Jane întrebă despre cifre. Hickory răspunse că ei ştiau despre şaptesprezece eliminări de colonii de către Conclav. În zece dintre ele, Conclavul dusese coloniştii înapoi pe fostele lor planete. În patru cazuri, coloniştii se alăturaseră Conclavului. Numai trei implicau

distrugerea coloniilor, după ce coloniştii refuzaseră să plece. Conclavul era teribil de serios când venea vorba de a nu permite oricui altcuiva să înfiinţeze colonii noi, dar – spre deosebire de ceea ce ni se spusese de către Uniunea Colonială – nu insistase să omoare pe toată lumea din aceste colonii noi, doar ca să-şi susţină punctul de vedere.

Erau lucruri fascinante – şi neliniştitoare. Pentru că, dacă ceea ce spunea Hickory era adevărat – şi era, pentru că Hickory nu m-ar fi minţit pe mine sau pe părinţii mei împotriva voinţei mele – atunci însemna că fie Uniunea Colonială se înşelase complet în privinţa Conclavului şi a conducătorului său, generalul Gau, fie că UC ne minţise când ne spusese ce s-ar putea întâmplă dacă ne găsea Conclavul. Prima dintre variante era cu siguranţă posibilă, presupun; Uniunea Colonială se afla într-o situaţie de ostilităţi active cu aproape orice altă rasă despre care ştiam, ceea ce bănuiam că ar face adunarea de informaţii mai dificilă decât dacă am fi avut mai mulţi prieteni. Dar mult mai probabil părea ca a doua variantă să reprezinte adevărul: guvernul nostru ne minţise.

Dar dacă Uniunea Colonială ne minţise, de ce-o făcuse? Ce obţinea din faptul că ne minţea, azvârlindu-ne cine ştie unde în univers, făcându-ne să trăim cu frica de a fi descoperiţi – şi punându-ne astfel pe toţi în primejdie?

Ce punea la cale guvernul nostru?

Şi ce ne-ar face de fapt Conclavul, dacă ne-ar găsi?

Era un lucru atât de interesant la care să te gândeşti, încât aproape că mi-a scăpat partea unde Hickory explica motivul pentru care el şi Dickory aveau de fapt dosare amănunţite despre celelalte eliminări de colonii de către Conclav: ca să-i convingă, în cazul în care venea Conclavul să bată la uşă, să predea colonia mai curând decât să lase să fie distrusă. Şi de ce-ar vrea să-i convingă pe mămica şi pe tăticul de asta?

– Din cauza lui Zoë? îl întrebă tăticul pe Hickory.

– Da, răspunse Hickory.

– Oho! am exclamat.

Asta era o noutate.

– Linişte, iubito, spuse tăticul şi-apoi îşi îndreptă din nou atenţia către Hickory. Ce s-ar întâmplă dacă Jane şi cu mine am alege să nu predăm colonia?

– Am prefera să nu răspundem, zise Hickory.

– Nu ocoli întrebarea, îi ceru tăticul. Răspunde!

L-am surprins pe Hickory aruncându-mi o privire scurtă, înainte de a răspunde:

– V-am ucide, pe tine şi pe locotenentul Sagan. Pe voi şi pe orice alt conducător care ar autoriza distrugerea coloniei!

Tăticul comentă ceva auzind răspunsul, iar Hickory replică la rândul lui, dar mi-a scăpat cea mai mare parte a discuţiei din cauză că mintea mea încerca să prelucreze ceea ce tocmai auzisem, şi înregistra un eşec absolut şi complet. Ştiam că eram importantă pentru obini. O ştiusem întotdeauna în mod abstract, iar apoi Hickory şi Dickory îmi imprimaseră ideea în minte cu forţa, cu luni în urmă, când mă atacaseră şi-mi arătaseră cum era să fii hăituit şi de ce trebuia să învăţ să mă apăr singură. Dar în nicio formulare a importanţei mele nu existase vreodată concepţia că eram atât de importantă pentru obini încât, dacă s-ar fi ajuns la asta, i-ar fi ucis pe părinţii mei ca să mă salveze pe mine.

Nici măcar nu ştiam ce să *cred* despre aşa ceva. Nu ştiam ce să *simt* în legătură cu asta. Ideea tot încerca să-mi pătrundă în creier, dar pur şi simplu nu mergea. Era ca şi cum aş fi avut o experienţă extracorporală. Pluteam pe deasupra discuţiei şi o ascultam pe Jane intervenind cu interjecţii, întrebându-l pe Hickory dacă, chiar şi după ce recunoscuseră că acesta era planul lor, Hickory şi Dickory încă i-ar mai ucide pe ea şi pe John. I-ar ucide pe mămica şi tăticul.

– Dacă alegi să predai colonia, da, răspunse Hickory.

Brusc, am simţit un *declic* în timp ce m-am retras înapoi în propriul meu cap, şi mă bucur să spun că, pe neaşteptate, am ştiut exact cum să mă simt în legătură cu toate astea: absolut furioasă.

– Să nu *îndrăzniţi!* am exclamat şi am azvârlit cuvintele cu violenţă. În nicio împrejurare *să nu faceţi aşa ceva!*

Am fost surprinsă să descopăr că stăteam în picioare în timp ce vorbeam; nu-mi aduc aminte să mă fi ridicat. Tremuram atât de tare de furie, încât nu-mi dădeam seama cum de mai eram încă în picioare.

Hickory şi Dickory tresăriră amândoi văzându-mi mânia şi începură să tremure.

– Acest singur lucru trebuie să ţi-l refuzăm, vorbi Hickory. Eşti prea importantă. Pentru noi. Pentru toţi obinii.

Pentru toţi obinii.

Dacă aş fi putut scuipa, aş fi făcut-o.

Ne întorceam aici. Toată viaţa mea, îngrădită de obini. Îngrădită nu cu privire la *cine* eram, ci la *ce* eram. Prin ceea ce *însemnam* pentru ei. Nu exista nimic în propria mea viaţă care conta în povestea asta, cu excepţia divertismentului pe care li-l puteam oferi, în timp ce miliarde de obini rulau înregistrări ale vieţii mele ca şi cum ar fi fost un spectacol distractiv. Dacă, în schimb, orice altă fată ar fi fost fiica lui Charles Boutin, ar fi urmărit bucuroşi viaţa ei. Dacă părinţii adoptivi ai oricărei alte fete ar fi stat în calea planurilor obinilor pentru ea, i-ar fi măcelărit şi pe ei. Cine eram, nu însemna nimic. Singurul fapt important se dovedea acela că, din întâmplare, eram fiica unui om. Un

om despre care obinii crezuseră că le putea da ceva. Un om cu care se târguiseră folosindu-se de viaţa fiicei sale pentru a obţine acel lucru. Un om care sfârşise prin a *muri* din cauza muncii pe care-o depusese pentru ei. Iar acum voiau şi mai multe sacrificii…

Aşa că i-am lăsat pe Hickory şi Dickory să simtă cum mă simţeam.

– Am pierdut deja un părinte din cauza *obinilor,* am spus, şi am încărcat tot ce puteam în acest ultim cuvânt. Toată mânia, dezgustul, oroarea şi înverşunarea stârnite de ideea că ei ar trebui să decidă cu atâta nepăsare să mi-i ia pe cei doi oameni care nu mi-au arătat niciodată altceva decât dragoste, afecţiune şi respect, şi să-i dea la o parte ca şi cum n-ar fi altceva decât o neplăcere.

I-am urât pe Hickory şi Dickory în acel moment. I-am urât în acel fel care apare numai când cineva pe care-l iubeşti îţi ia acea iubire şi o trădează, complet şi total. I-am urât pentru că m-ar fi trădat din cauză că ei credeau că mă iubesc.

I-am urât.

– Toată lumea să se liniştească, vorbi John. Nimeni n-o să omoare pe nimeni. Bine? Nici nu se pune problema. Zoë, Hickory şi Dickory n-or să ne omoare pentru că noi n-o să lăsăm colonia să fie distrusă. Simplu ca bună ziua. Şi cu niciun chip n-o să las să ţi se întâmple ceva, Zoë. Hickory, Dickory şi cu mine suntem *cu toţii* de acord că eşti prea importantă pentru asta.

Am deschis gura ca să răspund ceva, dar am început doar să suspin. Simţeam că mi se înmuiaseră picioarele. Brusc, Jane apăru lângă mine, ţinându-mă în braţe şi ducându-mă înapoi către canapea. Am suspinat în braţele ei ca în urmă cu mulţi ani, la uşa acelui magazin de jucării, încercând să pun în ordine tot ce gândeam.

L-am auzit pe tăticul punându-i pe Hickory şi Dickory să jure că mă vor apăra, întotdeauna, în orice împrejurare. Ei au jurat. Simţeam că n-o să mai vreau ajutorul sau protecţia lor niciodată. Ştiam că o să-mi treacă. Chiar şi acum ştiam că simţeam astfel din cauza momentului. Asta nu schimba faptul că simţeam *aşa ceva.* Trebuia să trăiesc cu sentimentul respectiv de-acum înainte.

Tăticul mai vorbi cu Hickory despre Conclav şi ceru să vadă fişierele obinilor despre alte eliminări de colonii. Hickory spuse că aveau nevoie să se ducă la centrul de informare ca să le vadă. Chiar dacă era atât de târziu încât se făcuse aproape dimineaţă, tăticul voia să meargă cu ei chiar atunci. Îmi dădu un sărut şi ieşi pe uşă cu obinii; Jane se opri pentru o clipă.

– O să fie totul bine? mă întrebă.

– Am o zi extrem de intensă, mămico. Cred că vreau să se termine.

– Îmi pare rău că a trebuit să auzi ce-a zis Hickory, continuă Jane. Nu cred că ar fi existat vreo cale mai bună de a rezolva asta.

Am scos cu greu un zâmbet uşor.

– *Tu* pari să fi suportat bine, am comentat. Dacă mi-ar fi spus mie că are planuri să mă omoare, nu cred că aş fi ascultat nici pe departe cu atâta calm.

– Hai să spunem doar că n-am fost complet surprinsă să-l aud pe Hickory zicând asta.

M-am uitat la ea cu ochii mari.

– Eşti o condiţie a tratatului, adu-ţi aminte, continuă ea. Şi reprezinţi principala experienţă a obinilor privind cum e să trăieşti.

– Trăiesc cu toţii!

– Nu. *Există.* Chiar şi cu implanturile lor de conştiinţă, nu prea ştiu cum să se descurce cu propria lor persoană, Zoë. Totul e prea nou pentru ei. Rasa lor n-are experienţă cu asta. Nu te privesc pentru că îi distrezi. Te privesc pentru că-i înveţi cum să fie. Îi înveţi să trăiască.

– Nu m-am gândit în felul ăsta…

– Ştiu că nu te-ai gândit. Tu nu *trebuie* să gândeşti astfel. A trăi este firesc pentru tine. Mai firesc decât pentru unii dintre noi ceilalţi…

– A trecut un an de când nu m-a văzut niciunul dintre ei. Niciunul, în afară de Hickory şi Dickory. Dacă eu i-am învăţat să trăiască, mă întreb ce-au făcut în ultimul an.

– Le-a fost dor de tine, răspunse mămica şi mă sărută din nou pe creştet. Iar acum ştii de ce-ar face orice ca să te aibă înapoi. Şi să te ştie la adăpost…

N-aveam un răspuns bun la asta. Mămica îmi dădu o ultimă îmbrăţişare scurtă şi se îndreptă spre uşă, vrând să plece după tăticul şi după obini.

– Nu ştiu cât de mult o să ne ia, spuse. Încearcă să te duci înapoi, în pat.

– Sunt prea surescitată ca să mă culc la loc.

– Dacă dormi puţin, o să fii probabil mai puţin surescitată când te trezeşti.

– Crede-mă, mămico. O să fie nevoie de ceva destul de important ca să mă facă să trec peste surescitarea provocată de toate astea.

NOUĂSPREZECE

Şi ce să vezi! S-a pus la cale ceva important.

A apărut Uniunea Colonială.

*

Naveta ateriză şi un omuleţ verde se ivi din ea. Şi m-am gândit: *Pare familiar.* Era chiar acelaşi omuleţ verde: generalul Rybicki.

Existau însă şi diferenţe. Prima oară când îl văzusem pe general, se afla în curtea mea din faţa casei de pe Huckleberry, şi eram doar noi doi. De data asta, naveta lui ateriză în porţiunea cu iarbă aflată chiar în faţa porţii Croatoanului, şi o mare parte a coloniei venise ca să-l vadă aterizând. Era primul nostru vizitator de când ajunseserăm pe Roanoke, iar apariţia sa părea să sugereze ideea că poate exilul

nostru o să se termine, în sfârşit.

Generalul Rybicki rămase în faţa navetei şi se uită la oamenii din faţa lui. Flutură mâna.

Oamenii ovaţionară cu entuziasm. Asta dură câteva minute. Era ca şi cum nu mai văzuseră niciodată pe cineva dând din mână.

În cele din urmă, generalul vorbi:

– Colonişti de pe Roanoke, vă aduc veşti bune. Zilele de ascunzătoare s-au încheiat.

Fu întrerupt de încă un val de aclamaţii. Când acesta se potoli, generalul continuă:

– În timp ce vorbesc cu voi, nava mea de pe orbită vă instalează satelitul de comunicaţii. În curând, o să puteţi trimite mesaje prietenilor şi celor dragi de pe planetele voastre de baştină. De asemenea, începând din acest moment, toată aparatura electronică şi de comunicaţii pe care vi s-a ordonat să încetaţi s-o mai folosiţi vă va fi restituită.

Asta stârni strigăte asurzitoare din sectoarele de adolescenţi ale mulţimii.

– Ştim că am cerut mult de la voi, continuă Rybicki. Sunt aici să vă spun că sacrificiul vostru nu a fost irosit. Credem că, foarte curând, inamicul care v-a ameninţat va fi pus la respect – şi nu doar pus la respect, ci înfrânt. Aşa că, în numele întregii Uniuni Coloniale, vă mulţumesc!

Alte urale şi absurdităţi. În lumina soarelui, generalul părea să se delecteze cu clipa lui de glorie.

– Acum trebuie să vorbesc cu şefii coloniei pentru a stabili cum să vă reintegrăm în Uniunea Colonială. Unele lucruri s-ar putea să ceară oarece timp, aşa că vă rog să aveţi puţină răbdare. Dar până atunci, daţi-mi voie să vă spun doar atât: Bine-aţi venit înapoi la civilizaţie!

Acum mulţimea o luă razna de-a binelea. Am dat ochii peste cap şi m-am uitat în jos, la Babar, care venise cu mine la locul aterizării.

– Asta se întâmplă când petreci un an în sălbăticie, am comentat. Orice tâmpenie pare o distracţie.

Babar ridică ochii spre mine şi lăsă să-i atârne limba afară; îmi dădeam seama că e de acord cu mine.

– Hai, atunci, i-am zis.

Şi am pornit prin mulţime către general, pe care trebuia să-l însoţesc la tăticul.

Generalul Rybicki îl văzu pe Babar înainte de a mă vedea pe mine.

– Hei! exclamă el şi se aplecă pentru porţia lui de bale, pe care Babar i-o aplică serios şi cu entuziasm.

Era un câine bun, dar nu se prea pricepea să judece caracterele.

– Îmi aduc aminte de tine, îi zise lui Babar, mângâindu-l.

Ridică privirea şi mă văzu.

– Îmi aduc aminte şi de tine.

– Bună, domnule general, am rostit politicos.

Mulţimea se învârtea încă în jurul nostru, dar se împrăştia repede, în timp ce majoritatea dintre cei prezenţi alergau către toate colţurile coloniei ca să anunţe mai departe ceea ce li se spusese.

– Arăţi mai înaltă, îmi spuse.

– A trecut un an, am zis eu. Şi sunt o fată în creştere. Asta în ciuda faptului că am fost ţinută în întuneric în tot acest timp.

Generalul păru să nu se prindă.

– Mama ta a spus că o să mă însoţeşti până la ei. Sunt puţin surprins că n-au ieşit chiar ei.

– Au avut două zile aglomerate. Cum am avut cu toţii, de altfel.

– Aşadar, viaţa în colonie e mai palpitantă decât credeai că o să fie, observă generalul.

– Cam aşa ceva, am răspuns şi apoi i-am făcut semn. Ştiu că tăticul meu e foarte interesat să stea de vorbă cu tine, generale. Hai să nu-l lăsăm să aştepte.

*

Îmi ţineam PDA-ul în mână. Ceva nu era tocmai în ordine cu el.

Gretchen observă şi ea.

– Îl simt *ciudat,* spuse. A trecut atâta vreme de când aveam unul asupra mea. Parcă aş fi uitat cum se face…

– Păreai să ştii destul de bine când le foloseam pe acelea de la centrul de informaţii, i-am adus eu aminte despre cum petrecuserăm destul de mult timp din ultimul an.

– E altceva, replică ea. N-am spus c-am uitat cum să-l folosesc. Spun doar că am uitat cum e să am unul cu mine. Două lucruri diferite.

– Poţi oricând să-l dai înapoi.

– N-am zis asta, răspunse Gretchen repede.

Apoi zâmbi.

– Totuşi, trebuie să te întrebi… În ultimul an, oamenii de-aici chiar *au reuşit* să se descurce foarte bine fără ele. Toate chefurile, şi piesele, şi celelalte…

Se uită la PDA.

– Te face să te întrebi dacă toate astea or să dispară acum.

– Cred că fac parte din ceea ce suntem în clipa de faţă. Locuitori de pe Roanoke, adică.

– Poate. E un gând frumos. O să trebuiască să vedem dacă e chiar adevărat…

– Am putea exersa un cântec nou, am propus. Hickory spune că Dickory doreşte de mult să încerce ceva nou.

– Asta-i nostim, comentă Gretchen. Unul dintre bodiguarzii tăi a devenit amator de muzică!

– E şi el locuitor de pe Roanoke.
– Presupun că este. Şi *asta* e nostim.
PDA-ul meu clipi; se întâmplă ceva şi cu cel al lui Gretchen. Îl privi cu ochii mari.
– E un mesaj de la Magdy, anunţă ea. Asta o să fie de rău.
Atinse PDA-ul ca să-l deschidă.
– Hopa, exclamă şi-mi arătă filmuleţul.
Magdy trimisese un scurt fişier video cu el visând la noi.
– Unii revin în vârtejul lucrurilor mai repede decât alţii, am remarcat.
– Din păcate, replică Gretchen.
Atinse PDA-ul cu degetul.
– Uite, spuse ea. Mi-am făcut o notiţă să-i tăbăcesc fundul data viitoare când în văd.
Făcu semn către PDA.
– Ţi l-a trimis şi ţie?
– Da. Cred că o să mă abţin să-l deschid.
– Laşo, exclamă Gretchen. Ei bine, care o să fie prima ta acţiune oficială pe PDA?
– O să trimit un mesaj anumitor două persoane, am răspuns, şi o să le spun că vreau să-i văd singuri.

*

– Ne cerem scuze pentru întârziere, îmi spuse Hickory când el şi cu Dickory intrară în dormitorul meu. Maiorul Perry şi generalul Rybicki ne-au acordat statut de prioritate pentru un pachet de date ca să putem comunica cu guvernul nostru. Nea luat un timp să pregătim datele.
– Ce-aţi trimis? am întrebat.
– Totul, răspunse Hickory.
– *Totul…* Fiecare lucruşor pe care voi doi şi cu mine l-am făcut în ultimul an.
– Da. Un rezumat al evenimentelor, acum, şi un raport mai cuprinzător de îndată ce putem. Poporul nostru o să fie disperat să ştie ce s-a întâmplat cu tine de ultima oară când au auzit de noi. Au nevoie să afle că eşti teafără şi nevătămată.
– Asta include şi ce s-a întâmplat astă-noapte. În întregime. Inclusiv partea în care ai pomenit cu atâta uşurinţă de planurile voastre de a-mi omorî părinţii…
– Da. Ne pare rău că te-am supărat, Zoë. N-am fi vrut să facem asta. Dar nu ne-ai oferit nicio alternativă când ne-ai cerut să spunem adevărul părinţilor tăi.
– Şi cum rămâne cu mine?
– Ţie ţi-am spus întotdeauna adevărul.
– Da, dar nu pe tot, nu-i aşa? I-ai spus tăticului că aveaţi informaţii

despre Conclav pe care nu i le-ai spus. Dar nu mi-ai spus nici mie. Ai păstrat secrete faţă de mine, Hickory. Şi tu, şi Dickory.

– N-ai întrebat niciodată.

– O, nu-mi veni cu rahatul ăsta! Nu jucăm aici jocuri de cuvinte, Hickory! Ne-aţi ţinut în întuneric. M-aţi ţinut *pe mine* în întuneric. Şi cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mai mult îmi dau seama de felul în care aţi acţionat pe baza a ceea ce ştiaţi, fără să-mi spuneţi şi mie. Toate rasele alea pe care ne-aţi pus să le studiem, pe mine şi pe Gretchen, la centrul de informare… Toate rasele cu care ne-aţi antrenat să luptăm… Aproape niciuna dintre ele nu făcea parte din Conclav. Pentru că ştiaţi că, dacă ne găseşte Conclavul primul, vor încerca totul ca să *nu* lupte cu noi.

– Da.

– Nu crezi că ar fi trebuit să ştiu asta? Nu crezi că ar fi contat pentru mine? Pentru noi toţi? Pentru întreaga colonie?

– Ne pare rău, Zoë, vorbi Hickory. Aveam ordine de la guvernul nostru să nu dezvăluim părinţilor tăi informaţii pe care nu le ştiau deja, până când devenea absolut necesar. Asta s-ar fi întâmplat numai dacă navele Conclavului ar fi apărut pe cerul vostru. Până atunci, ni s-a cerut să dăm dovadă de grijă. Dacă am fi vorbit cu tine despre asta, ţi-ai fi informat părinţii, fireşte. Aşa că am hotărât că n-o să aducem în discuţie aceste lucruri cu tine, în afară de cazul în care ne întrebi direct despre ele.

– Şi de ce-aş face asta?

– Adevărat. Regretăm necesitatea. Dar n-am văzut nicio altă alternativă.

– Ascultaţi-mă, amândoi, am sus, apoi m-am oprit. Înregistrezi asta acum, nu-i aşa?

– Da. Înregistrăm întotdeauna, în afară de cazul în care ne ceri tu să nu. Ai dori să oprim înregistrarea?

– Nu, am răspuns. De fapt, vreau să ascultaţi asta cu toţii. Mai întâi, vă interzic să-mi vătămaţi părinţii în orice fel. Niciodată.

– Maiorul Perry ne-a informat deja că o să predea colonia mai curând decât s-o distrugă. Din moment ce este adevărat, nu există niciun motiv să-i facem vreun rău nici lui, nici locotenentului Sagan.

– Nu contează. Cine ştie dacă n-o să fie vreo altă ocazie în care să hotărâţi că o să fie necesar să încercaţi să scăpaţi de John şi Jane?

– Pare puţin probabil.

– Nu-mi pasă dacă e mai puţin probabil decât să-mi crească aripi! N-am crezut să fie posibil *vreodată* să vă gândiţi *să-mi ucideţi părinţii,* Hickory. M-am înşelat în privinţa asta. N-o să mă mai înşel niciodată. Aşa că jură. Jură că n-o să faci niciodată niciun rău părinţilor mei.

Hickory vorbi rapid cu Dickory în limba lor.

– Jurăm, vorbi Hickory.

– Juraţi în numele tuturor obinilor, am insistat.

– Nu putem. Asta nu-i ceva ce putem promite. Nu ne stă în putere. Dar nici Dickory, nici eu nu vom căuta să-i vătămăm pe părinţii tăi. Şi îi vom apăra împotriva tuturor acelora care ar încerca să le facă vreun rău. Chiar împotriva altor obini. Asta îţi jurăm, Zoë.

Ultima parte a declaraţiei mă făcu să-l cred pe Hickory. Nu-i cerusem să-i apere pe John şi Jane, doar să nu le facă rău. Hickory adăugase asta. Amândoi o făcuseră.

– Mulţumesc.

Mă simţeam ca şi cum m-aş fi destins brusc; până în secunda aceea, nu-mi dădusem seama cât de nervoasă eram doar stând acolo şi vorbind despre asta.

– Mulţumesc amândurora. Chiar aveam nevoie să aud asta.

– Cu plăcere, Zoë. Mai vrei să ne ceri ceva?

– Aveţi fişiere despre Conclav.

– Da. I le-am dat deja locotenentului Sagan pentru analiză.

Era perfect logic; Jane fusese ofiţer de informaţii pe vremea când făcuse parte din Forţele Speciale.

– Vreau să le văd şi eu. Tot ce-aveţi.

– Ţi le vom pune la dispoziţie. Dar sunt o mulţime de informaţii, şi nu toate sunt uşor de înţeles. Locotenentul Sagan e mult mai calificată să lucreze cu această informaţie.

– Nu spun să mi le dai mie şi nu ei. Vreau doar să le văd şi eu.

– Dacă doreşti…

– Şi orice altceva ai mai putea primi de la guvernul tău despre Conclav. Şi mă refer la *tot,* Hickory. Nimic din prostia asta cu „n-ai cerut direct” de-acum înainte. Am terminat cu asta. Mă înţelegi?

– Da, răspunse Hickory. Înţelegi că informaţiile pe care le primim pot fi incomplete prin natura lor. Nu ni se spune totul.

– Ştiu. Dar tot pari să ştii mai mult decât noi. Şi vreau să înţeleg cu ce ne confruntăm. Sau ne confruntam, oricum.

– De ce spui „ne confruntam”?

– Generalul Rybicki a spus astăzi mulţimii că Conclavul e pe cale să fie înfrânt. De ce? Tu ştii altceva?

– Nu ştim nimic altceva. Dar nu credem că, doar pentru că generalul Rybicki spune ceva în public unei mulţimi numeroase, înseamnă că spune adevărul. Nici nu înseamnă că Roanoke însăşi a scăpat complet de pericol.

– Dar n-are nicio noimă! am exclamat.

Am ridicat PDA-ul în faţa lui Hickory.

– Ni s-a spus că le putem folosi din nou. Că putem folosi din nou toată aparatura electronică. Am încetat să le folosim pentru că ne-ar fi dat de gol. Dacă ne e permis să le folosim din nou, înseamnă că nu mai trebuie să ne facem griji că vom fi daţi de gol.

– Asta-i una dintre interpretările posibile ale datelor.
– Există şi o alta?
– Generalul n-a spus că Conclavul ar fi fost înfrânt, ci că el credea că vor fi înfrânţi. E corect?
– Da, am încuviinţat.
– Atunci este posibil ca generalul să aibă intenţia ca Roanoke să joace un rol în înfrângerea Conclavului. În care caz, nu e vorba că vi se permite să folosiţi aparate electronice pentru că e sigur. Vi se permite să le folosiţi pentru că acum sunteţi momeala.
– Crezi că Uniunea Colonială va aduce Conclavul aici, am spus după un minut.
– Nu ne exprimăm nicio opinie într-un fel sau altul. Atragem doar atenţia că este posibil. Şi se potriveşte cu datele pe care le avem.
– I-aţi spus tăticului despre asta?
– N-am…, începu Hickory, dar eu ieşeam deja pe uşă.

*

– Închide uşa după tine, spuse tăticul.
Am închis-o.
– Cu cine ai vorbit despre asta?
– Cu Hickory şi Dickory, evident. Nimeni altcineva.
– Nimeni? Nici măcar Gretchen?
– Nu.
Gretchen plecase să-l hărţuiască pe Magdy pentru că-i trimisese acel fişier video. Începeam să-mi doresc să mă fi dus cu ea în loc să-i pun pe Hickory şi Dickory să vină în camera mea.
– Bine. Atunci trebuie să păstrezi tăcerea, Zoë. Tu şi gemenii extratereştri.
– Tu nu crezi că ceea ce spune Hickory o să se întâmple, nu-i aşa?
Tăticul se uită direct la mine, şi încă o dată mi-am amintit cât de bătrân este, faţă de cât părea să fie.
– *O să se întâmple,* răspunse. Uniunea Colonială a întins o capcană pentru Conclav. Am dispărut cu un an în urmă. Conclavul ne-a căutat în tot acest timp, iar Uniunea Colonială a petrecut perioada pregătind capcana. Acum e gata, aşa că suntem scoşi din nou la vedere. Când nava generalului Rybicki pleacă înapoi, o să lase o urmă care să indice unde suntem. Vestea va ajunge la Conclav. Conclavul o să-şi trimită flota încoace. Iar Uniunea Colonială o va distruge. Oricum, ăsta-i planul.
– O să meargă?
– Nu ştiu.
– Ce se întâmplă dacă nu merge?
Tăticul scoase un râset abia auzit şi plin de amărăciune.
– Dacă nu merge, atunci nu cred că acest Conclav o să fie într-o dispoziţie favorabilă pentru negocieri.

– O, Doamne! Trebuie să le spunem oamenilor, tăticule!

– Ştiu că trebuie. Am mai încercat şi înainte să ascundem unele lucruri coloniştilor şi n-a mers prea bine.

Aici vorbea despre vârcolaci, şi mi-am adus aminte că, atunci când aveau să se termine toate astea, trebuia să limpezesc cu el lucrurile în legătură cu aventurile mele din pădure.

– Dar nici nu avem nevoie de încă un acces de panică. În ultimele două zile, oamenii au fost destul de solicitaţi din toate părţile. Trebuie să descopăr o cale de a le spune ce-a plănuit UC, fără să le provoc teamă pentru propriile lor vieţi.

– În ciuda faptului că ar trebui să se teamă…

– Asta-i şmecheria, replică tăticul şi scoase încă un râset amar.

Apoi se uită la mine.

– Nu e drept, Zoë. Toată colonia asta e construită pe o minciună. N-a existat niciodată intenţia ca Roanoke să fie o colonie reală, viabilă. Există doar pentru că guvernul nostru are nevoie de o cale de a da cu tifla Conclavului, de a sfida interdicţia de colonizare proclamată de acesta şi de a trage de timp ca să construiască o capcană. Acum, că a avut timpul necesar, singurul motiv pentru care mai există colonia noastră este acela că serveşte drept momeală. Uniunii Coloniale nu-i pasă de noi pentru *cine* suntem, Zoë. Îi pasă de noi numai pentru ceea *ce* suntem. Pentru ceea ce reprezentăm pentru ei. Pentru modul în care ne pot folosi. Cine suntem n-are de fapt importanţă.

– Cunosc senzaţia.

– Îmi pare rău. Devin atât abstract, cât şi deprimat…

– Nu e abstract, tăticule. Vorbeşti cu fata a cărei viaţă este un punct dintr-un tratat. Ştiu ce înseamnă să fiu preţuită pentru *ce* sunt, în loc de *cine* sunt.

Tăticul mă îmbrăţişă.

– Nu aici, Zoë. Noi te iubim pentru tine. Deşi, dacă vrei să le spui prietenilor tăi obini să-şi mişte fundurile şi să ne ajute, n-aş avea nimic împotrivă.

– Păi, i-am pus pe Hickory şi Dickory să jure că n-or să te omoare. Aşa că e un progres, cel puţin.

– Da, bebeluşul merge în direcţia corectă. Ar fi plăcut să nu trebuiască să-mi fac griji că aş putea fi înjunghiat de cineva din propria-mi casă.

– Mai rămâne, ca de obicei, mămica.

– Crede-mă, dac-aş enerva-o vreodată atât de tare, ea n-ar folosi ceva atât de puţin dureros ca un cuţit, comentă tăticul.

Mă sărută pe obraz.

– Mulţumesc că ai venit să-mi povesteşti ce-a zis Hickory, Zoë. Şi mulţumesc că păstrezi informaţia pentru tine deocamdată.

– Cu plăcere, am răspuns şi m-am îndreptat spre uşă.

M-am oprit înainte să apăs pe clanţă.

– Tăticule... Cât crezi că o să dureze până când ajunge Conclavul aici?

– Nu prea mult, Zoë. Deloc prea mult.

*

De fapt, a durat doar vreo două săptămâni.

În care interval de timp, ne-am pregătit. Tăticul a găsit o cale să comunice tuturor adevărul fără ca ei să intre în panică: le-a spus că existau şanse mari să ne găsească Conclavul şi că Uniunea Colonială plănuia să i se împotrivească aici; că eram încă în pericol, dar că fuseserăm în pericol şi mai înainte, iar că cea mai bună apărare era să fim ingenioşi şi bine pregătiţi. Coloniştii au venit cu planuri de a construi adăposturi împotriva bombelor dar şi alte mijloace de protecţie, şi au folosit utilajele de excavat şi de construcţii pe care le păstraserăm până atunci împachetate. Oamenii se ţineau de treabă, rămâneau optimişti şi se pregăteau cât de bine puteau, gata pentru o viaţă aflată în pragul războiului.

Îmi petreceam timpul citind materialele pe care mi le dădeau Hickory şi Dickory, urmărind filmele despre eliminările de colonii şi analizând datele că să văd ce pot afla. Hickory şi Dickory aveau dreptate, erau prea multe, şi o foarte mare parte dintre ele în formate pe care nu le înţelegeam. Nu ştiu cum reuşea Jane să păstreze totul direct în minte. Dar ceea ce se afla acolo era destul ca să reţin câteva lucruri diferite.

Mai întâi, Conclavul era uriaş: peste patru sute de rase îi aparţineau, fiecare dintre ele angajându-se să lucreze împreună pentru a coloniza lumi noi, în loc să concureze pentru ele. Asta era o idee nebunească; până acum, sutele de rase din partea noastră de spaţiu luptau între ele ca să pună mâna pe planete şi să le colonizeze, apoi, odată ce creau o colonie nouă, luptau cu ghearele şi cu dinţii să şi le păstreze pe ale lor şi să le nimicească pe ale tuturor celorlalţi. Dar în sistemul Conclavului, creaturile din tot felul de rase urmau să trăiască pe aceeaşi planetă. Nu trebuia să concurezi. În teorie, o idee grozavă – mai bună decât să trebuiască să încerci să-i omori pe toţi ceilalţi din zonă – dar încă nu era prea clar dacă ea putea să meargă cu adevărat.

Ceea ce aducea în discuţie al doilea punct: sistemul era încă incredibil de nou. Generalul Gau, conducătorul Conclavului, lucrase vreme de mai mult de douăzeci de ani ca să-l construiască, şi în cea mai mare parte a acestor ani arătase ca şi cum era pe cale să se destrame. Nu ajuta nici faptul că Uniunea Colonială – noi, oamenii – şi alţi câţiva cheltuiau o mulţime de energie ca să-l distrugă înainte chiar de a se constitui. Dar Gau reuşise cumva să-l creeze şi, în ultimii doi ani, trecuse chiar de la planuri la practică.

Acesta nu era un lucru prea bun pentru cine nu făcea parte din Conclav, în special când Conclavul începu să dea decrete, cum ar fi acela că nicio specie din afara Conclavului nu putea coloniza lumi noi. Orice dispută cu Conclavul era o dispută cu fiecare membru al Conclavului. Nu era o confruntare unu la unu; era o confruntare patru sute la unu. Iar generalul Gau avu grijă ca toţi să ştie asta. Când Conclavul începu să aducă flote ca să înlăture acele colonii noi pe care alte rase le înfiinţau în semn de sfidare, exista câte o navă în acea flotă pentru fiecare rasă din Conclav. Am încercat să-mi imaginez patru sute de crucişătoare de luptă apărând brusc deasupra planetei Roanoke, şi apoi mi-am adus aminte că, dacă planul Uniunii Coloniale mergea, aveam să le vedem destul de curând. Am încetat să mai încerc să-mi închipui.

Era firesc să te întrebi dacă Uniunea Colonială era nebună pentru că încerca să se ia la bătaie cu Conclavul, dar, aşa mare cum era, noutatea lui nu-i era favorabilă. Fiecare dintre cei patru sute de aliaţi fusese inamicul altora nu cu multă vreme în urmă. Fiecare dintre ei venise în alianţă cu propriile planuri şi proiecte, şi nu toţi, după cât se părea, erau convinşi că treaba asta cu Conclavul avea să meargă; dacă te uitai mai atent, unii dintre ei plănuiau să culeagă crema. Era încă destul de devreme ca totul să se prăbuşească, dacă cineva aplica presiunea potrivită. Se părea că Uniunea Colonială plănuia acest lucru, undeva pe orbită, deasupra lui Roanoke.

Un singur lucru ţinea totul laolaltă, şi acesta era al treilea lucru pe care l-am aflat: că acest general Gau era în felul lui o persoană remarcabilă. Nu ca unul dintre acei dictatori de mahala care aveau noroc, puneau mâna pe o ţară şi-şi luau titlul de înălţimea Sa Marele Mahăr sau cam aşa ceva. Fusese general adevărat pentru un popor numit vrenn şi câştigase nişte bătălii importante pentru ei, până când ajunsese la concluzia că era o risipă să te lupţi pentru nişte resurse pe care le puteau împărţi uşor şi productiv mai multe rase; atunci când a început să-şi promoveze ideea, a fost aruncat în închisoare. Nimănui nu-i place un zurbagiu.

Conducătorul care-l aruncase în închisoare a murit până la urmă (Gau nu avusese nimic de-a face cu asta; se întâmplase din cauze naturale), iar lui Gau i s-a oferit funcţia, dar a refuzat-o şi în schimb a încercat să determine alte rase să subscrie la ideea de Conclav. Avea dezavantajul că la început nu-i convinsese pe vrenn să fie de acord cu ideea; tot ce poseda pe numele lui era o idee şi un mic crucişător de luptă numit *Steaua Blândă,* pe care-l obţinuse de la vrenn după ce aceştia îl scoseseră din uz. Din ceea ce citeam, se părea că vrenn se gândeau că-l mituiau cu nava, ceva în genul „poftim, ia asta, mulţumim pentru servicii, pleacă, nu-i nevoie să trimiţi o carte poştală, salut”.

Dar el n-a plecat şi, în ciuda faptului că ideea lui părea dementă, nepractică, trăsnită, şi că n-ar putea niciodată să meargă din cauză că fiecare rasă din universul nostru ura prea mult toate celelalte rase, a mers. Pentru că generalul Gau a făcut-o să meargă, folosindu-şi propriile talente şi propria-i personalitate ca să facă persoane din toate rasele diferite să lucreze împreună. Cu cât citeam mai mult despre el, cu atât părea că tipul era cu adevărat admirabil.

Şi totuşi era şi persoana care ordonase uciderea coloniştilor civili.

Da, se oferise să-i mute şi chiar să le acorde spaţiu în Conclav. Dar când se ajungea la asta, dacă nu se mutau şi nu se alăturau, îi nimicea. Exact la fel cum ne-ar fi nimicit pe toţi dacă, în ciuda a tot ceea ce le spusese tăticul lui Hickory şi Dickory, n-am preda colonia – sau dacă, în cazul în care atacul plănuit de Uniunea Colonială asupra Conclavului ar merge prost, generalul ar hotărî că UC avea nevoie de o lecţie pentru că încercase să sfideze Conclavul şi ne-ar distruge doar pentru principii generale.

Nu eram prea sigură cât de admirabil ar fi generalul Gau, dacă până la urmă nu s-ar abţine să mă omoare pe mine şi pe fiecare persoană la care ţineam.

Era o enigmă. *El* era o enigmă. Am petrecut aceste două săptămâni încercând să-l descifrez. Gretchen devenise morocănoasă cu mine pentru că mă izolam fără să-i spun ce puneam la cale; Hickory şi Dickory trebuiau să-mi aducă aminte să ies şi să-mi fac antrenamentul. Chiar şi Jane se întreba dacă n-aş avea nevoie să ies mai mult din casă. Singura persoană care nu-mi dădea prea multă bătaie de cap era Enzo; de când eram din nou împreună, devenise foarte adaptabil la programul meu. Apreciam asta. Am avut grijă să afle. El păru să aprecieze, la rândul lui, acest lucru.

După care, pe neaşteptate, am intrat în criză de timp. *Steaua Blândă,* nava generalului Gau, apăru într-o după-amiază deasupra coloniei noastre, ne scoase din funcţiune satelitul de comunicaţii, astfel încât Gau să aibă timp să stea de vorbă, şi apoi trimise un mesaj pe Roanoke, cerând să se întâlnească cu şefii coloniei. John răspunse că se va întâlni cu el. În seara aceea, în timp ce soarele apunea, se întâlniră pe creasta din afara coloniei, cam la un kilometru depărtare.

– Dă-mi binoclul, te rog, i-am spus lui Hickory când ne-am urcat pe acoperişul casei.

Îmi făcu plăcerea.

– Mulţumesc, am zis.

Dickory era dedesubtul nostru, pe pământ; obiceiurile vechi dispar greu.

Chiar şi cu binoclul, generalul Gau şi cu tăticul abia dacă erau ceva mai mult decât nişte puncte. M-am uitat oricum. Nu eram singurul; în

Croatoan şi la ferme, alţi oameni stăteau pe acoperişuri cu binocluri şi telescoape, privind la tăticul şi la general, sau scrutând cerul în amurg, căutând *Steaua Blândă.* Când noaptea se lăsă în sfârşit, am zărit chiar eu nava; un punctuleţ între două stele, strălucind fără să clipească acolo unde celelalte stele licăreau.

– Cât crezi că mai e până când ajung şi celelalte nave? l-am întrebat pe Hickory.

Steaua Blândă sosea întotdeauna prima, singură, apoi, la comanda lui Gau, apăreau sutele de alte nave, un pic de spectacol nu tocmai subtil pentru a face un conducător de colonie reticent să accepte să-şi convingă oamenii că trebuie să-şi abandoneze casele. Văzusem filmele despre eliminările anterioare de colonii. Urma să se întâmple şi aici.

– Nu mai durează mult, anunţă Hickory. Până acum, maiorul Perry a refuzat deja să predea colonia.

Am luat binoclul de la ochi şi i-am aruncat o privire lui Hickory, în semiîntuneric.

– Nu pari îngrijorat pentru asta, am remarcat. E o altă melodie decât cea pe care o cântaţi înainte.

– Lucrurile s-au schimbat, replică Hickory.

– Aş vrea să am încrederea ta.

– Uite, zise Hickory. A început.

Am ridicat ochii. Pe cer începuseră să apară stele noi. Mai întâi una sau două, apoi grupuri mici şi apoi constelaţii întregi. Apăreau atât de multe, încât era imposibil să urmăreşti fiecare apariţie în parte. Ştiam că erau patru sute. Dar păreau mii.

– Doamne Dumnezeule! am exclamat, şi mi s-a făcut frică; cu adevărat frică. Uită-te la toate astea!

– Nu te teme de acest atac, Zoë. Credem că acest plan o să meargă.

– Cunoşti planul? am întrebat.

Nu-mi luam ochii de la cer.

– Am aflat despre el în după-amiaza asta. Maiorul Perry ne-a povestit totul, în semn de politeţe faţă de guvernul nostru.

– Nu mi-ai spus!

– Am crezut că ştii. Spuneai că ai vorbit cu maiorul Perry despre asta.

– Am vorbit despre Uniunea Colonială care vrea să atace flota Conclavului. Dar n-am vorbit despre cum o s-o facă.

– Scuzele mele, Zoë. Ţi-aş fi spus.

– Spune-mi acum, i-am cerut, dar imediat ceva se întâmplă pe cer.

Stelele cele noi începură să se transforme în nove.

Mai întâi una sau două, apoi grupuri mici şi apoi constelaţii întregi. Atât de multe se dilatară şi se făcură mai luminoase, încât începură să

se contopească între ele, formând un braţ al unei galaxii mici şi violente. Era frumos. Şi era cel mai rău lucru pe care-l văzusem vreodată.

– Bombe cu antimaterie, explică Hickory. Uniunea Colonială a aflat identitatea navelor din flota Conclavului. A însărcinat membri ai Forţelor voastre Speciale să le depisteze şi să planteze bombele chiar înainte de saltul aici. Un alt membru al Forţelor Speciale de aici le-a declanşat.

– Bombe pe câte nave? am întrebat.

– Pe toate. Toate în afară de *Steaua Blândă.*

Am încercat să mă întorc ca să mă uit la Hickory, dar nu-mi puteam muta ochii de la cer.

– E imposibil!

– Nu, răspunse Hickory. Nu imposibil. Extraordinar de dificil. Dar nu imposibil.

De pe celelalte acoperişuri şi de pe străzile din Croatoan, aclamaţiile şi strigătele se înălţară în aer. M-am întors în sfârşit cu spatele şi mi-am şters lacrimile de pe faţă.

Hickory observă.

– Plângi pentru flota Conclavului.

– Da. Pentru oamenii de pe navele acelea.

– Navele acelea erau aici ca să distrugă colonia.

– Ştiu.

– Îţi pare rău că au fost distruse.

– Îmi pare rău că nu ne-am putut gândi la ceva mai bun, am spus. Îmi pare rău că a trebuit să fie „noi sau ei”.

– Uniunea Colonială crede că asta va fi o mare victorie, zise Hickory. Crede că distrugerea flotei Conclavului într-o singură confruntare va avea ca rezultat colapsul Conclavului, punând capăt ameninţării. Asta este ceea ce a spus guvernului meu.

– Oh…

– Să sperăm că au dreptate.

Am reuşit în sfârşit să mă întorc cu faţa spre Hickory. Imaginile remanente ale exploziilor făceau să-i apară pete peste tot.

– Crezi că au dreptate? am întrebat. Guvernul tău o să creadă asta?

– Zoë, vorbi Hickory. O să-ţi aminteşti că, puţin înainte de plecarea pe Roanoke, guvernul meu te-a invitat să vizitezi lumile noastre.

– Îmi aduc aminte.

– Te-am invitat pentru că poporul nostru tânjea să te vadă, şi să te vadă printre noi. Te-am invitat şi pentru că noi credeam că guvernul vostru urma să folosească Roanoke ca şiretlic pentru a porni o bătălie împotriva Conclavului. Şi, câtă vreme nu ştiam dacă acest şiretlic avea să aibă succes, credeam cu tărie că ai fi fost mai în siguranţă cu

noi. Nu există nicio îndoială că viaţa ta a fost în pericol aici, Zoë, în moduri pe care le-am prevăzut şi în moduri pe care n-am reuşit să le prevedem. Te-am invitat, Zoë, pentru că ne temeam pentru tine. Înţelegi ce-ţi spun?

– Da, am răspuns.

– M-ai întrebat dacă eu cred că Uniunea Colonială are dreptate că asta e o mare victorie şi dacă guvernul meu o să creadă acelaşi lucru. Răspunsul meu este acela că guvernul meu îşi reia invitaţia, Zoë, de a veni să vizitezi lumile noastre şi să călătoreşti în siguranţă printre ele.

Am dat din cap şi m-am uitat din nou la cer, unde stelele încă se transformau în nove.

– Şi când aţi vrea să înceapă această călătorie?

– Acum. Sau cât mai aproape de acum cu putinţă.

N-am răspuns nimic la asta. M-am uitat în sus, către cer, am închis ochii şi pentru prima oară am început să mă rog. M-am rugat pentru echipajele navelor de deasupra mea. M-am rugat pentru coloniştii de dedesubtul meu. M-am rugat pentru John şi Jane. Pentru Gretchen şi tatăl ei. Pentru Magdy şi pentru Enzo şi pentru familiile lor. Pentru Hickory şi Dickory. M-am rugat pentru generalul Gau. M-am rugat pentru toţi.

M-am rugat.

– Zoë…, rosti Hickory.

Am deschis ochii.

– Mulţumesc pentru invitaţie, am zis. Regret că trebuie să refuz.

Hickory nu scotea nicio vorbă.

– Mulţumesc, Hickory. Serios, mulţumesc. Dar sunt exact acolo unde mi-e locul.

PARTEA A III-A

DOUĂZECI

– Recunoaşte, vorbi Enzo prin PDA. Ai uitat.

– N-am uitat! am exclamat, cu ceea ce speram să fie exact cantitatea corectă de indignare menită să sugereze că nu uitasem, când de fapt aşa era.

– Aud falsa indignare, comentă el.

– Prostii. M-ai prins. În sfârşit.

– În sfârşit? Nu există *în sfârşit.* Te-am prins de când te-am cunoscut.

– Poate că da, am acceptat.

– Şi oricum, asta nu rezolvă problema *prezentă.* Suntem pe cale să ne aşezăm la cină. Ar trebui să fii aici. Nu să te fac să te simţi vinovată sau pe-aproape.

Asta era diferenţa dintre mine şi Enzo, din când în când. A fost o vreme când Enzo ar fi spus aceste cuvinte şi ele ar fi sunat ca şi cum m-ar fi acuzat de ceva (pe lângă faptul, desigur, că am întârziat). Dar în acest moment erau amabile şi amuzante. Da, era exasperat, dar era exasperat într-un fel care sugera că aş putea reuşi să-mi iau revanşa faţă de el. Ceea ce probabil aş fi făcut, dacă el n-ar fi insistat.

– De fapt, sunt strivită sub povara vinei.

– Bine, pentru că ştii că am pus un întreg cartof suplimentar în tocană pentru tine.

– Ce amabil! Un cartof întreg!

– Şi am promis gemenelor că pot arunca morcovii în tine, continuă, referindu-se la surorile lui mai mici. Pentru că ştiu cât de mult adori morcovii. În special când sunt aruncaţi de copii.

– Nu ştiu de ce i-ar mânca cineva în orice alt fel.

– Şi după cină voiam să-ţi citesc o poezie pe care-am scris-o pentru tine.

Am făcut o pauză.

– Ei, asta nu-i cinstit, am spus. Să introduci ceva real în zeflemeaua noastră spirituală.

– Îmi pare rău.

– Chiar îţi pare? am întrebat. Nu mi-ai mai scris un poem de-o veşnicie.

– Ştiu, răspunse el. Am crezut că mi-aş putea reintra în formă. Îmi aduc aminte că îţi cam plăcea.

– Ticălosule! Acum chiar *mă simt* vinovată pentru că am uitat de cină.

– Nu te simţi prea vinovată. Nu-i o poezie foarte bună. Nici măcar nu rimează.

– Ei bine, sunt uşurată.

Încă mă simţeam descumpănită. E plăcut să primeşti poezii.

– O să ţi-o trimit, zise Enzo. O poţi citi în schimb. Şi apoi, poate, dacă eşti drăguţă cu mine, o să ţi-o citesc eu. Dramatic.

– Şi dacă sunt rea cu tine?

– Atunci o s-o citesc melodramatic. O să flutur mâinile şi toate celelalte.

– Aduci argumente pentru ca să fiu rea.

– Hei, deja ai lipsit de la masă. Asta merită o fluturare de mână sau două.

– Ticălosule, am repetat. Aproape că-l auzeam zâmbind la PDA.

– Trebuie să plec. Mama zice să pun masa.

– Vrei să-ncerc să ajung? am întrebat.

Brusc, chiar voiam să fiu acolo.

– Pot încerca.

– O să traversezi toată colonia în fugă în cinci minute? întrebă el.

– Aş putea s-o fac, am răspuns.

– Poate că Babar ar putea. Dar el are două picioare în plus faţă de tine.

– Bine, am răspuns. O să-l trimit pe Babar să cineze cu tine.

Enzo izbucni în râs.

– Aşa să faci. Să-ţi spun eu ce-ar trebui, Zoë. Vino încoace în pas rezonabil şi probabil că o să ajungi la timp pentru desert. Mama a făcut o plăcintă.

– Oho, plăcintă! Ce fel?

– Cred că se cheamă plăcinta „Zoë-capătă-orice-fel-de-plăcintă-găseşte-şi-i-place”.

– Mmmm, întotdeauna mi-a plăcut felul ăsta de plăcintă.

– Ei bine, da. E trecută chiar în denumire.

– Atunci întâlnirea e aranjată, am spus.

– Bine. Nu uita. Ştiu că ţinerea de minte e o problemă pentru tine.

– Ticălosule!

– Verifică-ţi lista de mesaje. S-ar putea să fie o poezie acolo.

– O să aştept fluturarea din mână.

– Ăsta-i probabil idealul. O să fie mai bine aşa. Iar acum, mama se uită la mine cu laser în ochi. Trebuie să plec.

– Du-te, l-am îndemnat. Ne vedem curând.

– Bine, răspunse Enzo. Te iubesc.

Începuserăm să ne spunem asta unul altuia de curând. Părea potrivit.

– Şi eu te iubesc, am replicat şi m-am deconectat.

– Voi doi mă faceţi să vomit atât de tare, comentă Gretchen. Auzise partea mea de conversaţie şi-şi rostogolise ochii în cap tot timpul. Stăteam în dormitorul ei.

Am lăsat jos PDA-ul şi i-am tras una cu o pernă.

– Eşti doar geloasă că Magdy nu ţi-o spune niciodată.

– O, Dumnezeule! exclamă Gretchen. Lăsând deoparte faptul că *nu vreau câtuşi de puţin* să aud asta din partea lui, dacă *ar încerca* vreodată să-mi spună asta, capul i-ar *exploda* de-a dreptul înainte ca vorbele să-i iasă măcar pe gură. Ceea ce, dacă mă gândesc acum la asta, ar putea fi un motiv excelent să încerc să-l fac s-o spună.

– Voi doi sunteţi atât de drăguţi! Vă şi văd stând în faţa altarului şi luându-vă la harţă chiar înainte să spuneţi „da”.

– Zoë, dacă ajung vreodată prin apropierea unui altar cu Magdy, te autorizez să mă plachezi şi să mă târăşti afară.

– O, bine…

– Acum hai să nu mai vorbim niciodată despre asta.

– Eşti într-o stare de negare totală.

– Cel puţin nu eu sunt cea care-a uitat întâlnirea pentru cină, comentă Gretchen.

– E şi mai rău. Mi-a scris o poezie. Urma să mi-o citească.

– Ai pierdut cina *şi* un spectacol. Eşti cea mai rea prietenă care a existat vreodată.

– Ştiu, am răspuns.

Am întins mâna după PDA.

– O să-i scriu un mesaj de scuze în care să spun asta.

– Pune nişte umilinţă în plus, mă sfătui Gretchen. Pentru că asta e sexy.

– Comentariul ăsta explică multe despre tine, Gretchen.

Apoi, PDA-ul meu căpătă o viaţă proprie, emiţând un sunet de alarmă din difuzor şi derulând un avertisment de atac aerian pe ecran. Pe biroul lui Gretchen, PDA-ul ei scoase acelaşi sunet şi derulă acelaşi mesaj. Fiecare PDA din colonie făcu acelaşi lucru. În depărtare, am auzit sirenele instalate lângă fermele menoniţilor şi alertându-i, pentru că ei nu foloseau tehnologie personală.

Pentru prima oară de la înfrângerea flotei Conclavului, Roanoke era atacată. Rachetele erau pe drum.

M-am repezit la uşa camerei lui Gretchen.

– Unde te duci? întrebă ea, prinzându-mă din urmă. Trebuie să ajungem la un adăpost.

– Uite, i-am arătat.

În depărtare, un ac strălucitor de lumină brăzda cerul, ţintind către ceva ce nu vedeam prea bine. Apoi urmă un fulger de un alb orbitor. Exista un satelit defensiv deasupra lui Roanoke; trăsese şi lovise una dintre rachetele ce venea spre noi. Dar altele erau încă pe drum.

Pocnetul tăios al exploziei rachetei ajunse la noi, cu un decalaj nici pe departe suficient între lumină şi sunet.

– *Hai,* Zoë, strigă Gretchen şi porni să tragă de mine. Trebuie să plecăm!

Am renunţat să mă mai uit la cer şi am alergat împreună cu

Gretchen către unul dintre adăposturile comunităţii pe care le excavaserăm şi construiserăm de curând; se umplea repede cu colonişti. În timp ce fugeam, i-am văzut pe Hickory şi Dickory, care mă zăriseră şi ei; se apropiară şi se aşezară de-o parte şi de alta a mea în timp ce intram în adăpost. Chiar şi cuprinşi de panică, oamenii încă le făceau loc. Gretchen, Hickory, Dickory, cam cincizeci de alţi colonişti şi cu mine ne-am ghemuit cu toţii în adăpost, încordaţi să auzim ce se petrecea deasupra noastră, prin aproape patru metri de pământ şi beton.

– Ce crezi că se pe..., vorbi cineva şi apoi se auzi un huruit indescriptibil, ca şi cum cineva ar fi luat unul dintre containerele de marfă care alcătuiau zidul coloniei şi l-ar fi dezmembrat chiar în timpanele noastre. M-am rostogolit la pământ pentru că imediat avu loc un cutremur, am ţipat şi pariez că toţi ceilalţi din adăpost au ţipat şi ei, dar n-am perceput asta pentru că a urmat cel mai asurzitor sunet pe care-l auzisem vreodată, atât de puternic încât creierul meu capitulă şi zgomotul deveni absenţa zgomotului. Singurul mod în care ştiam că eu, cel puţin, ţipam încă era faptul că-mi simţeam gâtul cum începe să mă usture. Hickory (sau poate Dickory) mă apucă şi mă ţinu cât putea de strâns; o vedeam pe Gretchen ţinută în acelaşi fel de către celălalt obin.

Luminile din adăpost pâlpâiră, dar rămaseră aprinse.

Până la urmă m-am oprit din ţipat, iar solul încetă să se scuture; ceva asemănător auzului îmi reveni şi i-am auzit pe ceilalţi din adăpost plângând şi rugându-se şi încercând să-i liniştească pe copii. M-am uitat spre Gretchen, care arăta zguduită. M-am desprins de Dickory (se dovedi că el era, până la urmă) şi m-am dus către ea.

– Eşti teafără? am întrebat-o.

Vocea mea sună de parcă era trecută prin vată de la o depărtare oarecare. Gretchen dădu din cap, dar nu se uită la mine. Mi-am dat seama că era prima oară când se afla în mijlocul unui atac.

M-am uitat în jur. Cei mai mulţi dintre oamenii din adăpost arătau la fel ca şi Gretchen. Era pentru prima oară când oricare dintre ei participase la un atac. Dintre toţi aceşti oameni, eu eram singura veterană a unui atac ostil. Bănuiesc că asta mă punea la comandă.

Am văzut un PDA pe podea; cineva îl scăpase. L-am ridicat, l-am pornit şi am citit ce era pe el. Apoi m-am ridicat în picioare, am fluturat mâinile dintr-o parte într-alta şi am strigat: „Scuzaţi-mă!”, până când oamenii începură să se uite la mine. Cred că destui mă recunoscură ca fiind fiica şefilor coloniei, încât să ajungă la concluzia că s-ar putea să ştiu ceva în plus.

– Informaţia de urgenţă de pe PDA spune că atacul pare să se fi terminat, am strigat eu când mi s-a părut că se uitau la mine destui oameni. Dar până când nu primim un semnal de „cale liberă”, trebuie

să rămânem în adăpost. Trebuie să stăm aici şi să ne păstrăm calmul. Este cineva rănit sau bolnav?

– Nu aud prea bine, anunţă cineva.

– Nu cred că vreunul dintre noi aude prea bine în acest moment, am observat. De aceea ţip.

Era o încercare de glumă. Nu cred că oamenii se lăsară atraşi de ea.

– Mai există răni pe-aici în afară de pierderea auzului?

Nimeni nu spuse nimic şi nu ridică mâna.

– Atunci haideţi să rămânem pe loc şi să aşteptăm semnalul de „cale liberă”.

Am ridicat PDA-ul pe care-l foloseam.

– Al cui e ăsta?

Cineva ridică mâna; am întrebat dacă-l puteam împrumuta.

– Cineva a luat lecţii de „comandă” când nu mă uitam, comentă Gretchen când m-am aşezat din nou lângă ea.

Cuvintele erau tipice pentru Gretchen, dar vocea era foarte, foarte tremurată.

– Tocmai am fost atacaţi, am explicat. Dacă cineva nu se preface că ştie ce face, oamenii or să înceapă s-o ia razna. Asta ar fi rău.

– Nu te contrazic. Sunt doar impresionată.

Arătă către PDA.

– Poţi să trimiţi mesaje? Putem afla ce se petrece?

– Nu cred, am răspuns. Cred că sistemul de urgenţă anulează mesajele obişnuite.

Am ieşit din contul proprietarului PDA-ului şi am intrat în contul meu.

– Să vedem. Enzo a zis că mi-a trimis poemul acela, dar nu-i încă aici. Probabil e în aşteptare şi o să fie trimis de îndată ce avem cale liberă.

– Aşadar, nu ştim dacă toţi ceilalţi sunt teferi.

– Sunt sigură că o să primim curând semnalul de cale liberă. Eşti îngrijorată pentru tatăl tău?

– Da. Tu nu eşti îngrijorată pentru părinţii *tăi?*

– Au fost soldaţi. Au mai făcut asta şi înainte. Îmi fac griji pentru ei, dar pariez că n-au nimic. Iar Jane este cea care rulează mesajele de urgenţă. Atâta vreme cât se actualizează, înseamnă că e teafără.

PDA-ul trecu de la cutia mea poştală la o notă care se plimba pe ecran; primiserăm „cale liberă”.

– Vezi, am spus.

I-am pus pe Hickory şi pe Dickory să verifice intrarea adăpostului, în căutarea de resturi care cădeau; era liber. Am ieşit din cont de pe PDA şi i l-am dat înapoi proprietarului, apoi lumea începu să se târască afară. Gretchen şi cu mine am fost ultimele care să pornim

spre suprafaţă.

– Ai grijă unde calci, mă avertiză Gretchen în timp ce urcam, şi arătă pe jos.

Era sticlă peste tot. M-am uitat în jur. Toate casele şi clădirile erau în picioare, dar aproape toate ferestrele erau sparte. Aveam să culegem sticlă zile întregi, de peste tot.

– Măcar a fost vreme frumoasă, am comentat.

Nimeni nu păru să mă audă. Probabil că n-avea nicio importanţă.

I-am spus la revedere lui Gretchen şi m-am îndreptat spre casa mea, împreună cu Hickory şi Dickory. Am găsit şi mai multă sticlă în locuri surprinzătoare şi pe Babar ascuns în cabina de duş. Am reuşit să-l conving să iasă şi l-am îmbrăţişat strâns. El mă linse pe faţă cu o frenezie crescândă. După ce l-am mângâiat şi l-am liniştit, am întins mâna după PDA să-i chem pe mămica şi pe tăticul, dar mi-am dat seama că-l lăsasem la Gretchen. I-am pus pe Hickory şi Dickory să stea cu Babar – avea nevoie de compania lor mai mult decât aveam eu în acel moment – şi am plecat către Gretchen. În timp ce mergeam către casa ei, uşa din faţă se deschise şi Gretchen se năpusti afară, mă văzu şi alergă spre mine, cu PDA-ul ei într-o mână şi cu al meu în cealaltă.

– Zoë, exclamă ea, apoi chipul i se înăspri şi orice-ar fi avut de spus se pierdu pentru câteva clipe.

– O, nu… Gretchen! Gretchen! Ce e? E tatăl tău? Tatăl tău e bine?

Gretchen clătină din cap şi se uită la mine.

– Nu e tatăl meu. El n-a păţit nimic. Nu e tata. Zoë, Magdy tocmai m-a chemat. Zice că ceva a lovit ferma lui Enzo. Casa e încă în picioare, zice el, dar că e ceva mare în curte. Crede că e o bucată de rachetă. Zice că a încercat să-l sune pe Enzo, dar nu-i acolo. Nu-i nimeni acolo. Nu răspunde nimeni. Zice că tocmai au construit un adăpost împotriva bombelor, în afara casei. În curte, Zoë. Magdy zice că tot cheamă şi nu răspunde nimeni. Tocmai l-am sunat şi eu pe Enzo. Nu prind nimic, Zoë. Nici măcar nu se conectează. Tot încerc. O, Doamne, Zoë! Doamne, Zoë! Doamne!

*

Enzo Paulo Gugino era născut pe Zhong Guo, ca prim copil al lui Bruno şi Natalie Gugino. Bruno şi Natalie se cunoşteau de când erau mici şi toată lumea din anturajul lor a ştiut, din clipa în care puseseră ochii unul pe celălalt, că aveau să fie împreună în fiecare moment al vieţii lor. Bruno şi Natalie n-au contrazis această idee. Bruno şi Natalie, din câte se ştie, nu s-au contrazis pentru nimic, şi cu siguranţă nu s-au contrazis între ei. S-au căsătorit tineri, chiar şi pentru cultura profund religioasă în care trăiau pe Zhong Guo, în care oamenii se căsătoreau deseori devreme. Dar nimeni nu şi-i închipuia pe cei doi altfel decât împreună; părinţii lor şi-au dat consimţământul

şi tinerii s-au căsătorit într-una dintre nunţile cu cei mai mulţi participanţi pe care şi le putea aminti oricine în orăşelul lor natal, Pomona Falls. Nouă luni mai târziu, aproape la zi, a apărut Enzo.

Enzo a fost dulce din clipa în care s-a născut; era întotdeauna vesel şi numai din când în când neastâmpărat, deşi (aşa cum se explica deseori, mai târziu în mare parte spre umilinţa lui), avea o tendinţă pronunţată să-şi dea jos scutecele şi să le întindă conţinutul pe cel mai apropiat perete. Acest lucru a provocat o dată o problemă serioasă, într-o bancă. Din fericire, a fost învăţat devreme la toaletă.

Enzo l-a cunoscut pe prietenul lui cel mai bun, Magdy Metwalli, la grădiniţă. În prima zi de şcoală, un băiat din clasa a treia a încercat să se ia de Enzo şi l-a împins cu putere la pământ; Magdy, pe care Enzo nu-l mai văzuse niciodată în viaţă, s-a aruncat asupra băiatului din anul trei şi a început să-i dea pumni în faţă. Magdy, care la vremea aceea era mic pentru vârsta lui, n-a produs nicio pagubă serioasă, în afară de faptul că l-a făcut pe băiatul din clasa a treia să facă pe el de frică (literalmente); Enzo a fost cel care l-a tras în cele din urmă pe Magdy de pe băiatul din clasa a treia şi l-a potolit înainte să fie trimişi cu toţii în biroul directorului şi apoi acasă, pentru restul zilei.

Enzo a arătat devreme talent pentru vorbe şi când avea şapte ani şi-a scris prima povestire, intitulată „Şoseta oribilă care mirosea urât şi care a mâncat tot Pomona Falls în afară de casa mea”, în care o şosetă mare, suferind mutaţii din cauza propriului ei miros oribil de nespălat, a început să-şi croiască drum mâncând conţinutul unui întreg oraş şi a fost înfrântă numai când eroii Enzo şi Magdy au bătut-o ca s-o supună şi apoi au aruncat-o într-o piscină plină cu detergent de rufe. Prima pare a povestirii (despre originea şosetei), avea trei fraze; scena bătăliei culminante avea trei pagini. Zvonurile spuneau că Magdy (cel care citea povestea, nu cel din ea) cerea tot mai mult din scena bătăliei.

Când Enzo avea zece ani, mama lui a rămas însărcinată pentru a doua oară, cu gemenele Maria şi Katherina. Sarcina a fost dificilă şi complicată, pentru că trupul lui Natalie avea dificultăţi în a păstra doi bebeluşi deodată; naşterea a fost pe muchie de cuţit, iar Natalie a fost cât pe ce să sângereze de moarte, nu numai o dată. Natalie a avut nevoie de mai mult de un an ca să se refacă în întregime, şi în acest timp Enzo, în vârstă de zece, apoi de unsprezece ani, şi-a ajutat tatăl şi mama să aibă grijă de surorile lui, învăţând să schimbe scutece şi să hrănească fetele când mama avea nevoie să se odihnească. Asta a fost ocazia pentru singura ceartă adevărată între Magdy şi Enzo: Magdy i-a spus în glumă lui Enzo fătălău pentru că-şi ajuta mama, iar Enzo l-a plesnit peste gură.

Când Enzo avea cincisprezece ani, familiile Gugino, Metwalli şi încă două pe care le cunoşteau s-au înscris în grup ca să facă parte din

prima colonie formată din cetăţeni ai Uniunii Coloniale, în loc de cetăţeni ai Pământului. În următoarele câteva luni, fiecare părticică a vieţii lui Enzo, ca şi viaţa familiei lui au fost deschise cercetărilor, iar el a suportat totul cu la fel de multă graţie pe cât ar fi avut oricine altcineva în vârstă de cincisprezece ani şi care voia să fie lăsat în pace. Fiecărui membru al fiecărei familii i s-a cerut să dea o declaraţie în care să explice de ce dorea să facă parte din colonie. Bruno Gugino a explicat că era fan al epocii colonizării americane şi al istoriei timpurii a Uniunii Coloniale; voia să facă parte şi el din acest nou capitol al istoriei. Natalie Gugino a scris că voia să-şi crească copiii pe o lume unde cu toţii să muncească împreună. Maria şi Katherina au făcut desene cu ele, plutind în spaţiu, înconjurate de luni zâmbăreţe.

Enzo, care iubea cuvintele din ce în ce mai mult, a scris o poezie, imaginându-se pe el însuşi stând pe o lume nouă, şi o intitulă „Destinaţia mea, stelele”. Mai târziu a recunoscut că luase titlul dintr-o carte obscură de aventuri fantastice pe care n-o citise niciodată, dar al cărei titlu îi rămăsese în minte. Poezia, menită doar pentru înscriere, s-a strecurat în presa locală şi a devenit un soi de senzaţie. Până la urmă a devenit un fel de imn neoficial oficial pentru efortul de colonizare de pe Zhong Guo. Şi după toate astea, Enzo, familia lui şi colegii lor de înscriere chiar nu mai putuseră să *nu* fie aleşi să plece.

Când Enzo abia împlinise şaisprezece ani, a cunoscut o fată, pe nume Zoë şi, pentru un motiv care depăşeşte înţelegerea, s-a îndrăgostit de ea. Zoë era o fată care părea că ştie ce face în cea mai mare parte a timpului şi care era încântată să-ţi spună că acesta era cazul, de fapt, *tot* timpul – însă în clipele petrecute în intimitate, Enzo a aflat că Zoë era la fel de nervoasă, de nesigură şi de îngrozită că ar putea să spună sau să facă o prostie care să-l sperie şi să-l alunge pe acest băiat pe care credea că l-ar putea iubi, pe cât era şi el de nervos, de nesigur şi de îngrozit că ar putea face o prostie similară. Ei au vorbit, s-au atins, s-au ţinut în braţe, s-au sărutat şi au învăţat cum să nu fie nervoşi, nesiguri şi îngroziţi unul de celălalt. Au zis şi au făcut prostii, şi s-au speriat unul pe celălalt şi s-au îndepărtat unul de celălalt, pentru că nu ştiau cum să se poarte mai bine de-atât. Apoi însă au trecut peste asta şi, când au fost împreună din nou, pentru a doua oară, nu s-au întrebat dacă era posibil să se iubească unul pe altul. Pentru că ştiau că se iubeau. Şi şi-o spuneau unul altuia.

În ziua în care Enzo a murit, a vorbit cu Zoë, a glumit cu ea despre faptul că a lipsit de la cina pe care trebuia s-o ia cu familia lui şi i-a promis să-i trimită o poezie pe care-o scrisese pentru ea. Apoi i-a spus că o iubea şi a auzit-o zicându-i că îl iubea. I-a trimis poemul şi s-a aşezat la masă cu familia lui. Când a venit alerta de pericol, familia Gugino, tatăl Bruno, mama Natalie, fiicele Maria şi Katherina şi fiul Enzo s-au dus cu toţii în adăpostul pe care Bruno şi Enzo îl făcuseră

doar cu o săptămână în urmă şi au stat împreună, unul lângă altul, ţinându-se în braţe şi aşteptând „calea liberă”.

În ziua în care Enzo a murit, a ştiut că era iubit. A ştiut că era iubit de mama şi de tatăl lui, care, aşa cum cunoştea toată lumea, nu încetaseră niciodată să se iubească până în clipa în care au murit. Dragostea lor unul pentru celălalt devenise dragostea lor pentru fiul şi pentru fiicele lor. Enzo ştia că era iubit de surorile lui, de care avusese grijă când erau mici. Ştia că era iubit de prietenul lui cel mai bun, pe care nu înceta niciodată să-l scoată din încurcături, şi alături de care nu înceta niciodată să intre în încurcături. Şi ştia că era iubit de Zoë – adică de mine –, Zoë pe care o numea dragostea lui şi care îi întorcea întruna cuvintele.

Enzo a trăit o viaţă de iubire, din clipa în care s-a născut până în clipa în care a murit. Atâţia oameni trec prin viaţă fără iubire. Dorind iubire. Sperând să găsească iubire. Tânjind după mai multă decât aveau. Simţind lipsa iubirii când aceasta dispărea. Enzo n-a trebuit niciodată să treacă prin asta. N-ar fi trebuit niciodată să treacă.

Tot ceea ce a cunoscut, toată viaţa lui, a fost iubirea.

Trebuie să cred că a fost de-ajuns.

Ar fi trebuit să fie, acum.

*

Am petrecut ziua cu Gretchen, Magdy şi toţi prietenii lui Enzo, care erau atât de mulţi, plângând, râzând şi amintindu-ne de el, apoi, la un moment dat, n-am mai putut suporta pentru că toată lumea începuse să mă trateze ca pe văduva lui Enzo şi, cu toate că într-un fel mă simţeam ca şi cum aş fi fost, nu voiam să fiu nevoită să împart asta cu toată lumea. Sentimentul era al meu şi voiam să fiu zgârcită cu el încă un pic. Gretchen văzu că am ajuns la un soi de limită şi mă duse în camera ei, îmi spuse să mă odihnesc puţin şi că o să vină mai târziu să vadă ce mai fac. Apoi îmi dădu o îmbrăţişare aprigă, mă sărută pe tâmplă, îmi spuse că mă iubeşte şi închise uşa după mine. M-am întins în patul lui Gretchen şi am încercat să nu gândesc. Am reuşit destul de bine, până când mi-am adus aminte de poezia lui Enzo, care mă aştepta în cutia poştală.

Gretchen îmi pusese PDA-ul pe biroul ei. M-am dus până la el, am luat PDA-ul, m-am aşezat înapoi pe pat, am deschis lista de mesaje şi l-am văzut pe cel de la Enzo. Am întins degetul ca să apăs pe ecran, pentru a-l salva, apoi am deschis în schimb conţinutul PDA-ului. Am găsit directorul intitulat „Enzo Dodgeball”, l-am deschis şi am început să rulez fişierele, privind cum Enzo flutura din mâini pe terenul de dodgeball, încasând lovituri în faţă şi rostogolindu-se pe jos cu o sincronizare incredibil de comică. M-am uitat până când am început să râd atât de tare încât abia mai vedeam, şi a trebuit să las din mână PDA-ul pentru un minut, ca să mă concentrez asupra simplului act de

a inspira şi de a expira.

Când m-am stăpânit din nou, am luat PDA-ul, am deschis lista de mesaje şi l-am deschis pe cel de la Enzo.

Zoë:

Iată-te. O să trebuiască să-ţi imaginezi deocamdată braţul fluturând. Dar spectacolul pe viu soseşte! Adică, după ce mâncăm plăcintă. Mmm... plăcintă...

AL TĂU

Ai zis că sunt al tău
Şi sunt de acord
Dar felul în care sunt al tău
E o chestiune de o oarecare importanţă.
Nu-s al tău
Ca o cumpărătură,
Ceva comandat şi vândut
Şi livrat într-o cutie
Ca să fie aşezat şi etalat
Prietenilor şi admiratorilor.
N-aş fi al tău în acest fel
Şi ştiu că nu m-ai vrea aşa.
O să-ţi spun cum sunt al tău.
Sunt al tău ca un inel pe deget
Un simbol a ceva etern.
Sunt al tău ca o inimă într-un piept
Bătând în acelaşi ritm cu altă inimă.
Sunt al tău ca un cuvânt în aer
Ducându-ţi dragostea la ureche.
Sunt al tău ca un sărut pe buze
Pus acolo de mine, sperând la mai multe.
Şi cel mai mult sunt al tău
Pentru că înăuntru, unde-mi ţin speranţele
Păstrez speranţa că tu eşti a mea.
E o speranţă pe care o dezvălui acum ca pe un dar.
Fii a mea ca un inel
Şi ca o inimă
Şi ca un cuvânt
Şi ca un sărut
Şi ca o speranţă ţinută aproape.
Eu voi fi al tău ca toate acestea
Şi ceva mai mult
Ceva ce vom descoperi între noi

Şi va fi numai al nostru.
Ai zis că sunt al tău
Şi sunt de acord.
Spune-mi că eşti a mea şi tu.
Aştept cuvântul tău
Şi sper la sărutul tău.

Te iubesc.
Enzo.

Şi eu te iubesc, Enzo. Te iubesc.

Mi-e dor de tine.

DOUĂZECI ŞI UNU

În dimineaţa următoare am aflat că tăticul era sub arest.

– Nu-i tocmai arest, explică tăticul de la masa din bucătărie, unde îşi lua cafeaua de dimineaţă. Am fost eliberat din postul de conducător al coloniei şi trebuie să mă întorc pe staţia Phoenix pentru o anchetă. Aşa că e mai mult un proces. Şi dacă *ăsta* merge prost, atunci o să fiu arestat.

– O să meargă prost? am întrebat.

– Probabil, răspunse tăticul. De obicei nu fac o anchetă dacă nu ştiu cum o să iasă, şi dacă era să iasă bine, nu se mai osteneau s-o facă.

Sorbi din cafea.

– Ce-ai făcut? am întrebat.

Aveam propria cafea, plină ochi cu frişcă şi zahăr, care stătea nebăgată în seamă în faţa mea. Eram încă în stare de şoc din cauza lui Enzo, şi asta chiar nu mă ajuta.

– Am încercat să-l conving pe generalul Gau să nu intre în capcana pe care am întins-o pentru el şi flota lui. Când ne-am întâlnit, i-am cerut să nu-şi cheme navele. L-am implorat, la drept vorbind. Era împotriva ordinelor pe care le primisem. Mi se ceruse să intru într-o „conversaţie neesenţială” cu el. Ca şi cum ai putea avea o conversaţie neesenţială cu cineva care plănuieşte să-ţi ocupe colonia şi a cărui întreagă flotă eşti pe cale s-o faci să explodeze…

– De ce-ai făcut-o? De ce-ai încercat să-i acorzi generalului Gau o ieşire?

– Nu ştiu. Probabil pentru că nu voiam pe mâinile mele sângele tuturor echipajelor acelora.

– Nu tu ai fost cel care a declanşat bombele.

– Nu cred că asta are vreo importanţă, nu-i aşa?

Lăsă ceaşca din mână.

– Făceam totuşi parte din plan. Eram încă un participant activ. Port deci o parte din responsabilitate. Voiam să ştiu că măcar am încercat,

oricât de puţin, să evit atâta vărsare de sânge. Bănuiesc că speram doar că ar putea exista o cale să fac lucrurile altfel decât pe calea care sfârşeşte cu toată lumea omorâtă.

M-am ridicat de pe scaun şi l-am strâns cu putere în braţe pe tăticul. Mă îmbrăţişă şi el, apoi se uită la mine, puţin surprins, când m-am aşezat la loc.

– Mulţumesc, zise el. Mi-ar plăcea să ştiu pentru ce a fost asta.

– Pentru că sunt fericită că gândim la fel. Îmi dau seama că suntem înrudiţi, chiar dacă nu biologic.

– Nu cred că s-ar îndoi cineva că semănăm, draga mea. Deşi, având în vedere că sunt pe cale să fiu luat la refec în stil mare de către Uniunea Colonială, nu sunt sigur că e un lucru chiar atât de bun pentru tine.

– Eu cred că este.

– Şi, biologie sau nu, suntem amândoi destul de deştepţi ca să ne dăm seama că lucrurile nu merg bine pentru nimeni. E o harababură mare de tot şi să nu crezi că noi am scăpat de ea.

– Amin.

– Cum te mai simţi, iubito? O să-ţi revii?

Am deschis gura să spun ceva, dar am închis-o la loc.

– Cred că în momentul ăsta vreau să vorbesc despre orice altceva pe lumea asta în afară de ce mai fac, am răspuns în cele din urmă.

– Bine, spuse tăticul.

Începu atunci să vorbească despre el însuşi, nu pentru că era preocupat numai de propria lui persoană, ci pentru că ştia că dacă-l ascultam pe el, m-ar fi ajutat să-mi abat mintea de la propriile mele griji. L-am ascultat vorbind mai departe, fără să mă preocupe prea tare ce spunea.

*

Tăticul plecă pe nava de aprovizionare *San Joaquin* în ziua următoare, împreună cu Manfred Trujillo şi cu alţi câţiva colonişti care mergeau pe post de reprezentanţi ai coloniei Roanoke, având treburi politice şi culturale. Asta era acoperirea lor, oricum. Ceea ce urmăreau de fapt, cel puţin aşa îmi spusese Jane, era să încerce să afle ce se petrecea în universul din care făcea parte Roanoke şi cine erau cei care ne atacaseră. Le lua o săptămână tăticului şi celorlalţi să ajungă pe staţia Phoenix; urmau să stea acolo o zi-două, după care le mai trebuia încă o săptămână să se întoarcă. Mai bine zis *ceilalţi,* nu şi tăticul, aveau nevoie de încă o săptămână ca să se întoarcă; dacă ancheta tăticului se întorcea împotriva sa însă, el nu s-ar mai fi întors.

Am încercat să nu ne gândim la asta.

*

Trei zile mai târziu, cea mai mare parte a coloniei se întâlni la ferma Gugino şi-şi luă rămas-bun de la Bruno şi Natalie, de la Maria,

Katherina şi Enzo. Erau îngropaţi acolo unde muriseră; Jane şi cu ceilalţi înlăturaseră rămăşiţele rachetei care căzuse peste ei, remodelaseră locul cu pământ nou şi sădiseră iarbă nouă deasupra. Fu amplasat un semn care să amintească de familie. La un moment dat în viitor, ar putea fi pus un alt monument, mai mare, dar deocamdată era unul mic şi simplu: numele familiei, numele tuturor membrilor săi şi datele lor. Îmi amintea de piatra de mormânt a propriei mele familii, unde se afla îngropată mama mea biologică. Pentru un motiv neprecizat, am găsit asta oarecum reconfortant.

Tatăl lui Magdy, care fusese prietenul cel mai apropiat al lui Bruno Gugino, vorbi cu căldură despre întreaga familie. Un grup de cântăreţi veni şi cântă două dintre imnurile favorite ale lui Natalie de pe Zhong Guo. Magdy vorbi, scurt şi cu greutate, despre prietenul lui cel mai bun. Când se aşeză la loc, Gretchen era acolo să-l ia în braţe în timp ce suspina. În cele din urmă ne-am sculat cu toţii, unii s-au rugat şi alţii au stat tăcuţi, cu capetele plecate, gândindu-se la prietenii absenţi şi la cei dragi. Apoi plecară, până când am rămas numai eu, Gretchen şi Magdy, stând tăcuţi lângă semn.

– Te-a iubit, ştii, îmi spuse brusc Magdy.

– Ştiu.

– *Nu,* replică Magdy, şi am văzut cum încerca să mă facă să înţeleg că nu rostea doar cuvinte de alinare. Nu e cum spunem noi că iubim ceva sau că iubim oameni care doar ne plac. Chiar te-a iubit, Zoë, era gata să-ţi petreacă toată viaţa cu tine. Aş vrea să te pot face să crezi asta.

Mi-am scos PDA-ul, l-am deschis la poezia lui Enzo şi i-am arătat-o lui Magdy.

– Cred, i-am spus.

Magdy citi poezia, dădu din cap. Apoi îmi dădu înapoi PDA-ul.

– Mă bucur, vorbi el. Mă bucur că ţi-a trimis asta. Obişnuiam să fac haz de el pentru că-ţi scria poeziile astea. Îi ziceam că era doar un nătărău.

I-am zâmbit.

– Dar acum mă bucur că nu m-a ascultat. Mă bucur că le-a trimis. Pentru că acum ştii. Ştii cât de mult te-a iubit.

Magdy izbucni în lacrimi încercând să termine fraza. M-am dus la el, l-am luat în braţe şi l-am lăsat să plângă.

– Te-a iubit şi pe tine, Magdy. La fel de mult ca şi pe mine. La fel de mult ca pe oricine. Ai fost cel mai bun prieten al lui.

– Şi eu l-am iubit. A fost fratele meu. Adică, nu fratele meu *adevărat*...

Expresia i se schimbă; era enervat pe el însuşi că nu se exprima aşa cum voia.

– Nu, Magdy, am spus. Ai fost fratele lui adevărat. Din toate

punctele de vedere care contează, ai fost fratele lui. Ştia că te gândeşti la el în felul ăsta. Şi te iubea pentru asta.

– Îmi pare rău, Zoë, răspunse Magdy şi se uită în jos, la picioare. Îmi pare rău că v-am făcut necazuri, ţie şi lui Enzo. Îmi pare rău.

– Hei, am replicat. Încetează. Trebuia să ne faci necazuri, Magdy. A face oamenilor necazuri e ceea *ce faci* tu. Întreab-o pe Gretchen!

– E adevărat, răspunse Gretchen, nu fără bunăvoinţă. Chiar aşa e.

– Enzo se gândea la tine ca la fratele lui, am continuat. Eşti şi fratele meu. Ai fost, în tot acest timp. Te iubesc, Magdy.

– Şi eu te iubesc, Zoë, vorbi Magdy în şoaptă, apoi se uită drept la mine. Mulţumesc.

– Pentru nimic.

L-am îmbrăţişat din nou.

– Adu-ţi aminte doar că, în calitate de nou membru al familiei, am dreptul acum să-ţi fac zilele amare în toate felurile.

– Abia aştept, răspunse Magdy şi apoi se întoarse spre Gretchen. Asta înseamnă că şi tu eşti sora mea?

– Având în vedere istoria noastră, ai face mai bine să speri că nu.

Magdy izbucni în râs, ceea ce era un semn bun, apoi îmi dădu un pupic pe obraz, o îmbrăţişă pe Gretchen şi plecă de la mormântul prietenului şi fratelui său.

– Crezi că o să fie bine? am întrebat-o pe Gretchen în timp ce-l urmăream îndepărtându-se.

– Nu, răspunse Gretchen. Nu pentru multă vreme. Ştiu că l-ai iubit pe Enzo, Zoë, chiar ştiu, şi nu vreau par că încerc să subapreciez asta. Dar Enzo şi Magdy erau ca două jumătăţi ale aceluiaşi întreg.

Făcu semn din cap către Magdy.

– Tu ai pierdut pe cineva pe care-l iubeşti. *El* a pierdut o parte din fiinţa lui. Nu ştiu dacă o să treacă peste asta.

– Îl poţi ajuta.

– Poate. Dar gândeşte-te ce-mi ceri să fac.

Am râs. De aceea o iubeam pe Gretchen. Era cea mai deşteaptă fată pe care-o cunoscusem vreodată şi destul de deşteaptă ca să ştie că faptul de a fi deşteaptă avea repercusiuni. Îl putea ajuta pe Magdy, sigur că da, devenind o parte din ceea ce-i lipsea lui. Dar asta însemna ca ea să fie aşa, într-un fel sau altul, pentru tot restul vieţii lor. Urma s-o facă, pentru că, dacă mergeai până la limită, chiar îl iubea pe Magdy. Dar avea dreptate să se îngrijoreze în legătură cu ceea ce însemna asta pentru ea.

– Oricum, continuă Gretchen, n-am terminat cu ajutatul altcuiva.

M-am dezmeticit brusc din gândurile mele auzind asta.

– O, am exclamat. Bine. Ştii tu. N-am nimic.

– Ştiu, replică Gretchen. Şi mai ştiu şi că minţi îngrozitor.

– Nu te pot păcăli.

– Nu. Pentru că ceea ce era Enzo pentru Magdy sunt eu pentru tine.

Am îmbrăţişat-o.

– Ştiu, am zis.

– Bine. De câte ori o să uiţi, am să-ţi aduc aminte.

– În ordine.

Ne-am desprins din braţe şi Gretchen mă lăsă singură cu Enzo şi familia lui. Am stat cu ei multă vreme.

*

Patru zile mai târziu, sosi o notiţă de la tăticul, cu o sondă de salt de pe staţia Phoenix.

Un miracol, scria. *N-am luat drumul închisorii. Ne întoarcem cu următoarea navă de aprovizionare. Spune-le lui Hickory şi Dickory că o să am nevoie să stau de vorbă cu ei când mă întorc. Vă iubesc.*

Mai era şi o notiţă pentru Jane, dar nu mi-a spus ce scria în ea.

*

– De ce-ar vrea tăticul să stea de vorbă cu voi? I-am întrebat pe Hickory.

– Nu ştim, răspunse Hickory. Ultima oară când el şi cu mine am vorbit despre ceva cât de cât important a fost în ziua – iartă-mă – când a murit prietenul tău, Enzo. Cu ceva vreme în urmă, înainte să plecăm de pe Huckleberry, i-am pomenit maiorului Perry că guvernul obinilor şi poporul obin sunt gata să te ajute pe tine şi familia ta aici, pe Roanoke, dacă ai avea nevoie de ajutorul nostru. Maiorul Perry mi-a amintit de această discuţie şi m-a întrebat dacă oferta mai stă în picioare. I-am zis că la vremea respectivă credeam că da.

– Crezi că tăticul o să ceară ajutorul vostru?

– Nu ştiu. Şi de când am vorbit ultima oară cu maiorul Perry, împrejurările s-au schimbat.

– Ce vrei să spui?

– Dickory şi cu mine am primit în sfârşit informaţii actualizate detaliate de la guvernul nostru, până la şi incluzând analiza acestuia referitoare la atacul Uniunii Coloniale împotriva flotei Conclavului. Ştirea cea mai importantă este aceea că am fost informaţi că, la scurtă vreme după dispariţia navei *Magellan,* Uniunea Colonială a venit la guvernul obinilor şi le-a cerut să nu caute colonia Roanoke, nici să nu-i ofere ajutor, dacă urma să fie descoperită de Conclav sau de către oricare altă rasă.

– Ştiau că o să veniţi să mă căutaţi.

– Da.

– Dar de ce v-ar cere să nu ne ajutaţi?

– Pentru că s-ar fi amestecat în planurile Uniunii Coloniale de a atrage flota Conclavului pe Roanoke.

– Asta s-a întâmplat deja. S-a făcut. Obinii ne pot ajuta acum.

– Uniunea Colonială ne-a cerut să continuăm să nu acordăm ajutor sau asistenţă coloniei Roanoke.

– Dar n-are niciun sens!

– Suntem înclinaţi să fim de acord.

– Asta înseamnă însă că nu mă puteţi ajuta nici pe *mine!*

– Există o diferenţă între tine şi colonia Roanoke, explică Hickory. Uniunea Colonială nu ne poate cere să nu te protejăm sau să nu te ajutăm pe tine. Ar încălca tratatul între popoarele noastre, iar Uniunea Colonială n-ar vrea să facă aşa ceva, în special acum. Dar Uniunea Colonială ar putea alege să dea o interpretare îngustă tratatului, şi aşa a făcut. Tratatul nostru te priveşte pe tine, Zoë. Iar într-o măsură mult mai mică, priveşte şi familia ta, însemnând maiorul Perry şi locotenentul Sagan. Nu priveşte însă colonia Roanoke câtuşi de puţin.

– O priveşte când eu *locuiesc* aici! Colonia asta mă priveşte în foarte mare măsură pe *mine.* Oamenii ei mă privesc în foarte mare măsură pe *mine.* Toţi cei la care ţin, din tot universul, sunt aici. Roanoke e importantă pentru mine. Ar trebui să fie importantă pentru voi!

– N-am spus că nu e importantă pentru *noi,* replică Hickory, şi în vocea lui am auzit ceva ce nu mai auzisem niciodată: *reproş.* Nici nu sugerăm că nu e importantă pentru tine, din multe motive. Îţi spunem cum cere Uniunea Colonială guvernului obinilor să-şi privească drepturile, conform prevederilor tratatului. Şi îţi spunem că guvernul nostru, pentru propriile lui motive, a fost de acord.

– Aşadar, dacă tăticul vă cere ajutorul, o să-i spuneţi nu.

– O să-i spunem că, atâta vreme cât Roanoke este o lume a Uniunii Coloniale, nu avem posibilitatea de a-i oferi ajutor.

– Aşadar, *nu.*

– Da. Ne pare rău, Zoë.

– Vreau informaţiile pe care vi le-a dat guvernul vostru.

– O să ţi le dăm. Dar sunt în limba şi în formatul de fişiere ale noastre, şi o să ne ia o durată considerabilă de timp ca PDA-ul tău să le traducă.

– Nu-mi pasă.

– Cum doreşti.

Nu prea multă vreme după aceea, m-am uitat cu atenţie la ecranul PDA-ului şi am scrâşnit din dinţi, în timp ce acesta se târa prin transformări de fişiere şi prin traduceri. Mi-am dat seama că ar fi mai uşor să-i întreb pur şi simplu pe Hickory şi Dickory despre ceea ce mă interesa, dar voiam să văd totul cu propriii mei ochi. Oricât de mult ar fi durat.

Şi a durat îndeajuns de mult încât să nu apuc să citesc mare lucru până când tăticul şi ceilalţi au ajuns acasă.

*

– Toate astea arată ca o păsărească, comentă Gretchen, uitându-se la documentele pe care i le arătam pe PDA. Parc-ar fi fost tradusă de maimuţe, sau cam aşa ceva.

– Uite, am zis.

Am deschis un alt document.

– Potrivit ăstuia, distrugerea flotei Conclavului a avut efecte contrare celor aşteptate. Ar fi trebuit să provoace prăbuşirea Conclavului, şi toate rasele să înceapă să tragă unele în altele. Ei bine, Conclavul începe să se prăbuşească, dar rasele nu se prea bat între ele. În schimb, atacă lumile Uniunii Coloniale. Au încurcat-o rău de tot.

– Dacă tu zici că asta înseamnă, o să te cred. Nu prea găsesc verbele pe-aici.

Am deschis alt document.

– Aici, este vorba despre un conducător din Conclav pe nume Nerbros Eser. Acum e principalul concurent al generalului Gau la conducerea Conclavului. Gau încă nu vrea să atace direct Uniunea Colonială, chiar dacă tocmai i-am distrus flota, încă mai crede că e destul de puternic Conclavul pentru a face mai departe ceea ce făcea. Dar tipul ăsta, Eser, crede că acum Conclavul ar trebui să ne nimicească pur şi simplu. Toată Uniunea Colonială. Şi în special pe noi, cei de-aici, de pe Roanoke. Asta doar ca să sublinieze ideea că nu trebuie să-i faci necazuri Conclavului.

– Bine, replică Gretchen. Dar tot nu ştiu ce *înseamnă* toate astea, Zoë. Vorbeşte o limbă mai simplă cu mine. Mă pierzi.

M-am oprit şi am tras aer în piept. Gretchen avea dreptate. Petrecusem cea mai mare parte a zilei trecute citind aceste documente şi bând cafea, fără să dorm; nu eram chiar pe culmea talentelor mele în materie de comunicare. Aşa că am încercat din nou.

– Tot rostul găsirii coloniei Roanoke a fost să înceapă un război, am explicat.

– Se pare că a mers.

– Nu. Trebuia să înceapă un război *în interiorul* Conclavului. Distrugerea flotei ar fi trebuit să destrame Conclavul din interior. Ar fi pus capăt ameninţării acestei coaliţii uriaşe de rase extraterestre şi ar fi adus lucrurile înapoi la situaţia dinainte, când fiecare rasă lupta cu toate celelalte. Declanşăm un război civil, apoi ne strecurăm în timp ce se bat cu toţii, punem mâna pe lumile pe care le vrem şi ieşim din toate astea mai puternici decât înainte – poate prea puternici pentru ca orice rasă singură sau chiar un grup mic de rase să îndrăznească să ne atace. Ăsta a fost planul.

– Dar tu spui că n-a mers aşa…

– Exact. Am distrus flota şi i-am făcut pe membrii Conclavului să se lupte, dar să lupte împotriva *noastră.* Motivul pentru care nu ne place Conclavul este că erau patru sute contra unu, acel unu fiind noi. Ei

bine, acum încă sunt patru sute contra unu, cu excepţia faptului că nimeni nu-l mai ascultă pe singurul tip care-i împiedica să pornească un război total împotriva noastră.

– Împotriva noastră, aici, pe Roanoke.

– Împotriva noastră, pretutindeni. Uniunea Colonială. Fiinţele umane. *Noi...* Asta se întâmplă acum. Lumile Uniunii Coloniale sunt luate cu asalt. Nu numai coloniile noi, cele care sunt atacate de obicei. Dar chiar şi coloniile statornicite – care n-au fost atacate de decenii – sunt lovite. Iar dacă generalul Gau nu-i pune pe toţi la locul lor, atacurile astea or să se tot întâmple. Or să devină din ce în ce mai rele.

– Cred că ai nevoie de un nou hobby, observă Gretchen, dându-mi înapoi PDA-ul. Cel de-acum e de-a dreptul deprimant.

– Nu încerc să te sperii. M-am gândit că ai vrea să ştii despre toate astea.

– Nu trebuie să-mi spui mie. Trebuie să le spui părinţilor tăi. Sau tatălui meu. Cuiva care chiar ştie ce să facă în legătură cu toate astea.

– Ei ştiu deja. I-am auzit pe John şi Jane vorbind despre asta noaptea trecută, după ce tăticul s-a întors de pe staţia Phoenix. Toţi cei de-acolo ştiu că sunt atacate coloniile. Nimeni nu *raportează* – Uniunea Colonială are o interdicţie asupra ştirilor – dar toată lumea vorbeşte pe ascuns.

– Şi ce înseamnă asta pentru Roanoke?

– Nu ştiu. Dar ştiu că nu avem prea multă protecţie în acest moment.

– Aşadar, o să murim cu toţii. E bine. Doamne! Mulţumesc, Zoë. Chiar mă bucur să aflu.

– Încă nu-i chiar atât de rău. Părinţii noştri se ocupă de asta. Or să găsească ei ceva. N-o să murim cu toţii.

– Ei bine, *tu* n-o să mori, măcar atât.

– Ce înseamnă asta? am întrebat.

– Dacă lucrurile o iau cu adevărat razna, obinii or să dea buzna şi or să te ia de-aici. Deşi, dacă toată Uniunea Colonială este cu adevărat atacată, nu sunt sigură unde-o să te duci până la urmă. Dar ideea este că ai o cale de scăpare. Noi ceilalţi nu avem.

M-am uitat cu ochii mari la Gretchen.

– Asta-i incredibil de nedrept, am spus. Nu plec nicăieri, Gretchen.

– De ce? întrebă Gretchen. Nu sunt *supărată* pe tine că ai o ieşire, Zoë. Sunt *invidioasă.* Am trecut printr-un atac. O singură rachetă a trecut şi nici măcar n-a explodat cum trebuie, şi tot a făcut pagube incredibile şi a omorât pe cineva la care ţineam şi pe toată familia lui. Dar când or să vină după noi de-adevăratelea, n-o s-avem nicio şansă.

– Încă ai antrenamentul.

– N-o să fiu în stare să mă iau la luptă corp la corp cu o *rachetă,* Zoë, ripostă Gretchen, iritată. Da, dacă cineva se hotărăşte să trimită soldaţi la sol, s-ar putea să fiu în stare să-i resping pentru o vreme. Dar după ce i-am făcut flotei aceleia a Conclavului, crezi c-o să-şi mai bată cineva capul? N-or să facă altceva decât să ne nimicească din cer. Ai spus-o chiar tu. Vor să scape de noi. Iar tu eşti singura care are şansa să scape de-aici.

– Am zis deja că nu plec nicăieri.

– Iisuse, Zoë, exclamă Gretchen. Te iubesc, serios, dar nu-mi vine să cred că eşti de fapt chiar atât de bătută-n cap. Dacă ai şansa să pleci, *pleacă.* Nu vreau să mori. Mama şi tatăl tău nu vor nici ei. Obinii vor tăia cărare printre noi toţi ca să te împiedice să mori. Cred că ar trebui să pricepi aluzia.

– Pricep aluzia. Dar nu înţelegi. Am *fost* singurul supravieţuitor, Gretchen. Mi s-a mai întâmplat şi înainte. O dată e de-ajuns de-a lungul vieţii oricui. Nu plec nicăieri.

*

– Hickory şi Dickory vor să pleci de pe Roanoke, îmi spuse tăticul, după ce mă apelase pe PDA.

Hickory şi Dickory stăteau în camera de zi, împreună cu el. Era limpede că sosisem în toiul unui soi de negocieri. Şi la fel de limpede era că se refereau la mine. Tonul vocii tăticului era destul de lipsit de gravitate ca să-mi dau seama că spera să le demonstreze ceva obinilor, iar eu eram destul de sigură că ştiam ce anume.

– Tu şi cu mămica veniţi şi voi? am întrebat.

– Nu, răspunse tăticul.

Mă aşteptam la asta. Orice s-ar fi întâmplat cu colonia, atât John cât şi Jane aveau să ia parte până la sfârşit, chiar dacă însemna că aveau să moară odată cu ea. Era ceea ce se aştepta de la ei în calitate de conducători ai coloniei, de foşti soldaţi şi de fiinţe umane.

– Atunci, la naiba cu plecarea!

M-am uitat la Hickory şi Dickory în timp ce vorbeam.

– Ţi-am spus eu, îi zise tăticul lui Hickory.

– Nu i-ai cerut să plece, remarcă Hickory.

– Pleacă, Zoë!

Cuvintele fură rostite pe un ton atât de sarcastic încât nici măcar lui Hickory şi Dickory nu le putea scăpa.

Am dat un răspuns nu tocmai politicos la asta, apoi lui Hickory şi Dickory şi apoi, ca să fiu sigură, întregii idei că reprezentam ceva special pentru obini. Pentru că aveam un acces de impertinenţă şi pentru că mă săturasem de toată povestea.

– Dacă vreţi să mă protejaţi, i-am zis lui Hickory, atunci protejaţi colonia asta. Protejaţi oamenii la care ţin.

– Nu putem, răspunse Hickory. Ni se interzice s-o facem.

– Atunci aveţi o problemă, am continuat, pentru că eu nu plec nicăieri. Şi nici voi, nici oricine altcineva, nu poate face nimic în privinţa asta.

Apoi am plecat, cu un aer dramatic, în parte pentru că asta cred că aştepta tăticul de la mine, în parte pentru că terminasem ce-aveam de spus.

După aceea, m-am dus în camera mea şi am aşteptat să mă cheme tăticul din nou. Pentru că, orice s-ar fi petrecut între el şi Hickory şi Dickory, nu se terminase când m-am năpustit eu afară din cameră. Şi, aşa cum am spus, orice-ar fi fost, era clar că era vorba despre mine.

Cam cu zece minute mai târziu, tăticul mă chemă iar. M-am întors în camera de zi. Hickory şi Dickory plecaseră.

– Stai jos, Zoë, te rog, spuse tăticul. Am nevoie să faci ceva pentru mine.

– Presupune să plec de pe Roanoke? am întrebat.

– Da.

– Nu.

– Zoë…

– *Nu,* am repetat. Şi nu te înţeleg. Cu zece minute în urmă erai încântat să stau aici, în faţa lui Hickory şi Dickory, şi să le spun că nu plec nicăieri, iar acum vrei să plec? Ce ţi-au zis ca să te facă să te răzgândeşti?

– Asta e ceea ce le-am spus şi lor. Şi nu m-am răzgândit. Am nevoie să pleci, Zoë.

– De ce? Ca să rămân în viaţă, în timp ce toţi cei la care ţin mor? Tu, mămica, Gretchen şi Magdy? Ca să fiu salvată când Roanoke va fi distrusă?

– Am nevoie să pleci ca să pot *salva* Roanoke.

– Nu înţeleg.

– Asta se întâmplă probabil pentru că nu mă laşi să *termin* înainte de a te lansa în discursuri pompoase.

– Nu mă lua peste picior!

Tăticul oftă.

– Nu încerc să te iau peste picior, Zoë. Dar ceea ce vreau eu de la tine în momentul ăsta este să taci, ca să-ţi spun despre ce este vorba. Poţi să faci asta, te rog? Aşa lucrurile ar merge mult mai repede. Apoi, dacă spui *nu,* cel puţin o să spui *nu* pentru motive întemeiate. Bine?

– Bine.

– Mulţumesc. Uite… Chiar acum, toată Uniunea Colonială este atacată pentru că am distrus flota Conclavului. A fost lovită fiecare lume a UC. Forţele Coloniale de Apărare erau şi aşa suprasolicitate, şi o să fie şi mai rău. Mult mai rău. Uniunea Colonială ia deja hotărâri privind ce colonii îşi poate permite să piardă atunci când se va ajunge

la asta.

– Iar Roanoke este una dintre ele.

– Da. Categoric. Dar e mai mult de-atât, Zoë. Exista o posibilitate ca eu să pot cere obinilor să ne ajute aici, pe Roanoke. Pentru că te aflai aici. Dar Uniunea Colonială a cerut obinilor să nu ne ajute deloc. Te pot lua de aici, dar nu te pot ajuta pe tine, sau pe noi, să apărăm Roanoke. Uniunea Colonială nu vrea ca ei să ne ajute.

– De ce? N-are niciun sens.

– N-are sens dacă presupui că Uniunea Colonială vrea ca Roanoke să *supravieţuiască.* Dar priveşte lucrurile altfel, Zoë. Aceasta este prima colonie în care oamenii vin din UC în loc să vină de pe Pământ. Coloniştii de aici sunt din zece lumi ale Uniunii Coloniale, cele mai mari şi cele mai populate. Dacă Roanoke este distrusă, toate aceste zece lumi or să fie greu lovite de pierdere. Roanoke va deveni un strigăt de luptă pentru aceste lumi. Şi pentru întreaga Uniune Colonială.

– Vrei să spui că pentru Uniunea Colonială valorăm acum mai mult morţi decât vii?

– Valorăm mai mult ca simbol decât ca una dintre colonii. Ceea ce este un inconvenient pentru aceia dintre noi care trăiesc aici şi vor să rămână în viaţă. Dar, da. De aceea nu vor să-i lase pe obini să ne ajute. De aceea nu ne calificăm pentru resurse.

– Eşti sigur de asta? Ţi-a spus cineva când te-ai întors pe staţia Phoenix?

– Mi-a spus cineva. Un anume general Szilard. Este fostul comandant al lui Jane. Neoficial, dar se potrivea cu propriile mele calcule interioare.

– Şi ai încredere în el? Nu vreau să jignesc pe nimeni, dar Uniunea Colonială n-a fost tocmai onestă cu noi în ultima vreme.

– Am problemele mele cu Szilard. La fel şi mama ta. Dar da. În privinţa asta am încredere în el. Chiar şi-acum, este singurul din întreaga Uniune Colonială în care *am* de fapt încredere.

– Ce legătură are asta cu plecarea mea de pe Roanoke?

– Generalul Szilard mi-a mai spus ceva când m-am întâlnit cu el. Tot neoficial, dar din surse bune. Mi-a spus că generalul Gau, conducătorul Conclavului…

– Ştiu cine e, tăticule. M-am ţinut la curent cu evenimentele curente.

– Scuză-mă. Szilard a spus că generalul Gau este vizat de un atentat de către cineva din cercul lui apropiat de consilieri, şi că atentatul se va petrece curând, probabil în următoarele câteva săptămâni.

– De ce ţi-a spus ţie aşa ceva?

– Ca să pot folosi informaţia. Chiar dacă Uniunea Colonială ar fi

vrut să-i spună generalului Gau despre atentat – ceea ce nu vrea, din moment ce probabil i-ar plăcea să reuşească – nu există niciun motiv să socotim că Gau ar fi dispus să creadă. UC tocmai i-a *distrus* flota. Dar Gau s-ar putea să asculte informaţia dacă ar veni din partea mea, pentru că a avut deja de-a face cu mine.

– Şi tu ai fost cel care l-a implorat să nu-şi aducă flota pe Roanoke.

– Exact. Din cauza asta am fost atacaţi atât de puţin până acum. Generalul Gau mi-a spus că nici el, nici Conclavul n-or să treacă la represalii împotriva coloniei Roanoke pentru ceea ce s-a întâmplat cu flota.

– Am fost totuşi atacaţi.

– Dar nu de către Conclavul propriu-zis. De către alţii, care ne testau apărarea. Dacă Gau este asasinat, această garanţie moare odată cu el. Şi atunci se deschide sezonul de vânătoare pentru Roanoke, pentru că aici a avut Conclavul cea mai mare înfrângere. Suntem un simbol şi pentru noi, şi pentru Conclav. Aşa că trebuie să-l anunţăm pe generalul Gau că e în pericol. Pentru propriul nostru bine.

– Dacă-i spui asta, o să dai informaţii unui duşman al Uniunii Coloniale. O să fii un trădător.

Tăticul zâmbi strâmb.

– Crede-mă, Zoë. Sunt deja în belea până la gât.

Zâmbetul îi dispăru.

– Şi da, generalul Gau este duşmanul Uniunii Coloniale. Dar cred că ar putea fi un prieten pentru Roanoke. Chiar acum, Roanoke are nevoie de toţi prietenii pe care-i poate găsi, oriunde-i poate găsi. Cei pe care-i aveam ne întorc spatele. Ne ducem la acesta nou, cu pălăria în mână.

– Şi prin *noi* vrei să spui *eu.*

– Da. Am nevoie să transmiţi acest mesaj pentru mine.

– N-ai nevoie de mine ca s-o fac. Ai putea s-o faci tu. Ar putea s-o facă mămica. Ar fi *mai bine* din partea oricăruia dintre voi.

Tăticul clătină din cap.

– Nici Jane, nici eu nu putem pleca de pe Roanoke, Zoë. Uniunea Colonială stă cu ochii pe noi. N-au încredere în noi. Şi chiar dacă am putea, nu putem pleca din cauză că locul nostru e aici, alături de colonişti. Suntem conducătorii lor. Nu-i putem abandona. Orice li s-ar întâmpla lor, ni se întâmplă şi nouă. Le-am făcut o promisiune şi o să rămânem să apărăm colonia, indiferent ce se întâmplă. Înţelegi asta.

Am dat din cap.

– Aşa că noi nu putem pleca. Dar *tu* poţi, în secret. Obinii vor deja să te ia de pe Roanoke. Uniunea Colonială va permite, pentru că face parte din tratatul cu obinii şi, atâta vreme cât Jane şi cu mine rămânem aici, n-o să stârnească nicio mirare. Obinii sunt neutri, tehnic vorbind, în lupta dintre Conclav şi Uniunea Colonială; o navă

obină ar putea să ajungă la cartierul general al generalului Gau, pe când o navă a Uniunii Coloniale n-ar putea.

– Atunci, trimite-i pe Hickory şi Dickory Sau pune-i doar pe obini să-i trimită o sondă de salt generalului Gau.

– N-ar merge. Obinii n-or să-şi pună în primejdie relaţia cu Uniunea Colonială pentru a transmite mesaje pentru *mine.* Singurul motiv pentru care fac asta cât de cât este pentru că sunt de acord să-i las să te ia de pe Roanoke. Folosesc singura pârghie pe care o am pentru obini, Zoë. Adică tu.

Şi mai e ceva, continuă el. Generalul Gau trebuie să ştie că eu cred că informaţia pe care i-o trimit este bună. Că nu sunt iarăşi doar un pion într-un joc mai mare al Uniunii Coloniale. Trebuie să-i dau o dovadă a sincerităţii mele, Zoë. Ceva care să dovedească faptul că eu risc la fel de mult trimiţându-i această informaţie, ca şi el primind-o. Chiar dacă eu sau Jane ne-am putea duce în persoană, generalul Gau n-ar avea niciun motiv să aibă încredere în ceea ce-i spunem, pentru că ştie că atât Jane cât şi eu am fost soldaţi şi suntem conducători. Ştie că am fi dispuşi să ne sacrificăm pentru colonia noastră. Dar ştie şi că *nu* sunt dispus să-mi sacrific singura fiică. Şi nici Jane.

Aşa că vezi tu, Zoë… Trebuie să fii tu. Nimeni altcineva n-o poate face. Tu eşti singura care poate să ajungă la generalul Gau, să ducă mesajul şi să fie crezută. Nu eu, nu Jane, nu Hickory şi Dickory. Nimeni altcineva. Numai tu. Transmite mesajul şi s-ar putea să găsim totuşi o cale să salvăm Roanoke. E o şansă slabă. Dar în clipa asta, e singura pe care-o avem.

Am stat nemişcată câteva minute, încercând să pricep ce anume îmi ceruse tăticul să fac.

– Ştii că dacă Hickory şi Dickory mă iau de pe Roanoke, n-or să vrea să mă mai aducă înapoi, am spus în cele din urmă. Ştii asta.

– Sunt destul de sigur.

– Îmi ceri să plec. Îmi ceri să accept că s-ar putea să nu vă mai văd niciodată pe niciunul dintre voi. Pentru că, dacă generalul Gau n-o să mă creadă, sau dacă e omorât înainte de a apuca să vorbesc cu el, sau chiar dacă mă crede dar nu poate face nimic să ne ajute, călătoria asta nu va însemna mare lucru. Tot ce va realiza va fi să mă ia pe mine de pe Roanoke.

– Dacă asta-i tot ce-ar realiza, Zoë, tot nu m-aş plânge, spuse tăticul şi-apoi ridică repede mâna, ca să mă împiedice să comentez. Dar dacă asta ar fi *tot* ce-aş crede că o să realizeze, nu ţi-aş cere s-o faci. Ştiu că nu vrei să pleci de pe Roanoke. Ştiu că nu vrei să ne părăseşti – pe noi sau pe prietenii tăi. Nu vreau să ţi se întâmple nimic rău, Zoë. Dar eşti şi destul de mare ca să iei singură decizii. Dacă, după ce se termină totul, o să vrei să rămâi pe Roanoke ca să înfrunţi orice ţi-ar ieşi în cale, n-o să încerc să te opresc. La fel şi Jane. O să

fim cu tine până la sfârşit. Ştii asta.

– Ştiu.

– Există riscuri pentru toţi. Când Jane şi cu mine o să spunem consiliului coloniei Roanoke despre asta – ceea ce vom face imediat după ce vei pleca – sunt destul de sigur că or să ne dea afară din slujba de conducători ai coloniei. Iar când veştile or să ajungă la Uniunea Colonială, Jane şi cu mine o să fim aproape cu siguranţă arestaţi sub acuzaţia de trădare. Chiar dacă totul merge perfect, Zoë, şi generalul Gau acceptă mesajul tău, acţionează pe baza lui şi poate chiar are grijă ca Roanoke să rămână nevătămată, tot va trebui să plătim pentru acţiunile noastre. Jane şi cu mine acceptăm. Credem că merită, pentru o şansă de a ţine Roanoke la adăpost. Riscul pentru tine, Zoë, este că, dacă faci asta, s-ar putea să nu-ţi mai vezi prietenii pentru foarte multă vreme sau chiar deloc. E un mare risc. E un risc real. Trebuie să hotărăşti dacă merită luat.

M-am gândit la asta încă puţin.

– Cât timp am ca să mă gândesc? am întrebat.

– Tot timpul de care ai nevoie. Dar asasinii aceia n-or să stea degeaba fără să facă nimic.

Am aruncat o privire către locul unde se aflaseră Hickory şi Dickory.

– Cât timp crezi că o să le trebuiască pentru ca să aducă aici un mijloc de transport? am întrebat.

– Glumeşti? Dacă nu trimit după unul în secunda în care termin de vorbit cu ei, o să-mi mănânc pălăria.

– Nu porţi pălărie.

– Atunci o să cumpăr o pălărie şi-o s-o mănânc.

– Am să mă întorc. O să duc mesajul ăsta generalului Gau, apoi o să mă întorc aici. Nu sunt sigură cum am să-i conving pe obini, dar am s-o fac. Îţi promit, tăticule.

– Bine. Adu o armată cu tine. Şi arme. Şi crucişătoare de luptă.

– Arme, crucişătoare, armată, am înşirat pe listă. Altceva? Adică, atâta vreme cât mă duc la *cumpărături*...

– Circulă zvonul că aş fi doritor să cumpăr o pălărie.

– Pălărie, bine.

– Ai grijă să fie o pălărie elegantă.

– Nu promit nimic.

– Bine. Dar dacă trebuie să alegi între pălărie şi armată, alege armata. Şi ai grijă să fie una bună. O să avem nevoie.

*

– Unde-i Gretchen? mă întrebă Jane.

Stăteam lângă micul aparat de transport obin. Îmi luasem deja rămas-bun de la tăticul. Hickory şi Dickory mă aşteptau înăuntrul aparatului.

– Nu i-am spus că plec.

– O să fie foarte supărată din cauza asta.

– N-am intenţia să fiu plecată destulă vreme ca să i se facă dor de mine.

Mămica nu răspunse nimic la asta.

– I-am scris o notiţă, am adăugat în sfârşit. E programată să fie transmisă mâine dimineaţă. I-am spus ce-am crezut că-i pot spune despre motivul plecării. Am sfătuit-o să vorbească cu voi despre restul. Aşa că s-ar putea să treacă să vă vadă.

– O să vorbesc cu ea. O să-ncerc s-o fac să înţeleagă.

– Mulţumesc.

– Tu cum te simţi?

– Sunt îngrozită. Sunt speriată că n-o să vă mai văd niciodată pe tine, pe tăticul sau pe Gretchen. Sunt speriată că o să stric totul. Sunt speriată că, şi dacă n-o să stric totul, n-o să conteze. Simt că o să leşin, şi am simţit aşa de când a aterizat chestia asta.

Jane mă îmbrăţişă, apoi se uită la gâtul meu, nedumerită.

– Nu-ţi iei medalionul cu elefantul de jad?

– Oh... E o poveste lungă. Spune-i lui Gretchen că am zis să ţi-o povestească. Trebuie oricum să afli despre ea.

– L-ai pierdut?

– Nu e pierdut. Numai că nu-l mai am.

– Oh, exclamă Jane.

– Nu mai am nevoie de el. Ştiu cine mă iubeşte în lumea asta şi cine m-a iubit.

– Bine. Ceea ce voiam să-ţi spun eu este că, aşa cum îţi aduci aminte cine te iubeşte, ar trebui să-ţi aduci aminte cine eşti. Şi totul despre cine eşti. Şi totul despre *ce* eşti.

– Ce sunt, am zâmbit atotştiutor. Din cauza a ceea *ce* sunt plec acum. *Ce* sunt a stârnit mai multe necazuri decât merită, dacă mă întrebi pe mine.

– Asta nu mă surprinde. Trebuie să-ţi spun, Zoë, că au existat momente în care mi-a părut rău pentru tine. Atât de mult din viaţa ta a fost complet în afara controlului tău... Ţi-ai trăit viaţa sub privirea unei rase întregi de fiinţe, iar ei au avut pretenţii de la tine chiar de la început. Întotdeauna am fost uimită că ai reuşit să rămâi întreagă la minte trecând prin toate astea.

– Ei, ştii tu. Părinţii buni ajută.

– Mulţumesc. Am încercat să-ţi facem viaţa cât mai normală posibil. Şi cred că te-am crescut destul de bine ca să-ţi pot spune asta, iar tu să înţelegi: *ce* eşti a avut pretenţii de la tine toată viaţa ta. Acum e momentul să pretinzi ceva înapoi. Înţelegi?

– Nu sunt sigură.

– *Cine* eşti a trebuit întotdeauna să lase loc pentru *ce* eşti. Ştii asta.

Am dat din cap. Aşa era.

– Asta s-a întâmplat în parte pentru că eşti tânără, şi *ce* eşti este atât de mare faţă de *cine* eşti. Nu te poţi aştepta ca un copil normal, de opt ani sau chiar de paisprezece ani, să înţeleagă ce înseamnă să fii ceva asemănător cu ceea ce eşti tu. Dar acum ai ajuns destul de mare ca să înţelegi. Să ai parte de apreciere pentru asta. Să ştii cum să foloseşti acest lucru, pentru altceva decât să stai târziu noaptea.

Am zâmbit, uluită că Jane îşi amintea cum încercam să folosesc tratatul ca să stau mai târziu decât ora mea de culcare.

– Te-am urmărit în ultimul an. Am văzut cum interacţionezi cu Hickory şi Dickory. Ţi-au impus multe din cauza a ceea ce eşti. Tot antrenamentul şi toate exerciţiile acelea. Dar ai început şi să ceri mai mult de la ei. Documentele pe care i-ai pus să ţi le dea…

– Nu ştiam că ai aflat despre asta.

– Am fost ofiţer de informaţii. Soiul ăsta de lucruri e meseria mea. Esenţa este că ai devenit mai dispusă să foloseşti această putere. Preiei în sfârşit controlul asupra vieţii tale. *Ce* eşti a început să facă loc pentru *cine* eşti.

– E un început.

– Ţine-o tot aşa. Avem nevoie de *cine* eşti, Zoë. Avem nevoie să iei ceea ce eşti – *fiecare* parte din ceea ce eşti – şi s-o foloseşti ca să ne salvezi pe noi. Să salvezi Roanoke. Şi să te întorci la noi.

– Cum s-o fac? am întrebat.

Jane zâmbi.

– Cum am spus: pretinde ceva înapoi.

– E prea vag ca să mă ajute cu ceva.

– Poate, răspunse Jane, şi mă sărută pe obraz. Sau poate că am doar încredere că eşti destul de deşteaptă ca să-ţi dai seama singură.

Mămica obţinu o îmbrăţişare pentru asta.

Zece minute mai târziu, mă aflam la cincisprezece kilometri deasupra planetei Roanoke şi urcam în continuare, îndreptându-mă către o navă obină, gândindu-mă la ce spusese Jane.

– Vei afla că navele noastre zboară mult mai repede decât navele Uniunii Coloniale, mă informă Hickory.

– Chiar aşa! am exclamat.

M-am dus către locul unde Hickory şi Dickory îmi puseseră bagajul şi am luat una dintre valize.

– Da, replică Hickory. Motoare mult mai eficiente şi o administrare mai bună a gravitaţiei artificiale. Vom ajunge la distanţa de salt faţă de Roanoke în ceva mai puţin de două zile. Uneia dintre navele voastre i-ar trebui cinci sau şase zile să ajungă la aceeaşi distanţă.

– În regulă, am comentat. Cu cât ajungem mai repede la generalul Gau, cu atât mai bine.

Am desfăcut fermoarul valizei.

– Este o clipă foarte emoţionantă pentru noi, vorbi Hickory. E prima oară de când locuieşti cu maiorul Perry şi locotenent Sagan când vei întâlni alţi obini în persoană.

– Dar ei ştiu totul despre mine…

– Da. Înregistrările din ultimul an au ajuns la toţi obinii, atât în formă nemontată cât şi de rezumat. Versiunile nemontate vor lua timp să fie prelucrate.

– Pariez. Asta era!

Găsisem ce căutam: cuţitul de piatră, dar de la vârcolacul meu. Îl împachetasem în grabă, când nu se uita nimeni. Voiam să mă asigur că nu mi-am închipuit doar că-l pusesem în bagaje.

– Ţi-ai adus cuţitul de piatră.

– L-am adus. Am planuri pentru el.

– Ce planuri? întrebă Hickory.

– O să-ţi zic mai târziu. Dar spune-mi, Hickory… Nava asta pe care mergem… E cineva important pe ea?

– Da, răspunse Hickory. Pentru că e prima oară când te afli în prezenţa altor obini de când era copil, unul dintre membrii consiliului de guvernământ al obinilor va fi acolo să te salute. Vrea foarte mult să se întâlnească cu tine.

– Bine, am zis şi am aruncat o privire către cuţit. Şi eu vreau foarte mult să mă întâlnesc cu el.

Cred că în acel moment chiar l-am făcut nervos pe Hickory.

DOUĂZECI ŞI DOI

– Pretinde ceva înapoi, mi-am spus în timp ce aşteptam ca membrul consiliului obinilor să mă salute în cabina mea de lux. Pretinde ceva înapoi. Pretinde ceva înapoi.

Cu siguranţă că o să vomit, m-am gândit.

Nu poţi să vomiţi, mi-am răspuns singură. *Încă nu ţi-ai dat seama cum e cu toaleta. Nu ştii în ce să vomiţi.*

Asta cel puţin era adevărat. Obinii nu *excretă* şi nu se ocupă de igiena personală în acelaşi fel ca fiinţele umane, şi nu au – atunci când sunt cu alţii din propria lor rasă – aceleaşi probleme privind pudoarea, pe care le avem noi. În colţul cabinei se afla un sortiment interesant de găuri şi robinete care arătau precum ceva ce ai folosi *probabil* pe post de baie. Dar n-aveam nici cea mai mică idee ce era fiecare. Nu voiam să folosesc obiectul despre care credeam că e o chiuvetă, doar ca să descopăr mai târziu că ar fi trebuit să fie toaleta. Băutul din toaletă era în ordine pentru Babar, dar îmi place să cred că eu am standarde mai înalte.

Urma, cu siguranţă, să devină o problemă într-o oră sau două. Ar trebui să-i întreb pe Hickory şi Dickory despre asta.

Nu erau cu mine pentru că cerusem să fiu dusă direct în cabina mea când am pornit şi apoi am cerut să rămân singură pentru o oră,

în care moment am vrut să-l văd pe membrul consiliului. Cred că făcând acest lucru, am dat peste cap vreun soi de ceremonie de bun-venit din partea transportorului obin (numit *Transportor Obin 8532,* cu eficienţa tipică şi plictisitoare a obinilor), dar n-am lăsat ca asta să mă deranjeze. A avut efectul pe care-l urmăream în clipa de faţă: luasem hotărârea că urma să fiu un pic dificilă. Faptul de a fi un pic dificilă avea să facă mai uşor pentru mine, speram eu, ceea ce aveam nevoie să întreprind în continuare. Şi anume să încerc să salvez Roanoke.

Tăticul avea propriul lui plan să obţină asta, iar eu aveam să-l ajut. Dar mă gândeam la un plan al meu propriu. Tot ce trebuia să fac eu era să pretind ceva înapoi.

Ceva cu adevărat foarte, foarte mare.

O, bine, vorbi creierul meu. *Dacă asta nu merge, cel puţin îl poţi întreba pe tipul ăsta din consiliu unde-ar trebui să faci pipi.* Da, bine, asta *ar fi* ceva.

Se auzi un ciocănit la intrarea cabinei, iar uşa se deschise. Nu exista încuietoare pentru că obinii între ei nu aveau cine ştie ce idee de intimitate (nici vreun semn pe uşă, din acelaşi motiv). Trei obini intrară în cameră: Hickory, Dickory şi un altul care era nou pentru mine.

– Bine-ai venit, Zoë, îmi spuse acesta. Te salutăm la începutul timpului tău petrecut cu obinii.

– Mulţumesc, am răspuns. Tu eşti membru al consiliului?

– Da. Numele meu este Dock.

Am încercat foarte tare să-mi stăpânesc zâmbetul de pe faţă şi am eşuat mizerabil.

– Ai spus că numele tău e Dock.

– Da, răspunse.

– Ca în Hickory, Dickory, Dock…

– E corect.

– Asta-i o coincidenţă uimitoare, am comentat, odată ce mi-am recăpătat controlul asupra feţei.

– Nu-i o coincidenţă, spuse Dock. Când tu ai dat numele de Hickory şi Dickory, am aflat despre versurile de copii din care ai luat numele. Când eu şi mulţi alţi obini ne-am ales nume, am ales cuvinte din poezie.

– Ştiam că există alţi Hickory şi Dickory. Dar îmi spui că există şi alţi obini pe nume Dock…

– Da, răspunse Dock.

– Şi „Şoarece” şi „Ceas”?

– Da.

– Cum rămâne cu „Fuge”, „Sus” şi „Un”?

– Fiecare cuvânt din poezioară e popular ca nume.

– Sper că unii dintre obini ştiu că şi-au luat nume după un articol

nehotărât.

– Suntem perfect conştienţi de semnificaţia cuvintelor. Ceea ce este important este asocierea cu tine. Tu le-ai dat acestora doi numele de Hickory şi Dickory. Totul a urmat de aici.

Fusesem dată peste cap de ideea că o întreagă rasă înfricoşătoare de extratereştri îşi luase nume prosteşti din cauza numelor pe care le-am dat la doi dintre ei, fără să mă gândesc cine ştie ce, cu mai mult de un deceniu în urmă; acest comentariu al lui Dock îmi readuse brusc concentrarea. Îmi reamintea că obinii, cu noua lor conştiinţă, se identificaseră atât de mult cu mine, purtau o amprentă atât de adâncă a mea, chiar şi când eram copil, încât chiar şi o poezioară de copii care-mi plăcea avea greutate.

Să cer ceva înapoi.

Stomacul mi se strânse. Nu l-am băgat în seamă.

– Hickory, am întrebat. Tu şi Dickory înregistraţi chiar acum?

– Da.

– Opriţi-vă, vă rog. Consilier Dock, înregistrezi în acest moment?

– Da, răspunse. Deşi numai pentru amintirea mea personală.

– Te rog, opreşte-te.

Toţi se opriră din înregistrat.

– Te-am jignit? întrebă Dock.

– Nu, am răspuns. Dar nu cred că o să vreţi asta ca parte a unei înregistrări permanente.

Am tras adânc aer în piept.

– Am nevoie de ceva din partea obinilor, consilier.

– Spune-mi ce este. O să încerc să găsesc pentru tine.

– Am nevoie ca obinii să mă ajute să apăr Roanoke.

– Mă tem că nu suntem capabili să te ajutăm cu această cerere.

– Nu este o cerere.

– Nu înţeleg.

– Am spus că nu e o cerere. N-am *cerut* ajutorul obinilor, consiliere. Am spus că *am nevoie* de el. E o diferenţă.

– Nu ne putem supune, vorbi Dock. Uniunea Colonială a cerut ca noi să nu oferim niciun ajutor coloniei Roanoke.

– Nu-mi *pasă,* am replicat. Ce vrea Uniunea Colonială în acest moment nu înseamnă absolut nimic pentru mine. Uniunea Colonială plănuieşte să lase să moară pe toţi cei la care ţin, pentru că s-a hotărât că Roanoke e mai folositoare ca simbol decât în calitate de colonie. Nu dau nicio ceapă degerată pe simbolism. Îmi pasă de oameni. De prietenii şi de familia mea. Au nevoie de ajutor. Şi îl cer de la voi.

– Să te ajutăm pe tine înseamnă să rupem tratatul cu Uniunea Colonială, explică Dock.

– Tratatul vostru… E vorba de cel care vă permite accesul la mine?

– Da, confirmă Dickory.

– Vă daţi seama că mă *aveţi,* am zis. Pe nava asta. Tehnic vorbind, pe teritoriu obin. Nu mai aveţi nevoie de permisiunea Uniunii Coloniale ca să mă vedeţi.

– Tratatul nostru cu Uniunea Colonială nu prevede numai accesul la tine, replică Dock. Acoperă multe probleme, inclusiv accesul la aparatele de conştiinţă pe care le purtăm. Nu putem să acţionăm împotriva tratatului, nici măcar pentru tine.

– Atunci nu-l rupeţi, am spus, şi aici mi-am încrucişat degetele, mental.

Ştiam că obinii aveau să spună că nu pot rupe tratatul cu Uniunea Colonială; Hickory spusese asta mai înainte. Aici lucrurile erau pe cale să devină *de-a dreptul* spinoase.

– Am nevoie ca obinii să mă ajute să apăr Roanoke, consilier. N-am spus că obinii trebuie s-o facă chiar ei.

– Mă tem că nu te înţeleg, zise Dock.

– Faceţi ca altcineva să mă ajute. Sugeraţi-le că ajutorul ar fi apreciat. Faceţi tot ce trebuie să faceţi.

– Nu vom fi capabili să ne ascundem influenţa. Uniunea Colonială nu va fi convinsă de argumentul că forţarea de către noi a altei rase să acţioneze în numele nostru nu reprezintă un amestec.

– Atunci cereţi cuiva despre care Uniunea Colonială ştie că nu-i puteţi forţa.

– Pe cine sugerezi? întrebă Dock.

Există o veche expresie pentru atunci când faci ceva complet nebunesc. „A da cu barda-n lună”, aşa se cheamă.

Asta eram eu, ridicând barda.

– Consu, am răspuns.

Trosc. Barda mea porni spre o lună *foarte* îndepărtată.

Dar era o aruncătură pe care trebuia s-o fac. Obinii erau obsedaţi de consu, pentru motive cât se poate de bune: cum să *nu* fii obsedat de creaturile care ţi-au dat inteligenţă şi apoi nu te-au mai băgat în seamă pentru tot restul eternităţii? Consu vorbiseră cu obinii numai o dată de când le dăduseră raţiunea, iar această conversaţie avusese loc cu preţul enorm a jumătate dintre obinii de pretutindeni. Îmi aminteam de acel preţ. Plănuiam să-l folosesc acum în avantajul meu.

– Consu nu vorbesc cu noi, zise Dock.

– Determinaţi-i s-o facă!

– Nu ştim cum.

– Găsiţi o cale. *Ştiu* cum se simt obinii faţă de consu, consiliere. I-am studiat pe ei. V-am studiat pe voi. Hickory şi Dickory au făcut o poveste despre ei. Primul mit al creaţiei pentru obini, numai că e adevărat. Ştiu cum i-aţi făcut să vă vorbească. Şi ştiu că aţi încercat să-i faceţi să vă vorbească din nou de atunci. Spune-mi că nu e

adevărat.

– E adevărat.

– Sunt dispusă să ghicesc că lucraţi încă la asta, chiar şi acum.

– Aşa e. Am lucrat.

– Acum e timpul să realizaţi asta.

– Nu există nicio garanţie că ne-ar ajuta consu, chiar dacă îi convingem să stea de vorbă cu noi şi să ne asculte pledoaria din partea voastră. Consu sunt imposibil de cunoscut.

– Înţeleg, merită oricum o încercare.

– Chiar dacă ceea ce ne ceri ar fi posibil, ar avea un preţ mare. Dacă ştii ce ne-a costat ultima oară când am vorbit cu consu…

– Ştiu *exact* cât de mult a costat. Hickory mi-a zis. Şi ştiu că obinii sunt obişnuiţi să plătească pentru ceea ce capătă. Dă-mi voie să te întreb ceva, consiliere. Ce-aţi căpătat de la tatăl meu biologic? Ce-aţi obţinut de la Charles Boutin?

– El ne-a dat conştiinţă, după cum bine ştii. Dar a avut un preţ. Tatăl tău a cerut un război.

– Pe care nu i l-aţi dat niciodată. Tatăl meu a murit înainte ca voi să apucaţi să plătiţi. Aţi căpătat darul lui pe gratis.

– Uniunea Colonială a cerut un preţ ca să termine munca lui.

– Asta-i între voi şi Uniunea Colonială. Nu anulează nimic din ce-a făcut tatăl meu sau faptul că n-aţi plătit niciodată. Eu sunt fiica lui. Moştenitoarea lui. Faptul că vă aflaţi aici spune că obinii mi-au acordat onoarea pe care i-ar acorda-o lui. V-aş putea spune că-mi *datoraţi* ceea ce-i datoraţi lui: un război, cel puţin.

– Nu pot spune că-ţi datorăm ceea ce datoram tatălui tău.

– Atunci ce-mi datoraţi *mie?* Ce-mi datoraţi mie pentru ceea ce am făcut *eu* pentru voi? Cum te cheamă?

– Numele meu e Dock.

– Un nume pe care-l porţi pentru că într-o zi le-am dat acestora doi numele de Hickory şi Dickory, am zis, arătând spre cei doi prieteni ai mei. Este numai exemplul cel mai evident pentru ceea ce aveţi prin intermediul meu. Tatăl meu v-a dat o conştiinţă, dar voi nu ştiaţi *ce să faceţi cu ea,* nu-i aşa? Niciunul dintre voi n-a ştiut. Toţi aţi învăţat ce să faceţi cu conştiinţa urmărind-o crescând pe-a mea, de când eram copil şi până am ajuns ceea ce sunt acum. Consiliere, câţi obini mi-au urmărit viaţa? Au văzut cum făceam lucrurile? Au învăţat de la mine?

– Toţi. Am învăţat cu toţii de la tine, Zoë.

– Cât i-a costat pe obini? De când au venit Hickory şi Dickory să locuiască împreună cu mine, până în clipa în care am păşit pe nava asta, cât v-a costat? Ce-am cerut eu vreodată de la oricare dintre obini?

– N-ai cerut nimic.

Am dat din cap.

– Aşadar, să recapitulăm. Consu v-au dat inteligenţă şi v-a costat jumătate din toţi obinii când aţi venit să-i întrebaţi de ce-au făcut-o. Tatăl meu v-a dat conştiinţă, iar preţul pentru asta a fost un război, un preţ pe care l-aţi fi plătit de bunăvoie dacă ar fi trăit. Eu v-am dat zece ani de lecţii despre cum să fiţi conştienţi – despre cum să *trăiţi.* Nota de plată a ajuns la scadenţă, consiliere. Ce preţ cer? Cer vieţile a jumătate dintre obinii din univers? Nu. Cer ca obinii să se angajeze într-un război împotriva unei cu totul alte rase? Nu. Cer numai ajutorul vostru ca să-mi salvez familia şi prietenii. Nu cer nici măcar ca obinii s-o facă ei înşişi, doar ca ei să găsească o cale de a pune pe altcineva s-o facă pentru ei. Consiliere, având în vedere istoria obinilor în privinţa a ceea ce au primit şi cât a costat, dorinţa mea de-acum de la obini vine chiar *foarte ieftin!*

Dock mă privi lung, în tăcere. I-am întors privirea, mai mult pentru că uitasem să clipesc în tot acest răstimp şi mă temeam că dacă încercam s-o fac în clipa de faţă aş putea să ţip. Cred că asta mă făcea să arăt enervant de calmă. Puteam trăi cu ideea...

– Eram pe cale să trimitem o sondă de salt când ai sosit, vorbi Dock. N-a fost încă trimisă. O să anunţ restul consiliului obinilor despre cererea ta. Le voi spune că eu te sprijin.

– Mulţumesc, consilier Dock.

– S-ar putea să fie nevoie de un timp ca să se hotărască un curs al acţiunii.

– Nu aveţi timp. O să-l văd pe generalul Gau şi o să-i transmit mesajul tatălui meu. Consiliul obinilor are timp să acţioneze până când termin de vorbit cu generalul Gau. Dacă n-a făcut-o sau n-o s-o facă, atunci îl veţi părăsi pe generalul Gau fără mine.

– Nu vei fi în siguranţă în Conclav.

– Trăiţi cu impresia că voi tolera să mai stau printre obini dacă mă refuzaţi? Vă tot repet asta: nu vă *cer, am nevoie* de asta. Dacă obinii n-au s-o facă, mă vor pierde.

– Asta ar fi foarte greu de acceptat pentru unii dintre noi. Te-am pierdut deja pentru un an, Zoë, când Uniunea Colonială a ascuns colonia voastră.

– Atunci ce-o să faceţi? Să mă târâţi înapoi pe navă? Să mă ţineţi prizonieră? Să mă înregistraţi împotriva voinţei mele? Nu-mi închipui că va fi foarte *distractiv.* Ştiu ce sunt pentru obini, consiliere. Ştiu la ce m-aţi folosit cu toţii. Nu cred că mă veţi găsi foarte folositoare *după* ce mă refuzaţi.

– Te înţeleg. Zoë, a fost o onoare să te întâlnesc. Şi acum trebuie să trimit acest mesaj... Te rog să mă scuzi!

Am dat din cap. Dock plecă.

– Te rog, închide uşa, i-am cerut lui Hickory, care era cel mai aproape de ea. O închise.

– Mulţumesc, am spus, şi am vomitat peste pantofi. Dickory se repezi la mine şi mă prinse înainte să cad de-a binelea.

– Eşti bolnavă, spuse Hickory.

– N-am nimic, am răspuns, şi apoi am vomitat peste Dickory de sus până jos.

– O, Doamne, Dickory, îmi pare atât de rău!

Hickory se apropie, mă luă de lângă Dickory şi mă îndreptă către instalaţiile stranii. Învârti un robinet şi apa ieşi bolborosind.

– Ce-i asta? am întrebat.

– E o chiuvetă, răspunse Hickory.

– Eşti sigur? am întrebat.

Hickory dădu din cap. M-am aplecat, m-am spălat pe faţă şi mi-am clătit gura.

– Cum te simţi? întrebă Hickory după ce m-am curăţat cât de bine-am putut.

– Nu cred că o să mai vomit, dacă asta vrei să spui. Chiar dacă aş vrea, n-a mai rămas nimic.

– Ai vomitat pentru că eşti bolnavă, insistă Hickory.

– Am vomitat pentru că tocmai l-am tratat pe unul dintre conducătorii voştri de parcă ar fi fost valetul meu. Asta-i ceva nou pentru mine, Hickory. Chiar este!

M-am uitat la Dickory, aşa cum era acoperit de vărsătură.

– Şi sper să meargă. Pentru că eu cred că dacă trebuie să fac iarăşi aşa ceva, stomacul meu s-ar putea să sară de-a dreptul pe masă.

Măruntaiele mele făcură o tumbă după ce-am spus asta. Notă pentru mine: după ce vomiţi, atenţie la comentariile excesiv de colorate.

– Ai vorbit serios? întrebă Hickory. Ce i-ai spus lui Dock…

– Fiecare cuvinţel, am răspuns şi-am făcut semn către mine. Hai, Hickory, uită-te la mine. Crezi că m-aş supune singură la toate *astea* dacă n-aş fi serioasă?

– Voiam să fiu sigur.

– Poţi fi sigur.

– Zoë, o să fim cu tine. Eu şi Dickory. Indiferent ce decide consiliul. Dacă alegi să rămâi pe loc după ce vorbeşti cu generalul Gau, vom sta cu tine.

– Mulţumesc, Hickory. Dar nu trebuie să faceţi asta.

– O s-o facem. Am stat alături de tine în cea mai mare parte a vieţii tale. Şi în toată viaţa pe care-am petrecut-o conştienţi. Alături de tine şi de familia ta. Ne-ai spus că facem parte din familia ta. Acum eşti departe de acea familie. S-ar putea să nu-i mai vezi niciodată. N-o să te lăsăm singură. Locul nostru e lângă tine.

– Nu ştiu ce să spun…

– Spune că o să ne laşi să stăm cu tine.

– Da. Staţi. Şi mulţumesc. Mulţumesc amândurora.

– Cu plăcere.

– Iar acum, ca primă îndatorire oficială pentru voi, găsiţi-mi ceva nou de îmbrăcat. Încep să put de-a binelea. Şi apoi spuneţi-mi care dintre chestiile alea de-acolo este toaleta. Pentru că acum chiar am nevoie să ştiu.

DOUĂZECI ŞI TREI

Ceva mă înghiontea ca să mă trezesc. Am plesnit acel ceva.

– Mori, am mormăit.

– Zoë, vorbi Hickory. Ai un vizitator.

Am clipit către Hickory, a cărui siluetă era încadrată de lumina ce venea de pe coridor.

– Despre ce tot vorbeşti?

– Generalul Gau. E aici. Acum. Şi doreşte să-ţi vorbească.

M-am ridicat în capul oaselor.

– Trebuie că glumeşti! am exclamat. Mi-am luat PDA-ul şi m-am uitat la oră.

Sosiserăm în spaţiul Conclavului cu paisprezece ore în urmă, făcându-ne apariţia în spaţiul real la o mie de kilometri de staţia spaţială pe care generalul Gau o făcuse cartierul general administrativ al Conclavului. Spusese că nu dorea să favorizeze o planetă mai presus de alta. Staţia spaţială era înconjurată de sute de nave din tot spaţiul Conclavului şi de şi mai multe navete şi vehicule de transport care circulau printre nave, plecând şi sosind pe staţie. Staţia Phoenix, cea mai mare staţie spaţială umană – atât de mare încât auzisem că afecta mareele de pe planeta Phoenix (cu efecte măsurabile numai cu cele mai sensibile instrumente, dar orişicum…) – ar fi încăput într-un colţ al cartierului general al Conclavului.

Sosiserăm şi ne anunţaserăm trimiţând un mesaj codificat generalului Gau, prin care cerea o audienţă. Ni se dăduseră coordonate de andocare, apoi fuseserăm ignoraţi în mod deliberat. După zece ore, m-am dus în sfârşit la culcare.

– Ştii că eu nu glumesc, spuse acum Hickory.

Se întoarse în cadrul uşii şi aprinse luminile în cabină. Am clipit.

– Acum, te rog, zise el, hai să-l întâmpinăm.

Cinci minute mai târziu eram îmbrăcată în ceva ce speram să fie prezentabil şi păşeam oarecum nesigură de-a lungul coridorului. După un minut de mers, am exclamat:

– Oh, rahat! şi am alergat înapoi în cabină, lăsându-l pe Hickory singur pe coridor. Un minut mai târziu eram înapoi, purtând în mână o cămaşă cu ceva înfăşurat în ea.

– Ce-i asta? întrebă Hickory.

– Un dar, am răspuns.

Ne-am continuat drumul pe coridor.

După încă un minut stăteam în camera de conferinţe amenajată în grabă, împreună cu generalul Gau. Şedea pe o latură a unei mese înconjurate de scaune în stilul obin, care nu erau prea bine proiectate nici pentru fiziologia lui, nici pentru a mea. M-am aşezat pe partea cealaltă, cu cămaşa în mână.

– O să aştept afară, zise Hickory după ce mă lăsă acolo.

– Mulţumesc, Hickory, am răspuns.

El plecă. M-am întors cu faţa spre general.

– Bună, l-am salutat, cam neconvingător.

– Tu eşti Zoë, spuse generalul Gau. Fiinţa umană care îi face pe obini să-i îndeplinească poruncile.

Vorbele lui erau într-o limbă pe care n-o înţelegeam; erau traduse printr-un dispozitiv de comunicaţii care-i atârna de gât.

– Asta-s eu, am replicat.

Mi-am auzit vorbele traduse în limba lui.

– Mă interesează felul în care o fată umană este capabilă să rechiziţioneze o navă de transport obină ca s-o aducă să mă vadă.

– E o poveste lungă.

– Spune-mi versiunea scurtă.

– Tatăl meu a creat aparate speciale care le conferă obinilor conştiinţă. Obinii mă onorează ca fiind singura legătură în viaţă cu tatăl meu. Fac tot ce le cer eu să facă.

– Trebuie să fie plăcut să ai o rasă întreagă la cheremul tău.

– Ar trebui să ştii cum e. Ai patru sute de rase la cheremul tău. Domnule…

Generalul Gau făcu ceva cu capul care speram că era menit să fie un zâmbet.

– Asta e o chestiune oarecum discutabilă în acest moment, mă tem. Dar sunt nedumerit. Trăiam cu impresia că eşti fiica lui John Perry, administrator al coloniei Roanoke.

– Sunt. El şi cu soţia lui, Jane Sagan, m-au adoptat după ce tatăl meu a murit. Mama mea naturală murise cu ceva timp înainte. De dragul părinţilor mei adoptivi sunt acum aici. Deşi îmi cer scuze – am arătat spre mine şi spre aspectul meu dezordonat – nu mă aşteptam să vă întâlnesc aşa repede. Credeam că o să venim la dumneavoastră şi că o să avem timp să ne pregătim.

– Când am auzit că obinii transportau o fiinţă umană care venea să mă vadă, şi încă una de pe Roanoke, am fost destul de curios ca să nu vreau să aştept, explică Gau. De asemenea, găsesc important să fac opoziţia să se întrebe ce pun la cale. Faptul că vin să vizitez o navă obină în loc să aştept să le primesc delegaţia o să-i facă pe unii să se întrebe cine eşti şi ce ştiu eu, iar ei nu.

– Sper că merit drumul.

– Dacă nu, tot or să fie nervoşi. Dar având în vedere cât de departe

ai venit, sper, de dragul nostru, al amândurora, că drumul a meritat. Eşti complet îmbrăcată?

– Ce?

Dintre multele întrebări la care m-aş fi putut aştepta, asta nu era una dintre ele.

Generalul arătă către mâna mea.

– Ai o cămaşă în mână.

– Ah, am exclamat, şi am pus cămaşa pe masă între noi. E un dar. Nu cămaşa. E ceva înfăşurat în cămaşă. Ăsta-i darul. Speram să găsesc altceva în care să-l pun înainte de a vi-l da, dar m-aţi luat oarecum prin surprindere. O să tac din gură acum şi-o să vă las să-l luaţi pur şi simplu.

Generalul îmi aruncă ceea ce cred că era o privire stranie, apoi întinse mâna şi desfăşură obiectul aflat în cămaşă. Era cuţitul de piatră pe care mi-l dăduse vârcolacul. Îl ridică şi-l examină la lumină.

– E un dar foarte interesant, observă el şi începu să-l mişte în mână, încercându-i, bănuiam, greutatea şi echilibrul.

– Şi un cuţit destul de frumos desenat.

– Mulţumesc.

– Nu tocmai o armă modernă.

– Nu, am răspuns.

– Ţi-ai închipuit că un general trebuie să fie interesat de arme arhaice? întrebă Gau.

– La drept vorbind, e o poveste în spatele lui. Există o rasă băştinaşă de fiinţe inteligente pe Roanoke. N-am ştiut despre ele, înainte de a ateriza. Nu cu multă vreme în urmă, ne-am întâlnit cu ele pentru prima oară şi lucrurile au mers prost. Unii dintre ei au murit, la fel şi unii dintre noi. Apoi însă unul dintre ei şi unul dintre noi s-au întâlnit şi s-au hotărât să încerce să nu se mai omoare unii pe alţii; în schimb, şi-au făcut daruri. Cuţitul acela a fost unul dintre aceste daruri. E al tău acum.

– E o poveste interesantă. Şi cred că am dreptate să presupun că această poveste are o oarecare implicaţie legată de motivul pentru care te afli aici.

– Depinde de dumneavoastră, domnule. Puteţi să hotărâţi doar că e un cuţit frumos de piatră.

– Nu prea cred. Administratorul Perry este un om care cochetează cu subtextele. Nu mi-a scăpat ce înseamnă faptul că şi-a trimis fiica să transmită un mesaj. Apoi însă a oferit acest dar anume, cu această poveste anume. E un om de o oarecare subtilitate.

– Şi eu cred la fel. Dar cuţitul nu e de la tăticul meu. E de la mine.

– Aşa, exclamă Gau surprins. Asta-i încă şi mai interesant. Administratorul Perry n-a sugerat asta?

– Nu ştie că aveam cuţitul. Şi nu ştie cum l-am căpătat.

– Dar *ai avut* intenţia să-mi transmiţi un mesaj cu ajutorul lui. Unul care să-l completeze pe cel al tatălui tău adoptiv.

– Speram să vedeţi lucrurile astfel.

Gau lăsă cuţitul jos.

– Spune-mi ce are de zis administratorul Perry.

– O să fiţi asasinat, am răspuns. Oricum, cineva o să încerce. E cineva apropiat de dumneavoastră. Cineva din cercul de consilieri de încredere. Tăticul nu ştie când sau cum, dar ştie că e plănuit să se întâmple curând. Voia să ştiţi, ca să vă puteţi apăra.

– De ce? Tatăl tău adoptiv este funcţionar al Uniunii Coloniale. A făcut parte din planul care a distrus flota Conclavului şi a pus în primejdie toate lucrurile pentru care am muncit, mai multă vreme decât ai trăit tu, tânără fiinţă umană. De ce-ar trebui să am încredere în cuvântul unui duşman?

– Uniunea Colonială este duşmanul dumneavoastră, nu tăticul meu.

– *Tăticul* tău a ajutat la uciderea a zeci de mii. Fiecare navă din flotă a fost distrusă, în afară de a mea.

– V-a implorat să nu vă chemaţi navele la Roanoke.

– Aici a fost mult prea subtil. N-a explicat niciodată cum a fost întinsă capcana. Mi-a cerut doar să nu-mi chem flota. Un pic mai multe informaţii ar fi ţinut în viaţă mii de fiinţe.

– A făcut ce-a putut. Eraţi acolo să ne distrugeţi colonia. Nu-i era permis să o predea. Ştiţi că n-avea prea multe opţiuni. Şi-aşa, a fost rechemat de către Uniunea Colonială şi acuzat chiar şi pentru că v-a sugerat că s-ar putea să se întâmple ceva. Ar fi putut fi trimis la închisoare pentru simpla faptă de a fi vorbit cu dumneavoastră, generale. A făcut tot ce-a putut.

– De unde ştiu că nu este folosit iarăşi?

– Aţi spus că ştiaţi ce înseamnă că m-a trimis pe mine să vă aduc un mesaj. Eu sunt dovada că vă spune adevărul.

– Tu eşti dovada că el *crede* că-mi spune adevărul. Nu înseamnă că *este* adevărul. Tatăl tău adoptiv a fost folosit o dată. De ce n-ar putea fi folosit din nou?

Am luat foc auzind asta.

– Îmi cer scuze, generale. Dar ar trebui să ştiţi că, trimiţându-mă pe mine să vă aduc acest avertisment, atât tăticul cât şi mămica mea sunt absolut siguri că vor fi etichetaţi drept trădători de către Uniunea Colonială. Amândoi or să meargă la închisoare. Ar trebui să ştiţi că nu mă pot întoarce pe Roanoke, ca parte a înţelegerii datorită căreia obinii mă aduc la dumneavoastră. Trebuie să rămân cu ei. Pentru că ei cred că e doar o chestiune de timp până când Roanoke va fi distrusă, dacă nu de către dumneavoastră, atunci de către vreo parte a Conclavului asupra căreia nu mai aveţi niciun control. Părinţii mei şi cu mine am riscat *totul* ca să vă dăm acest avertisment. Este posibil

să nu-i mai văd niciodată nici pe ei, nici pe oricine altcineva de pe Roanoke, pentru că vă dau acest avertisment. Acum, generale, credeţi că oricare dintre noi ar fi făcut acest lucru dacă n-am fi absolut siguri de ceea ce vă spunem? Credeţi?

Generalul Gau nu scoase niciun cuvânt pentru o clipă. Apoi vorbi:

– Îmi pare rău că a trebuit să riscaţi cu toţii atât de mult.

– Atunci faceţi-i tăticului meu onoarea de a-l *crede.* Sunteţi în pericol, generale. Şi acel pericol e mai aproape decât credeţi.

– Spune-mi, Zoë, ce speră administratorul Perry să obţină spunându-mi mie asta? Ce vrea de la mine?

– Vrea să rămâneţi în viaţă. I-aţi promis că atâta vreme cât o să conduceţi Conclavul, n-o să mai atacaţi Roanoke. Cu cât rămâneţi mai mult în viaţă, cu atât mai mult rămânem şi noi în viaţă.

– Dar aici e ironia. Mulţumită a ceea ce s-a întâmplat la Roanoke, nu mai deţin controlul în aceeaşi măsură ca înainte. Acum îmi petrec timpul ţinându-i pe alţii la locul lor. Şi sunt şi unii care privesc Roanoke ca pe o cale de a-mi lua controlul. Sunt sigur că nu ştii despre Nerbros Eser…

– Sigur că ştiu. Principala dumneavoastră opoziţie în acest moment. Încearcă să convingă oamenii să-l urmeze. Vrea să distrugă Uniunea Colonială.

– Îmi cer scuze. Am uitat că nu eşti doar o aducătoare de mesaje…

– Nu-i nimic.

– Nerbros Eser plănuieşte să atace Roanoke. Am readus Conclavul sub controlul meu – prea încet – dar pe Eser îl sprijină destule rase ca să fie capabil să finanţeze o expediţie pentru a cuceri Roanoke. Ştie că Uniunea Colonială e prea slabă ca să organizeze o apărare a coloniei, şi ştie că în acest moment nu mă aflu în situaţia de a-l opri. Dacă poate cuceri Roanoke atunci când eu n-am putut, s-ar putea ca mai multe rase să treacă de partea lui. Destule ca să atace Uniunea Colonială în mod direct.

– Atunci, nu ne puteţi ajuta…

– Altfel decât spunându-ţi ceea tocmai ţi-am spus, nu. Eser o să atace Roanoke. Dar, parţial din cauză că administratorul Perry a ajutat la distrugerea flotei mele, cu niciun chip nu pot face prea mult să-l opresc acum. Şi mă îndoiesc foarte mult că Uniunea voastră Colonială o să facă prea multe să-l oprească.

– De ce spuneţi asta?

– Pentru că eşti *aici.* Nu înţelege greşit, Zoë, apreciez avertismentul familiei tale. Dar administratorul Perry nu-i atât de amabil încât să mă fi prevenit din simpla lui bunătate. Aşa cum ai observat, preţul e prea mare pentru asta. Eşti aici pentru că nu aveţi încotro să vă mai duceţi.

– Dar îl credeţi pe tăticul…

– Da. Din nefericire. Cineva în situaţia mea e întotdeauna o ţintă. Dar acum, în mod special, ştiu că până şi unii dintre cei în care am avut încredere, cărora le-am încredinţat viaţa şi prietenia mea, calculează costurile şi ajung la concluzia că valorez mai mult mort decât viu. Şi are sens ca cineva să încerce să mă omoare înainte ca Eser să atace Roanoke. Dacă sunt mort şi Eser se răzbună pe colonia voastră, nimeni altcineva n-o să încerce măcar să concureze cu el pentru controlul Conclavului. Administratorul Perry nu-mi spune nimic din ce nu ştiu. Confirmă doar ce ştiu.

– Atunci nu v-am fost de niciun folos.

Şi nici tu nu mi-ai fost de niciun folos mie, am gândit, dar n-am rostit-o.

– N-aş spune asta. Unul dintre motivele pentru care sunt aici, acum, este ca să aud ce ai să-mi spui fără să se mai amestece oricine altcineva. Să aflu ce să fac cu informaţiile pe care s-ar putea să le ai. Să văd dacă îmi sunt de folos. Să văd dacă *tu* îmi eşti de folos.

– Ştiaţi deja ce v-am spus eu.

– E adevărat. Totuşi, nimeni *altcineva* nu ştie cât de multe ştii. Nu aici, în orice caz.

Întinse mâna, luă cuţitul de piatră şi se uită din nou la el.

– Iar adevărul în problema asta este că m-am săturat să nu ştiu cine, dintre cei în care am încredere, plănuieşte să mă înjunghie în inimă. Oricine intenţionează să mă asasineze, trebuie să fie mână-n mână cu Nerbros Eser. Este probabil să ştie când plănuieşte acesta să atace Roanoke şi cât de mare sunt forţele cu care o va face. Şi poate că lucrând împreună am putea afla ambele lucruri.

– Cum?

Generalul Gau se uită din nou la mine şi schiţă din cap acea chestie sper-că-e-un-zâmbet.

– Făcând un pic de teatru politic. Făcându-i să creadă că ştiu ceea ce ştiu ei. Făcându-i să acţioneze din acest motiv.

I-am întors zâmbetul lui Gau.

– „Iar piesa mea-i capcana ce-n curând va prinde-n ea pe rege şi-al său gând”.

– Exact. Deşi cel pe care-l prindem o să fie un trădător, nu un rege.

– În citatul acela era şi una şi alta.

– Interesant. Mă tem că nu cunosc referinţa.

– E dintr-o piesă numită *Hamlet.* Am avut un prieten căruia îi plăcea autorul.

– Îmi place citatul. Şi prietenul tău.

– Mulţumesc. Şi mie.

*

– Unul dintre voi, din această cameră, e trădător, vorbi generalul Gau. Şi ştiu care dintre voi.

Oho, m-am gândit. *Generalul ştie cu siguranţă cum să înceapă o întâlnire.*

Ne aflam în camera consilierilor oficiali ai generalului, o încăpere ornamentată, pe care, îmi spusese generalul înainte, n-o folosea niciodată decât ca să primească demnitarii străini cu o oarecare aparenţă de pompă şi ceremonial. Din moment ce, tehnic vorbind, mă primea pe mine pentru această întâlnire de protocol, mă simţeam specială. Dar, revenind la subiect, în cameră se afla o mică platformă supraînălţată, cu trepte, pe care fusese aşezat un fotoliu mare. Demnitarii, consilierii şi personalul lor se apropiau de el ca şi cum ar fi fost un tron. Asta urma să fie folositor pentru ceea ce avea de gând generalul Gau astăzi.

În faţa platformei, camera se deschidea într-un semicerc, în jurul perimetrului se afla un şir de bănci curbat, în general de înălţimea pe care o au când stau în picioare cele mai multe specii conştiente de sine din Conclav. Aici îşi aveau locul echipele consilierilor şi demnitarilor, deschizând documente şi date când era nevoie şi şoptind (sau ce altceva făceau ei) în microfoane micuţe care transmiteau la căşti de urechi (sau orice altceva) purtate de şefii lor.

Şefii – consilieri sau demnitari – umpleau zona dintre bănci şi platformă. De obicei, mi s-a spus, li se ofereau bănci sau scaune (sau ce se potrivea cel mai bine cu forma lor), ca să se poată odihni în timp ce-şi făceau treburile. Astăzi, erau ţinuţi cu toţii în picioare.

Cât despre mine, stăteam în stânga, chiar în faţa generalului aşezat în fotoliul lui cel mare. În partea opusă a fotoliului, se afla o măsuţă, pe care era aşezat cuţitul de piatră. Tocmai i-l prezentasem (pentru a doua oară) generalului. De data asta, era oferit într-un ambalaj mai protocolar decât o cămaşă. Generalul îl scosese din cutia pe care-o găsisem, îl admirase şi-l pusese pe masă.

În spate, alături de personal, stăteau Hickory şi Dickory, nu tocmai încântaţi de planul propus de general. Împreună cu ei erau trei membri ai diviziei de securitate a generalului, care nu erau nici ei deloc mulţumiţi.

Ei bine, acum că-l puneam în aplicare, nici eu nu sunt prea sigură că eram complet entuziasmată de plan.

– Credeam că suntem aici ca să auzim o cerere din partea acestei tinere fiinţe umane, vorbi unul dintre consilieri, o lalană înaltă (adică, înaltă chiar şi pentru o lalană!), pe nume Hafte Sorvalh. Vocea ei era tradusă de către casca pe care mi-o dăduseră obinii.

– A fost un pretext, replică generalul Gau. Fiinţa umană nu are nicio cerere, ci informaţii legate despre care dintre voi are intenţia să mă asasineze.

Asta stârni, fireşte, agitaţie în cameră.

– E o fiinţă umană! exclamă Wert Ninung, un dwaer. Nu vreau să

fiu lipsit de respect, generale, dar umanii au distrus recent întreaga flotă a Conclavului. Orice informaţie pe care-ar împărtăşi-o cu tine ar trebui privită ca extrem de suspectă, ca să nu spun decât atât.

– Sunt complet de acord, Ninung, răspunse Gau. Din acest motiv, când mi-a fost furnizată, am făcut ceea ce-ar fi făcut orice persoană raţională şi mi-am pus oamenii de la securitate să verifice amănunţit informaţia. Regret să spun că informaţia a fost bună. Iar acum trebuie să mă ocup de faptul că unul dintre consilierii mei – cineva care cunoaşte toate planurile mele pentru Conclav – a conspirat împotriva mea.

– Nu înţeleg, vorbi un ghlagh al cărui nume, dacă mi-l aminteam corect, era Lernin Il. Nu eram absolut sigură totuşi; oamenii lui Gau de la securitate îmi dăduseră dosare despre cercul de consilieri ai lui Gau numai cu câteva ore înainte de şedinţă şi, având în vedere toate celelalte pe care trebuia să le pregătesc, abia avusesem timp să le frunzăresc.

– Ce nu înţelegi, Lernin? întrebă generalul Gau.

– Dacă ştii care dintre noi este trădătorul, de ce nu s-a ocupat deja de el divizia ta de securitate? întrebă Il. Asta s-ar fi putut face fără să te expui unui risc inutil. Având în vedere poziţia ta, n-ai nevoie să-ţi asumi mai multe riscuri decât este absolut necesar.

– Nu vorbim despre un ucigaş întâmplător, Il. Uită-te în jurul tău. De câtă vreme ne cunoaştem unii pe alţii? Cât de mult a muncit fiecare dintre noi ca să creeze acest mare Conclav al raselor? Ne-am văzut mai mult între noi de-a lungul timpului decât ne-am văzut soţii sau soţiile şi copiii. Ar fi acceptat oricare dintre voi dacă l-aş fi făcut pe unul să dispară cu o acuzaţie vagă de crimă? Nu i s-ar părea fiecăruia dintre voi că-mi pierd autoritatea şi creez ţapi ispăşitori? Nu, Il. Am ajuns prea departe şi am făcut prea multe pentru asta. Chiar şi acest viitor asasin merită mai multă politeţe.

– Atunci, ce intenţionezi să faci? întrebă Il.

– Îi voi cere trădătorului din această încăpere să iasă în faţă. Nu-i prea târziu să îndrept acest rău.

– Îi oferi amnistie acestui asasin? întrebă o creatură al cărei nume chiar nu mi-l aminteam (sau, având în vedere cum vorbea, bănuiesc că nu l-aş fi putut pronunţa corect chiar dacă mi l-aş fi amintit).

– Nu, răspunse Gau. Această persoană nu acţionează singură. Face parte dintr-o conspiraţie care ameninţă lucrurile pentru care am muncit cu toţii.

Gau făcu semn spre mine.

– Prietena mea umană de aici mi-a dat câteva nume, dar asta nu e de-ajuns. Pentru securitatea Conclavului, avem nevoie să ştim mai mult. Şi ca să arătăm tuturor membrilor Conclavului că trădarea nu poate fi tolerată, asasinul meu trebuie să răspundă pentru ceea ce a

făcut până în acest punct. Ceea ce ofer este acest lucru: că va fi tratat corect şi cu demnitate. Că îşi va petrece perioada de pedeapsă într-o măsură oarecare în confort. Că familia şi cei dragi nu vor fi pedepsiţi sau făcuţi răspunzători, în afară de cazul în care sunt ei înşişi conspiratori. Iar crima lor nu va fi făcută publică. Toţi cei din afara prezentei încăperi vor şti numai că acest conspirator s-a retras din serviciu. Va exista o pedeapsă. Trebuie să existe o pedeapsă. Dar nu va exista pedeapsa istoriei.

– Vreau să ştiu de unde şi-a căpătat informaţia aceasta fiinţă umană, pretinse Wert Ninung.

Gau îmi făcu semn din cap.

– Această informaţie provine, în ultimă instanţă, de la divizia Forţelor Speciale ale Uniunii Coloniale, am răspuns.

– Acelaşi grup care a constituit vârful de lance al distrugerii flotei Conclavului, comentă Wert. Nu tocmai demn de încredere.

– Consilier Wert, am spus, cum crezi că au reuşit Forţele Speciale să descopere fiecare dintre navele flotei voastre? Singura dată când se adună este atunci când elimină o colonie. Să descoperi patru sute de nave printre zecile de mii pe care le are la dispoziţia sa fiecare rasă în parte a fost o ispravă nemaiauzită a informaţiilor militare. După asta, crezi că Forţele Speciale au avut dificultăţi să furnizeze un singur nume?

Wert mârâi de-a binelea la mine. M-am gândit că era nepoliticos.

– V-am spus deja că am pus să fie verificată informaţia, vorbi generalul Gau. Nu există nicio îndoială că este exactă. Asta nu intră în discuţie. Ceea ce intră în discuţie este felul în care asasinul va alege să fie descoperit. Repet: asasinul este în această încăpere chiar acum, printre noi. Dacă va ieşi în faţă acum şi ne va divulga informaţii despre ceilalţi conspiratori, tratamentul lor va fi generos, uşor şi secret. Oferta e în faţa ta, acum. Te implor, ca un vechi prieten, să o accepţi. Vino în faţă, acum!

Nimeni din încăpere nu se mişcă. Generalul Gau se uită fix la fiecare dintre consilierii săi, direct şi în ochi, vreme de câteva secunde la fiecare. Niciunul nu făcu nici măcar un pas în faţă.

– Foarte bine, continuă generalul Gau. Atunci vom face asta pe calea cea mai grea.

– Ce-o să faci acum, generale? întrebă Sorvalh.

– Simplu, răspunse Gau. Vă voi chema pe fiecare dintre voi, pe rând. Vă veţi înclina în faţa mea şi îmi veţi jura loialitate în calitate de conducător al Conclavului. Acelora dintre voi despre care ştiu că sunt sinceri, le voi oferi mulţumirile mele. Aceluia despre care ştiu că e trădător, îi spun: te voi da în vileag în faţa celor alături de care ai lucrat atâta vreme şi voi pune să fii arestat. Pedeapsa ta va fi severă. Şi va fi categoric publică. Şi se va sfârşi cu moartea ta!

– Asta nu-ţi seamănă, generale, observă Sorvalh. Ai creat Conclavul cu ideea să nu existe dictatori, nici cereri de loialitate personală. Există doar loialitatea faţă de Conclav. Faţă de idealurile lui.

– Conclavul este aproape de prăbuşire, Hafte. Iar tu ştii la fel de bine ca şi mine că Nerbros Eser şi cei de soiul lui vor conduce Conclavul ca pe moşia personală. Unul dintre voi a hotărât deja că dictatura lui Eser este preferabilă unui Conclav unde fiecare rasă are o voce. Este limpede pentru mine că trebuie să cer loialitatea care era cândva de la sine înţeleasă. Îmi pare rău că s-a ajuns la asta. Dar s-a ajuns.

– Dacă nu vom jura loialitate? întrebă Sorvalh.

– Atunci veţi fi arestaţi ca trădători. Împreună cu cel despre care ştiu că este asasinul.

– N-ai dreptul să faci asta, insistă Sorvalh. Acţionezi împotriva propriei tale viziuni pentru Conclav, dacă ceri această loialitate. Vreau să ştii că eu cred asta din adâncul sufletului.

– Am notat.

– Foarte bine, zise Sorvalh, păşi în faţă pe platformă şi îngenunche. General Tarsem Gau, îţi ofer loialitatea mea în calitate de conducător al Conclavului.

Gau se uită la mine. Era rândul meu. Am clătinat din cap în direcţia lui, destul de clar ca toată lumea din încăpere să vadă că aştepta verificarea mea.

– Mulţumesc, Hafte. Te poţi duce înapoi. Wert Ninung, te rog înaintează.

Ninung înaintă. La fel şi următorii şase consilieri. Mai rămâneau trei.

Începeam să devin foarte nervoasă. Gau şi cu mine căzuserăm deja de acord că nu aveam să ducem jocul atât de departe încât să acuzăm pe cineva care nu era de fapt vinovat. Dar dacă ajungeam la sfârşit fără un trădător, atunci amândoi am fi avut multe pentru care să răspundem.

– Lernin Il, rosti generalul Gau. Te rog înaintează.

Il dădu din cap, se deplasă lin înainte şi, când ajunse lângă mine, mă împinse cu brutalitate pe podea şi se aruncă după cuţitul de piatră pe care Gau îl lăsase pe masa de lângă el. M-am lovit de podea atât de tare, încât craniul mi-a săltat pe ea. Am auzit ţipete şi gâgâituri de alarmă din partea celorlalţi consilieri. M-am rostogolit şi m-am uitat în sus, exact când Il ridicase cuţitul şi se pregătea să-l înfigă în general.

Cuţitul fusese lăsat afară şi la îndemână pentru un motiv. Gau spusese deja că avea intenţia să dea în vileag trădătorul; spusese că ştia fără nicio îndoială cine era; spusese că pedeapsa pentru trădător avea să includă moartea. Trădătorul ar fi fost deja convins că n-ar fi

avut nimic de pierdut încercând asasinatul atunci şi acolo. Dar consilierii lui Gau nu purtau de obicei unelte ucigătoare asupra persoanei lor; erau nişte birocraţi care nu aveau nimic mai periculos la ei decât un toc. Dar un cuţit de piatră frumos şi ascuţit, lăsat neglijent prin preajmă, ar fi fost exact obiectul menit să convingă viitorul asasin să-şi asume riscul. Acesta era, de asemenea, motivul pentru care gărzile generalului (şi Hickory şi Dickory) erau postate la marginea încăperii, în loc să fie în apropierea generalului; trebuia să dăm asasinului iluzia că apucă să dea o lovitură sau două, înainte ca gărzile să pună mâna pe el.

Generalul nu era prost, desigur; purta o armură corporală care-i acoperea cea mai mare a părţilor corpului susceptibile la răni de cuţit. Dar capul şi gâtul erau încă vulnerabile. Generalul credea că merita riscul, dar acum, când îl vedeam încercând să se mişte ca să se apere, am ajuns la concluzia că partea cea mai slabă a planului nostru era cea în care generalul se presupune că evită să fie înjunghiat mortal.

Il cobora cuţitul. Niciuna dintre gărzile generalului sau Hickory şi Dickory nu aveau să ajungă acolo la timp. Hickory şi Dickory mă antrenaseră să dezarmez un adversar; problema era că mă aflam pe jos şi nu într-o poziţie din care să blochez lovitura de cuţit. Şi oricum, ghlagh era o rasă a Conclavului; nu petrecusem niciun pic de timp învăţând vreunul dintre punctele lor slabe.

Apoi însă îmi trecu ceva prin cap, aşa cum stăteam pe spate, uitându-mă în sus la Il.

Poate că nu ştiam prea multe despre ghlagh, dar cu siguranţă ştiam cum arată un *genunchi.*

M-am proptit în podea, am împins şi am lovit tare cu călcâiul, dintr-o parte, în genunchiul cel mai apropiat al lui Il. Acesta cedă cu o răsucire nefirească şi am crezut că simt ceva din piciorul lui trosnind, ceea ce îmi dădu o senzaţie de greaţă. Il ţipă de durere şi se apucă de picior, scăpând cuţitul. M-am târât departe de el cât de repede am putut. Generalul Gau se aruncă de pe scaun şi îl doborî pe Il la podea.

Hickory şi Dickory apărură brusc lângă mine, trăgându-mă de pe trepte. Gau strigă ceva gărzilor care alergau spre general.

– Echipa lui! Opriţi-i echipa!

M-am uitat către bănci şi am văzut trei ghlagh năpustindu-se spre aparatura lor. Oamenii lui Il erau clar la curent cu asasinatul şi încercau acum să le semnaleze conspiratorilor că fuseseră descoperiţi. Gărzile lui Gau se opriră brusc şi se întoarseră, sărind peste bănci ca să ajungă la echipa lui Il. Le azvârliră aparatele dintr-o lovitură, dar nu înainte ca unul dintre ei să fi trimis un mesaj. Am ştiut asta pentru că peste tot în cartierul general al Conclavului alarmele se treziră la viaţă, cu un bolborosit.

Staţia spaţială era atacată.

*

Cam la un minut după ce Il îşi lansase atacul stângaci asupra generalului Gau, un crucişător de luptă impo numit *Farre* lansă şase rachete în porţiunea din staţia spaţială a Conclavului unde se aflau birourile lui Gau. *Farre* era comandat de un impo numit Ealt Ruml. Ruml, se dovedi, ajunsese la o înţelegere cu Nerbros Eser şi cu Lernin Il ca să preia comanda unei noi flote a Conclavului după asasinarea lui Gau. Ruml urma să ducă apoi toată flota la staţia Phoenix, s-o distrugă şi să înceapă să ia la rând lista lumilor umane. În schimb, tot ce trebuia să facă Ruml era să fie pregătit pentru un mic bombardament demonstrativ al birourilor şi al navei amiral a lui Gau când primea semnalul, ca parte dintr-o tentativă mai mare de lovitură de stat concertată, care urma să cuprindă asasinarea lui Gau ca eveniment principal şi distrugerea navelor principale de luptă ale raselor loiale lui Gau.

Când Gau le dezvălui consilierilor săi că ştia că unul dintre ei era trădător, un membru al echipei lui Il trimise un mesaj codificat lui Ruml, informându-l că totul era pe cale s-o ia razna. La rândul lui, Ruml trimise mesaje codificate proprii către alte trei crucişătoare de luptă din apropierea staţiei Conclavului, fiecare având drept căpitan pe cineva pe care Ruml îl convertise la cauză. Toate cele patru nave începură să-şi încălzească sistemele de armament şi să-şi aleagă ţintele: Ruml ţinti birourile lui Gau, în timp ce restul trădătorilor ţinti nava amiral a lui Gau, *Steaua Blândă* şi alte aparate.

Dacă totul ar fi mers aşa cum plănuiseră, Ruml şi conspiratorii săi ar fi scos din funcţiune navele cele mai capabile să vină în ajutorul lui Gau – nu că ar fi contat, pentru că Ruml ar fi deschis birourile lui Gau către spaţiu, aspirând pe toţi cei dinăuntru (inclusiv, în acel moment, pe mine) în vidul rece, fără aer. Câteva minute mai târziu, când echipa lui Il trimise o notă de confirmare chiar înainte de a-şi vedea aparatura aruncată din labe, Ruml îşi lansă rachetele şi pregăti încă o serie pentru lansare.

Şi fu, îmi închipui, extrem de surprins când *Farre* fu lovit din flanc aproape simultan de trei rachete trase de pe *Steaua Blândă. Steaua* şi alte şase nave de încredere fuseseră puse în stare de alertă de către Gau ca să stea cu ochii pe orice navă care at fi început să-şi încălzească sistemele de arme. *Steaua* depistase *Farre* încălzindu-şi bateriile de rachete, ţintise nava în tăcere şi-şi pregătise propria apărare.

Gau interzisese orice acţiune până când rachetele altcuiva îşi luau zborul, dar în clipa în care *Farre* lansă, *Steaua* făcu acelaşi lucru, apoi porni apărarea antirachetă împotriva celor două rachete care o ţinteau, trimise de către crucişătorul arrisian *Vut-Roy.*

Steaua distruse una dintre rachete şi suferi pagube uşoare din

partea celei de-a doua. *Farre,* care nu se aşteptase la un contraatac, suferi pagube grele de la rachetele de pe *Steaua* şi încă şi mai multe pagube când motorul i se rupse, distrugând jumătate de navă şi ucigând sute de persoane la bord, inclusiv pe Ealt Ruml şi echipajul său de pe punte. Cinci din cele şase rachete trase de *Farre* fură scoase din funcţiune de către sistemele defensive ale staţiei spaţiale; a şasea lovi staţia, lăsând o gaură din compartimentul staţiei aflat lângă birourile lui Gau. Sistemul de uşi etanşe al staţiei izolă stricăciunile în câteva minute; fură ucişi patruzeci şi patru de oameni.

Toate acestea se petrecură în intervalul de mai puţin de două minute, pentru că lupta avusese loc la distanţe incredibil de mici. Spre deosebire de bătăliile spaţiale din spectacolele de divertisment, bătăliile reale între nave spaţiale au loc pe distanţe uriaşe. În această bătălie totuşi, toate navele se aflau pe orbită în jurul staţiei. Unele dintre navele implicate erau doar la câţiva kilometri unele de altele. Asta-i în mare parte echivalentul pentru navele spaţiale al unei încăierări cu pumnalele.

Sau aşa mi se spuse. Mă iau după ce-mi spun alţii despre bătălie, pentru că în acel moment ceea ce făceam *eu* era să fiu trasă afară din camera consilierilor generalului Gau de către Hickory şi Dickory. Ultimul lucru pe care l-am văzut a fost Gau ţintuindu-l la pământ pe Lernin II, în timp ce încerca din răsputeri să-i împiedice pe ceilalţi consilieri să-l bată măr pe nemernic. Era prea mult zgomot pentru ca să mai meargă dispozitivul de traducere, dar bănuiam că Gau încerca să le spună celorlalţi că avea nevoie de II în viaţă. Ce poţi să zici... Nimănui nu-i plac trădătorii.

*

Mi s-a spus, de asemenea, că bătălia din afara staţiei spaţiale ar fi durat mai mult, numai că la scurtă vreme după prima salvă de rachete se întâmplă ceva straniu: un crucişător obin făcu saltul neliniştitor de aproape de staţia spaţială a Conclavului, declanşând o serie de alarme de proximitate în acelaşi timp cu alarmele de bătălie deja pornite. Asta era neobişnuit, dar ceea ce atrase *cu adevărat* atenţia tuturor fură *celelalte* nave care apărură cam la treizeci de secunde după aceea. Staţia avu nevoie de câteva minute ca să le identifice şi pe acestea.

Moment în care toţi cei ce se luptaseră între ei îşi dădură seama că aveau acum ceva mult mai mare pentru care să-şi facă griji.

Nu ştiam, deocamdată, nimic din toate astea. Hickory şi Dickory mă trăseseră către sala de conferinţe, la o oarecare distanţă de camera consilierilor, şi o păzeau, când alarmele se opriră brusc.

– Ei bine, am folosit în sfârşit antrenamentul acela, i-am zis lui Hickory.

Eram surescitată din cauza adrenalinei rămase după încercarea de

asasinat şi umblam de la un capăt al altul al încăperii. Hickory nu răspunse nimic şi continuă să scruteze coridorul în căutarea ameninţărilor. Am oftat şi am aşteptat până când mi-a făcut semn că ne puteam mişca în siguranţă.

Zece minute mai târziu, Hickory păcăni ceva către Dickory, care se duse la uşă. Hickory porni pe coridor şi dispăru din vedere. După puţin timp, am auzit ceea ce suna ca vocea lui Hickory discutând aprins cu cineva. Hickory se întoarse, urmat de şase gărzi cu o înfăţişare foarte serioasă şi de generalul Gau.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat. Sunteţi teafăr?

– Ce-ai de-a face cu consu? mă întrebă generalul Gau, ignorând întrebarea mea.

– Consu? Nimic. Le-am cerut obinilor să încerce să-i contacteze în numele meu, să vad dacă m-ar putea ajuta să salvez Roanoke. Asta s-a întâmplat cu câteva zile în urmă. N-am auzit nimic despre asta de la obini, de-atunci.

– Cred că ai un răspuns. Sunt aici. Şi cer să te vadă.

– E o navă consu aici, acum?

– De fapt, acel consu care întreabă de tine este pe o navă obină. Ceea ce pentru mine n-are niciun sens, dar nu contează asta. Sunt nave consu care urmează nava obină.

– Nave… Câte?

– Până acum? Vreo şase sute.

– Poftim? am exclamat.

Adrenalina atinse din nou un vârf.

– Şi încă mai vin, continuă generalul Gau. Te rog, nu înţelege greşit, Zoë, dar dacă ai făcut ceva ca să-i înfurii pe consu, sper că aleg să te pedepsească pe tine, nu pe noi!

M-am întors şi m-am uitat la Hickory, nevenindu-mi să cred.

– Ai spus că ai nevoie de ajutor, vorbi Hickory.

DOUĂZECI ŞI PATRU

Am intrat în cala celeilalte nave obine.

– Aşadar, aceasta este fiinţa umană care are o întreagă rasă să-i îndeplinească poruncile, vorbi creatura consu care mă aştepta acolo.

Era singurul loc de pe nava obină unde ar fi încăput, am bănuit.

Am zâmbit împotriva voinţei mele.

– Râzi de mine, continuă consu.

Vorbea o engleză perfectă, şi cu o voce domoală, blândă, ceea ce era ciudat, având în vedere cât de mult semăna cu o insectă mare şi cumplit de furioasă.

– Îmi pare rău, am răspuns. Numai că e a doua oară pe ziua de azi când cineva mi-a spus asta.

– Bine, spuse consu.

Se desfăşură într-un fel care mă făcu să vreau s-o iau la fugă

ţipând în cealaltă direcţie şi, de undeva din interiorul corpului, un braţ şi o mână înfiorător de asemănătoare cu unele umane făcură semn spre mine.

– Vino şi lasă-mă să mă uit la tine…

Am făcut un pas în faţă, apoi am avut mari dificultăţi cu pasul următor.

– Ai cerut să vin, fiinţă umană, vorbi consu.

Mi-am adunat curajul şi m-am dus către consu. Acesta mă atinse şi mă împunse cu braţele mai mici, în timp ce braţele gigantice, tăioase, cele pe care consu le foloseau ca să decapiteze inamici în luptă, pluteau ameninţător de-o parte şi de alta a mea, cam la nivelul capului. Am reuşit să nu mă pierd de tot.

– Da, bine, zise consu, şi am auzit ceva care suna a dezamăgire în vocea lui. Nu-i nimic deosebit de *special* la tine, nu-i aşa? Fizic. Ai ceva special din punct de vedere mintal?

– Nu, am răspuns, sunt doar eu.

– Cu toţii suntem doar noi înşine, replică uriaşul consu şi se plie la loc în corpul lui, spre marea mea uşurare. Asta-i axiomatic. Ce anume ai tu care să facă sute de obini să accepte să moară ca să ajungă la mine, asta întreb.

Mi s-a făcut rău din nou.

– Ai spus că sute de obini au murit ca să te aducă la mine?

– O, da. Favoriţii tăi mi-au înconjurat nava cu a lor şi au încercat să urce la bord. Nava i-a ucis pe toţi cei care au încercat.

Au perseverat şi în cele din urmă am devenit curios. Am permis unuia să urce la bordul navei şi mi-a spus că tu ai cerut obinilor să-i convingă pe consu să te ajute. Voiam să văd cu ochii mei ce fel de creatură ar putea să ceară aşa ceva cu atâta nonşalanţă şi ar putea să-i facă pe obini să îndeplinească cererea cu un asemenea preţ pentru ei.

Se uită din nou la mine, curios.

– Pari supărată.

– Mă gândesc la obinii care au murit.

– Au făcut ce le-ai cerut, zise consu, pe un ton plictisit.

– Nu trebuia să omori atât de mulţi dintre ei.

– Favoriţii tăi nu trebuiau să ofere atât de mulţi pentru sacrificiu. Şi totuşi au făcut-o. Pari proastă, aşa că o să-ţi explic. Favoriţii tăi, în măsura în care pot gândi, au făcut acest lucru în mod inteligent. Consu nu vor vorbi cu obinii pentru interesul acestora. Am răspuns la întrebările lor cu multă vreme în urmă şi nu ne interesează să vorbim mai departe pe acest subiect.

– Dar *tu* vorbeşti cu obinii, am remarcat.

– Sunt pe moarte. Am pornit în – şi aici consu scoase un zgomot care suna ca un tractor căzând de pe un deal – călătoria morţii care le

este permisă acelor consu pregătiţi să meargă mai departe, dacă în această viaţă s-au dovedit vrednici. Consu aflaţi în această călătorie pot face tot ce le place, inclusiv să vorbească cu creaturi proscrise, şi pot, dacă li se cere în mod corespunzător, să acorde o ultimă favoare. Favoriţii tăi i-au spionat pe consu vreme de decenii – am fost conştienţi de asta, dar n-am făcut nimic – ştiau traseul călătoriei morţii şi navele ceremoniale în care zboară cei aflaţi în călătorie. Favoriţii tăi înţelegeau că era singurul mod în care puteau vorbi cu noi. Şi mai ştiau de ce-ar fi nevoie ca să-mi trezească interesul, mie sau oricărui alt consu, destul ca să-i ascult. Ar fi trebuit să ştii asta când ţi-ai făcut cererea.

– N-am ştiut.

– Atunci eşti necugetată, fiinţă umană. Dacă aş fi înclinat să-mi pară rău pentru obini, aş face acest lucru pentru că şi-au irosit efortul şi m-au abătut din drum de dragul cuiva atât de ignorant în privinţa preţului. Dar nu-mi pare rău pentru ei. Obinii măcar ştiau preţul şi l-au plătit de bunăvoie. Acum... Fie îmi spui cum ceri să te ajut, fie o să plec şi moartea favoriţilor tăi va fi fost cu adevărat în zadar.

– Am nevoie de ajutor ca să-mi salvez colonia, am răspuns, şi am făcut un efort să mă concentrez. Prietenii şi familia mea sunt acolo şi sunt ameninţaţi de un atac. E o colonie mică şi nu-i în stare să se apere singură. Uniunea Colonială nu ne va ajuta. Obinilor nu le e permis să ne ajute. Consu au tehnologia care ne-ar putea ajuta. Te rog să ne ajuţi!

– Ai spus „rog”, observă consu. Favoriţii tăi spun „cer”.

– Am cerut ajutor de la obini pentru că ştiam că pot. Pe tine te rog.

– Nu-mi pasă de colonia ta sau de tine.

– Tocmai ai spus că poţi acorda o favoare, ca parte a călătoriei morţii tale. Ar putea fi aceasta.

– S-ar putea ca favoarea mea să fi fost acordată obinilor, prin faptul că am vorbit cu tine.

Am clipit auzind asta.

– Cum ar putea fi o favoare pentru ei simplul fapt de a vorbi cu mine, dacă nici măcar nu te gândeşti să mă ajuţi? Atunci ai fi tu cel care le-ar irosi sacrificiul şi efortul.

– E alegerea mea. Obinii înţeleg că, făcând sacrificiul, răspunsul ar putea fi „nu”. Acesta este un alt lucru pe care ei îl înţeleg, iar tu nu.

– Ştiu, sunt o mulţime de lucruri pe care nu le înţeleg aici. Îmi dau seama de asta. Îmi pare rău. Dar tot am nevoie de ajutor pentru familia şi prietenii mei.

– Cât de mulţi membri ai familiei şi prieteni ai?

– Colonia mea are două mii cinci sute de oameni.

– Un număr asemănător de obini au murit ca să mă aducă aici.

– N-am ştiut că o să se întâmple asta. N-aş fi cerut aşa ceva.

– Aşa să fie? întrebă consu.

Îşi mută volumul şi se trase spre mine. N-am dat înapoi.

– Nu te cred, fiinţă umană. Eşti necugetată şi ignorantă, atâta lucru e limpede. Şi totuşi, nu-mi vine să cred că până şi tu n-ai înţeles ce pretindeai de la obini, atunci când le-ai cerut să vină la noi de dragul tău. Ai cerut ajutor de la obini pentru că puteai. Şi pentru că puteai, n-ai întrebat de preţ. Dar trebuia să fi ştiut că preţul va fi mare.

Nu ştiam ce să răspund la asta.

Consu se trase înapoi şi păru să mă privească de parcă aş fi fost o insectă amuzantă.

– Capriciile şi cruzimea ta faţă de obini mă interesează. La fel şi faptul că obinii sunt dornici să-i dea pe unii dintre ei pentru capriciile tale, în ciuda lipsei de afecţiune pentru ei.

Am spus ceva ce ştiam că o să regret, dar nu m-am putut împiedica. Consu făcea o treabă realmente excelentă provocându-mă intenţionat.

– Asta e amuzant, venind din partea unui membru al rasei care a dat obinilor inteligenţă, dar nu şi conştiinţă. Atâta vreme cât vorbim despre capricii şi cruzime.

– A, da, aşa e. Obinii mi-au spus. Eşti copilul fiinţei umane care a făcut aparatele cu care obinii se joacă de-a conştiinţa.

– Nu se joacă. O *au!*

– Şi e un lucru îngrozitor că o au. Conştiinţa e o tragedie, îndepărtează întreaga rasă de perfecţiune, o face să-şi irosească eforturile în încercări individuale şi extravagante. Vieţile noastre, în calitate de consu, sunt petrecute învăţând să ne eliberăm rasa de tirania sinelui, să trecem dincolo de noi înşine şi, făcând astfel, să ne împingem rasa înainte. De aceea ajutăm rasele inferioare, ca să vă puteţi şi voi elibera cu timpul.

Mi-am muşcat obrazul auzind asta. Consu coborau uneori într-o colonie umană, o rădeau de pe faţa planetei, apoi aşteptau ca Forţele Coloniale de Apărare să vină să se lupte cu ei. Era un joc pentru consu, din câte îşi putea da seama oricare dintre noi. A spune că o făceau în folosul nostru era pervers, ca să nu zicem mai mult.

Dar eram aici ca să cer ajutor, nu să discut probleme de morală. Înghiţisem o dată momeala. Nu îndrăzneam să las să se întâmple din nou.

Consu continuă, fără să bage în seamă luptele mele personale.

– Ceea ce aţi făcut voi, fiinţele umane, obinilor le batjocoreşte potenţialul. I-am creat pe obini să fie cei mai buni dintre noi toţi, singura rasă fără conştiinţă, singura rasă liberă să-şi urmeze destinul ca rasă de la primii paşi. Obinii erau meniţi să fie ceea ce noi aspiram să devenim. A-i vedea năzuind spre conştiinţă însemna să vedem o creatură care ar putea zbura năzuind să se bălăcească în noroi. Tatăl

tău n-a făcut obinilor nicio favoare, fiinţă umană, înlănţuindu-i cu o conştiinţă!

Am rămas nemişcată vreme de un minut, uimită că acest consu mi-ar spune mie, într-o discuţie aparent întâmplătoare, lucruri pentru care obinii îşi sacrificaseră jumătate din numărul lor cu atât de mulţi ani în urmă dar nu le fusese niciodată permis să le audă. Consu aşteptă, răbdător, răspunsul meu.

– Obinii n-ar fi de acord. Şi nici eu.

– Sigur că nu. Dragostea lor pentru conştiinţă este motivul pentru care sunt dornici să facă lucruri ridicole pentru tine. Asta, şi faptul că au ales să te cinstească pentru ceva ce a făcut tatăl tău, deşi tu n-ai avut nicio contribuţie. Orbirea şi cinstea asta îţi convin. Le foloseşti ca să-i determini să facă ce vrei tu. Nu le preţuieşti conştiinţa pentru ceea ce le oferă lor. O preţuieşti pentru ceea ce-ţi permite *să le faci* lor.

– Nu-i adevărat!

– Adevărat! comentă consu, şi am auzit tonul batjocoritor din vocea lui.

Îşi deplasă din nou greutatea.

– Foarte bine, fiinţă umană. Mi-ai cerut să te ajut. Poate că o s-o fac. Îţi pot acorda o favoare, una pe care consu n-o pot refuza. Dar această favoare nu este gratuită. Vine cu un preţ ataşat.

– Ce preţ?

– Mai întâi vreau să mă distrez. Aşa că îţi ofer acest târg. Aveţi printre voi câteva sute de obini. Alege o sută dintre ei în orice fel doreşti. O să cer de la consu să trimită o sută dintre ai noştri – condamnaţi, păcătoşi şi alţii care s-au abătut de la cale şi ar fi dispuşi să încerce să se răscumpere. Îi vom arunca unii împotriva celorlalţi, până la moarte. În final, o singură parte va obţine victoria. Dacă e a voastră, te voi ajuta. Dacă e a mea, nu. Şi apoi, după ce mă voi fi distrat suficient, voi pleca la drum, să-mi termin călătoria morţii. O să-i chem pe consu acum. Hai să zicem că în opt ore de-ale voastre vom începe acest divertisment. Sunt convins că va fi destul timp pentru ca tu să-ţi pregăteşti favoriţii.

*

– Nu vom avea nicio problemă să găsim o sută de voluntari printre obini, îmi zise Dock.

El şi cu mine ne aflam în camera de conferinţe pe care mi-o împrumutase generalul Gau. Hickory şi Dickory stăteau de partea cealaltă a uşii ca să se asigure că nu eram deranjaţi.

– Voi pregăti voluntarii pentru tine într-o oră.

– De ce nu mi-ai spus cum plănuiau obinii să-i aducă pe consu la mine? am întrebat. Acel consu de aici mi-a zis că sute de obini au murit ca să-l aducă pe el aici. De ce nu m-ai avertizat că asta o să se-

ntâmple?

– N-am ştiut cum vom alege să încercăm să atragem atenţia consu, răspunse Dock. Am transmis mai departe cererea ta, împreună cu acordul meu. N-am participat la luarea hotărârii.

– Dar ştiai că asta s-ar putea întâmpla.

– Ca membru al consiliului, ştiam că i-am ţinut pe consu sub observaţie şi că au existat planuri de a găsi metode să vorbim din nou cu ei. Ştiam că asta era una dintre ele.

– De ce nu mi-ai spus?

– Ţi-am spus că încercarea de a vorbi cu consu cere un preţ mare. Acesta a fost preţul. La vremea aceea, preţul n-a părut prea mare pentru tine.

– N-am ştiut că asta ar însemna ca sute de obini să *moară.* Sau că s-ar arunca încontinuu sub focul consu până când aceştia devin suficient de curioşi ca să oprească. Dacă aş fi ştiut, v-aş fi cerut să încercaţi altceva.

– Având în vedere ce ne-ai cerut să facem şi timpul pe care-l aveam la dispoziţie, nu exista altceva.

Dock veni spre mine şi desfăcu mâinile ca şi cum ar fi încercat să mă facă să văd ceva important.

– Te rog, înţelege, Zoë. Plănuiserăm să apelăm la un consu în călătoria morţii sale de multă vreme, şi pentru propriile noastre motive. A fost unul dintre motivele pentru care ţi-am putut îndeplini cererea. Totul era deja pregătit.

– Dar ordinul meu i-a omorât.

– Nu e vina ta că au pretins consu moartea lor... Obinii care au făcut parte din misiune ştiau deja de ce era nevoie ca să atragă atenţia consu. Erau deja dedicaţi acestei sarcini. Cererea ta a schimbat doar momentul şi scopul misiunii. Dar cei care au participat au făcut-o de bunăvoie şi au înţeles motivul pentru a o face. A fost alegerea lor.

– Dar tot au făcut-o pentru că eu nu m-am gândit la ce-am cerut...

– Au făcut-o pentru că ne-ai cerut ajutorul. Ei au crezut că e o onoare să facă asta pentru tine. Exact la fel cum cei care vor lupta acum pentru tine vor considera că e o onoare.

Mi-am privit mâinile, ruşinat să mă uit la Dock.

– Ai spus că plănuiaţi deja să apelaţi la un consu în călătoria morţii. Ce voiaţi să cereţi?

– Înţelegere. Să ştim de ce consu ne-au refuzat conştiinţa. Să ştiu de ce au ales să ne pedepsească cu lipsa ei.

Am ridicat ochii auzind asta.

– Ştiu răspunsul, am replicat, şi i-am spus lui Dock ce-mi spusese consu despre conştiinţă şi despre motivul pentru care preferaseră să nu le-o dea obinilor. Nu ştiu dacă ăsta era răspunsul pe care-l căutaţi.

Dar asta mi-a spus consu.

Dock nu scoase niciun cuvânt. M-am uitat la el cu mai multă atenţie şi mi-am dat seama că tremura.

– Hei, am zis, şi m-am ridicat de pe scaun. N-am vrut să te supăr.

– Nu sunt supărat. Sunt fericit. Ne-ai dat răspunsuri la întrebări pe care le-am pus de când există rasa noastră. Răspunsuri pe care consu nu ni le-ar fi dat singuri. Răspunsuri pentru care mulţi dintre noi ne-am fi dat viaţa.

– Mulţi dintre voi *v-aţi dat* viaţa pentru ele.

– Nu. Şi-au dat viaţa să te ajute *pe tine.* Nu ne-am aşteptat la nicio compensaţie pentru sacrificiu. Au făcut-o pentru că ai avut nevoie. Nu trebuia să ne dai nimic în schimb. Dar ne-ai dat asta.

– Cu plăcere.

Începeam să mă simt stânjenită.

– Nu-i mare lucru. Consu tocmai mi-au spus. M-am gândit doar că ar trebui să ştiţi.

– Gândeşte-te, Zoë, că acest lucru pe care tocmai ai crezut că ar trebui să-l ştim şi noi este ceva pe care alţii l-ar fi privit ca pe o metodă de a ne avea la mână. Că ei ne-ar fi vândut informaţia sau ne-ar fi refuzat-o. Tu ne-ai dat-o pe gratis.

– După ce v-am zis că am nevoie de ajutor şi am trimis sute de obini la moarte, am adăugat şi m-am aşezat la loc. Nu face din mine o eroină, Dock. Nu aşa mă simt în momentul ăsta.

– Îmi pare rău, Zoë. Dar dacă nu vrei să fii eroină, să ştii măcar că nu eşti nicio persoană rea. Eşti prietena noastră.

– Mulţumesc, Dock. Asta mă ajută un pic.

Dock dădu din cap.

– Acum trebuie să mă duc să găsesc cei o sută de voluntari pe care-i cauţi. Nu-ţi face griji, Zoë. Nu te vom dezamăgi.

*

– Asta-i ce-am găsit pentru tine într-un termen atât de scurt, vorbi generalul Gau.

Roti mâna prin imensa cală a staţiei spaţiale.

– Partea asta a staţiei abia a fost construită, n-am folosit-o încă pentru mărfuri. Cred că o să se potrivească pentru scopurile tale.

Am privit imensitatea spaţiului.

– Aşa cred. Mulţumesc, generale.

– Măcar atât am putut face. Având în vedere cum m-ai ajutat în ultima vreme.

– Mulţumesc că nu-mi purtaţi pică pentru invazia consu.

– Dimpotrivă, a fost un câştig. A oprit bătălia din jurul staţiei spaţiale înainte să devină cu adevărat oribilă. Echipajele trădătoare au presupus că eu am chemat navele acelea în ajutor. S-au predat înainte să apuc să le corectez impresia. M-ai ajutat să înăbuş revolta

înainte de a începe.

– Cu plăcere.

– Mulţumesc. Acum, desigur, aş vrea să plece. Dar înţeleg că se află aici ca să se asigure că n-o să facem nimic nesăbuit cu oaspetele nostru consu cât timp e aici. Navele sunt automate de luptă, nici măcar cu echipaj, dar aceasta e tehnologie consu. Nu-mi închipui că dacă ar deschide focul asupra noastră am avea prea multe şanse. Aşa că avem o pace forţată aici, pe moment. De vreme ce e în favoarea mea şi nu împotriva mea, n-ar trebui să mă plâng.

– Aţi mai aflat ceva despre Nerbros Eser şi ce planuri are? am întrebat.

Nu prea aveam chef să mă mai gândesc la consu.

– Da. Lernin a fost destul de îndatoritor acum, că încearcă să evite să fie executat pentru trădare. Asta îi oferă o motivaţie excelentă. Îmi spune că Eser plănuieşte să cucerească Roanoke cu o trupă mică de soldaţi. Ideea este să arate că poate lua cu o sută de soldaţi ceea ce eu n-am putut lua cu patru sute de crucişătoare de luptă. Dar mă tem că „a lua” este un cuvânt nepotrivit. Eser plănuieşte să distrugă colonia şi pe toţi din ea.

– Ăsta era şi planul dumneavoastră, i-am adus aminte generalului.

Acesta legănă din cap în ceea ce am presupus că era un semn de recunoaştere.

– Ai aflat până acum, sper, că aş fi preferat foarte mult să nu ucid coloniştii. Eser n-are intenţia să ofere această opţiune.

Am sărit peste această informaţie în mintea mea.

– Când o să atace?

– Curând, cred. Lernin nu crede că Eser şi-a adunat trupele încă, dar tentativa eşuată de asasinat o să-l forţeze să se pună în mişcase mai devreme, nu mai târziu.

– Grozav, am exclamat.

– Mai e timp. Nu abandona speranţa, Zoë.

– N-am abandonat-o. Dar am încă o mulţime pe cap.

– Aţi găsit destui voluntari?

– Am găsit, am răspuns, şi chipul mi se crispă în timp ce vorbeam.

– Ce nu merge?

– Unul dintre voluntari…, am zis şi m-am oprit.

Am încercat din nou.

– Unul dintre voluntari e un obin pe nume Dickory. Prietenul şi garda mea de corp. Când s-a oferit voluntar, i-am zis nu. I-am cerut să-şi retragă oferta, dar a refuzat.

– Faptul că el s-a oferit voluntar ar putea fi un imbold puternic. Probabil i-a încurajat şi pe alţii să iasă în faţă.

Am dat din cap.

– Dar Dickory încă e prietenul meu… încă face parte din familie.

Poate că n-ar trebui să aibă importanţă, dar are.

– Sigur că are importanţă. Motivul pentru care te afli aici este să împiedici ca aceia pe care-i iubeşti să păţească vreun rău.

– Cer unor persoane pe care nu le cunosc să se sacrifice pentru unele pe care le cunosc.

– De aceea le ceri să se ofere voluntari. Dar mie mi se pare că motivul pentru care se oferă eşti tu.

Am dat din cap, m-am uitat la cală şi mi-am închipuit lupta care se apropia.

*

– Am o propunere pentru tine, îmi spuse consu.

Stăteam amândoi în camera de comandă a calei, la zece metri deasupra podelei. Pe podea erau două grupuri de fiinţe. În primul grup, se aflau cei o sută de obini care se oferiseră voluntari să lupte pentru mine. În celălalt grup, erau cei o sută de infractori consu, care urmau să fie forţaţi să lupte cu obinii pentru şansa de a-şi recăpăta onoarea. Consu arătau înfricoşător de mari pe lângă obini. Competiţia urma să fie luptă corp la corp modificată: obinilor le era permis un pumnal de luptă, în timp ce consu, cu braţele lor tăioase, urmau să lupte cu mâinile goale, dacă faptul că puteai mânui două membre ascuţite ca un brici, ataşate la propriul tău corp, se putea numi „cu mâinile goale”.

Deveneam din ce în ce mai nervoasă în legătură cu şansele obinilor.

– O propunere, repetă consu.

Am aruncat o privire piezişă către consu, care aproape că umplea singur camera de comandă. Îl găsisem deja aici când urcasem; nu eram prea sigură cum trecuse pe uşă. Noi doi ne aflam aici împreună cu Hickory, Dock şi generalul Gau, care îşi asumase sarcina de a juca rolul de arbitru oficial pentru competiţie.

Dickory era jos, pe podea. Pregătindu-se de luptă.

– Te interesează s-o auzi? întrebă consu.

– Suntem pe cale să începem, am replicat.

– E vorba de competiţie, insistă consu. Am o cale prin care poţi obţine ceea ce vrei fără să avem nicio competiţie.

Am închis ochii.

– Spune-mi.

– Te voi ajuta să păstrezi colonia în siguranţă furnizându-ţi o mostră din tehnologia noastră. O maşină care produce un câmp de energie menit să absoarbă impulsul proiectilelor. Un câmp sugător. Face gloanţele să cadă din aer şi absoarbe energia rachetelor înainte ca acestea să-şi lovească ţintele. Dacă eşti deşteaptă, colonia ta o poate folosi ca să-i înfrângă pe cei care o atacă. Asta este ceea ce îmi este îngăduit şi ceea ce sunt pregătit să-ţi dau.

– Şi ce vrei în schimb?
– O demonstraţie simplă.
Consu se desfăşură şi arătă către obinii de pe podea.
– O cerere din partea ta a fost suficientă ca să facă sute de obini să se sacrifice de bunăvoie pentru simplul scop de a-mi atrage atenţia. Această putere pe care o ai mă interesează. Vreau s-o văd. Spune acestei sute de obini să se sacrifice aici şi acum, şi-ţi voi da ceea ce ai nevoie pentru a-ţi salva colonia.
– Nu pot face asta.
– Nu se pune problema dacă e posibil, spuse consu.
Îşi aplecă greutatea şi i se adresă lui Dock:
– Obinii de aici s-ar sinucide dacă această fiinţă umană ar cere-o?
– Fără îndoială, răspunse Dock.
– N-ar şovăi, continuă consu.
– Nu.
Consu se întoarse din nou spre mine.
– Atunci tot ce trebuie să faci este să dai ordinul.
– Nu, am răspuns.
– Nu fi proastă, fiinţă umană. Ai primit asigurări de la mine că te voi ajuta. Ai primit asigurarea de la acest obin că favoriţii tăi de aici se vor sacrifica bucuroşi în folosul tău, fără întârziere şi fără să se plângă. Vei fi sigură că o să-ţi ajuţi familia şi prietenii să supravieţuiască unui atac iminent. Ai mai făcut-o şi înainte. Nu ţi-ai făcut nicio problemă din a trimite sute dintre ei la moarte ca să vorbeşti cu mine. N-ar trebui să fie o hotărâre grea acum.
Făcu semn din nou către podea.
– Spune-mi sincer, fiinţă umană. Uită-te la favoriţii tăi şi apoi uită-te la consu. Crezi că favoriţii tăi vor fi cei rămaşi în picioare când asta se va termina? Vrei să rişti siguranţa prietenilor şi a familiei tale pe mâna lor?
Îţi ofer o alternativă, continuă consu. Nu prezintă niciun risc. Nu te costă nimic decât acordul tău. Favoriţii tăi nu vor obiecta. Vor fi încântaţi să facă asta pentru tine. Spune pur şi simplu că ceri asta de la ei. Şi dacă te face să te simţi mai bine, le poţi cere să-şi închidă conştiinţele înainte să se sinucidă. Atunci nu se vor teme de sacrificiul lor. O vor face pur şi simplu. O vor face pentru tine. O vor face pentru ceea ce eşti pentru ei.
M-am gândit la ceea ce spusese consu.
M-am întors către Dock.
– N-ai nicio îndoială că acei obini ar face asta pentru mine?
– Nu există nicio îndoială, răspunse Dock. Sunt acolo ca să lupte la cererea ta, Zoë. Ştiu că ar putea muri. Au acceptat deja această posibilitate, la fel cum obinii care s-au sacrificat ca să-l aducă la tine pe acest consu ştiau ce se cere de la ei.

– Şi cum rămâne cu tine? l-am întrebat pe Hickory. Prietenul şi partenerul tău e acolo jos, Hickory. Vreme de zece ani, cel puţin, ţi-ai petrecut viaţa cu Dickory. Tu ce spui?

Tremuratul lui Hickory era atât de slab încât aproape că mă îndoiam că l-am văzut.

– Dickory va face cum ceri, Zoë. Ar trebui să ştii deja.

După asta se întoarse cu spatele.

M-am uitat la generalul Gau.

– N-am niciun sfat pentru tine, vorbi el. Dar mă interesează foarte mult să aflu ce alegi.

Am închis ochii şi m-am gândit la familia mea. La John şi Jane. La Savitri, care venise cu noi pe o lume nouă. M-am gândit la Gretchen şi Magdy şi la viitorul pe care l-ar putea avea împreună. M-am gândit la Enzo şi la familia lui şi la tot ceea ce le fusese luat. M-am gândit la Roanoke, devenită acum casa mea.

Şi am ştiut ce aveam de făcut.

Am deschis ochii.

– Alegerea e evidentă, zise consu.

M-am uitat la consu şi am dat din cap.

– Cred că ai dreptate, am spus. Şi cred că trebuie să mă duc jos şi să le spun.

M-am dus către uşa camerei de comandă. În timp ce treceam, generalul Gau mă luă uşor de braţ.

– Gândeşte-te ce faci, Zoë. Alegerea ta de aici contează.

Am ridicat ochii spre general.

– Ştiu. Şi e alegerea mea.

Generalul îmi dădu drumul la braţ.

– Fă ceea ce trebuie să faci.

– Mulţumesc. Cred că aşa o să fac.

Am ieşit din cameră şi în minutul următor am încercat din răsputeri să nu cad pe scări în timp ce le coboram. Mă bucur să spun că am reuşit. Dar a fost cât pe ce.

Am păşit către grupul de obini, care se învârteau de colo până colo, unii făcând exerciţii, unii vorbind încetişor între ei sau în grupuri mici. În timp ce mă apropiam, am încercat să-l descopăr pe Dickory şi n-am reuşit. Erau prea mulţi obini, iar Dickory nu era undeva unde să-l văd uşor.

Până la urmă obinii observară că mă îndreptam spre ei. Tăcură şi, la fel de tăcuţi, formară şiruri.

Am stat pe loc în faţa lor vreme de câteva secunde, încercând să-l văd pe fiecare obin în parte, doar ca pe unul din o sută. Am deschis gura să vorbesc. Nu ieşi nimic. Aveam gura atât de uscată, încât nu puteam rosti cuvinte. Am închis gura, am înghiţit în sec de câteva ori şi am încercat din nou.

– Ştiţi cine sunt. Sunt destul de sigură de asta. Cunosc personal numai unul dintre voi, şi îmi pare rău pentru asta. Aş dori să vă fi cunoscut pe fiecare dintre voi, înainte de a vi se cere… înainte ca *eu* să cer…

M-am oprit. Spuneam prostii. Nu era ceea ce voiam să fac. Nu acum.

– Uite, am zis. O să vă spun unele lucruri şi nu pot promite că or să aibă vreo noimă. Dar trebuie să vi le spun înainte…

Am făcut un semn către cală.

– Înainte de toate *astea.*

Obinii se uitară cu toţii la mine, fie politicoşi, fie răbdători, nu-mi dau seama.

– Ştiţi de ce sunteţi aici. Sunteţi aici ca să luptaţi împotriva acelor consu de acolo, pentru că eu încerc să-mi protejez familia şi prietenii de pe Roanoke. Vi s-a spus că dacă i-aţi putea bate pe consu, aş căpăta ajutorul de care am nevoie. Dar ceva s-a schimbat.

Am arătat în sus, către camera de observaţii.

– Acolo sus este un consu care-mi spune că o să-mi dea ceea ce am nevoie pentru a salva Roanoke fără să trebuiască să luptaţi şi să riscaţi să pierdeţi. Tot ce trebuie să fac este să vă spun să scoateţi pumnalele acelea pe care trebuia să le folosiţi pe aceşti consu şi să le folosiţi chiar asupra voastră. Tot ce trebuie să fac este să vă spun să vă sinucideţi. Toată lumea îmi zice că o s-o faceţi, din cauza a ceea ce sunt pentru voi.

Şi au dreptate. Şi eu sunt destul de sigură de asta. Sunt sigură că dacă v-aş cere tuturor să vă sinucideţi, aţi face-o. Pentru că sunt Zoë a voastră. Pentru că m-aţi văzut toată viaţa în înregistrările pe care le-au făcut Hickory şi Dickory. Pentru că stau acum aici, în faţa voastră, cerându-vă s-o faceţi.

Ştiu că aţi face asta pentru mine. Aţi face-o…

M-am oprit pentru câteva clipe, încercând să mă concentrez.

Şi apoi am înfruntat ceva ce petrecusem multă vreme ca să evit.

Propriul meu trecut.

Am ridicat capul din nou şi m-am uitat direct la obini.

– Când aveam cinci ani, locuiam pe o staţie spaţială, Covell. Locuiam acolo cu tatăl meu. Într-o zi, în timp ce era plecat de pe staţie pentru câteva zile, cu treburi, staţia a fost atacată. Mai întâi de către rraey. Aceştia au atacat, au venit pe staţie, au adunat toţi oamenii care locuiau acolo şi au început să-i ucidă, îmi aduc aminte…

Am închis din nou ochii.

– Îmi aduc aminte de soţi luaţi de lângă soţiile lor şi apoi împuşcaţi în holuri, unde toată lumea putea auzi. Îmi aduc aminte de părinţi implorându-i pe rraey să le cruţe copiii. Îmi aduc aminte că am fost împinsă în spatele unui străin când femeia care avea grijă de mine,

mama unei prietene, a fost luată. Ea a încercat s-o împingă şi pe fiica ei, dar aceasta s-a ţinut de mama ei şi au fost luate amândouă. Dacă rraey ar mai fi continuat mult, până la urmă m-ar fi găsit şi m-ar fi omorât şi pe mine.

Am deschis ochii.

– Apoi însă obinii au atacat staţia, ca s-o ia de la rraey, care nu erau pregătiţi pentru încă o luptă. Şi când au curăţat staţia de rraey, i-au luat pe aceia dintre noi, oamenii, care mai rămăseseră şi ne-au dus în sala comună. Îmi aduc aminte că eram acolo, fără nimeni care să aibă grijă de mine. Tatăl meu era plecat. Prietena mea şi mama ei erau moarte. Rămăsesem singură…

Staţia spaţială era o staţie ştiinţifică, aşa că obinii au căutat printre cercetări şi au dat peste munca tatălui meu. Munca lui despre conştiinţă. Şi au vrut ca el să lucreze pentru ei. Aşa că s-au întors la noi, în sala comună, şi au strigat numele tatălui meu. Dar el nu era pe staţie. I-au strigat iar numele şi-atunci am răspuns eu. Am zis că eram fiica lui şi că avea să vină după mine curând.

Îmi aduc aminte că obinii au vorbit între ei atunci şi-apoi mi-au spus să vin cu ei. Şi îmi aduc aminte că am zis nu, pentru că nu voiam să-i părăsesc pe ceilalţi oameni. Şi-mi mai aduc aminte ceva: ce mi-a spus atunci unul dintre obini. A spus: „Tu trebuie să vii cu noi. Ai fost aleasă, şi o să fii în siguranţă.”

Îmi aduc aminte, aşadar, de tot ce s-a întâmplat. Şi cred că, până şi la cinci ani, o parte din mine ştia ce urma să se întâmple cu restul oamenilor de pe Covell. Dar iată-i pe obini, spunându-mi că o să fiu în siguranţă. Pentru că fusesem aleasă. Şi-mi aduc aminte că l-am luat pe obin de mână, am fost condusă afară şi de-acolo m-am uitat în urmă, la oamenii care rămâneau. Apoi au dispărut. Nu i-am mai văzut niciodată.

Dar *eu* am trăit. Nu din cauza a cine eram; eram doar o fetiţă. Ci din cauza a *ce* eram: fiica omului care le putea da o conştiinţă. Era prima oară când asta conta mai mult decât *cine* eram. Dar nu era şi ultima…

M-am uitat în sus, către camera de comandă, încercând să văd dacă cei de acolo mă ascultau şi întrebându-mă ce gândeau. Întrebându-mă ce gândea Hickory. Şi generalul Gau. M-am întors iarăşi către obini.

– *Ce* sunt contează *încă* mai mult decât *cine* sunt. Contează şi mai mult în clipa asta. Chiar în acest moment. Din cauza a ceea ce sunt, sute dintre voi au murit ca să aducă un singur consu să mă vadă. Din cauza a ceea ce sunt, dacă vă cer să scoateţi cuţitele acelea şi să vi le înfigeţi în corp, o veţi face. Din cauza a ceea ce sunt. Din cauza a ceea ce am fost pentru voi.

Am clătinat din cap şi m-am uitat în jos.

– Toată viaţa am acceptat că ceea ce sunt contează. Că trebuie să mă descurc cu asta. Să mă adaptez la asta. Uneori am crezut că aş putea manipula acest lucru, deşi tocmai am aflat preţul pentru această convingere. Uneori chiar am luptat împotriva lui. Dar *nici măcar o dată* nu m-am gândit că aş putea lăsa în urmă ceea ce sunt. Pentru că îmi aduceam aminte ce mi-a adus. Cum m-a salvat. Nici măcar nu mi-a trecut prin cap să renunţ.

Am arătat în sus, către camera de comandă.

– În camera aceea de comandă e un consu care vrea să vă omor pe toţi, doar ca să-i arăt că pot. Vrea s-o fac ca să-mi demonstreze ceva şi mie – că atunci când se ajunge la asta, sunt dispusă să vă sacrific pe toţi ca să capăt ceea ce vreau. Pentru că atunci când se ajunge la asta, voi nu contaţi. Sunteţi doar ceva ce pot folosi, un mijloc către un ţel, o unealtă pentru un alt scop. Vrea să vă omor ca să-mi arunce în faţă faptul că nu-mi pasă.

Şi are dreptate!

M-am uitat la feţele obinilor.

– Nu cunosc niciunul dintre voi, cu o singură excepţie. N-o să-mi aduc aminte cum arată niciunul dintre voi peste câteva zile, indiferent ce-o să se întâmple aici. Pe de altă parte, pe toţi oamenii pe care-i iubesc şi de care-mi pasă îi pot vedea îndată ce închid ochii. Feţele lor îmi sunt limpezi. Ca şi cum ar fi aici, cu mine. Pentru că sunt. Îi port înăuntrul meu. Aşa cum voi îi purtaţi pe aceia de care vă pasă, înăuntrul vostru.

Consu are dreptate că ar fi uşor să vă cer să vă sacrificaţi pentru mine. Să vă spun să faceţi aşa pentru ca eu să-mi pot salva familia şi prietenii. Are dreptate pentru că ştiu că aţi face-o fără să vă gândiţi de două ori. Aţi fi bucuroşi s-o faceţi pentru că m-ar face fericită *pe mine* – pentru că ceea ce sunt contează pentru voi. Ştie că faptul de a şti acest lucru mă va face să mă simt mai puţin vinovată pentru că v-am întrebat.

Şi are din nou dreptate. Are dreptate în privinţa mea. Recunosc. Şi-mi pare rău…

M-am oprit din nou şi am avut nevoie de încă o clipă ca să mă adun. M-am şters pe faţă.

Asta urma să fie partea cea grea.

– Consu are dreptate. Dar nu ştie despre mine singurul lucru care contează în clipa asta. Şi acesta este că m-am *săturat* să fiu ceea ce sunt. M-am săturat să fi fost aleasă. Nu vreau să fiu cea pentru care vă sacrificaţi din cauză că sunt fiica cuiva sau pentru că acceptaţi că pot avea pretenţii de la voi. Nu vreau asta de la voi. Şi nu vreau să muriţi pentru mine.

Aşa că uitaţi. Uitaţi de toate astea. Vă eliberez de obligaţia voastră faţă de mine. De orice obligaţie faţă de mine. Mulţumesc pentru că v-

aţi oferit voluntari, dar n-ar trebui să luptaţi pentru mine. N-ar fi trebuit să cer! Aţi făcut deja atât de mult pentru mine... M-aţi adus aici ca să pot transmite un mesaj generalului Gau. El mi-a vorbit despre planurile împotriva coloniei Roanoke. Ar trebui să fie destul ca să ne apărăm. Nu pot să vă cer nimic altceva. Cu siguranţă nu vă pot cere să luptaţi cu aceşti consu şi poate să muriţi. Vreau în schimb să trăiţi.

M-am săturat să fiu ceea *ce* sunt. De acum înainte sunt doar *cine* sunt. Şi cine sunt înseamnă Zoë. Doar Zoë. Cineva care n-are niciun drept asupra voastră. Care nu cere sau nu pretinde nimic de la voi. Şi care vrea să fiţi capabili să vă faceţi propriile voastre alegeri, nu să fie făcute pentru voi. În special, nu de către mine.

Şi asta-i tot ce am de spus!

Obinii stăteau în faţa mea, tăcuţi, şi după un minut mi-am dat seama că nu prea ştiam de ce aşteptam un răspuns. Apoi, pentru o clipă complet nebunească, m-am întrebat dacă de fapt mă înţelegeau măcar. Hickory şi Dickory vorbeau limba mea, iar eu presupusesem doar că toţi ceilalţi obini ar vorbi-o şi ei. Era o presupunere destul de arogantă, mi-am dat seama.

Aşa că am dat din cap oarecum şi m-am întors să plec, înapoi în camera de comandă, unde numai Dumnezeu ştia ce-o să-i spun acelui consu.

Şi apoi am auzit un cântec...

O singură voce, de undeva din mijlocul cetei de obini. Începea primele cuvinte din „Dimineaţă la Delhi”. Şi, cu toate că aceea era partea pe care-o cântăm întotdeauna eu, n-am avut nicio dificultate să recunosc vocea.

Era Dickory.

M-am întors cu faţa la obini chiar când o a doua voce începu contrapunctul, apoi o altă voce interveni, şi încă una, şi încă una, şi în curând toţi cei o sută de obini cântau, creând o versiune a cântecului atât de diferită de oricare alta auzită înainte, atât de magnifică, încât tot ce puteam face era să stau acolo şi să mă scald în ea, s-o las să se reverse în jurul meu şi s-o las să se mişte prin mine.

A fost unul dintre acele momente pe care pur şi simplu nu le poţi descrie. Aşa că n-o să mai încerc.

Dar pot să spun că am fost impresionată. Aceşti obini ştiau de „Dimineaţă la Delhi” de numai câteva săptămâni. Pentru ei, nu numai să ştie cântecul, dar să-l şi interpreteze fără cusur era absolut uluitor.

Trebuia să-i iau pe tipii ăştia la următorul chef!

Când se termină, tot ce-am putut face a fost să-mi duc mâinile la faţă şi să spun „mulţumesc” obinilor. Moment în care Dickory veni printre rânduri, până în faţa mea.

– Hei, am exclamat.

– Zoë Boutin-Perry, vorbi Dickory, eu sunt Dickory.

Aproape că am spus *ştiu asta,* dar Dickory vorbi mai departe.

– Te-am cunoscut de când erai copil. Te-am urmărit crescând, învăţând şi trecând prin viaţă, şi prin tine am învăţat să trec şi eu prin viaţă. Am ştiut întotdeauna *ce* eşti. Dar îţi spun sincer că *cine* eşti contează pentru mine şi a contat întotdeauna.

Ţie, Zoë Boutin-Perry, îţi fac oferta de a lupta pentru familia ta şi pentru Roanoke. Fac acest lucru nu pentru că ai cerut tu sau ai pretins tu, ci pentru că ţin la tine şi am ţinut întotdeauna. Mi-ai face o onoare dacă ai accepta ajutorul meu!

Dickory se înclină, ceea ce era un lucru foarte interesant la un obin.

Aici era ironia: acestea erau cele mai multe vorbe pe care le auzisem *vreodată* de la Dickory, şi nu-mi venea în minte nimic de răspuns.

Aşa că am zis:

– Mulţumesc, Dickory. Accept.

Dickory se înclină din nou şi se întoarse în rând.

Un alt obin făcu un pas în faţă şi se opri în faţa mea.

– Eu sunt Strike, vorbi el. Nu ne-am mai întâlnit până acum. Te-am privit crescând prin tot ceea ce Hickory şi Dickory au împărtăşit cu toţi obinii. Şi eu am ştiut întotdeauna *ce* eşti. Ceea ce am învăţat de la tine provine totuşi de la *cine* eşti. E o cinste să te fi cunoscut. Va fi o onoare să lupt pentru tine, pentru familia ta şi pentru Roanoke. Îmi ofer ajutorul ţie, Zoë Boutin-Perry, liber şi fără rezerve!

Strike se înclină.

– Mulţumesc, Strike, am răspuns. Accept.

Şi apoi, dintr-un impuls, l-am îmbrăţişat pe Strike. A chiţăit de-a binelea, surprins. Ne-am desprins din îmbrăţişare. Strike se înclină din nou, apoi se întoarse în rând chiar când un alt obin înaintă.

Şi altul. Şi altul.

Îmi luă mult timp să aud fiecare salut şi ofertă de ajutor, şi să accept fiecare ofertă. Pot să spun cu sinceritate că n-am avut niciodată un timp mai bine cheltuit. Când se încheie totul, stăteam din nou în faţa a o sută de obini – de data asta, fiecare fiind un prieten. Şi mi-am plecat capul spre ei şi le-am urat numai bine, şi le-am spus că o să ne vedem *după.*

Apoi m-am întors în camera de comandă. Generalul Gau era la baza scărilor, aşteptându-mă.

– Am un post pentru tine în echipa mea, Zoë, dacă o să-l vrei vreodată, zise el.

Am izbucnit în râs.

– Nu vreau decât să mă întorc acasă, generale. Mulţumesc oricum.

– Atunci, altă dată. Acum o să prezidez peste competiţia asta. O să

fiu imparţial cât timp o observ. Dar ar trebui să ştii că, în sinea mea, ţin cu obinii. Şi asta-i ceva ce n-am crezut c-o să spun vreodată.

– Apreciez acest lucru, am replicat şi am urcat scările.

Hickory mă întâmpină la uşă.

– Ai făcut ceea ce speram că vei face. Regret că nu m-am oferit şi eu voluntar.

– Eu nu, am răspuns şi l-am îmbrăţişat pe Hickory.

Dock se înclină: am răspuns dând din cap. Şi apoi m-am apropiat de consu.

– Ai răspunsul meu, am spus.

– Aşa este. Şi mă surprinde, fiinţă umană.

– Bine. Şi mă numesc Zoë. Zoë Boutin-Perry.

– Adevărat.

Părea amuzat de impertinenţa mea.

– Am să-mi amintesc de nume. Şi am şi alte lucruri pe care-o să mi le amintesc. Deşi, dacă obinii tăi nu câştigă competiţia, nu-mi închipui că o să trebuiască să ne amintim de numele tău prea multă vreme.

– O să ţi-l aminteşti multă vreme, am ripostat. Pentru că prietenii mei de-acolo sunt pe cale să măture pe jos cu voi.

Aşa au şi făcut.

N-a fost nici măcar un scor strâns.

DOUĂZECI ŞI CINCI

Şi astfel am plecat acasă, cu darul consu la remorcă.

John şi cu Jane mă salutară când am sărit din naveta obină, toţi sfârşind într-o grămadă când am alergat peste mămica cu toată viteza şi apoi l-am tras pe tăticul după noi. După care le-am arătat jucăria mea cea nouă: generatorul de câmp sugător, proiectat special de consu ca să ne dea un avantaj tactic când Nerbros Eser şi prietenii săi veneau în vizită. Jane îl luă imediat şi începu să se joace cu el; era ocupaţia ei, la urma urmei.

Hickory, Dickory şi cu mine am hotărât că, până la urmă, nici John, nici Jane nu aveau nevoie să ştie de ce fusese nevoie ca să-l căpătăm. Cu cât ştiau mai puţin, cu atât mai puţin îi putea acuza Uniunea Colonială la procesul de trădare. Deşi se părea că s-ar putea să nu se petreacă aşa ceva – consiliul de pe Roanoke îi înlăturase pe John şi pe Jane din posturile lor după ce dezvăluisem unde mă trimiseseră şi pe cine trebuia să văd, şi-l numiseră pe tatăl lui Gretchen în locul lor. Dar îi dăduseră lui mămica şi tăticul zece zile ca să primească veşti de la mine înainte să informeze Uniunea Colonială despre ceea ce făcuseră. Am ajuns înapoi chiar înainte de limită şi, odată ce au văzut ce-am adus, n-au mai fost înclinaţi să-i ofere pe părinţii mei afecţiunii tandre a sistemului judiciar al Uniunii Coloniale. N-aveam de gând să mă plâng pentru asta.

După ce le-am făcut cunoştinţă mămicii şi tăticului cu generatorul

de câmp sugător, m-am dus la plimbare şi am găsit-o pe Gretchen, citind o carte pe verandă.

– M-am întors! am anunţat.

– Oh, replică ea, întorcând cu nonşalanţă o pagină. Ai fost plecată?

Am zâmbit larg; ea zvârli cartea după mine şi-mi spuse că dacă-i mai fac vreodată aşa ceva, o să mă strângă de gât, şi că putea s-o facă, pentru că fusese întotdeauna mai bună decât mine la cursurile de apărare. Ei bine, era adevărat. Era mai bună. Apoi ne-am îmbrăţişat, ne-am împăcat şi am plecat să-l găsim pe Magdy, ca să-l putem sâcâi în stereo.

Zece zile mai târziu, Roanoke a fost atacată de Nerbros Eser şi cam de o sută de soldaţi arrisieni, asta fiind rasa lui Eser. Eser şi soldaţii lui au mărşăluit de-a dreptul în Croatoan şi au cerut să stea de vorbă cu şefii. S-au ales în schimb cu Savitri, asistenta administrativă; ea le-a sugerat să se întoarcă la navele lor şi să pretindă că invazia n-a avut loc niciodată. Eser a ordonat unui soldat de-al său s-o împuşte pe Savitri, şi-atunci au aflat cum un câmp sugător le poate da de-a binelea peste cap armele. Jane a reglat câmpul astfel încât să încetinească gloanţele, dar nu şi proiectilele mai lente. De aceea puştile soldaţilor arrisieni n-au mers, dar aruncătorul de flăcări al lui Jane, da. Ca şi arcul de vânătoare al tăticului. Şi cuţitele lui Hickory şi Dickory. Şi vagonetul lui Manfred Trujillo. Şi aşa mai departe.

La sfârşit, Nerbros Eser nu mai avea niciunul dintre soldaţii cu care aterizase, şi a fost de asemenea surprins să afle că nava de luptă pe care-o parcase pe orbită nu mai era nici ea la locul ştiut. Ca să fim cinstiţi, câmpul sugător nu se întindea în spaţiu; acolo am avut puţin ajutor de la un binefăcător care a dorit să rămână anonim. Dar oricum ai lua-o, jocul lui Nerbros Eser pentru conducerea Conclavului a ajuns la un sfârşit foarte trist şi jenant.

Unde eram eu în toate astea? Păi, ascunsă în siguranţă într-un adăpost împotriva bombelor, împreună cu Gretchen, Magdy şi o ceată de alţi adolescenţi, acolo eram. În ciuda tuturor evenimentelor din luna precedentă, sau poate din cauza lor, s-a luat decizia executivă potrivit căreia am avut parte de destulă emoţie pentru moment. N-aş putea spune că n-am fost de acord cu hotărârea. Ca să fiu sinceră, abia aşteptam să mă întorc la viaţa mea de pe Roanoke, cu prietenii, fără nimic pentru care să-mi fac griji în afară de şcoală şi de repetiţiile pentru următorul chef. Asta era ceea ce-mi doream acum.

Apoi sosi în vizită generalul Gau.

Venise să-l aresteze pe Nerbros Eser, ceea ce şi făcu, spre marea lui satisfacţie personală. Dar era acolo şi pentru alte două motive.

Primul era să-i informeze pe cetăţenii de pe Roanoke că dăduse un ordin permanent ca niciun membru al Conclavului să nu atace vreodată colonia noastră, şi că lăsase rasele din acea parte de spaţiu

care nu aparţineau Conclavului să înţeleagă limpede că, dacă oricăreia dintre ele i-ar fi intrat în cap să-şi facă planuri în legătură cu mica noastră planetă, el personal ar fi foarte dezamăgit. Lăsase nerostit ce nivel de represalii garanta „dezamăgirea personală”. Era mai eficace astfel.

Locuitorii de pe Roanoke aveau păreri împărţite în privinţa asta. Pe de o parte, Roanoke era acum practic imună la atac. Pe de altă parte, declaraţia generalului Gau îi făcu pe toţi să vadă că Uniunea Colonială însăşi nu făcuse prea multe pentru Roanoke, nu doar în ultima vreme, ci dintotdeauna. Sentimentul general era că Uniunea Colonială era răspunzătoare pentru multe, şi până când nu răspundea pentru aceste lucruri, locuitorii de pe Roanoke se simţeau perfect îndreptăţiţi să nu acorde prea multă atenţie dictatelor Uniunii Coloniale. Cum ar fi, de exemplu, cel în care Manfred Trujillo trebuia să-i aresteze pe părinţii mei şi să-i închidă sub acuzaţia de trădare. După cât se părea, Trujillo avea mari dificultăţi să-i găsească, atât pe John cât şi pe Jane, după sosirea ordinului. O şmecherie abilă, având în vedere cât de des vorbeau.

Dar asta ducea la celălalt motiv pentru care venise Gau.

– Generalul Gau ne oferă adăpost, îmi spuse tăticul. Ştie că mămica ta şi cu mine vom fi acuzaţi de trădare – câteva capete de acuzare par probabile – şi nu e complet în afara tărâmului posibilului ca să fii acuzată şi tu.

– Păi, *am comis* o trădare, am comentat. Ce zici de asocierea cu conducătorul Conclavului şi toate celelalte?

Tăticul nu mă băgă în seamă.

– Problema este următoarea: chiar dacă cei de aici nu se grăbesc să ne predea, e doar o chestiune de timp până când UC va trimite o autoritate reală să ne preia. Nu le putem cere oamenilor de-aici să intre în şi mai multe încurcături din cauza noastră. Trebuie să plecăm, Zoë.

– Când?

– În ziua următoare. Nava lui Gau e aici acum, dar nu cred că UC o s-o ignore prea multă vreme.

– Aşadar, o să devenim cetăţeni ai Conclavului.

– Nu cred. O să stăm printre ei pentru o vreme, da. Dar am un plan care o să ne ducă într-un loc cu care cred că s-ar putea să fii încântată.

– Şi unde-i asta?

– Păi, ai auzit vreodată de locşorul acela numit Pământ?

Tăticul şi cu mine am mai vorbit vreme de câteva minute, apoi m-am dus la Gretchen, căreia chiar am reuşit să-i spun „bună”, înainte să izbucnesc în suspine. Mă îmbrăţişă şi mă strânse lângă ea, apoi mă anunţă că totul era în ordine.

– Ştiam c-o să urmeze aşa ceva, îmi spuse. Nu faci ceea ce-ai făcut tu şi apoi te întorci şi te prefaci că nu s-a-ntâmplat nimic.

– Am crezut că ar merita să-ncerc.

– Asta pentru că eşti o idioată!

Am început să râd.

– Eşti o idioată, şi sora mea, şi te iubesc, Zoë!

Ne-am mai ţinut în braţe un pic. După aceea veni la mine acasă şi ne ajută, pe mine şi pe familia mea, să ne împachetăm viaţa pentru o plecare grăbită.

Veştile se împrăştie, aşa cum se întâmplă într-o colonie mică. Trecură pe la noi prietenii, ai mei şi ai părinţilor, singuri, câte doi, câte trei. Ne-am îmbrăţişat, am râs, am plâns, ne-am luat rămas-bun şi am încercat să ne despărţim frumos. Când soarele se apropie de apus, sosi Magdy şi împreună cu Gretchen şi cu mine am făcut o plimbare la ferma Gugino, unde am îngenuncheat şi am sărutat piatra de mormânt a lui Enzo; mi-am luat rămas-bun de la el pentru ultima oară, chiar dacă îl purtam încă în inimă. Ne-am întors acasă şi Magdy şi-a luat rămas-bun atunci, îmbrăţişându-mă atât de înverşunat încât am crezut că o să-mi frângă coastele. Şi apoi a făcut ceva ce nu mai făcuse niciodată: mi-a dat un sărut pe obraz.

– La revedere, Zoë, spuse el.

– La revedere, Magdy. Ai grijă de Gretchen pentru mine.

– O să încerc. Dar ştii cum e ea...

Am zâmbit la replica asta. Apoi se duse la Gretchen, o îmbrăţişă şi o sărută. Plecă.

Am rămas numai Gretchen şi cu mine, împachetând, vorbind şi tachinându-ne una pe cealaltă tot restul nopţii. Până la urmă, mămica şi tăticul se duseră la culcare, dar nu părură să aibă ceva împotrivă ca Gretchen şi cu mine să stăm mai departe toată noaptea, până dimineaţă.

Un grup de prieteni sosi într-o căruţă menonită trasă de cai ca să ne ducă lucrurile (şi pe noi) până la naveta Conclavului. Am început scurta călătorie râzând, dar am tăcut pe măsură ce ne apropiam de navetă. Nu era o tăcere tristă; era o tăcere care apare atunci când ai spus tot ce trebuia să spui unei alte persoane.

Prietenii noştri urcară în navetă tot ce luam cu noi; erau o mulţime de lucruri pe care le lăsam în urmă, prea voluminoase ca să le cărăm şi pe care le dăduserăm coloniştilor. Unul câte unul, toţi prietenii mă îmbrăţişară, îşi luară rămas-bun şi coborâră. Din nou, am rămas împreună numai Gretchen şi cu mine.

– Vrei să vii cu noi? am întrebat.

Gretchen râse.

– Cineva trebuie să aibă grijă de Magdy, zise ea. Şi de tata. Şi de Roanoke.

– Întotdeauna ai fost cea organizată, am remarcat.

– Iar tu ai fost întotdeauna *tu.*

– Cineva trebuia să fie. Şi oricine altcineva ar fi stricat totul.

Gretchen mă îmbrăţişă iar. Apoi se dădu înapoi.

– Fără rămas-bun, spuse ea. Eşti în inima mea. Ceea ce înseamnă că nu pleci.

– Bine. Fără rămas-bun. Te iubesc, Gretchen.

– Şi eu te iubesc.

Se întoarse şi se îndepărtă, şi nu se uită nicio clipă înapoi, deşi se opri să-i dea lui Babar o îmbrăţişare. El o umplu toată de salivă. Apoi Babar veni la mine, iar eu l-am dus în compartimentul pasagerilor din navetă. Cu timpul, veniră înăuntru toţi ceilalţi. John. Jane. Savitri. Hickory. Dickory.

Familia mea.

M-am uitat afară pe fereastra navetei la Roanoke, lumea mea, casa mea. Dar nu mai era casa noastră. M-am uitat la ea şi la oamenii de pe ea, dintre care pe unii îi iubeam iar pe alţii îi pierdusem. Încercând să absorb totul, s-o fac parte din mine. S-o fac parte din istoria mea. Din povestea mea. Să mi-o aduc aminte, astfel încât să pot spune povestea timpului petrecut de mine aici, nu în ordine, dar adevărată, aşa că oricine mă întreabă să poată simţi ce-am simţit eu despre timpul meu, pe lumea mea.

M-am aşezat, m-am uitat şi mi-am adus aminte aşa cum era în momentul prezent.

Şi când am fost sigur că a fost de-ajuns, am sărutat fereastra şi am tras perdelele.

Motoarele navetei se treziră la viaţă.

– Pornim! exclamă tăticul.

Am zâmbit şi am închis ochii şi am numărat invers secundele până la decolare.

Cinci. Patru. Trei. Doi.

Unu.

MULŢUMIRI

La sfârşitul cărţii mele *Ultima colonie,* am pomenit că era probabil să mă îndepărtez de universul din „Războiul bătrânilor” pentru o vreme, şi în special că o să las să se odihnească personajele John Perry şi Jane Sagan, să le las să aibă parte de acel „au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi”. Aşadar, se poate întreba oricine, în mod rezonabil, ce caută aici *Povestea lui Zoë?*

Există un număr de motive, dar două mai importante au de-a face cu reacţia publicului. Primul a fost că am primit o mulţime de mesaje care sunau cam aşa: „Hei, *Ultima colonie* a fost grozavă. Acum mai scrie o carte. Şi fă-o despre Zoë. A, şi aş vrea şi un ponei.” Ei bine, n-am putut face nimic în privinţa poneiului (îmi pare rău), dar cu cât m-am gândit mai mult, cu atât mi-am dat seama că şi eu eram interesat să ştiu mai multe despre Zoë. Zoë a jucat roluri secundare esenţiale în *Brigăzile fantomă* şi în *Ultima colonie,* şi i s-au întâmplat destule lucruri de-a lungul cărţilor încât să cred că acestea vor fi de-ajuns ca să-i relatez povestea şi s-o fac interesantă. E la latitudinea voastră să-mi spuneţi dacă am avut dreptate sau nu, dar vă spun că eu sunt destul de încântat.

Cealaltă reacţie a publicului a implicat două critici la adresa cărţii *Ultima colonie.* În cartea aceea, „vârcolacii”, specia inteligentă indigenă de pe Roanoke, au jucat un rol într-un punct critic al intrigii şi, după ce au făcut asta, au dispărut din restul cărţii. Am crezut că explicasem suficient de bine dispariţia lor, dar destul de mulţi cititori au fost fie nemulţumiţi de explicaţie, fie că le-a scăpat din vedere în întregime, prin urmare am primit o mulţime de mesaje care întrebau: „Unde s-au dus vârcolacii?” Asta m-a enervat, nu pentru că cititorii se plângeau, ci pentru că era limpede că nu fusesem atât de deştept, explicându-le ieşirea din poveste, aşa cum mi-ar fi plăcut.

Pe lângă asta, au existat câteva critici (absolut corecte) cu privire la *Ultima colonie,* referitoare la faptul că plecarea lui Zoë în spaţiu şi întoarcerea ei cu un „câmp sugător”, care era exact ceea ce aveau nevoie apărătorii de pe Roanoke ca să-şi înfrângă atacatorii, a reprezentat o manevră complet *deus ex machina* din partea unui scriitor leneş. Da, bine. Asta e problema de a şti mai mult decât cititorii tăi; ca autor, ştiam toată povestea din fundal, dar cu niciun chip n-o puteam introduce în carte fără să bag cu forţa în ea o digresiune de 30.000 de cuvinte. Aşa că am fluturat puţin din mână şi am sperat că n-o să fiu prins. Surpriză! Se pare că am cititori deştepţi!

Aşa că în ambele cazuri de nemulţumire a cititorilor, scrierea *Poveştii lui Zoë* mi-a permis o a doua vizită în aceeaşi poveste şi în cursul procesului ea m-a ajutat să dau evenimentelor care au loc în universul „Războiului bătrânilor” mai multă coerenţă interioară şi mai multă inteligibilitate. Ce-am învăţat de aici? Mai ales să ascult reacţiile

din partea cititorilor, atât pe cele pozitive („scrie mai mult!”) cât şi pe cele negative („rezolvă asta!”). Mulţumesc pentru ambele tipuri de mesaj.

Din cauză că am vrut să mă ocup de întrebările cititorilor şi pentru că am crezut că ar fi distractiv şi interesant de făcut aşa ceva, am scris *Povestea lui Zoë* astfel încât să aibă loc în paralel cu evenimentele din *Ultima colonie,* spusă dintr-un punct de vedere complet diferit. Fireşte, nu sunt prima persoană care să se gândească la acest truc ingenios (şi aici trebuie să-mi scot pălăria în faţa celor care m-au inspirat în mod special, Orson Scott Card cu *Umbra lui Ender* şi Tom Stoppard cu *Rosencrantz şi Guildenstern sunt morţi),* dar, prostul de mine, am crezut că o să fie *uşor!*

Într-adevăr, îmi aduc aminte că i-am spus chiar eu lui Patrick Nielsen Hayden, redactorul meu: „Ştiu deja intriga şi personajele; cât de greu poate să fie?” Patrick n-a făcut ceea ce ar fi trebuit să facă, adică să mă apuce de umeri, să mă scuture ca pe o maracás şi să spună: „Doamne Dumnezeule, omule, eşti *nebun?!?”* Pentru că iată un mic secret: să scrii un roman cu acţiune paralelă care să repovestească de fapt, în mod leneş, povestea dintr-o carte anterioară este *greu.* Adică, cel mai greu lucru pe care l-am făcut ca scriitor până în acest moment. Şi, la naiba, slujba lui Patrick în calitate de redactor este să facă totul *uşor* pentru mine. Aşa că simt că el poartă o parte din responsabilitate pentru lunile de eşec complet şi de pierdere de vreme. Aşa că, da: dau vina pe Patrick. Pentru *tot.* Asta-i, mă simt mai bine acum.

(Notă: Paragraful de deasupra este o minciună totală; răbdarea, înţelegerea şi sfaturile lui Patrick în timpul procesului de scriere au fost nepreţuite. Dar nu-i spuneţi asta. Sst! E micul nostru secret.)

Celălalt lucru foarte greu în ceea ce priveşte *Povestea lui Zoë* este faptul că o scriu din punctul de vedere al unei fete adolescente, ceva ce eu personal n-am fost niciodată şi care e o specie de creatură pe care n-aş putea spune că am *înţeles-o* nici pe vremea când eram un *băiat* adolescent (asta n-o să fie nicio noutate pentru contemporanele mele de sex feminin din liceu).

Pentru o perioadă mult prea lungă, am ajuns la disperare cu privire la felul în care o să găsesc un stil de scris care să-l aproximeze pe acela al unei adevărate adolescente, şi nici n-am căpătat sfaturi deosebit de bune de la prietenii mei de sex masculin. „Păi, petrece şi tu timpul cu adolescente” este un citat real, vă jur pe ce vreţi voi, din discursul unui prieten de-al meu ce uitase, în aparenţă, de implicaţiile sociale şi legale ale unei situaţii în care un bărbat de treizeci şi opt de ani, deloc semănând cu Brad Pitt, ar pândi fete de clasa a zecea.

Aşadar, am făcut ceva ce cred că a fost mai inteligent şi mai puţin susceptibil de a-mi obţine un ordin de restricţie: am arătat o parte din

lucrarea mea neterminată unor femei în care am încredere – şi dintre care toate, aşa mi s-a spus, au fost adolescente la un anumit moment din viaţa lor. Aceste femei – Karen Meisner, Regan Avery, Mary Robinette Kowal şi în special soţia mea, Kristine Blauser Scalzi – mi-au fost de folos, ajutându-mă să găsesc o voce care să i se potrivească lui Zoë, şi în aceeaşi măsură necruţătoare când mă lăsam prea captivat de propria mea deşteptăciune imaginară în relaţia cu personajul. În măsura în care Zoë stă în picioare ca personaj, puteţi atribui meritul influenţei lor; în măsura în care nu, puteţi da vina pe mine.

L-am pomenit deja pe Patrick Nielsen Hayden ca redactor, dar există şi alţii la Tor Books care au lucrat şi ei la carte, şi mi-ar plăcea să le ofer mulţumiri publice pentru munca lor. Printre ei sunt incluşi John Harris, care i-a dat cărţii o copertă excelentă; Irene Gallor, cel mai bun tehnoredactor din lume; corectorul Nancy Wiesenfeld, pe care o compătimesc pentru că a trebuit să vâneze multele mele gafe; şi agentului de publicitate de la Tor, Dot Lin. Mulţumesc de asemenea, ca întotdeauna, agentului meu, Ethan Ellenberg, şi de asemenea lui Tom Doherty.

Prieteni! Îi am, nu trebuie nici măcar să-i plătesc, şi m-au ajutat să mă adun când mă simţeam pe cale să mă prăbuşesc complet. Mulţumirile merg în special la Anne KG Murphy, Bill Schafer, Yanni Kuznia şi Justine Larbalestier; cu fiecare am petrecut mai mult timp stând de vorbă pe mesageria instant decât ar fi trebuit probabil, dar, ei bine… Devin Desai m-a sunat cu regularitate, ceea ce m-a ajutat să nu mă ciocnesc de pereţii proverbiali. Mulţumesc şi lui Scott Westerfeld, Doselle Young, Kevin Stampfl, Shara Zoll, Daniel Mainz, Mykal Burns, Wil Wheaton, Tobias Buckell, Jay Lake, Elizabeth Bear, Sarah Monette, Nick Sagan, Charlie Stross, Teresa Nielsen Hayden, Liz Gorinsky, Karl Schroeder, Cory Doctorow, Joe Hill, surorii mele Heather Doan, şi foarte multor altor oameni ale căror nume îmi scapă în acest moment pentru că întotdeauna mintea mi se goleşte când încep să fac liste de nume.

De asemenea, un set suplimentar special de mulţumiri se cuvine cititorilor blogului meu, *Whatever,* care au trebuit să se împace cu o mulţime de întreruperi anul acesta, în timp ce încercam să termin cartea de faţă. Din fericire, se pricep să se distreze singuri, în timp ce eu bat pe tastatură ca o maimuţă. Şi un rămas-bun afectuos cititorilor lui *By the Way* şi *Ficlets.*

Anumite nume din carte sunt împrumutate de la oameni pe care-i cunosc, pentru că nu sunt deloc bun la născocit nume. Aşa că îmi scot pălăria în faţa prietenilor mei Gretchen Schafer, Magdy Tawadrous, Joe Rybicki, Jeff Hentosz şi Joe Loong, care are distincţia specială de a fi fost omorât în două dintre cărţile mele până acum. Nu-i o tendinţă,

Joe. *Îţi jur*.

Un ultim motiv pentru care am vrut să scriu *Povestea lui Zoë* este acela că am şi eu o fiică, Athena, şi am vrut ca ea să aibă un personaj de-al meu cu care să se simtă înrudită. În timp ce scriu asta, fiica mea are nouă ani, ceea ce înseamnă că e simţitor mai mică decât este Zoë în această carte, aşa că nu este corect să spun că personajul se bazează pe Athena. Cu toate acestea, multe dintre calităţile lui Athena sunt vizibile la Zoë, inclusiv ceva din simţul umorului şi conştiinţa a cine este ea în această lume. Aşa că mulţumirile mele şi dragostea merg la Athena, o inspiraţie pentru această carte şi pentru viaţa mea în general. Aceasta este cartea ei.

Fac parte dintr-o familie de colonişti naufragiată pe o planetă periculoasă. O rasă extraterestră mă venerează ca pe o zeiţă. Sînt o jucătoare în cel mai complex joc de şah interstelar desfăşurat vreodată, în care mărirea sau decăderea omenirii e miza cea mai importantă.

Sînt un martor al istoriei. Toţi pămîntenii îmi cunosc povestea. Dar nici unul dintre voi nu ştie cum am trăit eu aceste întîmplări, de la bucurie la groază, de la incertitudine la disperare, de la uimire la speranţă. Numele meu e Zoe Boutin Perry. Am doar şaptesprezece ani, iar aceasta este povestea mea.

ÎN SERIA **RĂZBOIUL BĂTRÎNILOR** AU APĂRUT:

WWW.MILLENNIUMPRESS.RO

ISBN 978-606-8113-58-6

MILLENNIUM EPIC 21

SERIE COORDONATĂ DE
HORIA NICOLA URSU

Ilustraţia copertei: DIDIER FLORENTZ
WWW.FLORENTZ.COM